

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Piers_Anthony-Xanth_1-Chameleon_a_zaklinadlo.pdb

PDB Name: Piers A-Xanth1-Chameleon a zakl
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.6.2008
Modification Date: 7.6.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PIERS ANTHONY
CHAMELEON A ZAKLÍNADLO
Název originálu
A Spell for Chameleon

Published by Agreement with Renaissance,
A Literary Talent Agency,
9220 Sunset Boulevard, Suite 302,
Los Angeles, California
Copyright © 1977 by Piers Anthony
Translation © 2000 by Jan Kantůrek
cover illustration © Michael Whelan
Copyright © 2000 for czech edition
by Corona Ltd.

ISBN 80-86116-19-8

1. XANTH

Na hnědém kameni hřadoval malý ještěr. Příchodem lidských tvorů, kteří se blížili po cestě, se cítil ohrožen, a proto se změnil v brouka rejnokovce, pak ve smrdutého prskavce a nakonec v ohnivého salamandra.

Bink se usmál. Tyhle přeměny nebyly skutečné. Ještěr na sebe vzal podobu oněch odporných malých oblud, ale ne jejich podstatu. Nedokázal ani bodnout, ani zapáchat, ani spálit, byl to chameleon, který používal své kouzlo, aby napodobil tvory, kteří byli skutečnou hrozbou.

A přesto, když na sebe ještěr vzal podobu baziliška, vrhl na Binka tak zlý pohled, že Binkova dobrá nálada okamžitě vyprchala. Kdyby ho mohla chameleonova zloba skutečně zasáhnout, měl by smrt za sebou. A strašlivou smrt. Pak se náhle z nebe snesl nehluchý můroluňák a sevřel chameleonu silným zobákem. Ozval se slabý zoufalý skřek a ještěr se křečovitě zazmítal. Když ale pták začal stoupat, viselo z jeho zobáku už jen nehybné tělo. Chameleon, navzdory všemu dovednému předstírání, byl mrtev. Zatímco se pokoušel zastrašit Binka, byl sám připraven o život někým jiným.

Tahle myšlenka teď nešla Binkovi z mysli. Chameleon byl neškodný - ale většina divokého Xanthu nikoliv. Bylo to snad nějaké zlověstné znamení, malý náznak strašlivého osudu, který ho očekává? Taková znamení - to byla vážná věc, vždycky se vyplnila, ale obvykle si je lidé vykládali tak dlouho nesprávně, až bylo nakonec pozdě. Měl snad Bink změřit krutou smrti - nebo to měl být některý z jeho nepřátel?

Pokud věděl, tak žádné nepřátele neměl.

Zlaté slunce Xanthu zářilo magickým štítem a vykřesávalo jiskřičky ze stromů. Všechny rostliny měly svá kouzla, ale žádné z nich nedokázalo odstranit jejich potřebu světla, vody a dobré země. Místo toho byla magie užívána k tomu, aby udělala potřeby rostlinného světa dostupnější a aby ochránila rostliny před zničením, pokud ovšem nebyla překonána buď magií silnější, nebo prostě obyčejnou smůlou, jako v případě ubohého chameleonu.

Bink se podíval na dívku po svém boku, která právě procházela šikmým slunečním paprskem. On sice nebyl rostlina, ale i on měl své potřeby, a stačilo se na dívku podívat jen letmo, aby si to uvědomil. Sabrina byla nekonečně krásná a její krása byla skutečně zcela přírodní. Ostatní dívky vylepšovaly svůj zjev kosmetikou, vycpávkami nebo zvláštními kouzly, ale vedle Sabriny vypadaly všechny ostatní ženy poněkud uměle. Ona jistě nebyla jeho nepřítel!

Došli k Vyhlídkovému kameni. Nebyla to nijak výjimečná vyvýšenina, ale jeho situační magie působila, že kámen vypadal mnohem vyšší, takže z jeho vrcholu mohli přehlédnout skoro čtvrtinu Xanthu. Byl to kraj pestrobarevné vegetace, překrásných malých jezírek a ošidně tichých polí květín, kapradí a zemědělských plodin. Jak se tak Bink díval, jedno z jezírek se lehce zvětšilo, udělalo se chladnějším a hlubším, a tím i mnohem lepším místem ke koupání.

Bink se nad tím krátce zamyslel, jak to ostatně dělával často. Měl neposlušnou mysl, která ho neustále obtěžovala otázkami, na něž nebyla okamžitá odpověď. Jako dítě doháněl rodiče a přátele téměř k nepřičetnosti svým věčným "A proč je slunce žluté?" - "A proč ogři chroustají kosti?" - "A proč nemůžou mořské obludy používat zaklínadla?" - a

podobnými dětskými nesmysly. Nebylo divu, že se ho brzo chtěli zbavit a poslali ho do kentaurí školy. Teď už se naučil kontrolovat svá ústa, ale ne mozek, a tak ho nechával mlčky běžet.

Kouzla živých tvorů chápal, jako třeba zaklínadlo nešťastného chameleona; dodávala pohodlí, pomáhala přežít nebo vzbuzovala žádoucí představy v jiných živých tvorech. Ale proč by měly mít magii i neživé předměty? Proč by se mělo jezero starat o to, kdo v něm plave? Dobrá, mohlo to být z různých důvodů - jezero bylo ekologickou jednotkou a společenství tvorů, kteří v něm žijí, může mít zájem na tom, aby bylo přitažlivější. Nebo je to zásluhou vodního draka, který v něm číhá na kořist. Draci byli nejrozmantnější a nejnebezpečnější životní forma Xanthu. Tito tvorové žili ve vzduchu, na zemi, ve vodě a mnoho z nich chrlilo oheň. Jednu věc však měli všichni společnou: byli neustále při chuti. A pouhá náhoda jim jistě nemohla opatřit dostatek čerstvého masa.

Ale co takový Vyhlídkový kámen? Byl holý, nerostl na něm ani lišejník a do krásy měl daleko. Proč by stál o společnost? A jestli o ni opravdu stál, proč se nezměnil v hezčí, romantičtější, proč zůstával tak šedý a obyčejný? Lidé sem nechodili obdivovat kámen, ale zbytek Xanthu. Takové kouzlo se zdálo být dosti poraženecké.

Pak Binkovi sklouzla noha po ostrém úlomku kamene. Uvědomil si, že stojí na plošině, vytvořené kdysi dávno z barevného šterku. Šterk pocházel z nádherného balvanu, stávajícího opodál a...

To je ono! Ten druhý balvan, který stával velmi blízko Vyhlídkového kamene a byl zhruba stejně velký, lidé rozdrtili na materiál, kterým byla vysypána cestička a vyhlídková plošina. Byl zničen. Vyhlídkový kámen však přežil. Nikdo by ho nerozbil, protože by z něj byla ošklivá, šedá cesta. Díky své nesobecké magii byl užitečný jen, když byl tam, kde byl.

Další malá záhada vyřešena.

Nicméně, stále ještě tady zbývají jistá nevyjasněná filozofická hlediska, nedal se odbýt Binkův nenasytý mozek. Jak může neživá věc myslet a mít nějaké city? Co znamenalo pro kámen přežití? Balvan byl jen pozůstatkem bývalé kamenné vrstvy, a proč by měl jako balvan mít vlastní osobnost, jestliže ji původní podloží nemělo? Jenže podobné otázky bychom si mohli klást i o lidech. Byli tvoření tkáněmi rostlin a zvířat, které snědli, a přece měli zcela odlišné ... "O čem jsi to se mnou chtěl mluvit, Binku?" dotazovala se Sabrina upejpavě.

Jako kdyby to nevěděla! Jenže jak jeho vědomí formovalo potřebná slova, ústa ho odmítala poslouchat. Věděl, jaká bude její odpověď. Nikdo nesměl v Xanthu zůstat po tom, co oslavil své pětadvacáté narozeniny, pokud nepředvedl svou magickou schopnost. A Binkovy pětadvacáté narozeniny měly být za necelý měsíc. Už nebyl dítě. Jak by si mohla vzít muže, který bude muset tak brzo odejít do exilu?

Proč jen na to nepomyslel dřív, než ji sem přivedl? Vždyť se může jen ztrapnit! Teď jí musí něco říci, nebo si prožít další trapné rozpaky a přivést do ošklivých rozpaků i ji. „Já jsem chtěl jen vidět tvůj... tvoje..."

"Moje co?" zeptala se s výrazně pozdviženým obočím.

Cítil, jak mu srdce stoupá až do krku. "Tvoje kouzlo, hologram," vypravil ze sebe. Bylo toho na ní víc, co by chtěl vidět a čeho by se chtěl dotknout, ale to bylo možné až po svatbě. Sabrina prostě byla ten typ dívky a bylo to součástí její přitažlivosti. Děvčata, která měla tenhle dar, se s ním nepotřebovala nijak chlubit.

No, tak docela pravda to zase nebyla. Vzpomněl si na Auroru, která byla také neobyčejně přitažlivá a která přesto...

Binku, je tady jedna cesta," řekla Sabrina.

Vrhl na ni pohled koutkem oka, pak zmateně otočil hlavu na druhou stranu. Přece mu nenavrhuje... Dobrý mág Humfrey," pokračovala nevzrušeně.

"Cože?" Jeho myšlenky se pohybovaly po úplně jiné trati, což nesvědčilo ve prospěch jeho umíněné mysli.

"Humfrey zná stovky zaklínadel. Možná, že jedno z nich... jsem si jistá, že on by odhalil tvůj talent. Pak by bylo všechno v pořádku."

"Oh. Ale on účtuje za každé zaklínadlo rok služby," protestoval Bink. "A já mám jen měsíc." Ale to nebylo tak docela přesné. Kdyby v něm mág objevil nějaké nadání, pak by Bink nemusel do exilu a ten rok by se mu započítal. Hluboce ho dojala Sabrinina víra v něj samého. Neřekla to, co říkali všichni ostatní: že nemá žádné kouzlo. Udělala mu nesmírnou poklonu tím, že mu dala najevo, jak věří v to, že jeho magie prostě zatím zůstala jen neodhalená.

Možná, že to byla právě její víra, co ho k ní začalo přitahovat. Byla krásná, chytrá a talentovaná, prostě každopádně skvělá. Ale kdyby byla v těch ohledech o trochu méně skvělá a byla jeho ...

"Rok není tak dlouhá doba," zamumlala Sabrina. "Počkala bych."

Bink se díval na své ruce a uvažoval. Pravou ruku měl normální, ale na levé ruce přišel v dětství o prostředník. Nebylo to dokonce ani následkem nepřátelské magie, hrál si se sekáčkem a právě si levou rukou přidržoval silné stéblo trávy stéblotoče a hrál si na to, že je to dračí ocas. Konec konců, co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš, že ano. Stéblotoč se mu vytrhl a jak po něm malý Bink sáhnul, dopadla mu čepel přímo na natažený prst.

Bolelo to, ale nejhorší na tom bylo, že měl zakázáno hrát si se sekáčkem. Neodvážil se proto vykřiknout, ani někomu o svém zranění říci. S nesmírnou námahou se ovládl a trpěl mlčky. Prst pohřbil a dařilo se mu své zmrzačení zamaskovat tím, že chodil několik dnů se zaťatými pěstmi. Když nakonec vyšla pravda najevo, bylo na obnovovací zaklínadlo příliš pozdě. Prst byl shnilý a už se nedal vrátit na původní místo. Je pravda, že dost silné kouzlo by mu ho mohlo vrátit, ale byl by to prst-zombie. Nepotrestali ho. Jeho matka, Bianca, věřila, že ho to poučilo a ono ho to skutečně poučilo. A jak! Když si pak příště tajně hrál se sekáčkem, dával si velký pozor, kam strká prsty. Zdálo se, že otec je tajně potěšen tím, jakou dávku odvahy a houževnatosti Bink prokázal v neštěstí, i když si ho sám zavinil. "Ten kluk má odvalu," prohlásil Roland. "Teď ještě kdyby tak měl nějaké kouzlo."

Bink odtrhl oči od své zmrzačené ruky. To se stalo před patnácti lety. Najednou mu rok připadal docela krátký. Jeden rok služby - výměnou za celý život se Sabrinou. Tak zněla dohoda.

Ale - co když opravdu žádné kouzlo nemá? Má zaplatit rokem života za to, že si ověří nezbytnost svého odchodu do říše netalentovaných? Nebo bude lepší odejít do exilu a hýčkat si marnou nadějí, že v něm přece jen někde dřímá skrytý talent?

Sabrina respektovala jeho momentální rozjímání a začala vytvářet svůj hologram. Kus před ní se objevila modrá mlha a zůstala viset nad svahem. Rozšiřovala se, řídla na okrajích a houstla uprostřed a nakonec měla zhruba sedmdesát centimetrů v průměru. Vypadala jako hustý kouř, ale nerozptylovala se, ani nehýbala.

Dívka si teď začala tiše prozpěvovat. Měla dobrý hlas - ne nějaký hlas století, ale skvělý na její druh magie. Při tom zvuku se modrý oblak začal chvět a zhmotňovat a měnil se zhruba do tvaru koule. Sabrina změnila tóninu a vnější okraj koule zežloutnul. Otevřela ústa a zpívala slovo "dívka" a barvy se přeskupily a vzaly na sebe podobu mladé dívky v modrých šatech se žlutými volánky. Postava byl trojrozměrná a viditelná ze všech stran v příslušném provedení.

Byl to moc pěkný talent. Sabrina dokázala tímhle způsobem vymodelovat cokoliv, ale tyto plastické představy mizely v okamžiku, kdy její soustředění jen trochu povolilo a samozřejmě neměly nejmenší fyzickou podstatu. To znamená, že to byla, přesně řečeno, dovednost docela zbytečná.

Na druhé straně, kolik magických talentů skutečně lidem pomáhalo? Jeden člověk dokázal, že pod jeho pohledem uschl kterýkoliv list na stromě a upadl. Jiný dovedl vykouzlit zápach zkyslého mléka. Dalšímu stačilo pomyslet a ze země vybublal záchvat šileného smíchu. To všechno byla magie, o tom nebylo pochyb, ale k čemu byla dobrá? Proč by měli mít lidé s takovými talenty právo nazývat se obyvateli Xanthu, zatímco Bink, který byl chytrý, silný a hezký, byl diskvalifikován? Ale to bylo pravidlo, které nepřipouštělo žádnou výjimku: osoba, která neměla svůj magický dar, musela po dosažení prvního čtvrtstoletí věku opustit Xanth.

Sabrina měla pravdu - musel odhalit svůj talent. Sám to nikdy nedokázal, takže mu nezbude nic jiného, než zaplatit cenu Dobrému čaroději. Nejen že ho to zachrání před exilem - což skutečně mohl být osud horší než smrt, protože jaký má život bez magie smysl - ale pomůže mu to získat Sabrinu, což bude osud nesrovnatelně lepší než smrt. Kromě toho by to mohlo vylepšit i jeho dosti pošramocenou sebeúctu. Neměl na výběr.

"Au!" zvolala Sabrina a chytla se rukama za své půvabně tvarované pozadí. Hologram se zachvěl, dívka v modrých šatech se groteskně pokřivila a vzápětí zmizela. "Hořím!"

Bink k ní poplašeně přiskočil. Vtom zaslechli hlasitý dětský smích. Sabrina se zuřivě otočila. "Numbo, okamžitě přestaň!" vykřikla. Sabrina patřila k těm dívkám, které byly stejně půvabné, když se hněvaly, jako když se smály. "To vážně není žádná legrace!"

Byl to samozřejmě Numbo, který jí přikouzlil horké kalhoty, způsobující palčivou bolest oněch míst, na nichž lidé sedají. Povídejte Binkovi o magických zbytečnostech! Bink, s rukama zaťatými tak pevně, že se palcem opíral o pahýl chybějícího prstu, vykročil k mladíkovi, který stál vedle Vyhlídkového kamene a škodolibě se smál. Numbovi bylo patnáct, byl nafoukaný a dotěrný; potřeboval dostat lekci.

Pak ale Bink došlápl na uvolněný kámen a částečně ztratil rovnováhu. Nic se mu nestalo, ale musel se na okamžik zastavit. Aby neupadl, napřáhl ruku před sebe - a zavadil prsty o neviditelnou stěnu.

Ozval se další výbuch smíchu. Bink, díky svému klopýtnutí, nenarazil hlavou do neviditelné stěny, ale bylo jasné, že to tak někomu připadalo.

"A ty taky, Chilku," pokračovala Sabrina. To byl Chilkův magický dar: stěna. Byl to tak trochu protiklad Sabrininy schopnosti; namísto aby vyvolal něco viditelného a nehmotného, on dokázal vyvolat neviditelnou stěnu, která ovšem byla hmotná. Stěna měla rozměr pouhé dva čtvereční metry a stejně jako většina ostatních magických darů působila jen krátce, po omezený čas - ale v prvních vteřinách byla tvrdá jako ocel.

Bink ji mohl podlézt nebo oběhnout a pokusit se děti chytit, ale věděl, že by během honby do magické stěny narazil ještě několikrát a nakonec by sám sobě ublížil víc, než by mohl potrestat Chilka, i kdyby ho chytil. Kdyby tak jen měl podobný dar, jako byly Numbovy horké kalhoty, mohl by toho uličníka přinutit, aby svých činů litoval, bez ohledu na neviditelnou zeď. Jenže tomu tak nebylo a Chilk to věděl. Každý to věděl. To byl Binkův velký problém. Byl vděčným cílem všech vtípků, protože se nedokázal pomstít, rozhodně ne s pomocí kouzel - a mstít se fyzicky bylo považováno za hloupé a hrubé. V téhle chvíli však byl ochotný být hrubý až až.

Pojďme odsud, Binku," řekla Sabrina. V jejím hlase zaznívalo znechucení, které sice očividně směřovalo na ty, kdo je obtěžovali, ale Bink měl podezření, že část jejího rozladění padá i na jeho hlavu. Začal v něm narůstat bezmocný vztek - vztek, který už pocítil tolikrát předtím a na který si nedokázal zvyknout. Nemohl ji požádat o ruku proto, že neměl žádný magický talent a z téhož důvodu nemohl zůstat tady. Ani tady, na Vyhlídkovém kameni, ani tady, v Xanthu. Nezapadal sem.

Vraceli se po cestě dolů. Oba uličníci, kteří viděli, že jim z jejich obětí už žádná další zábava neplyne, zmizeli, aby páchali své zlomyslnosti jinde. Krajina teď už zdaleka nevypadala tak krásně. Možná, že mu bude lépe, když odsud odejde.

Možná, že by měl vyrazit hned a nečekat, až bude oficiálně poslán do exilu. Jestli ho Sabrina skutečně miluje, půjde s ním dokonce i do Vnějšího světa, do Ordinérie.

Ne, věděl, že to tak nebude. Sabrina ho milovala - ale milovala i Xanth. Měla tak překrásné tvary, tak zulibánihodné rty, že si mohla mnohem snadněji najít jiného muže, než se vyrovnat z otěsy ze života mezi Nemagickými. Co se toho týkalo, i on si mohl najít jinou dívku mnohem snáz, než... udělat to, co musí. Takže, objektivně vzato, bude lepší, když půjde sám.

Ale proč s tím v tom případě jeho srdce nesouhlasí?

Minuli hnědý kámen, kde předtím seděl chameleon, a Bink se otřásl.

"Proč se nezeptáš Justina?" nadhodila Sabrina, když se blížili k vesnici. Bylo šero a stmívalo se rychleji než u Vyhlídkového kamene. Ve vesnici se rozsvěcely lampy.

Bink se zadíval k vzácnému stromu, na který ukazovala. V Xanthu rostlo mnoho rozličných stromů, z nichž bylo mnoho důležitých pro hospodářství. Pivosudy se narážely kvůli nápoji, z olejsudů se čerpalo palivo a Binkovy boty byly utrženy na velkém botovníku východně od vesnice. Justin byl ale strom výjimečný, rostlina, která se nedala vypěstovat ze semene. Jeho listy měly tvar plochých rukou a kmen barvu opáleného lidského těla. To ale nebylo nijak

udivující, když uvážíme, že byl kdysi člověkem.

Jeho historie proběhla Binkovi hlavou v krátkém okamžiku - byla to součást živého xanthského folklóru. Před dvaceti lety žil jeden z největších zlých čarodějů, mladý muž jménem Trent. Měl dar přeměňovat - schopnost změnit v jediném okamžiku cokoliv živého v jinou živou věc. Nespokojený se svým postavením čaroděje, sebejistý u vědomí strašlivé síly vlastní magie, rozhodl se Trent použít svou moc k tomu, aby získal xanthský trůn. Jeho postup byl jednoduchý a velmi přímý: každého, kdo mu odporoval, proměnil v něco, co mu už dále vzdorovat nemohlo. Ty největší odpůrce v ryby, ovšem na suché zemi, a pak pozoroval, jak se bezmocně zmítají, dokud nezahynuli. Ty, kteří byli jen obtížní, změnil ve zvířata nebo rostliny. Za svou existenci mu tak dlužili několik velmi inteligentních zvířat; ať to byli draci, dvouhlaví vlci nebo pozemní chobotnice, byli obdařeni inteligencí a rozhledem svých lidských předků.

Trent už byl mrtev, ale to, co udělal, přetrvávalo, protože neexistoval žádný mág obdařený schopností proměňovat, který by všechno změnil zpět. Hologramy, horké kalhoty a neviditelné stěny, to všechno byla osobní kouzla, ale proměna, to byla magie úplně jiného druhu. Jen jednou v každé generaci se objevil jedinec obdařený takovou mocí a ta se ještě málokdy projevila stejným způsobem. Justin kdysi patřil k Trentovým odpůrcům - nikdo už si nepamatoval, co přesně dělal - a tak se Justin stal stromem. Nikdo ho nedokázal proměnit zpět v člověka.

Justinův dar spočíval v přenášení hlasu na dálku - nebyl to onen salonní trik, jakým je břichomluvectví, nebo jednoduchá schopnost vyvolat šílený smích, ale skutečná srozumitelná řeč, vytvořená bez použití hlasivek. Ten dar si udržel i jako strom, a protože měl v té podobě spoustu času přemýšlet, chodili si k němu vesničané často pro radu.

Justin nebyl génius, ale jako strom dokázal většinu lidských problémů posoudit mnohem objektivněji.

Binkovi napadlo, že Justin je možná lepší jako strom než jako člověk. Měl rád lidi, ale říkalo se, že Justin jako člověk nebyl právě hezký. Jako strom byl majestátní a nikoho neohrožoval. Sešli z cesty a zamířili k Justinovi. Najednou se přímo před nimi ozval hlas: "Nepřibližujte se, přátelé, potulují se tady násilníci."

Bink a Sabrina se na místě zastavili. "To jsi ty, Justine?" zeptala se Sabrina. "Kdo se tady potuluje?"

Ale bylo jasné, že Justin neslyší tak daleko, jako je schopen poslat svůj hlas, a proto neodpovídal. Zdá se, že dřevo neslyší právě nejlépe.

Rozhořčený Bink popošel o několik kroků. Justin patří ke chráněným skvostům naší krajiny!" zamumlal. "Nikdo nemá právo..."

"Binku, prosím!" naléhala Sabrina a tahala ho za paži. "Nechceme přece žádné nepříjemnosti!"

Ano, ona nikdy nechtěla žádné nepříjemnosti. Nezašel by snad tak daleko, aby to nazval její chybou, ale v některých chvílích to bylo až nepříjemně na obtíž. Bink by však nikdy nedovolil, aby mu nějaké nepříjemnosti zabránily jednat podle jeho zásad.

Ale dobrá, Sabrina byla krásná a dnes večer už s ním zažila nepříjemnosti až dost. Otočil se, aby ji doprovodil do vesnice.

"Hej, to není k ničemu!" zvolal nějaký hlas. "Oni jdou pryč!"

Justin to zase musel vyžvanit," vykřikl druhý.

"Víte co? Porazíme Justina!"

Bink se znovu zastavil. "To přece neudělají!"

"Samozřejmě, že to neudělají," souhlasila Sabrina. Justin je přece vesnický památník! Nevšímej si jich."

Ale hlas stromu se ozval znovu, teď o kousek dál, než Bink se Sabrinou stáli - což byl důkaz toho, že se strom nedokázal pořádně soustředit. "Přátelé, rychle přivolejte krále. Ti zločinci mají sekeru nebo něco takového a jedí magorničky!"

"Sekeru!" vykřikla Sabrina v nelíčené hrůze.

"Král není ve městě," zamumlal Bink. "A kromě toho, už je stejně senilní."

"Celé roky už nepřivola nic jiného, než mírné letní přeháňky," souhlasila Sabrina. "Děti si nedovolily dělat zdaleka tolik lumpáren, když byl v plné magické síle."

"No my jsme si to rozhodně nedovolili," souhlasil Bink. "Pamatuješ si na ten hurikán doprovázený šesti tornády, který vyvolal, aby omezil množství nakladených jiker? Tenkrát to byl skutečný Král bouří. Byl..."

Ozvalo se chvějivé zazvonění kovu zakusujícího se do dřeva. Vzduchem se rozlehl zoufalý výkřik. Bink se Sabrinou sebou trhli.

"To je Justin!" zvolala dívka. "Oni to opravdu udělají!"

"Teď není čas na to shánět krále," zvolal Bink a rozběhl se ke stromu.

"Binku, to nemůžeš!" volala za ním Sabrina. "Nemáš žádné kouzlo!"

Takže v okamžiku tísně vyšla pravda najevo. Ona ve skutečnosti nevěří, že má Bink nějaký dar. "Ale mám své svaly!" odpověděl jí. "Ty běž pro pomoc."

Sekera dopadla podruhé a Justin znovu vykřikl. Byl to děsivý, dřevěný zvuk. Ozval se smích - veselý smích dětí které tropí neplechu a nestarají se o to, jaké následky bude jejich taškárství mít. Blázni? Tohle byla spíše ošklivá bezcitnost. To už byl Bink na místě. A - nikde nikdo. A to ve chvíli, kdy měl chuť se opravdu poprat. Zlomyslní uličníci se rozprchli.

Snadno by uhadl, kdo to byl, ale nemusel ani hádat. "Jama, Zink a Putifar," řekl Justin. "Au, moje noha!"

Bink si dřepnul, aby prozkoumal ránu. Bílá rána ve dřevě na úpatí kmene byla zřetelně viditelná na pozadí tmavohnědé kožovité kůry. Z rány prýštily kapky narudlé kapaliny, podobné krvi. Na tak velký strom to zdaleka nebyla vážná rána, ale jistě musela být dost bolestivá.

"Seženu nějaký obvaz," řekl Bink. "Támhle v lesíku jistě najdu nějakou korálovou houbu. Kdyby tě někdo obtěžoval, zatímco budu pryč, musíš křičet."

"To budu," odpověděl Justin. "Pospěš si." Pak dodal, "jsi skvělý chlapík, Binku. Mnohem lepší, než většina těch, co..."

hm..."

"Co mají svou magii," dokončil za něj Bink. "Díky za to, žeš chtěl šetřit mé city." Justin to myslel dobře, ale někdy mluvil dříve než myslel. Tak už to bývá, když má někdo dřevěný mozek.

"Není to fér, že mizerové jako Jama jsou nazýváni občany, zatímco ty..."

"Díky," zabručel Bink nenaložené a vykročil k lesu. Souhlasil do písmene, ale jaký smysl mělo o tom mluvit? Dával pozor, jestli se v houští neskrývá někdo, kdo by pak nechráněného Justina znovu obtěžoval, ale nezahlédl nikoho. Útočníci byli skutečně pryč.

Jama, Zink a Putifar, pomyslel si rozzlobeně - vesniční výtržníci. Jamův talent spočíval v tom, že dokázal vykouzlit meč a tím pravděpodobně poranili Justina.

Každý, komu připadalo, že je takové vandalství legrační...

Bink si vzpomněl na jednu z vlastních nepříjemných zkušeností, kterou s touhle partou udělal před několika lety.

Trojice se najedla magorniček a pak číhala v úkrytu u jedné z cest za vesnicí na někoho, s kým by se pobavila. Do pasti jim padl Bink s kamarádem. Byli zahrnutí k oblaku jedovatého plynu, který dovedl díky své magii vyvolat Putifar, Zink jim u nohou vytvářel kouzelné jámy a Jama jim nad hlavou mával svým mečem, aby museli uhýbat a uskakovat sem a tam. To byla, panečku, legrace!

Binkův kamarád použil svou magii, vytvořil ze suché větve golema, který zaujal jeho místo a jemu samotnému se podařilo utéci. Golem vypadal přesně jako on a tak výtržníky skutečně oklamal. Bink to samozřejmě věděl, ale neprozradil kamaráda. Naneštěstí, zatímco byl golem vůči jedovatému plynu imunní, Bink nebyl. Nadýchal se ho a ztratil vědomí právě ve chvíli, kdy dorazila pomoc. Kamarád přivedl Binkovy rodiče.

Bink tehdy zjistil, že znovu zadržuje dech, protože ho obklopuje mrak jedovatého plynu. Viděl, jak matka tahá otce za ruku a ukazuje Binkovým směrem. Biančin dar bylo opakování, dokázala v malém prostoru skočit o několik vteřin zpět. Byla to sice velmi úzce specializovaná, ale neobyčejně mocná magie, protože jí umožňovala napravit chyby, k nimž právě v její přítomnosti došlo. Jako právě tu, že se Bink nadýchal jedovatého plynu.

Pak se znovu klidně nadechl a tak byla Biančina magie zbytečná, protože se opakovalo všechno, včetně toho, že se Bink už už měl znovu nadechnout plynu, ale Roland se na něj pronikavě zadíval a Bink znehybněl.

Rolandův dar byl ochromující zrak, stačil jeden speciální pohled a to, na co se podíval, ztuhlo zaživa. Bylo to živé, ale nehybné, dokud to Roland nepustil ze své moci. Tím způsobem Roland zabránil Binkovi, aby se znovu nadýchal plynu a pak chlapce z nebezpečného místa vynesl.

Když ztuhnutí povolilo, zjistil, že je v matčině náručí. "Och mé dítě!" volala Bianca a tiskla si jeho hlavu na prsa.

"Ublížili ti?"

Bink se zastavil u velkého houboviště a tvář mu při těch vzpomínkách ještě teď rudla studem. Musela dělat něco takového? Jistě, zachránila ho před předčasnou smrtí, ale ještě dlouhý čas potom byl terčem posměchu celé vesnice. Kamkoliv přišel, křičely na něj děti fistulkou "Mé dítě!" a pošklebovaly se. Zachránil si život na úkor své pýchy. Dobře však věděl, že rodiče za nic nemohou.

Obviňoval ze svého neštěstí Jamu, Zinka a Putifara. Bink neměl magii, ale možná právě proto byl nejurostlejší chlapec z vesnice. Musel se prát, pokud si pamatoval, snad od chvíle kdy se narodil. Neměl nijak skvělé pohybové nadání, ale zato spoustu syrové síly. Počkal si soukromě na Jamu a přesvědčivě mu dokázal, že pěst může být někdy rychlejší než magický meč. Pak se stejně vyrovnal se Zinkem a nakonec i s Putifarem. Toho hodil přímo do jeho vlastního plynu a přinutil ho tak velmi rychle jedovatý oblak rozptýlit. Pak už se žádný z trojice Binkovi neposmíval, měli naopak spíše tendenci se mu vyhýbat - a to byl také důvod, proč se rozprchli, když se rozeběhl ke stromu. Dohromady by si s ním byli jistě poradili, ale byli poučení a věděli, že by si to s nimi vyřídil stejně jako předtím.

Bink se usmál a jeho zahanbení vystřídala čirá radost. Možná, že způsob, jakým celou situaci řešil, byl nedůstojný, ale přinesl mu obrovské množství uspokojení. Kdesi uvnitř tušil, že to byla jeho zlost na matku, co ho pohánělo, a tu že přenesl na lidi, jako byl Jama, ale nelitoval toho. Konec konců, svou matku opravdu miloval.

Jenže stejně mu nezbyvalo nic jiného, chtěl-li si dodat vážnosti v očích lidí z vesnice, než najít svůj vlastní magický talent, dobrý a silný, něco jako měl jeho otec. Pak se nikdo neodvážil dělat si z něj legraci, posmívat se mu, nebo na něj dokonce pokřikovat "dítě!" Takže pak už ho stud nevyžene z Xanthu. Zatím se to nestalo. Zatím byl v Xanthu známý jako "Nemagický zázrak".

Nasbíral několik pěkných, silných hub. Ty zmírní Justinovu bolest, protože to byl jejich magický dar. Pohlcovaly bolest a nepohodlí a šířily pocit zdraví a pohodlí. Množství rostlin a zvířat - on sám si nebyl jistý, do které kategorie by zařadil korálové houby - mělo vlastnost podobnou. Předností hub bylo, že byly přenosné - když je člověk vzal z místa kde žily, nezabílo je to. Byly velmi odolné, vystěhovaly se z vody ve stejné době, kdy to udělaly korály, a teď žily na zemi. Jejich zvláštní léčebné schopnosti se pravděpodobně vyvinuly proto, aby jim usnadnily život v novém prostředí. Možná ovšem, že to bylo už před jejich vystěhováním z vody, protože korály byly ostré a často jim působily zranění.

Podobné dary se v přírodním světě vyskytovaly ve velkých skupinách, překrývaly částečně jeden druhý, a proto se v rostlinném i zvířecím království objevuje mnoho variant prakticky těžce schopnosti. Mezi lidmi se ale magie skutečně velmi liší. Zdá se, že s tím má co dělat spíše osobnost každého člověka než dědičnost, i když zvláště silná magie má sklony projevovat se v rodinných liniích podobnou formou. Jako kdyby síla magie byla dědičná, ale její druh vyplýval z osobnosti. Jenže tady byly ještě další faktory -

Bink dokázal probrat v krátkém okamžiku mnoho myšlenek. Kdyby byly myšlenky magií, byl by Bink Velkým mágem. Ale teď by se měl raději soustředit na to co dělá, jinak se dostane do maléru.

Šero houstlo. Z pralesa se začaly vynořovat pochmurné stíny a pomalu se vznášely sem a tam, jako by pátraly po kořisti. Byly sice bezoké a beztvaré, ale s neochvějnou a znepokojující jistotou se začaly zaměřovat na Binka. Nebo to tak alespoň vypadalo. Magie nevysvětlitelné bylo víc, než té bezpečně katalogizované. Binkův nervózní pohled

zachytila bludička. Vykročil za blikavým světýlkem, pak se ale včas zarazil. Vábení světýlka bylo holé neštěstí. Zavedlo by ho daleko do divočiny a tam ho opustilo jako snadnou kořist neznáma a nepřátelské magie. Jeden z Binkových starých přátel z mládí takhle sledoval bludičku a nikdy už se nevrátil. To bylo dostatečné varování!

Noc Xanth změnila. Oblasti jako byla tahle, ve dne zcela nevinné, budily po západu slunce hrůzu a děs. Vylezli duchové a zjevení, aby pátrali po svých zvrhlých radostech, tu a tam se z hrobu vyhrabala zombie a nemotorně se potulovala kolem. Žádný rozumný člověk nespál venku a každý dům ve vesnici byl proti nadpřirozeným tvorům chráněn odpuzovacími kouzly. Bink se neodvážil použít na zpáteční cestě k Justinovi zkratku, vrátil se po delší, ale magicky chráněné cestě. To nebyla ustrašenost, ale nutnost.

Běžel - ne proto, že by se bál, na magicky chráněné cestě žádné nebezpečí nehrozilo a Bink znal cestu natolik dobře, že z ní nemohl sejít ani náhodou - ale chtěl se dostat k Justinovi co nejrychleji. Justinovo maso bylo dřevěné, ale rána bolela jako na skutečném těle. Jak jen mohl být někdo tak bezohledný a seknout Justina...

Bink minul pole mořského ovsu a zaslechl při tom příjemný šum a hukot mořského přílivu. Po sklizni se oves používal v kuchyni, vařila se z něj například nádherně pěnová polévka, i když někdy bývala opravdu dost slaná. Misky se musely polévkou plnit jen napůl, protože jinak by se vlny, které se na polévce dělaly, přelévaly přes okraj.

Pamatoval si na divoký oves, který si vysadil jako dospívající hoch. Mořský oves byl neklidný, ale jeho bratránek, oves divoký, byl až přesměřován aktivní. Když se pokoušel utrhnout jeden klas, aby si ho vysel, oves s ním zuřivě bojoval, šlehal ho přes zápěstí a zuřivě se bránil. Nakonec si klas utrhl, ale než od políčka utekl, byl ošklivě odřený a poškrábáný.

Těch několik divokých obilí zasadil na tajném místě za domem a denně je příslušně zaléval. Chránil svéhlavé a nepříjemné rostlinky proti veškerému nebezpečí a jeho nedočkavost rostla. Jaké dobrodružství pro hochy v pubertě! Jenže pak jeho matka, Bianca, rostlinky objevila. A k Binkově smůle je okamžitě poznala.

Byla z toho nepříjemná rodinná aféra. Jak jsi to jenom mohl udělat!" křičela na něj Bianca s tváří zrudlou napůl studem a napůl vztekem. Rolandovi se naštěstí podařilo potlačit úsměv, který byl v jeho případě napůl pobavený a napůl pyšný.

"Nasel si divoký oves!" zamumlal. "Ten chlapec nám dospívá!"

"Ale Rolande, no tak, víš dobře, že..."

"Ale drahá, vždyť se vlastně nestalo nic tak hrozného."

"Nic tak hrozného!" zvolala rozzlobeně.

Je to naprosto přirozená touha každého dospívajícího mladíka..."

Její zuřivý výraz Binkova otce umlčel. Roland se nebál v celém Xanthu ničeho, ale byl to od přírody mírumilovný muž. Proto si teď povzdychl a obrátil se k Binkovi. "Předpokládám, žeš věděl, synu, co děláš?"

Bink zakoušel až mučivý pocit viny. "No - ano. Nymfa z ovsu..."

"Binku!" vyštěkla jeho matka varovně. Nikdy předtím ji tak rozzlobenou neviděl.

Roland zvedl ruku a zjednal si tak klid. "Drahoušku - proč nás to nenecháš vyřídít jako muže s mužem? Ten chlapec na to má právo."

Tak Roland prozradil svůj vlastní názor, protože jeho rozhovor muže s mužem mezi ním a Binkem byl pak rozhovor muže s chlapcem.

Bez jediného dalšího slova vyšla Bianca z domu.

Roland se obrátil k Binkovi a potřásl hlavou, bylo to však gesto jen navenek záporné. Roland byl mohutný pěkný muž a používal gesta zvláštním způsobem. Právý divoký oves, trhaný z živé rostliny, vysetý za úplňku a zalévaný vlastní močí?" zeptal se se zájmem a Bink s rudou tváří přikývl. "Takže, až by rostliny dorostly a dozrály, ovesná nymfa, symbol plodnosti, která by se objevila, by k tobě byla připoutaná?"

Bink zachmuřeně přikývl.

"Synku, věř mi, já vím, co tě na tom lákalo. Když mi bylo tolik jako tobě, taky jsem si nasel divoký oves. A pořídil jsem si nymfu s dlouhými zelenými vlasy a tělem krásným jako panenská krajina - jenže jsem zapomněl na to zvláštní zalévání a ona mi utekla. V životě jsem něco tak krásného neviděl - až na tvou matku, samozřejmě."

Roland si nasel divoký oves? Něco takového Binka ani ve snu nenapadlo. Mlčel, protože se obával toho, co přijde dál.

"Udělal jsem tu chybu, že jsem o svém dobrodružství s ovsem vyprávěl Biance," pokračoval Roland. "Obávám se, že je od té doby na tohle téma poněkud přecitlivělá a ty jsi jí prostě vlezl do rány. Takové věci se stávají."

Takže matka žářila na něco, co se stalo v otcově životě ještě předtím, než si ji vzal. Do jakých choulostivých věcí se to Bink nechť zapletl!

Rolandova tvář zvažněla. "Pro nezkušeného mladého muže, může být představa krásné, nahé a povolné nymfy nesmírně svůdná. Všechny fyzické znaky skutečné ženy a žádné z těch duševních. Jenže synku, to je dětský, možná dětinský sen, stejný, jako když toužíš po tom najít čokoládovnik. Skutečnost pak nikdy nebude taková, jak sis představoval. Každý se brzo unaví a přejí čokolády, které má, kolik hrdlo ráčí, a stejně je to i... s bezduchým ženským tělem. Člověk nemůže milovat nymfu. Mohla by být klidně ze vzduchu. Její neustálé zbožňování tě brzo začne nudit a netrvá dlouho, je ti protivné."

Bink stále ještě mlčel. On by se jistě nenudil, tím si byl jistý.

Roland mu velmi dobře rozuměl. "Synku, to, co ty potřebuješ, je skutečně živé děvče," shrnul. "Někdo, s kým budeš moci hovořit, s kým se budeš moci přit. Je mnohem napínavější a složitější budovat přátelství se skutečnou ženou, - a často také nesmírně frustrující." Vrhл významný pohled ke dveřím, za nimiž zmizela Bianca. "Ale v celkovém součtu je to mnohem lepší. To, co jsi hledal v divokém ovsu, je jen zkratka

- ale v životě bohužel žádné zkratky nefungují." Usmál se. "Kdyby bylo po mém, nechal bych tě tu zkratku vyzkoušet.

To nemůže škodit, není na tom nic zlého. Jenže tvá matka - hm, lidé jsou tady dost staromódní a nejkonzervativnější bývají ženy - zvláště ty hezké. Je to malá vesnice - menší než kdysi bývala - takže každý vidí sousedovi až do kuchyně.

Proto i pro nás platí určitá omezení. Chápeš, co tím myslím?"

Bink nejistě přikývl. Když jeho otec něco řekl, jakkoliv oklikou a přátelsky, platilo to jako zákon. "Už žádný oves."

"Tvá matka - víš, ono ji trochu zaskočilo to, že jsi začal dospívat. Oves je ten tam, právě teď jej pravděpodobně vytrhává i s kořeny, ale ty máš před sebou ještě mnoho zajímavých a pěkných životních zkušeností. Bianca by na tebe možná ráda myslela celý život jako na malého chlapce, ale přírodu neošidí. Ani na pět vteřin. Takže se s tím bude muset nakonec vyrovnat." Roland se odmlčel a Bink nevěděl, co by řekl, protože si nebyl jistý, kam jeho otec směřuje.

Z jedné menší vesnice se sem má přistěhovat děvče," pokračoval Roland. Je to údajně proto, aby se jí dostalo dobré školy, protože máme nejlepšího kentaufího učitele v celém Xanthu. Ale mám podezření, že to má ještě jiný, tak trochu skrytý důvod - a to ten, že v jejich vesnici není dost chlapců ve vhodném věku. Pokud vím, tak ještě neodhalila svůj magický talent a je asi tak tvého věku..." Odmlčel se a vrhl na Binka významný pohled. "Myslím si, že by se jí mohl hodit hezký a zdravý mladík, který by ji provedl jak vesnicí tak okolím a upozornil ji na místní nebezpečí. Pokud jsem slyšel, je velmi krásná, chytrá a klidná - což je zcela výjimečná kombinace."

Pak to Bink začínal chápat. Dívka - skutečná dívka - kterou by mohl mít. A navíc dívka, která nebude ovlivněna tím, že Bink nemá žádný magický dar. A Bianca nebude moci nesouhlasit, přestože v duchu se jí jistě jeho nová mužská role líbit nebude. Otec mu nabídl velmi přitažlivou obměnu. Najednou si uvědomil, že se bez divokého ovsu obejde.

Jmenuje se Sabrina," končil Roland.

Světlo, které se objevilo vpředu, vrátilo Binka do skutečnosti. Někdo stál vedle stromu Justina a držel kouzelnou lampu. "To je v pořádku, Binku," ozval se Justinův hlas hned vedle Binkova ucha. "Máš nějakou houbu?"

"Mám," odpovídal Bink.

Takže jeho malé dobrodružství vlastně žádné dobrodružství nebylo. Přesně jako jeho život. Když mu Sabrina pomáhala připevnit houby na Justinovo zranění, Bink si uvědomil, že se rozhodl. Nemohl takhle dál pokračovat jako nicka. Musí navštívit dobrého čaroděje Humfreye a zjistit, jaký magický dar mu dal osud do vinku.

Zvedl pohled. Jeho oči se setkaly s pohledem Sabriny. Dívka se usmála. Byla teď ještě mnohem krásnější, než když se s ní tenkrát setkal poprvé. Byli oba prakticky ještě děti a za celou tu dobu ho neoklamala. Nebylo pochyb: Binkův otec měl pravdu o výhodách - i o nevýhodách - života se skutečnou dívkou. Teď bylo na Binkovi, aby udělal co bylo potřeba, aby se z něj stal skutečný muž.

2. KENTAUR

Bink se vydal na cestu pěšky, nacpaný batoh na zádech, u pasu dobrý lovecký nůž a v rukou doma vyřezanou hůl. Matka naléhala, aby jí dovolil najmout pro něj průvodce, ale Bink musel odmítnout. Ten její "průvodce" by nebylo nic jiného než ochránce, jenž by ho měl držet v bezpečí. Jak by se s tím v budoucnosti srovnal? Byla však pravda, že divočina za vesnicí měla svá nebezpečí, která hrozila nezkušenému cestovateli. Jen málo lidí se do divočiny pouštělo samo. Kdyby s ním šel průvodce, byl by na tom Bink vážně lépe.

Mohl se vydat na cestu v sedle okřídleného oře, ale to by bylo drahé a neslo by to svá vlastní nebezpečí. Gryfové bývali často zlá a zálučná stvoření. Dával přednost tomu, hledat si svou vlastní cestu po bezpečné zemi, i kdyby jen proto, aby ukázal, že to dokáže navzdory pobaveným úšklebkům vesnických chasníků. Jama se v té chvíli příliš nešklebil - trpěl v umrtvení pod těžkou kletbou, již ho postihli Starší vesnice za útok na mluvící strom. Ale ostatních posměváčků bylo dost.

Alespoň Roland mu rozuměl. Jednoho dne zjistíš, že názory bezcenných lidí jsou bezcenné," zamumlal k Binkovi.

"Musíš to udělat po svém. Já tomu rozumím a přeji ti hodně úspěchů - tvých vlastních úspěchů."

Bink měl mapu a věděl, kudy jít, aby se dostal k hradu dobrého čaroděje Humfreyho. Přesněji řečeno věděl, která cesta tam vede. Pravda však byla taková, že Humfrey je podivínský a vrtošivý stařík, který dával přednosti osamělému životu v divočině. Pravidelně přesouval svůj hrad, nebo magickými prostředky měnil přístupové cesty, aby zkomplikoval život těm, kdož ho náhodou hledali. Bez ohledu na to se Bink rozhodl vystopovat čaroděje až do jeho doupěte.

První část své cesty znal. Strávil celý život v Severní vesnici a prozkoumal většinu okolních stezek a cest. V bezprostředním okolí zůstala sotva nějaká nebezpečná flóra či fauna a jejich zástupci mu byli dobře známi.

Zastavil se, aby se napil u vodní díry nedaleko obrovského dikobrazího kaktusu. Když se přiblížil, rostlina se zatřásla a chystala se na něj vystřelit. "Zadrž, příteli," zvolal Bink velitelsky. Jsem ze Severní vesnice". Kaktus, ovládnut uklidňující formulí, zadržel svou smrtelně nebezpečnou salvu. Klíčové slovo bylo "příteli"; ta rostlina samozřejmě nepatřila k lidským přátelům, ale musela poslechnout magický vliv, který byl ve slově koncentrován. Žádný cizinec, který zabloudil do zdejšího kraje, by formulí neznal, a proto kaktus sloužil jako velmi výkonná ochrana proti nevídaným cizincům. Zvířat do určité velikosti si kaktus nevšímal. Protože většina živých tvorů potřebovala dříve nebo později vodu, byl to vyhovující kompromis. Některé části království občas plenili divocí gryfové a další velká zvířata, ale Severní vesnici se vyhýbala. Jediná zkušenost s popuzeným kaktusem byla více než dostatečnou lekcí pro zvíře, které bylo natolik šťastné, že přežilo.

Další hodina svižného pochodu Binka přivedla do oblasti méně známé a rozhodně i méně bezpečné. Co asi používali místní lidé k hlídání svých vodních děr? Jednorozce, cvičené k tomu, aby zabíjeli cizince? No, to Bink už brzo zjistí.

Zvlněné pahorky a malá jezírka pomalu ustoupily drsnějšímu terénu a tu a tam se objevovaly podivné rostliny. Některé měly dlouhá tykadla, která se chvěla natáčela, protože se na Binka zaměřovala už z dálky, jiné vydávaly příjemné a přitažlivé zvuky, broukaly si něco jako vzdálenou ukolébavku, ale jejich větve měly na koncích silná a nebezpečná klepeta. Bink všechny obcházel v bezpečné vzdálenosti a vyhýbal se tak zbytečnému riskování. Jednou měl dojem, že zahlédl nějaké zvíře velikosti člověka, ale s osmi dlouhými pavoučíma nohama. Pohybovalo se tiše a rychle.

Viděl také celou řadu ptáků, ale ti ho příliš nezajímali. Protože dokázali létat, neměli žádná ochranná kouzla, která by používali proti člověku, takže se před nimi nemusel mít na pozoru. To ovšem platilo jen do chvíle, dokud by nezahlédl nějaké skutečně velké ptáky, protože ti by ho mohli považovat za kořist. Jednou zahlédl na skále daleko před sebou

obludné tělo, ale ukryl se a nechal příšeru odletět, aniž byl zpozorován. Dokud byli ptáci malí, byl docela rád, že mu dělají společnost, protože jak létající hmyz, tak brouci začínali být dotěrní.

Faktem je, že se mu kolem hlavy vytvořilo mračno komárů a to na něj vysílalo soustředěnou potní kletbu, takže se cítil čím dále tím nepříjemněji. Hmyz měl odpornou schopnost obtěžovat každého, kdo nebyl obdařen nějakým obranným kouzlem. Možná, že jen využíval neštěstí postiženého, trápil ho a zkoušel, kam až může zajít. Bink se rozhlížel po rostlinách odpuzujících hmyz, ale žádnou neobjevil. Užitečné byliny a keře nikdy nebyly tam, kde je člověk potřeboval. Začala mu docházet trpělivost, pot mu stékal po obličejí, odkapával ze špičky nosu a štípal v očích. Pak se ale k jeho hlavě snesly dvě hmyzosavky, komáři v nich zmizeli jako kouzlem a Binkovi se ulevilo. Ano, měl ty malé ptáčky opravdu rád!

Urazil zhruba šestnáct kilometrů za tři hodiny a začal pocítovat únavu. Byl všeobecně v dobré kondici, ale nebyl zvyklý na dlouhý pochod s těžkým batohem. Navíc ho tu a tam zabolel kotník, který si zvrtnul u Vyhliďkového kamene. Nebylo to nic vážného, jak se ukázalo, ale i tak se snažil být opatrný.

Sedl si na malý kopeček, když se předtím přesvědčil, že to není mraveniště, a že/mu středně velký Dikobrazí kaktus, který tam rostl, neublíží. Ke kaktusu se přibližoval velmi opatrně, protože nevěděl, zda byl zkrocen nějakým zařídkem. Několikrát opakoval nahlas slovo "kamarád" a aby strom opravdu přesvědčil, nalil mu dokonce ke kořenům pár kapek vody ze své polní láhve. Očividně bylo všechno v pořádku, strom po něm nevystřelil. Dokonce i divoké věci občas reagují na všeobecnou slušnost a uctivé zacházení.

Otevřel oběd, který mu s takovou láskou zabalila matka. Měl s sebou zásoby na dva dny - dost dlouhý čas na to, aby se dostal do hradu dobrého čaroděje, pokud se nepříhodi nic nepředvídaného. Ne, že by se v Xanthu nedělo nic nepředvídaného! Bink doufal, že se tomu vyhne, když na noc zůstane pod střechou některého přátelského farmáře. Také bude potřebovat zásoby na zpáteční cestu - a vůbec, představa toho, že by měl nocovat pod širým nebem, se mu ani v nejmenším nezamlouvala. Noc s sebou přinášela zvláštní magii a ta dokázala být skutečně ošklivá. Nestál o to dostat se do situace, kdy by se musel přit s ghúlem nebo ogrem, protože taková věc mohla skončit jen tím, že by po něm zůstala hromádka více méně čistě obraných kostí. Předběžná hádka by se pak mohla těžko týkat něčeho jiného než právě způsobu konzumace oněch kostí. Ghúlové dávali přednost sežrat kosti ihned, dokud je morek čerstvý a sladký, ogrové je nejraději chroupali ulezelé, tak týden po smrti. Jednoduše řečeno - rozdílné šelmy mají rozdílné chutě. Zakousl se do chleba s řechičaty. Něco v krajici zapraskalo a on se poněkud vyplašil, ale rychle zjistil, že to není kost, ale jen silnější kořenat. Bianca rozhodně uměla udělat skvěle obložené chleby. Roland si ji pro to často dobíral a tvrdil, že si tohle umění osvojila pod patronací starého plesnivého chleba. Jenže Binkovi to teď nijak veselé nepřipadalo, protože mu to připomínalo, že je na Biance stále ještě závislý - pokud nedokončí cestu a nedosáhne cíle, za nímž se vydal.

Upadl mu drobeček - a zmizel. Bink se rozhlédl a uviděl čormyš, která horlivě přežvykovala. Magicky si přitáhla drobek na vzdálenost deseti stop a vyhnula se tak nutnosti přiblížit se k Binkovi na dosah. Bink se usmál. "Neboj, čórko, Já ti neublížím."

Pak zaslechl dusot kopyt. Blížilo se k němu nějaké velké zvíře nebo muž v sedle. Jedno i druhé mohlo představovat obtíže. Bink si spěšně nactpal do úst zbytek křidlokravího sýra a překonal neodbytnou chvilkovou představu krávy, která hned po dojení, zbavená nákladu mléka, vzlétá k vrcholům stromů, aby se znovu napásala. Zavřel tlumok a nasoukal se do popruhů. Svou dlouhou hůl uchopil do obou rukou. Jde o to, zda bude muset bojovat nebo se dát na útěk.

Pak se stvoření objevilo. Byl to kentaur - koňské tělo, které mělo místo krku horní polovinu těla muže. Byl nahý, přesně podle zvyků svého druhu, měl svalnaté boky, široká ramena a dosti divokou podobu.

Bink držel hůl před sebou, připravený se bránit, ale netvářil se agresivně. Kentauři byli mohutní a Bink neměl přílišnou důvěru ve svou schopnost porazit některého z nich v boji. A utéci mu - to už vůbec ne! Ale třeba kentaur navzdory svému zjevu není nepřátelský a jistě neví, že Bink nemá magický dar.

Kentaur došel blíž. Luk měl připravený, šíp nasazený na tětívě. Vypadal skutečně úžasně. Bink získal velkou dávku respektu ke kentaurům ve škole. Bylo ovšem vidět, že tohle není postarší mudrc, ale mladý válečník. Jsi na cizím pozemku," prohlásil kentaur. "Okamžitě odejdi."

"Počkej chvilku," začal Bink rozumně. Jsem poutník a jdu určenou cestou. To je právo veřejné cesty."

"Okamžitě odejdi!" opakoval kentaur a výhrůžně potřásl lukem.

Bink byl obvykle dobrosrdečný mladík, ale měl jisté sklony, které se projevovaly v okamžicích, kdy se ocitl v tísní.

Tahle cesta pro něj byla životně důležitá. Byl na veřejné cestě a už měl dost neustálého uhýbání magii, která ho ohrožovala. Kentaur byl magický tvor a v Ordinérii, za hranicemi Xanthu, samozřejmě neexistoval. Ted' se tedy v Binkovi znovu vzbouřila jeho nechuť k magii a on udělal něco nepříliš moudrého.

"Běž a strč si ocas do studené vody!" vyštěkl.

Kentaur zamrkal. Ted' vypadal ještě mohutněji, ramena ještě širší, hrud' vypouklejší a koňské tělo ještě urostlejší než předtím. Bylo vidět, že není zvyklý na podobný způsob řeči; rozhodně ne na to, aby tak někdo hovořil s ním a tahle nová zkušenost ho trochu zaskočila. Jenže vzápětí si provedl nezbytné duševní rozbor a emocionální odvození, což bylo navenek signalizováno tím, že se mu na mnoha místech těla vztekla napjaly i tak přebujelé svaly. Ze srsti na základně koňského krku mu začal vzhůru stoupat tmavorudý ruměnc, rudý mrak rychle přeběhl po holém břiše, zjizvené hrudi, zrychlil, zesvětlal v úžině krku a nakonec téměř s rychlostí výbuchu zbarvil ošklivý obličej. V okamžiku, kdy nezadržitelnou rudou záplavou vzplály kentaurovy uši a pronikla do mozku, začal kentaur jednat.

Luk se napjal, šíp se posunul dozadu. Jakmile jeho hrot zamířil na Binka, zadrnčela tětíva.

Přirozeně, Bink už na svém místě nebyl. Měl více než dost času přečíst si bouřkové signály. Když se luk stočil jeho směrem, Bink se vrhl k zemi. Pak se narovnal kentaurovi přímo pod nosem a jeho hůl zasvětila v krátkém oblouku.

Konec zasáhl tvora tvrdou ranou do ramene. Bylo to nesmírně bolestivé, i když úder, jak Bink dobře věděl, nezanechá žádné trvalé následky.

Kentaurovi se z úst vydral zuřivý řev. Levou rukou zatočil lukem nad hlavou, zatímco pravačka vyletěla k toulci pověšenému na koňském rameni. Jenže do luku teď byla navlečena Binkova hůl.

Kentaur luk vztekla odhodil a tím vyrval Binkovi hůl z ruky. Pak tvor zaťal obrovskou pěst. Když zasvištěla vzduchem, Bink se vrhl podél koňského těla dozadu. Jenže zadek kentaura není o nic bezpečnější místo než jeho zadek. Jedna zadní noha vykopla se strašlivou silou, ale šťastnou shodou okolností a díky chybnému kentaurově odhadu Binka minula a narazila do kmene dikobrazího kaktusu.

Kaktus odpověděl salvou trnů. Těsně předtím, než kopyto dopadlo, se Bink vrhl k zemi. Mrak trnů mu přeletěl nad hlavou a téměř všechny se zabořily do elegantního pozadí rozzuřeného kentaura. A znovu měl Bink až neuvěřitelné štěstí. Nejen, že jakoby zázrakem unikl bijícím kentaurím kopytům, ale nezasáhl ho ani jediný trn dikobrazího kaktusu. Kentaur zaržal až neuvěřitelně silně. Zásahy ostny dikobrazího kaktusu působily skutečnou bolest. Každý z nich byl pět centimetrů dlouhý a měl několik zpětných háčků a celé desítky jich teď zdobily hedvábnou srstí porostlý kentaurův zadek, takže v Binkovi vzbuzoval představu jehelníčku z Biančina šiti. Kdyby byl kentaur stál ke kaktusu tvář, byl by teď možná slepý nebo mrtvý, protože ostny by mu probodaly víčka, tváře a krk. Tentokrát měl prostě štěstí, i když se nezdálo, že by si toho právě v tomto okamžiku nějak zvlášť cenil.

Kentaurov vztek teď neznal mezí. Jeho tuctovou tvář zrůznila grimasa strašlivé zuřivosti. Nejdříve vyhodil zadkem, pak se vzepjal na zadní, stočil se ve vzduchu, a když se jeho přední nohy vracely na zem, mířily přímo na Binka. Dvě svalnaté paže vyrazily kupředu a dvě mozolnaté dlaně obemkly Binkův relativně slabý krk. Kentaurovy prsty se začaly pomalu a cílevědomě svírat. Při tom Binka pozvedl vzhůru, takže se mu nohy klátily několik decimetrů nad zemí. Mladík byl zcela bezmocný, věděl, že ho čeká smrt uskrčením a při tom nemohl ani prosit o smilování, protože se mu nedostávalo vzduchu a už teď se dusil.

Najedou se ozval ženský hlas. "Chestere!"

Kentaur ztuhl. To ovšem Binkovi nijak nepomohlo.

"Chestere, okamžitě toho člověka polož!" přikazoval ženský hlas rozhodně. "To chceš vyvolat mezidruhový incident?"

"Ale Cherie," protestoval Chester a zabarvení jeho torza vystřídalo několik odstínů. Je to vetřelec a říkal si o to."

Je na Královské cestě," odpověděla Cherie. "Cestující jsou chráněni, to sám dobře víš. A už ho konečně pusť!"

Nezdálo se, že by kentaurův zadek byl natolik silný, aby mohla prosadit svá přání, ale přesto se Chester začal pomalu poddávat. "A nemohl bych si ho ještě trochu stisknout?" žadonil a Bink cítil, jak tlak skutečně ještě sílí. Oči mu začaly vylézat z důlků.

Jestli to uděláš, už nikdy s tebou nepoběžím. Polož ho!"

"Áááá..." Chester Binka neochotně pustil. Ten vyčerpaně stál, lapal po dechu a potácel se. Jaký to byl hlupák, že si s tím surovcem vůbec něco začínal.

Kentaurka ho zachytila ve chvíli, kdy by se už sesul k zemi. "Chudáčku!" zvolala a položila mu hlavu na hebký polštářek. Jsi v pořádku?"

Bink otevřel ústa, zapolykal na prázdno a zkusil to znovu. Zdálo se, že jeho pomačkané hrdlo se nikdy nesrovná.

"Ano," zakrákoral.

"Kdo jsi? A co se ti to stalo na ruce? To ti udělal Chester..."

"Ne," pospišil si Bink s odpovědí. "Chester mi neukousl prst. To jsem si udělal jako malý chlapec. Podívej, už dávno se mi to zahojilo."

Pečlivě mu prst prohlédla a ohmatala jej až neuvěřitelně jemnými prsty. "Ano, vidím. Ale stejně..."

Já - jmenuju se Bink a jsem ze Severní vesnice," vysvětloval. Obrátil k ní tvář - a odhalil podstatu polštářku, na němž spočíval hlavou. Ale ne! Už zase! pomyslel si. Cožpak mi budou ženy navěky jen foukat mé bolístky? Kentaurův samičky byly menší než samci, ale pořád ještě vyšší než stojící člověk. A některé jejich lidské partie byly velmi štědře obdařeny. Rychle odtrhl hlavu od její nahé hrudi. Bylo dost hrozné, nechat se takhle konejšit vlastní matkou, natož kentaurkou.

"Putuji na jih, za dobrým čarodějem Humfreyem."

Cherie přikývla. Kentaurka byla půvabné stvoření jak z koňského tak z lidského hlediska, s lesklými boky a znamenitou přední - tedy lidskou - částí postavy. Měla přitažlivou tvář, i když v ní čněl poněkud dlouhý koňský nos. Dlouhé lidské vlasy jí splývaly po zádech až do míst, kde by se na koně kladlo sedlo a tvořily dokonalou rovnováhu k dlouhému, stejně hustému a lesklému ocasu. "Takže tenhle osel tě přepadl?"

"No -" Bink se podíval na Chestera a znovu si všiml mohutných pletenců svalů pod nebezpečnou červení jeho břicha a ramen. Co se stane, až mladá kentaurka odejde? "Myslím, že to všechno bylo - jakési nedorozumění."

"To určitě," ušklíbala se Cherie, ale bylo vidět, že Chester se viditelně uvolnil. Bylo zřejmé, že si svou přítelkyni nechce rozhněvat. Bink celkem snadno chápal proč. Jestli nebyla Cherie nejpůvabnější a nejžádoucnější kentaurka v celém stádu, pak k tomu rozhodně neměla daleko.

"Tak já půjdu dál," řekl Bink. Tohle mohl udělat hned na začátku a nechat Chestera, aby ho hnál na jih. Měl na celém incidentu přinejmenším stejnou vinu jako kentaur. "Omlouvám se." Natáhl ruku k Chesterovi.

Chester vycenil dlouhé zuby, podobnější spíše koňským než lidským, zaťal ruku v pěst a ohnul ji v lokti.

"Chestere!" vyštěkla na něj Cherie. Když pak kentaur s provinilým výrazem spustil ruku a otevřel pěst zvolala: "Co se ti to stalo na zadku?"

Chesterovi zase zčervenalo torzo, ale tentokrát to nebylo vztekem. Drobnými kroky přesunul svou zadní část tak, aby unikl Cheriinu pátravému zraku. Bink už na jehly kaktusu téměř zapomněl. Musely stále pěkně pálit a až se budou vytahovat, bude to ještě nepříjemnější. Jaká bolest! A to ještě na místě tak nevhodném k diskusi na veřejnosti. Cítil k tomu nevrlému stvoření téměř sympatii.

Chester potlačil své smíšené reakce a se slušnou dávkou sebeovládání potřásl Binkovi rukou. "No, hlavně, že se nestalo nic horšího a vzalo to ten správný konec," řekl Bink s úsměvem o něco širším, než měl původně v úmyslu. V tom okamžiku pocítil obavu, aby si to Chester nevyložil jako posměšek. A vzápětí si uvědomil, že si k této příležitosti nevybral ta pravá slova.

V bělmech kentaurových očí vražedně zablesklo červení. "Správně," procedil zaťatými zuby a začal stále silněji tisknout Binkovu ruku. Krev mu ještě naštěstí nezaplavila oči natolik, aby si nevšiml Cherieho pohledu. Prsty se mu po chvíli neochotně uvolnily.

To bylo zase jen o vlas, pomyslel si Bink. V tom strašlivém sevření mu byl kentaur schopen udělat z prstních kůstek drť.

"Odvezu tě," rozhodla se Cherie. "Chestere, vysaď mi ho na záda."

Chester uchopil Binka za lokty a zvedl ho jako peříčko. Bink se chvíli obával, že ho kentaur odhodí na padesát stop, ale Cherie z nich nespouštěla laskavé oči a tak Bink přece jen přistál bezpečně a jemně na dámském hřbetě.

"To je tvoje hůl?" zeptala se, když si všimla hole a luku ležících na zemi. A Chester, tentokrát už docela bez pobízení, zvedl oba předměty se země a hůl podal Binkovi, který si ji pověsil na záda, šikmo pod svůj cestovní tlumok.

"Polož mi ruce kolem pasu, abys nespádl, až se vydáme na cestu," řekla Cherie.

Dobrá rada. Bink neměl jako jezdec tu nejmenší zkušenost a tady se ještě navíc jednalo o jízdu bez sedla. V Xanthu zbylo jen velmi málo pravých koní. Jednorožci se k sedlům chovali velmi nepřátelsky a okřídlené koně bylo velmi těžké být jen chytit, natož ochočit. Jednou, když byl Bink ještě dítě, byl jeden pegas v letu připálen drakem a přišel o část svých per. Pak se musel snížit natolik, že nabízel venkovanům krátké projížďky výměnou za ochranu a jídlo. V okamžiku, kdy mu peří dorostlo, odletěl. A to byla Binkova jediná jezdecká zkušenost.

Naklonil se kupředu, ale překážela mu hůl zavěšená na zádech. Pokusil se ji vytáhnout, ale hůl mu vyklouzla z ruky a padla na zem. Uslyšel, jak si mu za zády odfrkl Chester a měl silný dojem, že to byl smích. Kentaur však v chůzi sebral hůl a podal ji Binkovi zpět. Tentokrát si ji mladík vsunul pod paži, sklonil se kupředu a objal Cherie kolem štíhlého pasu, bez ohledu na Chesterovy ošklivé pohledy. Některé věci za malý risk stály, jako například dostat se co nejrychleji odsud.

"Ty běž k veterináři a nech si vytahat ty ostny ze -" prohodila Cherie ke svému druhovi přes rameno.

"No jo, hned!" přerušil ji Chester. Čekal, až vykročila na cestu, a teprve pak se obrátil a poněkud ztuhle odklusal směrem, odkud se předtím objevil. Každý pohyb ho pravděpodobně strašlivě pálil.

Cherie klusala po stezce. "Chester je v srdci hodný tvor," řekla omluvným tónem, "ale má sklony být tak trochu arogantní a stačí ho trochu pošouchnout a už začne vztekle mrskat ocasem. Kromě toho jsme měli v poslední době nějaké potíže se zbojníky."

"S lidskými zbojníky?" zajímal se Bink.

"Ano. Byly to většinou starší děti ze severu, které tady provozovaly zlomyslnou magii, plašily nám dobytek, zabodávaly meče do stromů a kamenů, dělaly hluboké jámy, které se nám tajemně zjevovaly pod nohama a podobné věci. Proto Chester předpokládal, že..."

Já si to dovedu představit," přikývl Bink. "Sám jsem s nimi zažil své. Teď už budou potrestáni a na nějakou dobu nebudou smět opustit naši vesnici. Kdybych byl věděl, že se toulali až tady!"

Jak se zdá, není na hranicích právě pořádek," pokračovala kentaurka. "Podle Smlouvy je král povinen udržovat pořádek. Ale v poslední době..."

"Náš král stárne," vysvětloval Bink. "Ztrácí svou sílu a potíže se množí jako plevel. Kdysi býval Hlavní čaroděj, vyvolavač bouří."

"My to víme," přikývla. "Když naše ovesná pole zamořily světlušky, přivolal bouři, která trvala pět dní a všechny je utopil. Je pravda, že ta bouře zničila i naši úrodu - ale to už stejně dělal ten odporný hmyz. Každý den nová mračna hmyzu! Konečně jsme mohli znovu osít a neměli jsme při tom strach, že se to bude opakovat. Nikdy nezapomínáme, že nám někdo pomohl. Nechceme z toho dělat žádnou katastrofu, ale nevím, jak dlouho budou takoví mladí hřebci, jako je Chester, ochotni snášet podobné nepříjemnosti. Proto jsem si s tebou chtěla promluvit - třeba až se vrátíš domů, mohl bys na tohle všechno upozornit krále -"

"Obávám se, že to nebude nic platné. Jsem si jistý, že král by chtěl udržet pořádek, ale bohužel už nemá tu sílu jako dříve."

"Pak, jak se zdá, nadešel čas zvolit nového krále."

"Začíná být senilní. To znamená, že nemá dost soudnosti, aby sestoupil na zem a připustil, že vůbec nějaké problémy jsou."

"To je možné, ale tím, že si jich nebudeš všimát, se potíží nezbavíš!" Jemně, jak se sluší na ženu, si odfrkla. "Něco se s tím musí udělat."

"Třeba mi nějak poradí dobrý čaroděj Humfrey," napadlo Binka. "Tohle je skutečně vážná věc, jedná se o výměnu krále. Myslím, že se to Radě starších nebude líbit. Když byl mladší a na vrcholu sil, odvedl spoustu vynikající práce. A neexistuje vlastně nikdo, kdo by ho mohl nahradit. Víš sama, že králem se může stát jen Velký čaroděj."

"Samozřejmě, že to vím. My, kentauři, jsme všichni dost vzdělání."

"Promiň, zapomněl jsem. Školu v naší vesnici vede kentaur. Jen tady v té divočině mě to hned nenapadlo."

"To se dá pochopit, i když bych tomu tady říkala raději pohraničí než divočina. Já se specializuji na lidskou historii a Chester studuje možnosti aplikací koňské síly. Další naši kolegové jsou skuteční učenci, přírodovědci, filozofové -" Najednou umlkla. "Pořádně se drž. Kousek před námi je hluboký příkop a musíme ho přeskočit."

Bink se právě začal uvolňovat, ale teď se naklonil kupředu a sevřel rukama pevně kentaurčin pas. Měla štíhlá, pohodlná záda, ale bylo by tak snadné z nich sklouznout. A navíc, kdyby nebyla kentaurka, nikdy by se neodvážil

zaujmout takovou polohu!

Cherie nabrala rychlost, uháněla tryskem s kopce a její prudký pohyb způsobil, že se jí Bink na zádech nebezpečně rozkýval. Vyhlédl kupředu pod její paži a zahlédl příkop. Příkop? Byla to rokle, široká přinejmenším deset stop a blížila se děsivou rychlostí. Ted byl více než poplašený - měl strach. Ruce se mu začaly potit a začal klouzat po Cheriiných zádech k jedné straně. Vzápětí se kentaurka jediným mocným trhnutím zadních nohou vymrštila do vzduchu a přenesla se na druhou stranu.

Bink sklouzl ještě víc ke straně. Zahlédl hluboko pod sebou kamenité dno příkopu a vzápětí dopadli na zem na druhé straně. Trhnutí při nárazu ho vyvedlo ještě víc z rovnováhy. Jeho ruce zoufale zatápaly po něčem, čeho by se mohl lépe zachytit - a zabloudily do zvláštní oblasti. Ale kdyby se pustil...

Cherie ho chytila kolem pasu a postavila ho na zem. Jen klid," řekla. "Dokázali jsme to."

Bink zčervenel. „Já - mně je to, líto. Málem jsem spadl a tak jsem se zachytil, kde..."

Já vím. Cítila jsem, jak se mi na zádech přesunula tvoje váha, když jsem skočila. Kdybys to udělal úmyslně, byla bych tě shodila do příkopu." V tom okamžiku kolem ní zavládla stejně znepokojivá atmosféra jako předtím kolem Chestera. Věřil jí. Kdyby k tomu měla důvod, klidně by člověka do toho příkopu shodila. Kentauři byli tvrdá stvoření!

"Možná bych už měl jít dál po svých."

"Ne - je tady ještě další příkop. V poslední době se zase otevírají."

"No, mohl bych na jedné straně slézt dolů a na druhé vyšplhat nahoru. Netrvalo by to zase tak dlouho."

To by nešlo, dole jsou niklonožky."

Bink zasténal. Niklonožky byly něco jako stonožky, ale byly zhruba pětikrát větší a mnohem nebezpečnější. S pomocí myriády nohou se dokázaly udržet i na hladkých a kolmých skalních stěnách a jejich klepítka byla sto vyštípnout člověku kus masa v průměru dva a půl centimetru. Obývaly zastíněné rokliny a úvozy, protože nenáviděly přímé sluneční světlo. Dokonce i draci si rozmysleli projít roklinou, o níž se vědělo, že ji obývají niklonožky, a věděli proč.

"V poslední době se začaly otvírat pukliny," pokračovala Cherie a klekla si na přední kolena, aby jí mohl Bink znovu vylézt na záda. Ten sebral svou hůl, která mu upadla a s její pomocí se mu podařilo znovu nasednout. "Mám strach, že se někde soustřeďuje opravdu silná magie, ta se pomalu rozprostírá nad Xanthem a způsobuje neklid ve zvířatech, v rostlinách i minerálech. Převeď mě ještě přes ten další příkop, ale tam pak končí území kentaurů."

Nenapadlo ho, že ho na cestě budou očekávat podobné překážky. Na mapě nic takového nebylo. Cesta měla být podle všeho po celé své délce schůdná a více méně bezpečná. Jenže je pravda, že mapa byla zhotovena už před lety a tyhle pukliny v zemi byly nové, jak řekla Cherie. V Xanthu nikdy nebylo nic stálého, natož věčné a cestování bylo vždycky poněkud riskantní. Měl štěstí, že získal pomoc téhle kentaurí dámy.

Krajina se změnila, jako kdyby příkop odděloval jeden typ od druhého. Předtím to byly zvlněné pahorky a pole, teď prales. Stezka se zúžila, jak se na ni tlačily obrovské jakoborovice a okolní zem byla poseta kobercem rudohnědého jakojehličí. Tu a tam bylo vidět pás světlé zeleného kapradí, kterému se dařilo právě v těch místech, kde by se kapradí dařit nemělo, a také celé koláče tmavě zeleného mechu. Lesem protahoval chladný vítr a čečral Cherii vlasy, které šimraly Binka v obličej. Všude bylo ticho a ve vzduchu se vznášela příjemná vůně borové pryskyřice. Cítil, jak se ho zmocňuje touha sesednout, lehnout si do měkkého mechu a prostě si vychutnat klid a mír tohoto překrásného místa.

"Ne aby tě něco takového napadlo," varovala ho Cherie.

Bink sebou trhnul.

"Nevěděl jsem, že kentauři provozují magii!"

"Magii?" opakovala a cítil, že neví o čem mluvil.

"Četla jsi mé myšlenky."

"To těžko. My magii nepoužíváme. Ale víme přesně, jaký vliv mají tyhle lesy na lidi. To stromy vysílají zaklínadlo klidu a míru a tak se brání proti těm, kdo by je chtěli vykácat."

"Na tom není nic špatného," přikývl Bink. "Mně ani ve snu nenapadlo, že bych je měl kácet."

Jenže stromy nevěří tvým dobrým úmyslům. Něco ti ukážu." Opatrně sešla z vyšlapané stezky a kopyta jí zapadla hluboko do koberce z jehličí. Propletla se mezi několika šavlovětvými srnčími smrky, minula tenkou hadí palmu, která se ani neunavovala tím, aby na ni zasyčela a zastavila se nedaleko velké omotavky vrby. Nechodila k ní příliš blízko, ale to by neudělalo ani dítě. "Podívej," zašeptala.

Bink se zadíval směrem, kterým ukazovala. Na zemi ležela lidská lebka. "Vražda?" zeptal se a otřásl se.

"Ne, jen spánek. Přišel si sem odpočinout, přesně jak sis to před chvílí přál ty, a pak už se mu nikdy nechtělo vstát a odejít. Dokonalý klid je velmi záluďná věc."

"To ano..." vydechl. Žádné násilí, žádný stres - jen ztráta veškeré iniciativy. Proč se unavovat prací nebo jídlem, když je mnohem jednodušší jen tak odpočívat? Kdyby chtěl člověk spáchat sebevraždu, tohle byl naprosto dokonalý způsob. Ale on, Bink, měl zatím důvody

proč zůstat naživu.

"To je třeba jeden z důvodů, proč mám ráda Chestera," řekla Cherie. "Na toho nic takového prostě nepůsobí."

To bylo jasné, v Chesterovi nic takového jako mír nebylo. Ani Cherie by se onomu volání nepoddala, i když byla mnohem jemnější. Bez ohledu na lebku, kterou měl před očima, Bink neustále cítil ono mírumilovné nutkání, ale Cherie mu očividně bez nesnází odolávala. Možná, že se biologie kentaurů v něčem liší od té lidské, nebo možná měla ve své duši víc divokosti, než odhalovaly její andělské rysy a příjemná slova. Nebo možná od každého trochu. "Pojďme odsud."

Zasmála se. "Neboj se. Já tě lesem provedu naprosto bezpečně. Ale zpátky se tudy sám nevracej. Cestuj s nepřitelem, pokud nějakého najdeš, to je nejlepší."

"Lepší než cestovat s přítelem?"

"Přátelé jsou mírumilovní," vysvětlila.

Oh. To dávalo smysl. Nikdy by se pod jakoborovicí neuvolnil, kdyby cestoval s někým jako byl například Jama, měl by neustále strach, že se vzbudí s mečem v břiše. Ale jaká je to ironie! Člověk musel najít nepřítele, aby mohl projít mírumilovným lesem! "Magie tvoří podivné společníky," zašeptal.

Mírové zaklínadlo, které les vysílal, také vysvětlovalo to, proč bylo v okolí tak málo další magie. Ostatní rostliny nepotřebovaly jednotlivá ochranná kouzla - nikdo je neobtěžoval. Dokonce i čepelnatky vrbí vypadaly téměř mírumilovně, přestože si byl jist, že kdyby se naskytla příležitost, vrhly by se bez zaváhání na svou kořist. Tak se totiž stravovaly. Bylo zajímavé, jak rychle se obranná magie ztrácela, když pominulo prvotní ohrožení. Ne, okamžik. Byla tady magie a silná magie, ale byla to mocná magie celého lesa, do níž každá jednotlivá rostlina přispívala svou troškou. Kdyby někdo našel způsob jak vyrušit působení onoho vlivu na svou osobu, třeba nějakým osobním protikouzlem, mohl by tady žít v naprostém bezpečí. To stálo za to si zapamatovat.

Pomalou se propletli mezi stromy zpět na stezku a vydali se po ní dál. Během cesty Bink dvakrát usnul a pokaždé málem spadl se svého místa, ale pokaždé se ještě včas, i když se šokem, vzbudil. Sám by to nikdy nedokázal. Byl rád, když si všiml, že jakoborovicový les řídne a je rychle nahrazován listnáči převážně tvrdých dřev. Cítil se ostražitější, jakoby ho něco tak trochu popouzelo k násilí a to bylo dobře. Tvrdší dřevo - tvrdší pocity.

"Zajímalo by mě, kdo to tam byl," zauvažoval Bink nahlas.

"Ach, ale to já vím," odpověděla mu Cherie. "Byl to člověk z Finální vlny. Ztratil se, zabloudil až sem a rozhodl se, že si odpočine. Navždycky."

"Ale Finálmani byli divoši!" řekl Bink. "Ti přece zabíjeli všechny bez rozdílu!"

"Ve všech vlnách byli divoši, když sem dorazili, až na jedinou výjimku," odpověděla. "My, kentauři, to víme nejlíp, byli jsme tady už před První vlnou. Museli jsme s vámi bojovat se všemi - až do Smlouvy. Neměli jste žádnou magii, ale zato jste měli zbraně, přesilu a lstivost. Mnoho z nás zahynulo."

"Moji předkové patřili k První vlně," prohlásil Bink s jistou pýchou. "My jsme měli magii vždycky a nikdy jsme nebojovali s kentauri."

"Poslyš, člověče, nebuď agresivní jenom proto, že jsem tě vynesla z Pokojného lesa," varovala ho. "Ty nemáš naše vědomosti a znalosti, co se historie týče."

Bink si uvědomil, že pokud chce ještě chvíli pokračovat v pohodlné jízdě, měl by raději změnit tón. A on pokračovat chtěl - Cherie byla příjemnou společnicí a očividně věděla všechno o místní magii, takže se dokázala vyhnout každému nebezpečí. A, což bylo velmi důležité, zatímco jeho nohy odpočívaly, nesla ho rychle vpřed. Určitě už na jejich zádech urazil přinejmenším deset mil. "Omlouvám se. To byla věc rodinné pýchy."

No to není tak docela zlý důvod," odpověděla klidněji Ted' právě procházela cípem lesa a kolem bublajícího potoka.

Bink najednou dostal strašnou žízeň. "Nemohli bychom se na chvilku zastavit? Chtěl bych se napít."

Znovu si odfrkla a tentokrát to byl velmi koňský zvuk. "Tady ne! Každý, kdo se napije z tohoto potoka, se promění v rybu."

"V rybu?" Najednou byl Bink ještě mnohem raději, že s sebou má dobrou průvodkyni. Jinak by se byl jistě napil. Pokud mu to neříkala proto, aby ho pozlobila, nebo že ho chtěla vyplašit, aby se už do zdejšího kraje nevracel. "A proč?"

"Řeka se snaží zase naplnit. Před jedenadvaceti lety ji vyčistil Zlý čaroděj Trent."

Bink byl poněkud skeptický, co se týkalo neexistence magie, zvláště v takovém rozsahu. Jak mohla něco takového dělat řeka? Nicméně si dobře pamatoval, jak se Vyhlídkový kámen zachránil před rozbitím. Raději hrát bezpečnou hru a předpokládat, že určitá část krajiny může užívat jisté kouzelné zaklínadlo.

Ale teď jeho pozornost přilákala především poznámka o Trentovi. "Tady byl Zlý mág? Já myslel, že se pohyboval jen v okolí naší vesnice?"

"Trent byl všude," odpověděla mu Cherie. "Chtěl, abychom ho my, kentauři, podpořili a když jsme odmítli - to kvůli Smlouvě, tam je mimo jiné, že se nebudeme míchat do lidských záležitostí - předvedl nám svou sílu tak, že změnil všechny ryby v téhle řece na bleskošváby. Pak odešel. Řekla bych, že počítal s tím, že nás ti malí pekelní převítí přinutí změnit názor."

"Proč nepřeměnil ryby v armádu lidí a nepokusil se vás porazit s její pomocí?"

"To by k ničemu nebylo, Binku. Ryby by sice měly těla lidí, ale mozky by zůstaly rybí. Byli by z nich velmi špatní vojáci - a i kdyby z nich byli dobří vojáci, těžko by sloužily muži, který je zaklel. Vrhly by se na Trenta."

"Hm, asi máš pravdu. Proto je proměnil v bleskošváby a zmizel odsud, aby ho nemohly obtěžovat. Vrhly se tedy na to, co měly nejbližší po ruce, aby si na tom vylily vztek."

"Ano, byly to pro nás těžké časy. Jaká strašlivá obtíž byli ti odporní brouci! Obtěžovali nás v celých mračnech a pálili nás svými miniaturními blesky. Ještě teď mám jizvy na -" odmlčela se a udělala obličej, "na ocase." Byl to očividně eufemismus.

"A co jste dělali?" zajímal se užaslý Bink a stočil oči ke vzpomínuté části Cheriina těla, zvědavý, jestli odhalí nějaké jizvy. To, co viděl, mu připadalo bezchybné.

"Trent byl nedlouho potom přinucen odejít do exilu a my jsme sem přivolali Humfreye, aby tu kletbu zrušil."

"Ale Dobrý čaroděj přece neprovádí Proměny."

"Ne, ale poradil nám, kde najdeme obrannou odpuzující magii, která by šváby zahнала. Dá-li ti někdo potřebnou informaci, je to jako kdyby ti poskytl přímou pomoc, a Dobrý čaroděj prostě takovou informaci měl."

"Proto za ním jdu i já," přikývl Bink. Jenže prý chce za každé zaklínadlo jeden rok služby."

"To chceš vyprávět ty mně? Tři sta kentaurů - každý rok jeden. To byla práce!"

"Museli jste zaplatit všichni? A co jste dělali?"

"To nesmíme říci," odpověděla neochotně. "Dali jsme slovo."

Ted pocítil Bink dvojnásobnou zvědavost, ale byl dost chytrý, aby se neptal znovu. Kentauří slovo bylo neporušitelné. Ale co mohl Humfrey chtít? Co pro něj mohl kdo udělat, když si mohl prakticky cokoli zařídít s pomocí svých stovek kouzel? Nebo alespoň díky svým dobrým informacím? Humfrey byl v zásadě prorok či věstec - to co neznal, to zjistil a právě to mu dávalo nesmírnou moc. Bink se dohadoval pravděpodobného důvodu, proč se Rada starších z vesnice nezeptala Dobrého čaroděje na to, co má dělat se svým senilním králem. Měli strach, že vědí, co by jim odpověděl. Zbavte se starého krále a dosadte na trůn nového, mladého krále - schopného čaroděje. A to nebyla Rada připravena udělat. I kdyby našli nějakého mladého mága, který by byl k onomu účelu vhodný.

Pravdou je, že Xanth ukrýval mnoho tajemství a mnoho problémů a bylo samozřejmé, že Binkovi nebylo souzeno je všechny znát, natož některé z nich řešit. Už dávno se naučil, že před nevyhnutelným je třeba se sklonit, třeba neochotně a neohrabaně.

Řeku už měli za sebou a krajina stoupala. Stromy začínaly znovu houstnout a jejich mohutné, oblé kořeny stále častěji křižovaly stezku. Nebylo cítit žádnou výhrůžnou magii: buď kentaury okolí stezky vyčistili, stejně jako vesničané vyčistili okolí Binkovy vesnice, nebo Cherie znala stezku tak dobře, že se místům s nebezpečnou magií vyhýbala automaticky, aniž to na ní bylo vidět. Pravděpodobně od všeho trochu.

Život sám s sebou nese mnoho různých vysvětlení pro složité otázky a všeobecně nejčastější jsou odpovědi "tak trochu kousek ode všeho". Máloco v Xanthu bylo tvrdé a rychlé.

"Mluvila jsi o historii," začal Bink oklikou. "Co všechno můžete vědět navíc, co například já nevím?" Cesta teď byla nudná, ale otázka historie ho zajímala.

"Myslíš o vlnách lidských kolonizátorů? Máme o nich záznamy. O všech. Od chvíle, kdy byl stvořen Štít a Smlouva, se věci poněkud uklidnily, ale vlny - to byla skutečně hrůza."

"První vlna určitě ne," bránil Bink loajálně své předky. "My jsme byli mírumilovní!"

"No vidíš, to je to, co jsem měla na mysli. Ted' jste mírumilovní, s výjimkou několika mladých grázlíků, takže si myslíte, že právě tak byli mírumilovní i vaši předkové. Jenže mí předkové o tom věděli svoje. Ti by byli raději, kdyby lidé Xanth nikdy neobjevili."

"Můj učitel byl kentaurec," zamračil se Bink. "Nikdy nám neřekl nic o..."

"Kdyby vám řekl pravdu, byli by ho vaši starší vyhodili," přerušila ho.

Bink pocítil nejistotu. "Nedělal si ze mě legraci, že ne? Nestojím o žádné nepříjemnosti. Jsem velmi zvědavý, ale už tak mám na krku víc nepříjemností, než o kolik bych stál."

"Otočila se a vrhla na něj přátelský pohled. Její přední část se otočila v pase, aby hlavě usnadnila pohyb. Bylo to velmi působivé. Její trup byl mnohem ohebnější než trup lidské dívky, snad proto, že celé kentaury tělo se neotáčelo právě snadno. Ale kdyby měla dolní polovinu lidského těla, která by odpovídala té horní... jaké by to bylo stvoření!"

"Tvůj učitel vám nelhal. Kentaurec nikdy nelže. On prostě poskytuje informace a je jasné, že ve vašem případě je na příkaz krále omezen, aby vám nepovídal nic z toho, co by podle vašich rodičů mohlo negativně ovlivnit citlivé mozky dětí. Rodiče prostě nechtěli, abyste některé věci slyšeli, takže je vynechal. Ale tak je to se vzděláním vždycky."

"Ne počkej, já jsem nechtěl říct, že bych pochyboval o jeho pravdomluvnosti či poctivosti," pospíšil si Bink. "Měl jsem ho naopak rád; byl jediný, kterého nikdy neomrzely moje věčné otázky. Hodně jsem se od něj naučil. Jenže na historii jsem se moc nevyptával, to je pravda. Byl bych se rád dozvěděl něco jiného, co mě on říci nemohl, ale nakonec mi vyprávěl alespoň o Dobrému čaroději Humfreyovi."

"A na co se chceš zeptat Dobrého čaroděje, mohu být tak zvědavá?"

Co na tom záleží? "Víš, já nemám žádnou magii," připustil. "Tedy, alespoň zatím to vypadá, že žádnou nemám. Víš, jaké bylo moje dětství? V jaké jsem byl nevýhodě, když jsem neměl žádné kouzlo, kterým bych mohl konkurovat ostatním? Uměl jsem běhat rychleji než kdokoli, ale kluk, který uměl levitovat, byl v cíli stejně dřív. A tak to bylo se vším." Kentauři si bez magie docela dobře poradí," upozornila ho. "My bychom o magii nestáli, ani kdyby nám ji někdo nabídl."

Tomu sice Bink nevěřil, ale raději mlčel. "No, lidé k tomu asi mají trochu jiný přístup. Víš, dokud do své plnoletosti neprokážu nějaké magické nadání, budu muset odejít z Xanthu. Proto doufám, že Dobrý čaroděj Humfrey by mi mohl - totiž, kdybych měl nějakou magii, mohl bych v Xanthu zůstat, oženit se se svou dívkou a konečně mít svou čest."

Cherie přikývla. "Tušila jsem, že v tom je něco takového. Myslím, že kdybych byla v tvé situaci, asi bych se dusila potřebou mít nějakou magii, i když si myslím, že žebříček vašich kulturních hodnot je pěkně převrácený. Měli byste založit své občanství na kvalitách osobnosti a dokonalosti činů, ne na -"

"Přirozeně," přikyvoval horlivě Bink.

Usmála se. "Ty jsi vážně měl být kentaurec!" Zavrtěla hlavou tak, že kolem zavířily její krásné vlasy. "Vydal ses na velmi nebezpečnou cestu."

"Není o nic více nebezpečná než ta, na kterou bych se musel vydat do Ordinérie, kdybych na téhle cestě neuspěl."

Znovu přikývla. "Dobrá. Uspokojil jsi mou zvědavost. Ted' já uspokojím tvou. Řeknu ti celou pravdu o tom, jak lidé obsadili Xanth. Ale myslím, že se ti to moc líbit nebude."

"Málokomu se líbí, když mu někdo řekne pravdu do očí. Ani já nečekám, že se mi to bude příliš líbit," přikývl Bink. "Tak prosím - rád si vyslechnu všechno co je ke slyšení."

"Mnoho tisíc let byl Xanth relativně mírumilovnou zemí," začala oním poněkud pedantickým tónem, který si pamatoval ještě ze školních dnů. Každý kentaurec je pravděpodobně ve svém srdci učitelem. "Už tenkrát existovala magie, dokonce velmi silná - ale ne zbytečné nepravosti a zkaženost. My, kentaury, jsme byli dominantní druh, ale jak víš, neměli jsme absolutně žádnou magii. My totiž jsme magie. Předpokládám, že jsme sem původně přišli z Ordinérie, ale to muselo být tak dávno, že o tom nemluví ani ty nejstarší záznamy."

Binka něco napadlo. "Zajímalo by mě, jestli je vážně pravda, co se říká - že existují magická stvoření, která ovšem

nedokáží použít magická zaklínadla? Viděl jsem čórmyš magicky přenést drobek chleba -"

"Ale? A jseš si jistý, že to byla čórmyš? To je podle našeho třídícího klíče přírodní tvor, který dokáže použít jednoduchou magii."

"Copak vy nějakým způsobem třídíte zvířata a zařazujete je do skupin?" neudržel se užaslý Bink.

"Máme tak zvanou systematiku," odpověděla mu se shovívavým úsměvem. "Přesné třídění všech živých tvorů a rostlin, další kentauri specialitu."

No tohle! Bink chvilku překvapeně uvažoval. "No, já si myslel že je to čórmyš, ale nejsem si tím tak docela jistý."

"Abych se ti přiznala, to si nejsme mnohokrát jistí ani my," připustila. „Je možné, že někteří magičtí tvorové dokážou provozovat magii. Platí však všeobecné pravidlo, že tvor buď provozuje magii nebo je magie, ale ne oboje současně. Což je samozřejmě dobře - představ si, co všechno by mohl napáchat takový drak-mág!"

Bink si to představil a oťásl se. "Vraťme se raději k tomu poučení z historie."

"První lidský kmen objevil Xanth zhruba před tisíci lety. Lidé si mysleli, že je to prostě jen další poloostrov Přitáhli sem, začali kácet stromy a zabíjet zvířata. Bylo tady sice více než dost magie, aby lidi vypudila, ale Xanth se nikdy předtím nestal obětí tak tvrdého a systematického pustošení a nechtěli jsme tomu uvěřit. Mysleli jsme si, že lidé rychle odtáhnou.

Jenže pak si lidé uvědomili, že je Xanth magickou zemí. Viděli, jak se zvířata vznášejí a jak stromy pohybují větvemi. Lovili jednorožce a gryfy. Pokud jsi někdy přemýšlel o tom, proč tahle velká zvířata nenávidí člověka, pak dovol, abych tě ujistila, že k tomu mají velmi dobrý důvod - jejich předkové by byli nepřežili, kdyby se rozhodli chovat přátelsky. Prvovlnci byli prostě nemagičtí tvorové v magické krajině, v zemi kouzel a jakmile překonali první šok, zalíbilo se jim tady."

"Ne, tak to nebylo!" zvolal Bink. "Lidé měli tu nejsilnější magii. Podívej se například na všechny Velké mágy. Ty sama jsi mi před chvílí vyprávěla o tom, jak Zlý čaroděj proměnil všechny ryby -"

"Zmlkni, než tě shodím!" utrhla se na něj Cherie. Její chvost výhrůžně zasvištěl Binkovi kolem ucha. "Neznáš z toho všeho ani čtvrtinu! Samozřejmě, že teď už lidé magii mají. To je část jejich problému. Ale na začátku to tak nebylo."

Bink znovu ustoupil. Bylo to pokaždé o něco snazší, ta kentauri dáma se mu opravdu velmi zamlouvala. Odpovídala mu na otázky, které se zatím nikdy nikomu neodvážil položit. "Promiň. Je to pro mě všechno úplně nové."

"Připomínáš mi Chestera. Vsadila bych se, že jsi taky hrozně tvrdohlavý."

"To je pravda," připustil Bink zkroušeně.

Zasmála se smíchem, který mu vzdáleně připomněl zařehotání. "Líbíš se mi, člověče. Doufám, že najdeš svou..." - znechuceně našpulila rty - "...magii." Pak na Binka vrhla zářivý úsměv, ale stejně rychle zvážněla. "Tihle Prvovlnci neměli žádnou magii, a když zjistili, co všechno taková magie dokáže, byli fascinováni, i když samozřejmě měli také strach. Pěkná řádka jich zmizela v jezeře, které mělo topící kouzlo, tu a tam někteří z nich potkali v nevhodné chvíli draka, a když narazili na prvního baziliška -"

"Existují ještě baziliškové?" přerušil ji ustaraně Bink, protože si okamžitě vzpomněl na věštbu chameleona. Zíral na něj v podobě baziliška těsně předtím, než zemřel, jako kdyby jeho magie dostala obrácený tah. Pořád ještě si nebyl jist významem celé té události.

"Existují, ale už jich není mnoho," přikývla. Jak lidé tak kentauri dělali co mohli, aby je vyhubili. I pro nás je jejich pohled smrtelně nebezpečný, to víš. Teď se skrývají, protože ví, že jakmile by se našel první inteligentní tvor zabít jejich způsobem, přivedlo by jim to na krk armádu zrcadly maskovaných válečníků. Bazilišek není pro připraveného člověka ani kentaura žádný soupeř. Abys věděl, je to jen malý okřídlený ještěr s hlavou a pařáty kuřete. A s dost nízkou inteligencí. Na druhé straně v běžných případech ani mnoho inteligence nepotřebuje."

"Poslyš!" zvolal Bink, "možná, že to je ta chybějící složka - inteligence! Tvor může provozovat magii, nebo být sám kouzelný, nebo chytrý, vždycky může mít dvě z těch věcí, ale nikdy ne všechny tři najednou! Proto může čórmyš čarovat, ale sebechytřejší drak nemůže."

Znovu se k němu obrátila. "To je docela nový nápad. Víš, je vidět, že jsi sám pěkně chytrý. Budu o tom muset zapřemýšlet. Ale než si to ověříme, nechod' do střední divočiny bez ochranného doprovodu. Mohl bys tam narazit na nějaké chytré zvíře, které by používalo zaklínadla."

"Rozhodně se nepustím do vysočiny," sliboval Bink.

Rozhodně za žádných okolností nesejdu z vyšlapaných cest, dokud nedorazím k hradu Dobrého čaroděje. Nestojím o setkání s žádným ještěrem, který mě dokáže zabít pouhým pohledem."

Tví předci byli mnohem agresivnější," poznamenala Cherie. "Proto jich taky tolik zemřelo. Ale nakonec dobyli Xanth a založili společenstvo, v němž byla magie zakázána. Líbila se jim zem a použití magie, chápeš, ale nechtěli ji mít příliš blízko k domovům. Proto tady vypálili lesy, vyhubili všechny magické rostliny a tvory a postavili velkou kamennou zed'."

"Ty ruiny!" zvolal Bink. Já myslel, že ty staré kameny jsou zbytky nepřátelského tábora!"

"Ne, ty pocházejí z První vlny," trvala na svém.

"Ale já jsem potomkem -"

"Říkala jsem, že se ti to nebude líbit."

"Taky že se mi to nelíbí," souhlasil. "Ale chci to slyšet. Jak jen mí předkové mohli -"

"Usadili se ve své opevněné vesnici a nasázeli semena, která dovezli z Ordinérie a začali rozmnožovat zvířata, která s sebou přivedli. Vždyť je znáš - fazole a nekřídlaté krávy. Brali si ženy, které s nimi přišly z Ordinérie nebo které se jim podařilo ukrást v nejbližších vesnicích Ordinérie za hranicemi Xanthu a měli s nimi děti. Xanth byl dobrá zem, dokonce i v těch místech, kde byl zbaven magie. Ale pak se stalo něco úžasného."

Cherie k němu znovu obrátila obličej a podívala se na něj způsobem, který by byl u lidské dívky velmi atraktivní. Pravda

byla, že byl velmi atraktivní i u kentaurí dívky, zvláště když byl někdo, jako Bink, na místě, odkud prakticky viděl jen její lidskou polovinu. Úsměv byl skutečně velmi svůdný, navzdory tomu, že Bink věděl, že kentauři žijí mnohem déle než lidé, takže Cherii bude pravděpodobně alespoň padesát. Vypadala na dvacet - dvacet let, jakých si málokterý člověk užil jako ona. Tohle děvče nezadrží žádná oprat' ani ohlávka!

"Co se stalo?" zeptal se, a tak vyhověl její evidentní touze po nějaké intelektuální odezvě. Kentauři byli skvělí vypravěči a měli rádi dobré obecnostvo.

Jejich děti se začaly rodit s magií," odpověděla.

Aha! "Takže Prvovlnci byli obdařeni magií!"

"Ne, to tedy nebyli. Země Xanth byla obdařena magií. Je to efekt vznikající vlivem prostředí. Projevuje se samozřejmě snáz u dětí, které jsou mnohem tvárnější, ale ze všeho nejlépe to působí na děti v Xanthu počaté a zrozené. Dospělí, i když tam žijí dlouho, u sebe náznaky takových talentů spíše potlačují, protože o tom ví své. Ale děti to přijímají, jak to je. Takže nejen, že mají pro magii mnohem přirozenější nadání, ale také ji používají s mnohem větším nadšením."

"To jsem nevěděl," přiznal. "Každý z naší rodiny měl víc magie než já. Několik mých předků bylo čaroději. Ale já -" Vzpamatoval se. "Obávám se, že jsem rodičům přinesl velké zklamání. Podle všeho bych měl mít velmi silnou magii, čekali, že možná budu dokonce čarodějem. Místo toho..."

Cherie jeho výlev diskrétně nekomentovala. "Lidi to zprvu šokovalo. Ale brzo se s tím smířili a začali dokonce podporovat rozvoj zvláštních talentů. Jeden z chlapců dokázal měnit olovo ve zlato. Lidé vyplnili hory, hledali olovo a nakonec vyslali poselství, které mělo olovo přivést z Ordinérie. Bylo to, jako kdyby bylo najednou olovo dražší než zlato."

"Ale Xanth se přece nikdy nestýkal s Ordinérií."

"Pořád zapomínáš, že tohle je pradávná historie."

"Znovu se omlouvám. Kdyby mě to tak hrozně nezajímalo, jistě bych tě tolik nepřerušoval."

Jsi skvělý posluchač," řekla a Bink cítil potěšení.

Většina lidí by něco takového odmítla vůbec poslouchat, protože to není ta lichotivá historie, již znají. Rozhodně ne pro váš druh."

Asi bych se k tomu taky stavěl jinak, kdyby mě osobně neohrožilo nebezpečí vyhoštění," připustil. Jediné s čím můžu pracovat je můj mozek a tělo, takže si nechci nic namlouvat."

To je rozumná filozofie. Shodou okolností se vezeš mnohem déle, než jsem měla v plánu, protože ses projevil jako opravdu vděčný posluchač. No, takže nakonec to olovo skutečně získali, ale zaplatili za něj strašlivou cenu, protože lidé z Ordinérie se dozvěděli o oné magii. Nebyli jiní, než ostatní lidé svého druhu - hrabiví a draví. Při představě laciného zlata jim vřela krev v žilách. Zaútočili na lidskou kolonii v Xanthu, slezli zeď a vybili Prvovlncce a jejich děti."

"Ale -" začal zděšeně protestovat Bink.

"To byli Druhovlnci," pokračovala Cherie klidně. "Nechali naživu všechny ženy První vlny, abys tomu rozuměl, protože armáda Druhovlnců byla čistě mužská. Mysleli si, že přeměna olova na zlato se provádí nějakým strojem nebo chemickým procesem podle tajného vzorce. Na magii prostě nevěřili, považovali to jen za jakýsi výraz, vhodný k popisu něčeho neznámého. Proto je ani nenapadlo, že se olovo ve zlato mění s pomocí dětské magie - až už bylo pozdě. Sami vlastně zničili to, proč sem přišli."

"Strašné," otřásl se Bink. "To chceš vážně říct, že jsem potomek po -"

"Po znásilnění ženy některého Prvovlncce. Ano, neexistuje jiný způsob, jak tvůj původ popsat. My, kentauři, jsme nikdy neměli Prvovlncce v lásce, ale tehdy nám jich bylo líto. Druhovlnci byli mnohem horší. Byli to doslova piráti a kořistníci. Kdybychom to věděli na začátku, byli bychom je Prvovlncům pomohli odrazit. Naši lučištníci jim mohli nastražit pasti a -" Pokrčila rameny.

Střelecké umění kentaurů bylo pověstné, bylo zbytečné o tom dál mluvit.

"Pak se útočníci usadili," pokračovala po krátké odmlce. "Vyslali po celém Xanthu své lučištníky a ti začali zabíjet -"

Umlkla a Bink cítil, jak silně si kentaurka uvědomuje ironii skrytou v tom, že se tvorové jejího druhu stali cílem a obětmi nedokonalého lučištnického umění lidí. Otřásla se, při čemž jí málem spadl se zad, a přinutila se pokračovat. "Zabíjeli kentauře na maso. Teprve když jsme se sjednotili, přepadli jejich tábor a polovinu jich postříleli, souhlasili s tím, že nás nechají na pokoji. Ale dokonce ani potom svůj slib příliš nedodržovali, protože jejich smysl pro čest je velmi pokřivený."

"A jejich děti už byly obdařeny magií," navázal na její slova Bink, který začal věci pomalu chápat. "A tak se objevili Třetivlnci a vyvraždili Druhovlncce -"

"Ano, přesně to se po několika generacích stalo a bylo to stejně hrozné, jako poprvé. Z Druhovlnců se zatím stali celkem snesitelní sousedé, když uvážíme všechna pro i proti. A zase to bylo stejné - naživu byly ponechány jen ženy a ani těch nebylo moc. Protože žily v Xanthu celý život, byla jejich magie většinou velmi silná. Používaly ji k hubení svých násilnických manželů, připravovaly je jednoho po druhém o život a to vždycky způsobem, se kterým nemohly být přímo spojeny. Jenže jejich vítězství se stalo současně jejich porážkou, protože najednou neměly vůbec žádné rodiny. Takže musely pozvat další muže z Ordinérie -"

"To je příšerné!" neudržel se Bink. Jsem potomek tisíce let hanebnosti a potupy!"

"Ne tak docela. Historie člověka v Xanthu je krutá, ale nepostrádá tak docela své dobré okamžiky, dokonce chvíle velikosti. Ženy Druhé vlny se dohodly a přivedly sem jen ty nejlepší muže, které dokázaly najít. Silné, spravedlivé, laskavé a moudré muže, kteří chápali o co jde, ale sem přišli spíše z principu než z chamtivosti. Slíbili, že zachovají tajemství a pozvednou cenu Xanthu. Byli to muži z Ordinérie, ale praví šlechtici ducha."

"Čtvrtovlnci!" zvolal Bink. "Nejlepší ze všech!" Ano. Xanthské ženy byly vdovy, oběti znásilnění a ke všemu ještě vražedkyně. Některé byly staré, fyzicky, často i duševně poznamenané předcházejícími událostmi. Ale stále ještě měly

silnou magii a železné odhodlání, byly potomky krutého vývoje a změn, jež zničily všechny ostatní lidi v Xanthu. Tyhle jejich vlastnosti byly zcela zřejmé. Když se noví muži dozvěděli celou pravdu, někteří se s ní nedokázali smířit a vrátili se do Ordinérie. Ale zbylým se líbilo oženit se s čarodějkami. Chtěli děti s mocnou magií a doufali, že to bude dědičné, proto postavili krásu a mládí až na druhé místo. Byli z nich skvělí manželé. Jiní chtěli dary výjimečné země Xanthu rozvíjet a chránit, byli to vlastně ochránci životního prostředí a nejvzácnější součástí zdejšího prostředí byla magie. Navíc, ne všichni Čtvrtovlnci byli muži, byla mezi nimi i skupinka vybraných mladých žen, spíš ještě dívenek, které se měly provdat za děti, aby se pokud možno omezilo míšení příbuzenské krve. Takže v tom případě se jednalo o osídlení, ne o invazi, a celý podnik už nestál na nemilosrdném, bezhlavém vraždění, ale na zdravých obchodních a biologických základech."

Já vím," přikývl Bink. "To byla vlna prvních Velkých čarodějů."

"Máš pravdu. Samozřejmě, byly tady ještě další vlny, ale žádná z nich už nebyla takhle důležitá. Skutečná převaha lidí v Xanthu se datuje právě od Čtvrté vlny. Většina ostatních invazí do Xanthu stála mnoho životů, stovky lidí byly zabity a mnoho jich bylo zahrnuto do lesů, kde většinou zmizeli beze stopy, ale plynulost vývoje už nebyla narušena. Skoro každý skutečně inteligentní nebo magický tvor by našel svého předka někde mezi Čtvrtovlnci - jsem si jistá, že ty také."

"Ano," souhlasil Bink. "Mám předky v prvních šesti vlnách, ale vždycky jsem si myslel, že nejdůležitější je to spojení s První vlnou."

"Vlny byly nakonec zastaveny zavedením magického štítu. Ten drží všechny tvory Ordinérie venku a všechny obyvatele Xanthu uvnitř. Štít byl pozdraven jako spása Xanthu, garant utopie. Jenže z nějakého neznámého důvodu se věci nijak zvlášť nezlepšily. Bylo to jako by lidé vyměnili jeden problém za druhý - viditelnou hrozbu za hrozbu neviditelnou. V minulém století Xanth nebyl cílem žádných vnějších útoků, ale objevily se hrozby jiné."

"Myslíš jako bleskošvábi, vrtonoši zhoubní a Zlý čaroděj Trent," přikývl Bink. "Magická rizika."

"Trent nebyl Zlý čaroděj," opravila ho Cherie. "Víš, je v tom jeden rozdíl - rozhodující."

"Hm, ano. On byl dobrý Zlý čaroděj. Ještě štěstí, že se ho zbavili dřív, než se zmocnil celého Xanthu."

Jistě. Ale předpokládáme, že by se objevil jiný Zlý čaroděj? Nebo se znovu objevili vrtonoši? Kdo by zachránil Xanth tentokrát?"

"No, to nevím," připustil Bink.

"Občas mě napadá, jestli byl Štít skutečně tak skvělý nápad. Měl vlastně plošný vliv na zesílení xanthské magie a zabránil jejímu dalšímu ředění zvenčí. Jako kdyby se magie v té době sbírala k výbuchu a pak se začala zklidňovat. Ale řeknu ti, že už bych nestála o to vrátit se zpět do období Vln!"

Takhle o tom Bink nikdy nepřemýšlel. "Víš, nějak se nedokážu opravdu zamyslet nad problémem koncentrace magie v Xanthu. Pořád mám jen jedno přání - aby jí bylo alespoň o trochu víc a zbyla i pro mě."

Třeba je ti líp bez ní," nadhodila. "Stačilo by možná" kdyby ti král udělil výjimku a -"

Pch!" zvolal Bink. "To by mi bylo líp, kdybych žil jako poustevník v divočině. Naše vesnice by nesnesla muže bez magického nadání."

Jak zvláštní věc," zabručela.

"Prosím?"

"Ale, to nic. Jen jsem si vzpomněla na Hermana Poustevníka.*) Byl před několika lety vyloučen z našeho stáda pro nemravnost."

Bink se zasmál. "Copak může kentaurovi připadat jako nemravné? Co vlastně udělal?"

Cherie se náhle zastavila na okraji louky plné pestrobarevných květů. "Tak, dál už nejdu," prohlásila téměř nepřátelsky. V tom okamžiku si Bink uvědomil, že řekl něco nevhodného. "Nechtěl jsem se tě dotknout - omlouvám se, ať už jsem řekl..."

Cherie se uvolnila. "Ty to nemůžeš vědět, ale vůně těchhle květů nutí kentaury provádět bláznivé věci, Nemohu na ně vstoupit, jen v případě největší nouze. Myslím, že hrad Dobrého čaroděje Humfreye je asi pět mil na jih. Dávej pozor na nepřátelskou magii a já ti přeji, abys našel svůj kouzelný talent."

"Díky," řekl s upřímnou vděčností Bink. Sklouzl kentaure se zad. Nohy měl sice trochu ztuhlé po dlouhé jízdě, ale věděl, že mu ušetřila celý den namáhavé chůze. Popošel tak, aby stál před ní a natáhl k ní ruku.

Cherie ji přijala, pak se k němu sklonila a vtiskla mu polibek - byl to mateřský polibek na čelo. Bink si přál, aby to byla neudělala, ale automaticky se usmál a vydal se na další cestu. Slyšel dusot kopyt, jež se mu pomalu ztrácel v lese za zády a najednou se cítil hrozně osamělý. Naštěstí byla jeho cesta skoro u konce.

Z hlavy mu však nešla jedna myšlenka: Co to ten Herman Poustevník mohl provést, že to kentauri považovali za nemravnost?

3. VELKÁ PRŮRVA

Užaslý a polekaný Bink stál na okraji Průrvy. Cesta tady byla přerušena dalším příkopem - ne, ne příkopem, strašlivou propastí, půl míle širokou, a jak se zdálo, naprosto bezednou. Kentaurka Cherie o ní jistě nevěděla, jinak by ho byla varovala. To znamená, že se tahle propast musela vytvořit teprve nedávno - možná v průběhu minulého měsíce.

Tak obrovský kaňon mohlo v tak krátkém čase vytvořit jen zemětřesení nebo katastrofická magie. A protože v poslední době nebylo žádné zemětřesení, o němž by věděl, musela průrva vzniknout magickou cestou. A to znamenalo Čaroděje nebo nějakou úžasnou magickou sílu.

Bylo by to možné? Možná, že král, ve dnech své největší slávy, by dokázal stvořit něco takového za použití přísně kontrolované bouře, regulovaného hurikánu, ale teď neměl důvod, nemluvě o tom, že jeho síly by už dávno na něco takového nestačily. Zlý čaroděj Trent byl mistr Přeměny, ale ne Zemězměny. Magie Dobrého čaroděje Humfreye se dělila do stovek různých úchvatných a nevídaných schopností a zaklínadel, některé z nich mu možná mohly i říci, jak vytvořit podobnou propast, ale bylo nadmíru nepravděpodobné, že by se Humfrey něčím takovým unavoval. Humfrey

nikdy nedělal nic, z čeho by pro něj nekoukaly nějaké peníze. Mohl se v Xanthu objevit další Velký čaroděj? Moment - slyšel nějaké pověsti o mistru iluzí. Bylo mnohem snazší vytvořit zdánlivou propast, než skutečnou. Něco jako zesílený Zinkův efekt s falešnou jámou. Zink nebyl čaroděj, ale kdyby skutečný čaroděj jeho schopnost měl, mohla tohle být přesně ta věčička, kterou by dokázal stvořit. Možná, že kdyby Bink prostě vykročil ze srázu nad roklinu, zjistily by jeho nohy, že cesta prostě pokračuje, i když by mu oči hlásily něco jiného... Zadíval se dolů. Zablýskl malý obláček který ztraceně plul o nějakých sto třicet metrů níže. Z hlubiny vyletěl závan studeného vzduchu a zcuchal Binkovi vlasy. Bink se otrásl. Na pouhou iluzi to byla nesmírně realistická! Zvolal: "Halóóó!"

Ozvěnu zaslechl o pět vteřin později. "Alóóó!"

Zvedl obláček a hodil jej do zdánlivé hlubiny. Obláček tam skutečně zmizel a zvuk nárazu na dno Bink samozřejmě nezaslechl.

Nakonec si klekl a šťouchnul prstem do vzduchu pod okrajem rokliny. Nesetkal se s žádným odporem. Dotkl se okraje a zjistil, že je hmotný a svislý.

Konečně byl, byť by proti své vůli, přesvědčen. Propast byla pravá.

Nezbývalo mu nic jiného, než ji obejít. To ovšem znamenalo, že mu k cíli jistě nezbyvá pouhých osm kilometrů, ale může to být třeba padesát nebo klidně sto, to vše záleží na délce téhle úžasné rokle.

Má se vrátit? Vesničané by jistě zprávu o propasti ocenili. Na druhé straně by mohla celá propast, do doby než by sem někoho přivedl, zmizet a k pověsti zázraku bez magie by jistě dostal i přívlastek hlupák. A navíc by ho nazvali zbabělcem, který si svou historiku vymyslel, aby tak zamaskoval strach ze své návštěvy u Čaroděje. To by pak jistě považovali za poslední důkaz Binkova absolutního nedostatku magického talentu. Co bylo magicky stvořeno, to mohlo být také s pomocí magie zrušeno. Neměl na vybranou, musí se přes propast nějak dostat nebo ji obejít.

Bink se poněkud unaveně zadíval na oblohu. Slunce už stálo nízko na západě. Zbývala tak nanejvýš hodina, než se denní světlo vytrati docela. Nejlíp udělá, když tu hodinu využije k vyhledání nějakého domu, kde by mohl strávit noc.

Poslední, o co stál, bylo nocovat v cizím prostředí pod širým nebem, vydán napospas neznámé magii. Zatím byla jeho cesta spíše jako výlet, díky Cherii, ale s touhle vynucenou překážkou začne být mnohem obtížnější.

Kam se ale obrátit - na východ či na západ? Roklina se táhla na obě strany zdánlivě do nekonečna. Směrem k východu se ale krajina zdála méně divoká a pomalu klesala. Možná, že se někde přiblíží ke dnu rokle a umožní Binkovi překážku zdolat. Farmáři si většinou stavěli domy raději v údolích než na kopcích, protože v údolích pravidelně nacházeli vodu a nebyli vystaveni napospas nepřátelské magii, která se vždy kumulovala na vyšších místech. Dobrá, pustí se tedy k východu.

Jenže tahle oblast byla velmi řídko osídlena. Zatím za celou cestu nenarazil na jediné lidské obydlí. Procházel lesem stále rychleji. Snášel se soumrak a Bink viděl, jak se z rokliny zvedají na rozepjatých kožnatých křídlech velké černé stíny, zavírají a otvírají kruté dravčí zobáky a blýskají rudýma očima. Doufal, že jsou to jen supové a nic horšího. Cítil strašlivou nejistotu.

Bylo nezbytné, aby začal šetřit zásobou potravin, protože nevěděl, jak dlouho by mu ještě mohla vydržet. Narazil na chlebočník, strom, který si nemohl s ničím splést, a uřízl si z něj krajíc, ale zjistil, že chléb ještě bohužel není zralý.

Kdyby ho snědl, měl by jistě zažít potíže. Musí najít co nejrychleji nějakou farmu.

Stromy začaly být větší a měly mnohem uzlovitější kmeny. Ve stínech vypadaly jako temné hrozby. Zvedal se vítr a působil, že tuhé pokroucené větve začaly vzdychat. To nebylo nic tak zvláštního, to dokonce neměla na svědomí ani magie. Bink ale zjistil, že se mu srdce rozbušilo silněji a neustále se ohlížel přes rameno. Už nebyl na proslapané, známé cestě, což znamenalo, že jeho relativní bezpečí bylo to tam. Pronikal teď dál a dál do neznámé venkovské oblasti, kde se mohlo stát cokoliv. Noc, to je čas, který patří nespoutané magii a tady na venkově jí byly různé a mocné druhy. Mírová magie jakoborovic byl jen jeden příklad, jistě se tady vyskytovala i odstrašující zaklínadla a další mnohem horší magie. Kdyby se mu jen podařilo najít dům!

Jsem já to ale dobrodruh! pomyslel si Bink s částečným pohrdáním. Sotva musím sejít z hlavní cesty, sotva se trochu setmí a už se začínám stávat obětí své poněkud přehnané představivosti. Pravda, Bink zatím nebyl v žádné skutečné divočině a nebylo pravděpodobné, že by tady opatrnému člověku hrozilo nějaké vážné nebezpečí. Pravá divočina začínala až někde za hradem Dobrého čaroděje, možná na druhé straně propasti.

Přinutil se zpomalit a upíral zrak kupředu. Jen pomalu postupovat vpřed, opatrně mávat holí, aby narazila na cokoliv podezřelého, žádnou paniku a žádné hlouposti...

Koncem hole se dotkl nevinného černého kamene. Kámen vyletěl s hlasitým drnčivým zvukem vzhůru. Bink se zapotácel dozadu, padl na záda a rukama si v obranném gestu zakryl obličej.

Kámen roztáhl křídla a s pleskáním zmizel ve tmě. "Krrkúú!" protestoval při tom popuzeně. Byla to jen kamenolubice, která na sebe vzala svou kamennou podobu, aby se tak zamaskovala a izolovala na noc. Nebylo divu, že reagovala, když do ní Bink strčil holí, ale jinak byla docela neškodná.

Jestliže tady hnízdily kamenolubice, bylo v okolí bezpečno i pro Binka. Stačilo, aby se tady někde natáhl na zem a vyspal se. Tak proč to vlastně neudělal?

Protože mám až hloupý strach zůstat sám v noci

neznámém lese, odpověděl sám sobě. Kdyby tak měl alespoň nějakou magii! Hned by se cítil mnohem bezpečněji.

Pomohlo by i jednouché zaklínadlo, dodávající sebedůvěru.

Pak před sebou uviděl světýlko. Jaká úleva! Byl to žlutý čtverec, téměř jistá známka, že před ním leží lidské obydlí. Měl takovou radost, že mu téměř vytryskly slzy z očí. Nebyl ani dítě, ani dítě dospívající, ale tady, v cizím pralese a mimo trasu své mapy klidně mohl být. Potřeboval komfort lidské společnosti. Pospíchal ke světlu a doufal, že se nezmění v klamný obraz nebo past, provozovanou nějakým nepřátelským stvořením.

Ne, světlo bylo skutečné. Byla to farma na okraji malé vesnice, teď viděl dál v údolí několik dalších nažloutlých čtverců - světél v oknech venkovských domků. Téměř radostně zaklepal na dveře.

Ty se velmi neochotně pootevřely a v mezeře se objevila hospodyně v umaštěné zástěře. Vrhla na něj podezřívavý pohled. "Tebe neznám," zabručela a dveře se začaly zase zavírat.

Jsem Bink, ze Severní vesnice," prohlásil rychle. Jsem na cestě celý den a zastavila mě propast. Teď bych potřeboval nocleh, rád se vám za něj odměním nějakou prací, jsem silný, mohu vám nasekat dříví, přeházet seno, odstranit kameny -"

"Na takové věci magii nepotřebuješ," odpověděla.

"Ne s pomocí magie! Vlastníma rukama. Já -"

Jak mám vědět, že nejsi přízrak?" vyptávala se.

Bink natáhl levou ruku a zamrkal. "Píchněte mě, uvidíte, že krvácím." To byl běžný test, protože většina nočních nadpřirozených tvorů nekrvácela, pokud ovšem nedávno nepozřela nějakého živého tvora, a ani potom neměla jejich krev obvyklý tlak.

"Ale no tak, Marto," ozval se zevnitř drsný mužský hlas, "přízrak se tady v okolí neobjevil už víc než deset let a kromě toho, stejně nikdy nedělaly žádnou škodu. Pusť ho dovnitř, jestli jí, je to člověk."

"Ogrové taky jí," zabručela. Rak však pootevřela dveře natolik, aby mohl Bink proklouznout dovnitř.

Teď viděl, že farma má svého hlídače. Byl to malý vlkodlak, pravděpodobně jedno z dětí. Pokud věděl, tak v této době už praví vlko- ani jiní -dlaci neexistovali, to všechno byli jen lidé, jejichž magický talent se rozvíjel tímto směrem. Jak se zdálo, bylo podobných talentů stále více. Tenhle měl velkou hlavu a plochý obličej, který byl pro lidi proměněn do zvířecí podoby typický. Skutečný vlkodlak by byl k nerozeznání od skutečné psovitě šelmy a kdyby se proměnil, připomínal by i v lidské podobě svůj původ. Když se tvor zvedl aby ho očíchal, natáhl Bink ruku a opatrně ho pohladil po hlavě.

Tvor se přeměnil v chlapce, asi osmiletého. "Vyděsil jsem tě, žejo?" řekl hlasem plným naděje.

"Vyděsil mě k smrti," přikývl Bink.

Chlapec se obrátil k muži. Je čistej, tati," prohlásil. "Po magii ani čuchu."

"V tom je právě ta potíž," zabručel Bink. "Kdybych měl nějakou magii, nebyl bych tady. Ale to, co jsem řekl, platí. Umím se chopit skoro každé práce a rád si nocleh odpracuji."

"Žádnou magii?" zapátral muž, zatímco žena Binkovi nabírala mísu omáčky. Farmáři mohlo být něco po třicítce, byl to usedlý domácký typ, stejně jako jeho žena. Oproti ní měl kolem očí a úst několik hlubokých vrásek, jaké se dělají při smíchu. Byl hubený, ale šlachovitý a očividně silný a vytrvalý. Tvrdá fyzická práce vyžadovala tvrdé muže. Během řeči změnil barvu z červené na zelenou a pokožka těla přecházela plynule z jedné do druhé - to byl jeho magický talent. "A jak se ti podařilo urazit takový kus cesty, myslím ze Severní vesnice až sem, za jediný den?" Odvezla mě jedna kentauri dáma."

"Klisnička! No bodejť, to by se mi taky líbilo! Za co ses jí držel, když s tebou skákala přes příkopy?"

Bink se uličnickicky usmál. "No, řekla mi, že jestli to udělám ještě jednou, shodíme rovnou do toho příkopu," připustil.

"Ha! Ha! Ha!" zarehtal se muž. Farmáři, protože většinou nebyli příliš vzdělání, měli sklony k osobitému, zemitému smyslu pro humor. Bink si všiml, že jeho žena se nesměje a chlapec se jen nechápavě dívá z jednoho na druhého.

Farmář se vrátil k původnímu předmětu hovoru. "Poslyš, já teď kolem domu nepotřebuju žádnou práci. Ale mám se účastnit Slyšení, a nechci tam jít. Nechci rozčilovat svou ženu, chápeš?"

Bink přikývl, přestože nic nechápal. Viděl, jak žena zamračeně přikývla. O co se to tady jednalo?

"Takže jestli si chceš odpracovat svůj nocleh, zajdeš tam za mě," pokračoval farmář. "Zabere ti to tak zhruba hodinku a není to žádná práce, budeš jen souhlasit se vším, co rychtář řekne. Nejjednodušší prácička, jakou si dovedeš představit a o to snazší, že jseš tady cizí. Budeš stát proti jedné mladé fešandě -" zachytil zamračený pohled své ženy a zarazil se.

"No, tak co tomu říkáš?"

"Rád to udělám," přikývl Bink nejistě. Co mělo zase znamenat to, že bude stát proti nějaké mladé dívce? Na to nikdy nepřijde, dokud u toho bude farmářova žena. A měla by proti tomu něco Sabrina?

"Dobrá. Vzadu v kůlně je seno a kbelík, takže nebudeš muset chodit ven. Jen nesmíš moc nahlas chrápat, moje žena to nemá ráda."

Jak se zdálo, neměla jeho žena ráda spoustu věcí. Jak se stane, že si muž vezme takovouhle ženu? Stala by se ze Sabriny po svatbě taky taková dračice? Při té myšlence znejistěl. "Dám si pozor," přikývl. Omáčka nebyla nic moc, ale zasytila ho. Jistě mu dodá něco síly pro další cestu.

V seně prospal klidně celou noc vedle chlapce-vlkodlaka, který se mu stočil po boku. Bohužel musel už zvečera na kbelík, který neměl viko, takže celou noc páchl. Ale pořád to bylo lepší než spát venku pod hvězdami. Po prvotních protestech proti omáčce se mu vnitřnosti usadily, takže si Bink skutečně neměl na co stěžovat.

Ke snídani měl ovesnou kaši, ohřátou bez použití ohně. To byla ženina magie, na farmě rozhodně užitečná. Pak se Bink ohlásil v domě asi o dva kilometry dál podél propasti, kde se mělo konat Slyšení.

Rychtář byl mohutný, drsný muž, nad jehož hlavou se pokaždé, když se na něco příliš důkladně soustředil, vytvořil malý obláček.

"Víte o tom něco?" zeptal se, když mu Bink oznámil, jak se věci mají.

"Vůbec nic," připustil Bink. "Budete mi muset říct co a jak."

"Výborně! Je to vlastně něco jako hrátky, aby se vyřídila jistá choulostivá záležitost a při tom se nezničila ničí pověst. My tomu říkáme Zástupní magie. Takže pozor, nepoužívat žádnou skutečnou magii!"

"Nebojte se, nebudu," ujistil muže Bink.

"Ty prostě jen budeš říkat ano na všechno, na co se tě zeptám. To je všechno." Bink začínal být poněkud nervózní. Já

na lži moc nevěřím, pane."

"Tady se nejedná tak dalece o lhaní, hochu. Není to moc hezký případ, uvidíš sám. Je mi divné, že se to u vás v Severní vesnici nedělá."

Bink byl nezvykle tichý. Doufal jen, že se nezapletl do něčeho ošklivého.

Postupně přijeli další: dva muži a tři mladé ženy. Muži byli obyčejní vousatí farmáři, jeden mladý, druhý ve středním věku, děvčata pak byla ukázkami obyčejné zajímavé a oslnivě krásné ženské populace. Bink se musel velmi hlídat, aby si tu nejkrásnější nezakrytě nepohlížel. Byla to ta nejlépe vyvinutá, jako noc černá krasavice, jakou kdy v životě viděl. Diamant v bahnité sedlině zdejšího kraje.

Ted si vás šest sedne proti sobě k tomuhle stolu," řekl rychtář úředním hlasem. "Až přijde soudce, budu mluvit já.

Pamatujte, že je to hra - ale současně je to tajemství. Až vás vezmu do přísahy, je to navěky, až bude po všem, nesmíte se o téhle záležitosti nikdy nikde zmínit, chápete?"

Všichni přikývli. Bink byl stále užaslejší. Ted už chápal, co to znamenalo hrát "proti jedné mladé fešandě", ale co to bylo za hru, když měla mít jen jednoho diváka a když se o ní po jejím ukončení nesměl zmínit? No dobrá, ať je po jejich, možná, že to byla nějaká zvláštní magie.

Tři muži seděli v řadě na jedné straně stolu a tři dívky proti nim. Bink seděl proti té krásné - její kolena se dotýkala jeho, protože stůl byl úzký. Měla hedvábně jemnou pokožku a Binkovi při každém doteku probíhalo nohama slastné chvění. Pamatuj na Sabrinu! napomínal sám sebe. Obvykle ho neomámila každá pěkná tvářička, ale tohle nebyla obyčejná tvář. A to, že na sobě měla velmi obepínající svetr, celé věci také příliš nepomáhalo. Jakou ta měla postavu!

Vstoupil soudce - podsaditý muž s impozantním břichem a mohutnými kotletami.

"Vstaňte!" přikázal rychtář.

Všichni uctivě vstali.

Soudce zasedl v čele stolu a rychtář na opačnou stranu proti němu. Pak usedli i ostatní.

"Přisahají všechny tři ženy, že budou kdykoliv a kdekoliv říkat stejnou pravdu, jako u tohoto Slyšení, a jinak o celém případu pomlčí?"

"Přisaháme," zaznělo jednohlasně z dívčích hrdel.

"Přisahají všichni tři muži totéž?"

"Přisaháme," přikývl Bink s ostatními. Jestliže se od něj čekalo, že tady bude lhát, ale nikdy pak už o tom nebude mluvit, znamenalo to, že to vlastně ani není lež. Rychtář věděl, co je a není pravda, to bylo jasné, takže v konečném výsledku...

"Nuže, toto Slyšení se bude zabývat údajným znásilněním," pokračoval rychtář. Šokovaný Bink se pokoušel nedat na sobě najevo znatek a nejistotu. Čekalo se snad od nich, že tady spáchají akt násilí?

"Mezi přítomnými je dívka," pokračoval rychtář, "která tvrdí, že na ní bylo spácháno násilí - také muž, jehož z toho obviňuje. On nepopírá, že se to stalo, ale poukazuje na to, že to byl akt dobrovolný. Je to pravda, muži?"

Bink spolu s ostatními muži horlivě přisvědčil. Hochu! Byl by za nocleh přece jen raději štípal dříví! A teď byl najednou tady a lhal o nějakém znásilnění, které nespáchal.

"Proces je veden anonymně, aby se uchránila čest zúčastněných," řekl rychtář. "To proto, abychom si mohli udělat obrázek v přítomnosti zúčastněných, aniž by jejich totožnost vešla ve veřejnou známost."

Tedť tomu Bink začínal pomalu rozumět. Dívka, která byla znásilněná, mohla být zcela zničena, přestože to nebyla její vina. Mnoho mužů by si ji odmítlo vzít právě a jen z toho důvodu. Tak by mohla vyhrát svůj případ, ale ztratit svou budoucnost. Muž obviněný ze znásilnění mohl být poslán navždy do vyhnanství a na muže obviněného z tohoto zločinu už se navždy bude většina žen dívat s podezřením, které mu v budoucnu nemálo zkomplikuje život. Byl to skoro stejně vážný zločin, pomyslel si Bink, jako nemít žádnou vlastní magii. Dobrat se pravdy pak často bývá velmi složitá a choulostivá věc a ani jedna strana nestojí o to, aby se její podrobnosti probíraly na veřejnosti. Výhra nebo prohra, pověst obou zúčastněných velmi utrpí. Jenže jak pak učinit zadost spravedlnosti, když by se případ vůbec nedostal k soudu? Proto tohle poloanonymní Slyšení. Bude to stačit?

"Ona tvrdí, že byla na procházce kolem propasti,"

pokračoval rychtář, když nahlédl do poznámek.

On šel za ní, chytil ji a znásilnil. Je to tak, děvčata?"

Všechna tři děvčata s rozhořčenými výrazy přikyvovala. Pohyb hlavy způsobil, že kolena dívky sedící proti Binkovi se znovu otřela o jeho nohu a Binkem proběhl nade vše příjemný záchvěv. Jaká protivnice a v jaké hře!

"On říká, že tam jen tak stál, ona že k němu přišla, dělala mu návrhy, a on že ji vzal za slovo. Je to tak, muži?"

Bink přisvědčil s ostatními. Doufal, že jeho strana vyhraje, tohle nebyla hra dobrá na nervy.

Tedť se ozval soudce. "Bylo to blízko domu?"

"Asi sto stop," odpověděl rychtář.

"Pročpak nekřičela?"

"Pohrozil jí, že ji hodí do propasti, jestli vydá jen hlásek," odpověděl rychtář. "Oněměla hrůzou, je to tak, děvčata?"

Děvčata přikývla a všem se na tváři na okamžik objevil výraz hrůzy. Bink přemýšlel, která z trojice dívek byla opravdu znásilněna. Pak se ale v myšlenkách rychle opravil. Která přišla se svým obviněním? Doufal jen, že to nebyla ta naproti němu.

"Znali se ti dva už před tou událostí?"

"Ano, vaše ctihodnosti."

"Pak předpokládám, že by se mu byla zdáti vyhnula, kdyby o něm měla své pochybnosti, a on že by ji jistě nebyl nutil, kdyby věděl, že mu dívka věří. V malých společnostech, jako je to vaše, se lidé většinou velmi dobře znají a málokdy se stane něco překvapivého."

Není to rozhodující argument, ale vzbuzuje to silný dojem, že nebyla proti tomuto setkání, a možná s ním koketovala způsobem, kterého později litovala. Kdyby tento případ přišel před oficiální soud, pravděpodobně bych rozhodl, že muž není vinen a to na základě důvodných pochybností."

Všichni tři muži se uvolnili. Bink si uvědomil, že mu po čele stéká pramínek potu, který se mu tam vytvořil ve chvíli, kdy soudce přednášel své rozhodnutí.

"Dobrá, tady máte vyjádření soudce," prohlásil rychtář. "Ptám se vás, dívky, chcete stále ještě celý případ probrat před řádným soudem?"

Zamračená děvčata s výrazem podvedených tvorů zavrtěla hlavami. Ne. Bink cítil, jak je mu jeho protějšku líto. Co měla dělat ta, aby nepůsobila jako svůdnice? Vždyť ona byla na první pohled stvoření, které nebylo zkonstruované k ničemu jinému, než k zná - než k lásce.

"Dobrá, v tom případě odejděte," rozhodl rychtář. "A pamatujte, ani slovo jinde, nebo dojde ke skutečnému procesu, pro pohrdání soudem." Zdálo se, že varování je zbytečné, děvčata by o něčem takovém sotva mluvila. Viník - ehm - nevinný muž se tím také chlubit nebude a Bink sám nechtěl nic jiného, než zmizet z téhle vesnice. To znamenalo, že zbýval jen jediný muž, který by o tom mohl mluvit - jenže kdyby se někde rozkřiklo jediné slovo, bylo by jasné, kdo žvanil. Ne, tady nikdo nepromluví.

Takže bylo po všem. Bink vstal a odešel od stolu s ostatními. Celá věc trvala ještě kratší dobu, než mu říkali, takže to pro něj bylo výhodné. V noci měl střechu nad hlavou a byl dobře odpočinutý. Jediné, co teď potřeboval, bylo najít cestu, po níž by překonal propast a dostal se k hradu Dobrého čaroděje.

Objevil se rychtář a Bink k němu přistoupil. "Mohl byste mi říci, jak bych se od vás dostal nejlépe na jih?"

Chlapče," odpověděl rychtář a nad hlavou se mu vytvořil malý mráček, "nepokoušej se dostat přes propast. Alespoň pokud neumíš létat, tak se o to nepokoušej."

Jdu pěšky."

Ona existuje cesta, ale drak z propasti... Jsi příjemný mladík, mladý a hezký. U Slyšení jsi odvedl dobrou práci. Neriskuj zbytečně."

Každý si o mně myslí, že jsem tak zatraceně mladý! Jenom dobrá a silná osobní magie mi dodá v očích obyvatel Xanthu skutečnou mužnost. Já to musím riskovat."

Rychtář si povzdychl. "No, v tom případě ti to nemohu zakázat. Nejsem tvůj otec." Zadíval se na své břicho, jež bylo skoro tak impozantní jako to soudcovy a mráček nad hlavou mu ještě zhoustnul. Binkovi se zdálo, že dokonce uronil jednu dvě slzy. Znovu v duchu zamrkal. Takže teď se k němu bude ještě rychtář chovat otcovsky, jakoby to, že se k němu většina žen chová mateřsky, nestačilo. Jenže je to složité. Bude lepší, když ti Wynne tu cestu ukáže."

"Wynne?"

"Tvůj protějšek. Ta, cos ji málem znásilnil." Rychtář se usmál, mávl jednou rukou a obláček nad jeho hlavou zmizel.

"Ne, že bych ti to měl za zlé."

Dívka přivolaná signálem k nim přišla a zadívala se tázavě na rychtáře.

"Wynne, zlato, mohla bys tohohle muže doprovodit k jižnímu svahu propasti? A dávej dobrý pozor a držte se co nejdál od draka."

Jasně," přikývla s úsměvem. Úsměv sice už nevylepšil její krásu, protože to nebylo možné, ale snažil se o to ze všech sil.

Bink měl smíšené pocity. Po Slyšení, které právě absolvoval... co kdyby ho obvinila, že...?"

Rychtář na něj vrhl chápavý pohled. "S tím si nelam hlavu, synu. Wynne nelže a nikdy nemění své názory.

Chovej se slušně, i když chápu, že je to nesmírně těžké, a nebudeš mít žádné nepříjemnosti."

Bink tedy v rozpacích přijal dívčinu společnost. Pokud mu skutečně může ukázat rychlou a bezpečnou cestu přes propast, ušetří mu spoustu času.

Mířili k východu a slunce se jim opíralo do tváří. Je to daleko?" zajímal se Bink, který se z pochopitelných důvodů cítil neustále v rozpacích. Kdyby ho tak teď viděla Sabrina!

"Kousek," odpověděla. Hlas měla hebký a při jeho zvuku mu žilami probíhalo podivné chvění. Možná, že to byla její magie, on doufal, že ano, protože se mu nelíbila myšlenka na to, že by si ho tak snadno podrobila obyčejná kráska.

Vždyť to děvče vůbec neznal!

Chvilku šli dál mlčky. Bink se pokusil o další rozhovor. "Tak copak umíš?"

Upřela na něj prázdný pohled.

Ale... aha. Po Slyšení ji nemohl mít za zlé, že ho nepochopila správně. "Myslím tvůj magický talent," upřesnil. "Kouzlo, které umíš. Zaklínadlo, s jehož pomocí..."

Pokrčila lhostejně rameny.

Copak bylo s tou dívkou? Byla krásná, ale zdálo se, že jaksi prázdná.

"Líbí se ti tady?" zeptal se.

Znovu mlčky pokrčila rameny.

Ted' si byl téměř jistý: Wynne byla překrásná, ale hloupá. Škoda. Mohla se stát nedocenitelným klenotem některého farmáře. Nebylo divu, že si o ni rychtář nedělal starosti, nebyla celkem k ničemu.

Stále šli mlčky. Prošli záhyb cesty a málem zakopli o divokého králíka, který ohlodával muchomůrku rostoucí uprostřed cesty. Vyděšený tvor vyskočil vysoko do vzduchu, zůstal tam viset a zmateně pošukával růžovým čenichem.

Bink se zasmál. "My ti neublížíme, kouzelný králíčku." A Wynne se usmála.

Prošli pod zvířátkem. Tahle příhoda, i když byla zcela zanedbatelná, později Binka trápila, což nakonec nebylo nic divného. Bylo to ze známých důvodů

ptal se sám sebe, proč by měl obyčejný zahradní králík vlastnit magii levitace, zatímco Bink nemá žádnou. To prostě

nebylo fér.

Ted' zaslechl útržky krásné melodie, která jakoby se mu vtírala do myšlenek. Rozhlédl se a objevil ptáka lyrochvosta, který hrál na své struny. Hudba se nesla široko daleko lesem a plnila ho pseudoradostí. Ha!

Bink cítil potřebu hovořit a proto hovořil. "Když jsem byl malý hoch, všichni si ze mě dělali legraci, protože jsem neměl žádnou magii," a nestaral se o to, jestli mu rozumí. "Prohrával jsem závody s těmi, kdo uměli létat, nebo mi přistrčili do cesty zed', uměli proběhnout stromem, nebo se dokázali zhmotnit tam či onde." Podobné věci povídal i kentaurce Cherii; bylo mu líto, že říká totéž, ale jedna z neovladatelných částí jeho mozku, jak se zdálo, věřila tomu, že bude-li to neustále opakovat, najde nějakou cestu, jak se toho zbavit. "Taky pamatuju kluka, který zaklel cestu před námi tak, že on běžel neustále s kopce, zatímco já jsem musel překonat normální zvlněnou krajinu, která tam byla." Když si vzpomněl na všechna ta příkoří, cítil, jak se mu svírá hrdlo.

"Nemohla bych jít s tebou?" zeptala se Wynne najednou.

No tohle! Možná si myslela, že by ji mohl cestou neustále bavit podobnými historkami. Nástrahy a nebezpečí cesty jí samozřejmě nepřišly na mysl. Stačilo by jen několik kilometrů a její krásně tvarované tělo, nezvyklé na tvrdou práci a námahu, by se unavilo a odmítlo ji nést dál. "Wynne, mám před sebou dlouhou cestu, protože musím navštívit Dobrého čaroděje Humfreyho. Ty přece nechceš jít celou tu cestu se mnou."

"Ne?" její překrásnou tvář přeletěl mráček.

Protože měl v čerstvé paměti Slyšení o znásilnění a nestál o to, aby ho nějak špatně pochopila, pečlivě jí všechno zopakoval. Začali sestupovat obtížnou cestou, která se klikatila kolem chomáčů klapotrávy a řady mladých chňapolových stromků až na dno propasti. Šel v čele, brzdil prudší pohyb svou holí a snažil se být vždy na místě, kde by mohl dívku zachytit, kdyby špatně došlápla a upadla. Když se občas ohlédl, zableskla mu tu a tam do očí znepokojující běl jejích dokonalých stehů. Zdálo se, že na jejím těle není jediná nedokonalá partie. Jen její mozek asi nebyl tak docela v pořádku. „Je to hrozně nebezpečné. Spousta zlé magie. Půjdu sám."

"Sám?" Byla pořád ještě zmatená, i když je pravda, že cestu zvládala bez potíží. Její koordinace neměla jedinou chybu.

Bink se přistihl při tom, jak žasne, že tak dokonalé nohy mohou být skutečně použity i k chůzi, běhu a lezení po strmých svazích. "Potřebuji pomoc - magii. Čaroděj si účtuje roční službu. Ty bys - asi bys nechtěla platit tolik." Dobrý čaroděj byl muž a Wynne měla očividně jen jedno platidlo. Nikoho by nezajímaly její psychické schopnosti.

Stála na stezce nad ním. Nejdřív na něj upřela užaslý pohled, pak ale rozjasnila tvář. "Chceš, abych ti zaplatila?" Jednu ruku zvedla k zapínání šatů.

"Ne!" vykřikl Bink a málem se zřítíl do rokle. V té chvíli se mu před očima promítnul průběh slyšení, ale s jiným rozsudkem. Kdo by věřil, že nezneužil tuhle půvabnou dívku - idiota? Kdyby mu ukázala ještě větší kus svého těla, možná by... "Ne!" opakoval spíš sobě než jí.

"Ale -" začala a tvář se jí znovu zachmuřila.

Naštěstí ho zachránilo něco jiného. Ted' už byli nedaleko dna rokle a Bink viděl přes úzkou rovinku na mnohem mírnější, protěšší svah. Ten mu nebude dělat při výstupu žádné potíže. Právě se chystal říci Wynne, že se může vrátit domů, když se ozval jakýsi podivný, nepříjemný zvuk, něco jako škrabavé sklouznutí. Pak se opakoval znovu, mnohem hlasitěji, aniž se dalo určit, co to je a odkud zvuk přichází. Co to bylo?" zeptal se nervózně.

Wynne se zastavila a naslouchala, přestože se zvuk ozval zcela jasně. Jak ale přešlápla, ujela jí noha a začala klouzat dolů. Vyskočil, aby ji zachytil a opatrně ji pomohl na dno propasti. Cítil jak jí má plnou náruč, plnou náruč ženské hebkosti, pružnosti a štihlosti - a to vše přímo zázračně vyvážené!

Obrátila k němu tvář, a jak stanula pevně na nohou, upravila si rukama mírně zčuchané vlasy. "To je drak propasti," odpověděla.

Na okamžik byl zmatený. Pak si uvědomil, že jí položil otázku a ona mu teprve ted' odpověděla s přímostí jednoduchého mozku, který měla v hlavě.

„Je nebezpečný?"

"Ano."

Byla příliš hloupá, než aby mu tu informaci poskytla sama od sebe dříve, než se jí zeptal. A Binka nenapadlo zeptat se dříve, než zaslechl onen podezřelý zvuk. Možná, že kdyby neměl celou tu dobu oči skoro jen pro ni, byl by... Jenže který muž by vydržel se nedívat?

Nakonec uviděl obludu, která se přibližovala od západu - kouřící ještěř hlavy, která se kývala sem a tam nízko při zemi.

Byla velká. Obrovská. "Utíkej!" vykřikl.

Rozběhla se kupředu - přímo do rokle.

"Ne!" zaječel a vyrazil za ní. Chytil ji za ruku a prudce ji otočil zpátky. Vlasy se jí rozletěly kolem tváře jako černý mrak.

"Chceš zaplatit?" zeptala se.

To bylo to poslední, co mu ještě chybělo! "Utíkej tímhle směrem!" vykřikl znovu a postrčil ji k severnímu svahu, protože to byla nejbližší cesta do bezpečí. Doufal, že drak není dobrý lezec.

Poslechla a s lehkostí a půvabem se rozběhla ke svahu.

Jenže žhnoucí dračí oči, přilákané pohybem, se zaostřily právě na ni. Obluda změnila směr, aby jí odřízla cestu. Bink viděl, že dívka se nedostane na stezku a do bezpečí včas. Příšera se sunula kupředu rychlostí, za kterou by se nemusel stydět kentaur pádící tryskem.

Bink se rozběhl za dívkou, dohonil ji a napůl ji postrčil, napůl odhodil směrem k jihu. I v těchto vypjatých okamžicích bylo její tělo vláčné a tak lákavé, že měl co dělat, aby jeho myšlenky neztratily směr. "Tudy!" zvolal. "Dohání nás!"

Choval se stejně hloupě jako ona, měnil svá rozhodnutí, zatímco zkáza se neodvratně blížila.

Musel obludu nějakým způsobem rozptýlit. "Hej, ty zapařený čumáku!" vykřikl a divoce zamával rukama. "Podívej se na mě!"

Drak se podíval. Wynne také.

"Ty ne!" zaječel na ni Bink. "Ty utíkej! Zmiz z rokle."

Dala se znovu do běhu. Nikdo nemohl být tak hloupý, aby si neuvědomil hrozící nebezpečí.

Drak teď svou pozornost obrátil k Binkovi. Otočil se a zamířil přímo k němu. Měl dlouhé, vlnící se tělo a tři páry krátkých nohou. Nohy vždy nadzvedly tělo a vrhly ho vpřed, takže pak klouzalo několik stop po zemi. Celý ten proces vypadal nešikovně, ale obluda se tímto způsobem pohybovala znepokojivě rychle.

Je čas, pomyslel si Bink, abych se dal na útěk. Vyrazil po dně propasti směrem k východu. Drak už ho odřízl od severního svahu a Bink ho nechtěl vést směrem, kudy utíkala Wynne. Bez ohledu na zvláštní způsob pohybu byla obluda rychlejší než Bink. Bezpochyby drak svou rychlost zvyšoval magicky. Byl to, konec konců, magický tvor. Ale co Binkova teorie, že žádné magické zvíře není obdařené jak magií, tak inteligencí? Pokud byla správná, pak by tahle obluda mnoho rozumu nepobrala. Bink doufal, že to tak skutečně je. Raději by se pokusil ošidit hloupého než chytrého draka. Zvláště když na tom závisel jeho život.

Proto běžel - ale už teď věděl, že pokoušet se o útěk tímhle způsobem je beznadějně. Tohle bylo dračí loviště, důvod, či překážka, která bránila lidem v obyčejném přechodu propasti. Měl si hned zpočátku uvědomit, že magicky vytvořená propast nezůstane bez dozoru. Někdo nebo něco nechce, aby lidé volně přecházeli ze severního do jižního Xanthu a naopak. Zvláště ne lidé, kteří nemají žádnou magii, jako on.

Bink už začínal hlasitě oddechovat, lapal po dechu a cítil píchání v boku. Začal se obávat, že dračí rychlost vážně podcenil. Drak nebyl o něco rychlejší než Bink. Byl mnohem rychlejší. Mocná hlava se hnala vpřed a halila se do oblaků páry.

Bink nasál páru nosem. Nebyla horká, jak se obával a její pach mírně připomínal vůni hořícího dřeva. Nedalo se však říci, že to bylo nějak zvlášť příjemné. Zalapal po dechu, krk se mu sevřel, a v tu chvíli narazil do stojícího kamene, zvrtila se mu noha a padl na břicho. Kámen se zakymácel a padl vedle něj. Húl vylétla mladíkovi z ruky. Ten tragický okamžik nepozornosti!

Drak s hukotem přelétl přímo nad ním, protože nedokázal dostatečně rychle zastavit. Byl tak nízký a dlouhý, že nemohl upadnout. Kovově lesklé tělo, poháněné setrvačností, přeletělo nad Binkem a postrčilo hlavu tak, že se mladík ocitl mimo její dosah. Jestliže byla dračí rychlost opravdu zvyšována magicky, pak v žádném případě nebyla magicky posílena jeho schopnost brzdit, a Bink v duchu děkoval osudu za tohle malé požehnání.

Při pádu si vyrazil dech. Zoufale se mu nedostávalo vzduchu. Široce otevřenými ústy lapal po dalším a v té chvíli se nedokázal soustředit na nic jiného, dokonce ani na útěk ne. Zatímco ležel, momentálně prakticky ochrnut, začal se spouštět k zemi prostřední pár nohou a jedna z nich přímo na něj. Nohy se spouštěly obě najednou, spojitě jako dvojzubá vidlice, připraveny opřít se o zem, znovu pozvednout dračí tělo a posunout je kupředu. Mladík se nedokázal ani pohnout, natož odvalit stranou. Bude rozmačkán!

Jenže obrovské pařáty pravé nohy dopadly přímo na kámen, který Bink povalil. Byl to velký kámen, větší, než se na první pohled zdálo, v průřezu byl zhruba trojúhelníkový a Bink ležel na jeho nižší straně. Kromě toho jeho tělo zčásti zapadlo do mělkého koryta, vymletého dešťovou vodou. Mohutné pařáty byly kamenem rozděleny, jeden dopadl na zem na jednom konci, druhý na druhém a prostřední se opřel přímo o kámen, aniž se dotýkal země. Na té jedné noze spočívala přinejmenším tuna dračího těla a Binka se to ani netklo. Jak šťastná náhoda! Něco takového by se nepovedlo při sebezpěšnějším plánování!

Teď se Bink poněkud vzpamatoval a dech se mu vracel a dračí noha náhle zmizela, protože se zvedla k dalšímu kroku.

Kdyby se Bink před chvilkou dokázal odvalit stranou, dopadl by na něj zcela jistě jeden z drápů a... sbohem Binku!

Jenže jedna šťastná náhoda neznamenal, že nebezpečí pominulo. Drak se začal obracet, aby ho znovu našel a vypouštěl přitom oblaka páry podél vlastního dlouhého těla. Šupinaté tělo bylo až neuvěřitelně pružné, dokázalo se v úzkém prostoru stočit do "U" a vracet se hlavou proti ocasu. Je ovšem pravda, že by tuhle skvělou podívanou Bink raději vychutnával odněkud z bezpečné výšky či vzdálenosti. Obluda podobná hadu by se jistě dokázala splést do uzlu, kdyby bylo třeba, a nedalo se pochybovat, že za Binkem vleze kamkoliv. Bylo to celkem pochopitelné, draci neměli zvápenatělou páteř.

Přestože si Bink uvědomoval marnost svého počínání, zjišťoval, že jeho tělo se neustále pokouší uniknout. Vrhł se pod šupinatý ocas silný jako stromový kmen. Dračí hlava se šinula za ním, neboť nozdry sledovaly jeho pach stejně přesně, jako oči sledovaly pohyb.

Bink náhle změnil směr a ocas přeskočil, při čemž použil šupiny jako oporu. Měl štěstí, někteří draci měli šupiny s pilovitými okraji, které prošly nejen masem, ale prakticky vším, co se jich dotklo. Šupiny tohoto draka byly celkem příjemně oblé. To bylo pravděpodobně v propasti, jako byla tahle, nezbytné pro přežití, pomyslel si Bink, i když nevěděl přesně proč. Zachytávaly se snad ostré šupiny o kameny a zpomalovaly zvíře, které bylo svým tvarem nuceno držet se nízko při zemi?

Přemetl se přes ocas a hlava ho hbitě následovala. Teď už nepouštěla páru, možná si obluda nepřála ožehnout si vlastní tělo. Už vychutnávala své vítězství, to prakticky, a budoucí oběd, to teoreticky, a hrála si s ním na kočku a myš, i když si Bink uvědomil, že kočkodlaci si takhle nikdy nehráli. Možná, že to dělaly právě kočky, i když v posledních letech jich z neznámého důvodu bylo čím dál méně, stejně jako myši.

Ale už zas dovolil svým myšlenkám, aby se zatoulaly - a to si nemohl dovolit. Mohl by vést dračí hlavu kolem ocasu a přes tělo tak, že by se obluda skutečně zavázala na uzel? O tom pochyboval, ale za zkoušku to stálo. Bylo to lepší, než se nechat jen tak bez obrany zhltnout.

Ocitl se opět u povaleného kamene. Ten už neležel na místě, kde padl, drak ho vahou nohy o něco posunul. Na místě, kde kámen původně stál, bylo vidět temnou puklinu v zemi. Hluboký černý otvor.

Bink nenáviděl temné otvory v zemi, člověk nikdy nevěděl, co se tam ukrývá: niklonožky, žahavši, jekočervi,

morobahno - fuj! Jenže tady, v závitech draka propasti, skutečně neměl jedinou šanci. Nohama napřed se vrhnul do otvoru.

Zem pod nárazem jeho těla povolila, ale ne dost. Propadl se do země zhruba do výše stehén a uvázl.

Drak, který si uvědomil, že se mu jeho kořist pokouší uniknout, vychrlil oblaka páry. Ale i tentokrát to byla vlháká pára, která nepálila, podobala se spíše sraženému dechu, jaký člověk vydechuje za mrazivého počasí. Takže tohle našťěstí nebyl pravý ohnivý drak, ale jen pseudoohnivák. Jenže k drakům se dostali lidé málokdy tak blízko, aby podobný rozdíl poznali a pak o něm ještě mohli vyprávět. Oblak páry zahalil Binka od hlavy k patě, prakticky ho promočil a zem kolem něj změnil v bláto. To pomohlo - cítil jak se začíná pomalu pohybovat. Dolů.

Drak po něm chňapnul, ale to už Bink propadl úzkým otvorem se zvukem zátky vytažené z hrdla láhve, který téměř přehlušil marné cvaknutí dračích zubů. Bink spadl do hloubky dvou metrů na tvrdý kámen. Bolela ho noha, zvláště kotník, který si zvrtnul, ale jinak byl nezraněn. Sklonil hlavu a začal ohmatávat své okolí. Ocítl se v jeskyni.

Jaké štěstí! Ale pořád ještě nebyl v bezpečí. Drak zuřivě hrabal drápy v zemi, vytrhával obrovské kusy hlíny i balvany a vlhkou parou měnil měkkčí půdu v praménky bláta stékající dolů. Rozbředlá země dopadala s pleskotem na dno jeskyně. Otvor se rozšiřoval a dovnitř pronikalo čím dál více světla. Zanedlouho se otvor zvětší natolik, že jím dračí hlava projde. To znamená, že Binkova poprava byla jen o chvíli odložena.

V takové situaci se málokdy vyplácí přílišná opatrnost. Bink vyrazil vpřed, paže ohnuté před sebou ve vodorovném kruhu, dlaně obrácené kupředu. Kdyby na něco narazil, odřel by si maximálně předloktí. Lepší nějaká ta odřenina než sevření dračích zubů.

Nenarazil do kamenné stěny. Narazil místo toho na blátivou hlínu. Noha mu uklouzla na náhle mokré zemi a Bink padl na břicho. Byla tady voda, skutečná voda, ne sražený dračí dech, a ta mizela někde dole.

Dole? Kde dole? Jistě v nějaké podzemní řece! To by mohla být příčina vzniku propasti! Řeka tady mohla celá tisíciletí vymýlat své podzemní tunely a pak se mohly stropy tunelů náhle zřítit a vytvořit propast. Jedna jediná obrovská vodní jímka. A řeka se pustila do práce znovu. A pokud do ní Bink padne, každopádně se utopí, protože neměl záruku, že je její proud klidný, nebo že je nad hladinou dost vzduchu, aby mohl dýchat. I když uměl dobře plavat, mohla ho pohltnout nějaká vodní příšera, zvláště pokud tam dole byla některá z těch obzvláště žravých, které obývaly studené a temné vody.

Bink se pokoušel vyškrabat nahoru po šikmé stěně. Našel užší vedlejší chodbu, vedoucí pozvolna vzhůru a pustil se jí tak rychle, jak to jen šlo. Zanedlouho uviděl v dáli nad sebou paprsek denního světla. Je v bezpečí!

V bezpečí? Nebude v bezpečí, dokud bude drak číhat v okolí. Bink neměl odvalu prohrabat si cestu ven, dokud obluda neodtáhne. Musí počkat a doufat, že se lidožravá obluda nedohrabe až k němu. Schoulil se v chodbě a snažil se nezamazat se víc, než už byl.

Zvuky dračího hrabání se o něco ztišily, pak utichly docela. Byl klid - ale to Binka neošálilo. Dračí lovecká technika byla většinou jednoduchá - schovej se a pak skoč. Alespoň pozemní draci to tak dělávali. Když se začali hýbat, dokázali se pohnout opravdu rychle, i když je pravda, že to zase nevydrželi dlouho. Drak by například nikdy nedokázal uštvať jelena, i kdyby jelen neměl ochrannou magii. Zato v čekání byli draci nepřekonatelni. Bink bude muset zůstat v úkrytu, dokud příšeru neuslyší skutečně odcházet.

Bylo to dlouhé čekání, horší o to, že musel čekat ve tmě, v blátě a navíc byl promočený dračím dechem. A k tomu všemu si ještě nemohl být jistý: možná, že tady čeká zbytečně, protože drak už se dávno se zlomyslným pochechtáváním, při němž mu z nozder unikaly obláčky páry, vytratil. Draci, když chtěli, dokázali být velmi tiší a ten, který pronásledoval Binka, už mohl chvíli lovit jinde.

Ne! Drak jistě chtěl, aby si Bink právě tohle myslel. Proto se Bink neodvážil vylézt, dokonce ani se pohnout, aby ho ta šupinatá obluda nezaslechla. Proto byl drak tak tichý - napíнал sluch. Draci měli dokonalé smysly, možná právě proto byli v divokých krajích tak častí a tak obávaní. Přezili všechno, byli na to dokonale vybavení. Bink měl štěstí, že jeho pach se rozptýlil podzemím a unikl i těmi nejmenšími otvory v zemi, takže drak nedokázal odhadnout přesnou Binkovu polohu. A drak nebyl ochotný prohrabat celý podzemní systém. Stačilo mu počkat si na nějaký zvuk či pohyb v temnotě.

Ted', když se Bink nehýbal, mu začínalo být zima. V Xanthu sice právě bylo léto a ani v zimě se příliš neochlazovalo, protože mnoho rostlin mělo obrannou magii zahřívací - dokázaly kontrolovat místní mikroklima, nebo měly jiný prostředek jak si usnadnit život. Roklina však byla skoro holá, sama sebe stínila před sluncem a k jejímu dnu klesal studený vzduch z celého okolí. Samozřejmě nějakou dobu trvalo, než se Binkovo rozhybané tělo ochladilo, ale teď se začínal třást. A při tom si nemohl dovolit třást se příliš silně! V nohou cítil mravenčení a měl strach, aby ho nechytily křeč do lýtek. A co víc, najednou si uvědomil, že ho škrábe v krku. Bylo jasné, že se nastydl. Postavení ve kterém se nacházel, jistě jeho zdravotnímu stavu také nepříspěje, takže nastuzení má jisté, tím spíše, že ani nemůže zaskočit k vesnickému lékaři pro nějaké medicínské zaříkadlo.

Pokusil se na nemoc zapomenout tak, že obrátil mysl k jiným věcem a znovu si promítal všechny ty nešťastné události a příběhy ze svého trpkého mládí, pak vzpomněl oné bezmoci, pramenící z toho, že si sice jako mladík získal půvabnou dívku, Sabrinu, ale už si ji nedokázal udržet. Myšlenka na půvabné dívky v něm vyvolala vzpomínku na Wynne. Nebyl by člověkem, kdyby nezareagoval na její úžasnou tvář a dokonalé tělo! Ale byla tak nekonečně hloupá, a kromě toho, vždyť on už byl stejně zadán, takže by na ni vlastně neměl ani myslet. Jeho pokusy vzdálit své myšlenky realitě tak zase dopadly úplně jinak, než chtěl. Došel k názoru, že je lepší trpět v mentálním tichu.

Pak si ale všiml něčeho skutečně děsivého. Měl to před očima prakticky celou dobu, ale neuvědomil si to, protože ho rozptylovaly jiné věci. Ted' bylo jasné, že i to, že se mu nepodařilo rozptýlit, bylo k něčemu dobré.

Byla to věc, kterou zpočátku zachytil jen periferním viděním. Něco jako chvění vzduchu, pomrkávání, které okamžitě zmizelo, když se tím směrem zadíval, ale když ho pozoroval jen koutkem oka, sílilo. Co to bylo? Něco přirozeného nebo

něco magického? Nevinného nebo nebezpečného?

Pak to konečně poznal. Byl to stín! Poloskutečný duch, zjevení, jeden z neklidných mrtvých, odsouzený plížit se ve stínech a temnotě, dokud bezpráví a zla na něm spáchaná nebo ta, která sám napáchal, nebudou napravena. Protože stíny nemohly vycházet ve dne, nedokázaly vstoupit do světla ani do žádného zalidněného místa, nebyly pro lidi za běžných okolností nebezpečné. Většina z nich byla navíc připoutána k místu svého skonu. Jak Roland kdysi dávno radil Binkovi: "Když tě začne obtěžovat stín, tak od něj prostě odejdi". Zbavit se stínu bylo jednoduché, říkalo se tomu "natahování stínů".

Jen když se neopatrný člověk uložil k spánku někde blízko místa, kde žil stín, dostal se do obtíží. Stínu trvalo zhruba hodinu, než vsákl do živého těla a během celé té doby se mohla oběť vzbudit a bez následků klidně odejít. Bink si pamatoval, jak se kdysi Roland z nějakého důvodu rozzuřil na zloděje, který procházel krajem a jak mu vyhrožoval, že ho omráčí a pak nechá ležet na dosah stínu. Jak ten zloděj utíkal!

A teď Bink ani nespál ani nebyl omráčený, ale kdyby se pohnul, zaútočil by na něj drak propasti. Když se nepohne, vsákne do něj stín. To by mohl být osud horší než smrt - doslova!

A to všechno proto, že se pokusil zachránit krásnou, ale bezduchou dívku před drakem. V lidových pověstech za takový čin dostává podobný hrdina velké či svůdné odměny. Ve skutečnosti však hrdina ve stejné situaci zjistil, že v mnoha případech by potřeboval být sám zachráněn. Tak odplácel skutečný život v Xanthu.

Stín se stal odvážnějším, když viděl, že se Bink nehýbá. Nesvětélkoval, byl to je kus tmavší tmy v temnotě podzemí. Teď už ho Bink viděl docela dobře, když se na něj přímo nedíval. Byl to nezřetelný mužský obrys, ze kterého čísel smutek.

Bink by si hrozně přál uskočit, přesunout se jinam, ale za zády měl vlhkou stěnu a stejně si nemohl dovolit pohnout se ani o krok. Bez ohledu na to, jak tiše by to provedl, drak by ho uslyšel. Mohl se pustit dopředu, projít přímo stínem a jediné co by cítil, by byl chvilkový chlad, podobný tomu, který na člověka dýchne z hrobu. Už se mu to při několika příležitostech stalo dřív, bylo to nepřijemné, ale nikoliv nebezpečné. Jenže tentokrát by měl vzápětí na krku draka. Možná, že kdyby si pořádně odpočal, pak vyrazil ven a dal se na útěk dřív, než by se drak vzbudil, mohl by uniknout. I draci totiž potřebovali odpočinek a spali, i když i ve spánku byly jejich uši naladěny na každý zvuk přicházející směrem od oběti.

Stín se ho dotknul, Bink trhnul rukou a drak nahoře se pohnul. Takže tam skutečně ještě byl. Bink ztuhl - a drak znovu znejistěl. Ten jediný pohyb mu k přesnému určení místa nestačil.

Drak nahoře začal obcházet v kruhu a pokoušel se Binka vyčmúchat. Obrovský čenich přešel horní puklinu a dolů se nahnula pára. Stín se poplašeně stáhnul. Pak se drak usadil na jednom místě a na okamžik se vzdal svého pátrání.

Věděl, že se jeho oběť dříve či později prozradí. Když přišlo na vyčkávání, byli draci mnohem lépe vybaveni než lidé.

Drak sebou pohnul a ještěří ocas sklouzl puklinou do podzemí a visel téměř až ke dnu. Kdyby chtěl utéct, musel by se Bink protáhnout těsně kolem toho ocasu. Jakou tedy měl naději na záchranu?

Najednou dostal Bink nápad. Drak byl živý, i když magický tvor. Proč by se nemohl stín vsáknout do jeho těla? Stínem ovládnutý drak by měl patrně jiné starosti, než požírat lidi, kteří se před ním ukrývali. Kdyby se mu podařilo posunout tak, aby se visící ocas ocitl mezi ním a stínem -

Pokusil se o to a začal přenášet váhu s bolestivou pomalostí - pokusil se zvednout jednu nohu a položit ji o kus dál.

Neslyšně. Jenže v okamžiku, kdy nohu pozvedl, končetina ho zabořila a Bink se zakymácel. Draží ocas sebou mrskl sem a tam a Bink musel znovu ztuhnout. To bylo neobyčejně nepohodlné, protože jeho rovnováha v téhle netypické poloze byla v nejlepším případě sporná a měl pocit, že má kotníky a kolena obou nohou v ohni.

Stín se opět pohnul směrem k němu.

Bink se pokusil posunout nohu ještě víc před sebe, aby se dostal do pohodlnějšího postavení, aniž by při tom přepadl kupředu. Pryč od stínu! Znovu mu nohou vystřelila bolest, dračí ocas se znovu pohnul a Bink znovu ztuhl, tentokrát v poloze ještě mnohem nepohodlnější. A přece se stín zase o něco přiblížil. Takhle to nešlo dál.

Stín se dotkl jeho ramene. Tentokrát se Bink ovládl ze všech sil, nakonec s sebou přece jen nešklbnul, byl by ztratil rovnováhu a s ní i život. Dotek byl děsivě chladný, na celém těle mu naskákala husí kůže. Co bude dělat?

S vynaložením všech sil se ovládl. Stínu bude trvat zhruba hodinu, nebo spíš o něco déle, než ovládne jeho tělo. Jeho kletbu může zrušit během té hodiny než bude kompletní a stín ovládne jeho tělo. Ten proces se dá přerušit kdykoliv, dokud nebude hotov, zatímco drak je Binka schopen schlamstnout během několika vteřin. Každopádně byl stín mnohem lepší risk - byl alespoň pomalý. Třeba drak během půlhodiny odejde.

Třeba spadne měsíc z nebe a rozmačká draka na zelenou břečku! Proč si přát nemožné? Když drak neodejde, tak co potom? Bink prostě nevěděl. Ale zatím si byl jistý, že nemá příliš na vybranou.

Stín se pohyboval nezadržitelně, ochlazoval mu ramena hrud' i záda. Bink to snášel s velmi špatně přemáhaným odporem. Cožpak je to možné, dobrovolně se podvolit takové invazi mrtvého? A přesto to musí udělat, musí to vydržet alespoň chvíli, jinak ho samotného drak rychle promění v takový stín. Nebo by bylo lepší zemřít v dračích čelistech? Zemřel by alespoň jako muž.

Chladná vlna se mu pomalu blížila k hlavě. Bink byl k smrti vyděšený. Hlavu tiskl týlem k blátivé stěně a dál už neměl kam uhnout. Ledová hrůza se ho zmocňovala krůček za krůčkem a cítil, jak někde klouže, potápí se, je pohlcován.... a najednou byl ledově klidný.

Mír řekl stín v jeho hlavě.

Mír lesa jakoborovic, v němž se spáček nikdy neprobudí? Bink nemohl protestovat nahlas kvůli dračím uším. Ale připravil se na poslední pokus, v němž se chtěl vymanit ze své příšerné situace. Proběhne kolem dračího ocasu dřív, než se obluda vzpamatuje. Bude raději riskovat skok do podzemní řeky.

Ne! Příteli, to nedělej, mohu ti pomoci! zvolal stín, a přestože se neozval žádný zvuk, měl Bink pocit, že slova slyší

hlasitěji.

A Bink si uvědomil, že mu z nějakého neznámého, tajemného důvodu začal věřit. Zdálo se, že to duch myslí vážně a upřímně. Možná, že to tak Binkovi připadalo díky kontrastu k dalším možnostem, které se mu nabízely: dračí chřtán nebo smrt v podzemní řece. Nabízím ti poctivou výměnu, naléhal stín. Pusť mě do tvého těla. Na jednu hodinu.

Zachráním ti život a až bude snato mé prokletí, zmizím.

Znělo to důvěryhodně. Konec konců, Bink stál tak jako tak tváří v tvář smrti. Pokud ho mohl stín nějakým způsobem zachránit, jistě by to za hodinové zapůjčení těla stálo. Byla také pravda, že stíny mizely, jakmile zmizela jejich kletba.

Jenže ne všechny stíny byly poctivé. Zločinné stíny byly někdy zatvrzelé a rozhodly se, že se nebudou kát ani pykat za hříchy a zločiny páchané za života, naopak, že k nim teď po smrti klidně přidají další.

Právě k tomu využívaly nově získané podoby, v níž naprosto zničily pověst osoby, jejíž tělo si přivlastnily. Vždyť stíny prakticky neměly co ztratit, vždyť už byly stejně mrtvé! Jejich vysvobození je mohlo odeslat už jen do naprostého zapomnění, nebo do té nebeské či pekelné oblasti, kterou stvořilo náboženství jejich víry. Žádný div, že se někteří z nich rozhodli, že oni raději tak docela nezemřou.

Moje žena a moje dítě! žadonil stín. Mají hlad, jsou smutní, dodnes neví, co se se mnou stalo. Musím jim říct, kde najdou stříbrný strom, při jehož hledání jsem zahynul.

Stříbrný strom. Bink o podobných stromech už slyšel. Byly to stromy s listím z čistého stříbra, nesmírně cenné, protože stříbro je magický kov. Mělo sklony odpuzovat zlou magii a zbroj z něj vyrobená odolávala magickým zbráním. A samozřejmě se listy daly také používat jako peníze.

Ale pozor! Ten strom je určen pro mou rodinu! vykřikl stín. Aby už nikdy nemuseli žít v bídě. Ne aby sis ho nechal pro sebe!

To Binka přesvědčilo. Nepoctivý stín by mu přislíbil cokoliv, tenhle mu sliboval jen život, žádné poklady. Souhlasím, pomyslel si Bink a doufal v tom okamžiku, že nedělá strašlivou chybu. Nevhodně věnovaná důvěra...

Počkej až do tebe vsáknou celý, řekl stín vděčně. Nemohu ti pomoci, dokud se nestanu tebou.

Bink jen doufal, že to není lest. Ale na druhé straně, co mohl doopravdy ztratit? A co mohl stín získat tím, že bude lhát?

Jestli Binka nezachrání, tak si s ním jen užije chvíle, kdy bude v Binkově těle trhnout drakem. Pak z nich budou stíny z obou a Bink bude ten vzteklý. Přemýšlel o tom, co může udělat jeden stín druhému. A zatím čekal.

Konečně bylo nasáknutí hotovo. Bink teď byl Donald, prospektor, muž jehož talentem bylo létání.

A teď jdeme!" zvolal Donald Binkovými rty jako vytržení. Zvedl ruce vzhůru v gestu skokana do vody narazil do praskliny ve stropě s takovou rychlostí, že se písek, prach a úlomky rozletěly na všechny strany.

Když vylétěli ven, oslnil je zářivě modrý, jasný den. Drakovi propasti chvilku trvalo, než se stačil zorientovat v tom podivném dění a pak se vrhl kupředu. V tom okamžiku podnikl Donald další pokus a vzlétl k nebi tak rychle, že se mocné zuby sevřely naprázdno. při tom kopl obludu do hlavy a zvolal. "Hej, ty chudozubče! Teď si přežvýkej ještě tohle!" a dupl drakovi na nejchoulostivější část čenichu.

Čelisti se otevřely a za prchajícím vylétěl hustý oblak páry. To už ale Donald mizel z jeho dosahu. Drak promeškal příležitost chytit je.

Letěli stále výš a výš, přímo ven z kaňonu, nad koruny stromů a vrcholky kopců. Bink necítil žádnou fyzickou námahu, kromě duševní, pochopitelně. Tohle byla létatí magie! Přešli do vodorovného letu a zamířili vzduchem k severu.

S poněkud opožděnou reakcí si Bink uvědomil, že má magický talent. Jen díky obchodu se stínem, samozřejmě, ale poprvé v životě zažíval to, co běžně zažíval každý obyvatel Xanthu. Předtím hrál. Teď věděl přesně, jak se ostatní cítí. Bylo to úžasné.

Slunce na ně svítilo téměř kolmo, protože bylo skoro poledne. Pluli mezi oblaky. Bink cítil, jak ho tlačí v uších, ale automatická činnost jeho druhého já je znovu polknutím uvolnila a zabránila tím zesílení bolesti. Nevěděl, proč by ho mělo při letu bolet v uších, možná proto, že tady nahoře vlastně nebylo nic slyšet.

To bylo také poprvé, kdy viděl obrysy mračen shora. Zespoda byly jednotně ploché, ale odsud, seshora, byly nádherné i když neurčitě tvarovány. To, co ze země vypadalo jako malé nafukovací balónky, byly tady nahoře obrovské mlhavě bílé koule. Donald se jimi proplétal zcela lhostejně, ale Binkovi se nezamlouvala ztráta rozhledu. Byl nervózní a měl strach, že do něčeho narazí.

"Proč tak vysoko?" ptal se. "Vždyť skoro nevidím zem?" To samozřejmě přeháněl, chtěl tím říci, že už nevidí ty podrobnosti, na něž byl zvyklý. Taky by bylo hezké, kdyby ho aspoň někdo viděl létat. Mohl by obletět Severní vesnici, zesměšnit posměváčky, pojistit si občanství... ne, to by nebylo čestné. Škoda, že většina těch věcí, které by člověk často nejraději udělal, nebyla správných.

"Nechci se moc ukazovat," vysvětloval mu Donald. "Kdyby si lidé mysleli, že jsem ožil, zkomplikovalo by to spoustu věcí."

Aha. Možná, že to tak je. Nová očekávání, možná by byly vzpomenu ty nezaplacené dluhy, možná i dluhy, na které by ani stříbro nestačilo. Záležitosti stínů byly vždycky anonymní, alespoň do té míry, co se lidské komunity týkalo.

"Vidíš ty záblesky?" zeptal se Donald a ukázal do mezery mezi dvěma mračny. "To je stříbrný dub. Je tak dobře ukryt, že se dá najít jen shora. Ale já dokážu svému synkovi naprosto přesně vysvětlit, jak ho najde na zemi. Pak mohu odpočívat v pokoji."

"Přál bych si, abys mně mohl říci, kde bych našel nějaký magický talent," řekl Bink toužebným hlasem.

"Ty žádný nemáš? Každý obyvatel Xanthu nějaký má!"

"Proto taky ještě nejsem právoplatný občan," odpověděl mu Bink zachmuřeně. Oba spolu rozmlouvali jedněmi ústy.

"Jsem právě na cestě k Dobrému čaroději. Pokud mi nedokáže pomoci, budu muset odejít do exilu."

"Ten pocit znám. Byl jsem dva roky v exilu v té jeskyni, kde jsi mě našel."

"Co se ti stalo?"

"Když jsem objevil stříbrný dub, letěl jsem domů a zastihla mě bouře. Byl jsem tak vzrušený myšlenkou na svůj objev, že jsem se nemohl dočkat až to sdělím doma. Riskoval jsem let v prudkém větru a ten mě srazil do propasti. Náraz byl tak prudký, že jsem se propadl přímo do jeskyně, ale to už jsem byl mrtvý."

"Neviděl jsem žádné kosti."

"Neviděl jsi ani žádný otvor v zemi. Ten po mě zasypal prach a písek a mé tělo spláchla podzemní řeka."

"Ale -"

"Copak opravdu nic nevíš? Je to místo smrti, ke kterému je stín připoutaný, ne místo, kde leží tělo."

"Aha. Promiň."

"Držel jsem se, i když to vypadalo naprosto beznadějně. Pak ses objevil ty." Donald se odmlčel. "Podívej, udělal jsi pro mě takovou věc - já se s tebou rozdělím o své stříbro. Na tom stromě je ho dost jak pro mou rodinu, tak pro tebe. Jen mi slib, že nikomu neřekneš, kde strom je."

Bylo to velmi svůdné, ale pak se Bink vzpamatoval. "Viš, potřebuji především magii, ne stříbro. Bez magie mě vyženou z Xanthu, takže by mi to stříbro stejně nebylo k ničemu. A když získám svou magii, pak nebudu toužit po bohatství. Takže chceš-li se o stříbro podělit, rozděl se se stromem, neotrhej mu všechno listí, ale jen tu a tam trochu, nasbírej si opadané stříbrné žaludy, aby strom mohl ve zdraví dál žít a možná se i rozmnožit. Dlouhodobě to pro tebe bude vlastně i výhodnější."

"Ten den, kdy jsi padl do mé jeskyně, byl šťastným dnem mého života," řekl Donald. Dlouhou plynulou křivkou se začal snášet k zemi.

Binkovi opět zalehlo v uších. Spustili se na lesní mýtinu a šli asi půl míle k osamělé, sešlé farmě. Teprve ke konci cesty se Bink rozhýbal tak, že zahnal mravenčení a následky křečí ze ztuhlých nohou. "Není krásná?" zeptal se Donald.

Bink se zadíval na křivou dřevěnou ohradu, zašlé stěny a sesedlou střechu. Na dvorku, zarostlém plevely, se popelilo několik kuřat. Ale pro muže, který sem vložil svou lásku, tolik lásky, že ho dokázala udržet naživu dva roky po jeho násilné smrti, to musela být nejkrásnější ze všech farem. "Hm," přikývl.

Já vím, že to není nic moc - ale po té jeskyni mi to připadá jako ráj na zemi," pokračoval Donald. "Moje žena i syn mají samozřejmě svou magii, ale to nestačí. Žena umí vyléčit blednutí peří u drůbeže a synek zase dělá i za bezvětrí překrásné pískové víry. Žena dře jako dobytče a stačí jim to sotva na jídlo. Jenže je to hodná žena a neuvěřitelně krásná."

Vešli na dvůr. Sedmiletý chlapec zvedl obličej od obrázku, který si kreslil v prachu. Binkovi připomněl malého vlkodlaka, se kterým se rozešel - bylo to skutečně teprve před šesti hodinami? Ten dojem však vzal za své, když chlapec otevřel ústa. "Koukněte vodprejsknout!" zaječel.

"Bude lepší, když mu to neřeknu," ozval se nejistě Donald, který vypadal poněkud zaskočený. "Dva roky - to je dlouhý čas pro dítě v tomhle věku. Navíc mě nepoznává ve tvém těle. Ale podívej, jak za tu dobu vyrostl!"

Zaklepali na dveře. Otevřela jim žena, obyčejná, v sepraných šatech, vlasy zakryté špinavým šátkem. V rozpuku mládí mohla být obyčejnou dívkou, teď byla díky těžké práci předčasně zestárlá.

Vůbec se nezměnila, pomyslel si Donald pyšně. Pak zvolal "Sally!"

Žena na něj upírala pohled plný nechápavého nepřátelství.

"Sally, cožpak si na mě už nepamatuješ? Vrátil jsem se z mrtvých, abych vyřídil své záležitosti."

"Done!" zvolala žena a její bledé oči najednou zazářily.

Binkovy paže ji objaly a jeho rty se přitiskly na její. Viděl ji teď Donaldovými očima, očima vzpomínek, lásky a emocí - a zdála se mu až neuvěřitelně krásná a láskyhodná.

Donald se odotáhl, oblažený zázrakem její lásky a řekl: "Pamatuj si tohle, miláčku, dvacet kilometrů severo-severovýchodně od toho malého jezírka, za strmým skalním hřbetem, který vede od východu k západu, je stříbrný strom. Běž a otrhej ho - ne všechno, ale vždy trochu listí a to co opadalo včetně žaludů, abys mu neublížila. Stříbro pak prodej co nejdál odsud, nebo si sežeň nějakého přítele, aby to udělal za tebe. Nikomu neříkej, odkud stříbro máš. Vdej se znovu - stříbro ti poslouží jako skvělé věno a já chci, abys byla šťastná a chlapec aby měl otce."

"Done," opakovala a oči se jí zalily slzami štěstí a radosti. "Co je mi do stříbra, teď, když ses vrátil!"

Já jsem se nevrátil! Jsem mrtvý a vracím se jen jako stín, abych ti řekl o stromu! Vezmi si ho a užij se jeho bohatství, nebo celý můj dvouletý zápas nebyl k ničemu. Slib mi to!"

"Ale -" začala a pak spatřila výraz jeho tváře. "Dobrá, Done, slibuji ti to. Ale nikdy už nebudu milovat jiného muže!"

"Teď, když jsem se zbavil svého břímě, je můj úkol splněn," řekl Donald. Ještě jednou, má milovaná... "Sklonil se k ní, aby ji znovu políbil - a rozplynul se. Bink najednou zjistil, že líbá cizí ženu.

I ona to okamžitě poznala a ucukla hlavou. "Ehm, promiňte," omlouval se Bink rozpačitě. "Teď musím jít."

Dívala se na něj očima, které už zase ztvrdly jako oblázky. Pokud v ní ještě zbývala trocha radosti, přišla o ni při tomhle krátkém setkání s mrtvým manželem. "Co ti dlužíme, cizince?"

"Nic. Donald mi zachránil život, protože se mnou odletěl z rokle, kde žije drak. Všechno stříbro je vaše. Já už se tady nikdy neukážu."

Když pochopila, že nechce odnést jejich stříbro, ukázal se jí ve tváři přívětivější výraz. "Děkuji ti, cizince." Pak, očividně v náhlém impulsu: "Můžeme se o to stříbro podělit, kdybys chtěl. Řekl mi, ať se znovu vdám..."

Vzít si ji? "Nemám žádnou magii," řekl Bink. "Budu muset do exilu." Byla to nejhlavnější odmítavá odpověď, jaká ho v té chvíli napadla. Ani všechno stříbro Xanthu by nezpůsobilo, že by se o farmářovu ženu začal zajímat, ať už z kterékoliv strany.

"Nezůstaneš na oběd?"

Hlad měl, ale takový zase ne. "Musím pokračovat v cestě. Neříkej synovi o Donaldovi, byl si jistý, že by to chlapci jen ublížilo."

"Sbohem," řekla. Na okamžik v ní zahlédl náznak krásy, kterou v ní viděl Donald, ale ta byla vzápětí ta tam. Bink se otočil a odcházel. Na cestě z farmy viděl, jak mu naproti běží malý písečný vír - výsledek chlapcova nepřátelského postoje k cizincům. Bink se mu vyhnul a pospíchal pryč. Byl rád, že mohl prospektorovi poskytnout tuhle službu, ale současně si oddechl, že už to má za sebou. Nikdy předtím si ještě neuvědomil, co může pro rodinu znamenat chudoba a smrt.

4. ILUZE

Bink tedy pokračoval ve své cestě - po té špatné straně propasti. Proč jen Donaldovo hospodářství neleželo na jih! Bylo zvláštní, že tady o Propasti každý věděl a považoval ji za samozřejmou věc, a přitom v Severní vesnici o ní nikdo ani nezaslechl. Mohlo to být mlčenlivé spiknutí? To se nezdálo být pravděpodobné, protože jak zjistil, nevěděli o ní ani kentauri a ti bývali obvykle výjimečně dobře informovaní. Propast už tady byla alespoň dva roky, protože dva roky už v ní byl uvězněn stín, ale spíše mnohem déle, protože drak tam musel strávit celý život.

To muselo být způsobeno kouzlem - kouzlem nevědomosti, takže existenci propasti si uvědomovali jen ti lidé, kteří žili v její bezprostřední blízkosti. Ti kdo odešli - zapomněli. Začínalo být jasné, že ze severu na jih Xanthu žádná přímá cesta nevedla, alespoň ne v posledních letech.

Dobrá, to ale nebyla jeho věc. On se jen potřeboval nějakým způsobem dostat na druhou stranu. Neměl v úmyslu pokusit se ji znovu přejít přímo, při prvním pokusu mu život zachránila jen neuvěřitelná shoda okolností a náhod. A Bink dobře věděl, že náhoda je společník, na kterého není radno se spoléhat.

Kraj tady byl zelený a zvlněný, porostlý jako člověk vysokým pestropružím, barevně pruhovaným kapradím, skrze které bylo vidět sotva na pár metrů kupředu.

Zatím neobjevil žádnou vyšlapanou stezku. Jednou se ztratil, očividně ho ze smění odvedlo odpuzující zaklínadlo. Některé stromy se chránily před nebezpečím tak, že omámily poutníky a hlavně dřevorubce svým magickým darem, takže lidé je vždycky minuli v bezpečné vzdálenosti. Možná, že právě proto zůstal stříbrný dub tak dlouho neobjeven. Stávalo se, že když se pak člověk omylem dostal do skupiny takových stromů, ocitl se náhle velmi daleko od cesty, kterou původně šel, nebo dokonce chodil v neustálém kruhu. Bylo nesmírně těžké z podobné pasti vyvážnout, protože nebyla zřejmá, člověk si neustále myslel, že jde přesně tam, kam má namířeno.

Po nějaké době narazil na slaboučkou stezku vedoucí jeho směrem, ale ta zase byla tak slabá, že mu přirozená opatrnost velela se jí vyhnout. V divočině žila celá řada lidožravých rostlin, které se naopak snažily přístup k sobě co nejvíce ulehčit, cesta byla co nejpohodlnější až do okamžiku, kdy už nebylo návratu a past spustila.

Tak to trvalo skoro tři dny, ale přesto postupoval celkem rychle a byl v dobré kondici - až na své nastuzení. Našel několik nosoživek, které mu vyčistily nos a práškovcové křoví, kde si natrhal tablety proti bolesti hlavy. V nepravidelných vzdálenostech narážel na pestrovočné stromy, na nichž rostly podle druhu bobulovité, zeleně, žlutě, oranžově i modře zbarvené plody. Měl to štěstí, že každý večer našel nocleh, protože vypadal jako naprosto neškodný člověk, ale je třeba říci, že na druhé straně také strávil jistý čas v práci, aby si svůj nocleh a pokrm zasloužil. Lidé v tomto kraji měli opravdu jen drobná nadání, jejich magie byla typu "já umím udělat skvrnu na stěně". Takže žili prakticky jako obyvatelé Ordinérie a jejich práce nebyla nikdy hotova.

Nakonec začal kraj klesat dolů k moři. Xanth byl poloostrov, který ještě nikdo pořádně nezmapoval - to bylo jasné, svědčila o tom například propast, o níž nikdo nevěděl - takže například jeho velikost byla nejen nepoznaná, ale možná nepoznatelná. Všeobecně řečeno měl poloostrov tvar zaobleného obdélníka nebo podlouhlého oválu, který se táhl od severu k jihu a s pevninou, a tedy Ordinérií, ho spojoval jediný úzký pevninský most na severozápadě.

Pravděpodobně byl Xanth kdysi ostrov, a proto se na něm vyvinul život zcela odlišného druhu než na ostatním světě. V posledních desetiletích tuto izolaci ještě posílil Štít, který přetáhl pevninský most stěnou smrti a hubil posádky všech lodí, které by se pokusily proniknout do Xanthu z moře. A jako kdyby to nestačilo, říkalo se, že pobřežní vody Xanthu obývá nesmírně množství zuřivých mořských oblud. Ne, Ordinérie už se do věcí Xanthu nepletla.

Bink doufal, že moře mu umožní obejít propast. Drak propasti pravděpodobně neumí plavat a mořské obludy asi nepolezou na pevninu. Někde u moře musí být, uvažoval Bink, úzký pruh země, kde nebude ani drak ani mořské obludy. Možná pláž, po které projde, kde by unikl do vody při útoku z propasti a na pevninu při ohrožení z moře.

A tady byla - překrásný pruh bílého písku, který se táhl napříč propastí. Žádná příšera v dohledu. Nemohl ani uvěřit svému štěstí - ale okamžitě jednal, aby se náhodou situace nezměnila.

Rozběhl se přes pláž. Prvních deset kroků se nic nedělo. Pak se jednou nohou dotkl vody a zřítíl se do slaných hlubin. Pláž byla jen obyčejný přelud. Nechal se chytit do té nejjednodušší pasti! Existuje snad pro mořské obludy lepší způsob jak lapit svou kořist, než stvořit falešnou pláž, která se rozprostírá nad hlubokou vodou?

Bink začal plavat ke skutečnému břehu. Ted' viděl, že je to pás posetý velkými balvany, mezi nimiž pěníl a bublal příboj. Rozhodně to nebylo příliš bezpečné místo, ale neměl na vybranou. Na "pláž", odkud se zřítíl, se vrátit nemohl, ta už neexistovala, dokonce ani jako iluze ne. Buď byl do moře přenesen nějakou magickou silou, nebo plaval a nevěděl o tom. Tak nebo tak, nestál o to zažít něco takového podruhé. Je lepší vědět, kde člověk skutečně je.

Něco studeného, plochého a nesmírně silného se mu ovinulo kolem kotníku. O svou hůl Bink přišel, když ho pronásledoval drak propasti a novou si zatím ještě nepořídil. Jediné co mu zbylo, byl lovecký nůž. Proti mořské obludě to byla zbraň vpravdě komická, ale zkusit to musel.

Vytáhl nůž z pouzdra, nadechl se, potopil a máchl čepelí těsně kolem svého kotníku. To, co ho drželo, bylo na dotek pevné jako kůže, musel skutečně řezat, aby to oddělil. Tyhle mořské obludy byly opravdu tuhé!

Najednou se nad ním ve vodě zvedl temný stín. Obluda začala vtahovat jazyk, který právě řezal svým nožem. Obrovské čelisti se otevřely dokořán a v nich zableskly metr dlouhé zuby.

Bink ztratil poslední zbytek nervů a rozvahy. Vykřikl.

Byl ovšem pod vodou. Ten výkřik byl skutečně katastrofou. Voda se mu v jediném zlomku vteřiny nahnala do úst a

drala se mu do hrdla.

Záda mu rytmicky masírovaly pevné ruce, vodu mačkaly ven a vzduch vpouštěly dovnitř. Bink sípal, dusil se a kašlal. Byl zachráněn!

Já - jsem v pořádku!" vypravil ze sebe po chvíli.

Ruce se zastavily. Bink se posadil a zmateně mrkal.

Byl na překrásné plachetnici. Plachty byly z pestré barevné hedvábní, paluba z leštěného mahagonu. Stěžen byl zlatý. Zlatý? Pravděpodobně jen zlatem obložený. Kdyby byl zlatý, jeho váha by byla taková, že by se loď převrátila.

Teprve teď se podíval na toho, kdo jej zachránil a znovu užasl. Byla to královna.

Rozhodně jako královna vypadala. Měla platinovou korunku, bohatě vyšíváné roucho a byla krásná. Ne tak krásná jako Wynne, tahle žena byla starší a byla dokonale vyrovnaná. Skvělé šaty a vznešené chování však dostatečně nahrazovaly onu nevinou a přitom tak vyzývavou ženskost, kterou byla obdařena Wynne. Královniny vlasy plály tou nejohavnivější červení, jakou kdy u ženy viděl a stejně tak i panenky jejích očí. Bylo těžké si představit, co žena jako ona dělá na malé plachetnici v pobřežních vodách, zamořených mořskými obludami.

Jsem čarodějka Iris," řekla.

"Eh, Bink," představil se neohrabaně. "Ze Severní vesnice." Ještě nikdy předtím nepotkal čarodějkou a necítil se na tuto příležitost ani patřičně oblečen.

"Bylo štěstí, že jsem právě plula kolem," poznamenala Iris. "Mohl jsi mít potíže!"

To bylo ovšem prohlášení roku! Bink byl vyřízen a ona mu zachránila život. "Topil jsem se. Vůbec jsem tě neviděl. Jen tu příšeru," vypravil ze sebe a připadal si jako hlupák. Jak by měl poděkovat tomuhle královskému stvoření za to, že si ušpinila své půvabné ručky s něčím takovým, jako byl on?

"Byl jsi sotva v situaci, aby sis něčeho všiml," odpověděla a protáhla se tak, že vynikla její dokonalá postava. Mýlil se, nebyla pravda, že se krásou nevyrovnala Wynne, vyrovnala, jenže měla jinou krásu, spíše podobnou té Sabrinině. Bink si uvědomil, že způsob, jakým žena projevuje svou inteligenci, může neobyčejně ovlivnit celý její zjev. To považoval za nejdůležitější poznatek dne.

Na palubě jachty byli námořníci i sloužící, ale drželi se nenápadně v pozadí a Iris se postarala o plachty sama. To tedy nebyla žádní nemohoucí žena!

Loď mířila na moře. Netrvalo dlouho a doplula k ostrovu - ale jaký to byl ostrov! Porostlý překrásnou zelení, v níž bujely květiny všech tvarů, velikostí a barev: puntikované sedmikrásky velikosti jídelních talířů, orchideje nesmírně krásy, tygrovane lilie, které, když se k nim loď přiblížila, zívaly a předly. Od zlatého mola vedla dokonale upravená cesta ke křišťálovému paláci, který ve slunci zářil jako broušený diamant.

Jako diamant? Podle toho, jak se světlo lámalo v desítkách jeho stěn a stovkách ploch, měl Bink podezření, že je to skutečný diamant. Největší a nejdokonalejší diamant jaký kdy existoval.

"Myslím, že ti vděčím za svůj život," řekl Bink nejistě, protože nevěděl, jak se má v nastalé situaci zachovat. Zdálo se mu nesmyslné nabídnout téhle bytosti, že jí naseká dříví nebo vykydá hnůj, aby si odpracoval nocleh. Na tomhle překrásném ostrově nebylo nic tak obyčejného jako palivové dříví, nebo dokonce tak nelibého jako zvířecí výkaly! Hostitelce by se pravděpodobně odvděčil nejlépe tím, kdyby ji co nejrychleji odklidil z očí své zmáčené a otrhané já. "Zdá se, že ano," souhlasila a mluvila až překvapivě normálním hlasem. Bink by byl čekal, že bude hovořit mnohem vznešeněji, jak by se hodilo na takovou vznešenou ženu, snad dokonce princeznu.

Jenže můj život nemá celkem žádnou cenu. Nemám žádnou magii a pravděpodobně budu vyhoštěn z Xanthu."

Zručně s lodí zakormidlovala ke zlatému přístavišti a ještě zručněji vyhodila stříbrný řetěz, vyskočila a uvázala jej ke kotevnímu sloupu.

Bink si myslel, že ji jeho přiznání uvede do rozpaků, řekl to hned teď proto, aby ji vyvedl z případného omylu. Mohla si ho splést s někým důležitým. Ale její reakce ho překvapila.

"Binku, jsem ráda, že jsi to řekl. To jen dokazuje, že jsi hodný a poctivý mladík. Mnoho magických talentů ale stejně není prakticky k ničemu. K čemu je, když někdo umí vykouzlit na stěně růžovou skvrnu? Je to magie, ale k čemu? Ty, se svou silou a inteligencí můžeš nabídnout víc, než velká část občanů."

Bink byl zaskočen a potěšen touto nezaslouženou a pravděpodobně ničím nepodloženou chválou natolik, že nenašel vhodnou odpověď. Měla samozřejmě pravdu co se týkalo magie skvrny na stěně, on sám si často myslel totéž. Na druhé straně byla podobná slova celkem běžně používaným znevažováním, kterým lidé vyjadřovali to, že zmíněná osoba vládne jen obyčejnou, levnou magií. Takže to nebylo prohlášení, které by mohl Bink považovat za unikátní. Každopádně ho ale uklidnilo.

"Pojď," řekla Iris a vzala ho za ruku. Vedla ho přes můstek na molo a pak cestou k paláci.

Vůně květin byla až omamující. Růže všech barev tady vydechovaly své parfěmy. Ještě ve větším počtu všude kvetly rostliny s listy ve tvaru mečů, s květy podobným jednodušším orchidejím a jejich barevné spektrum bylo na pohled nevycerpatelné. Jak se jmenují tyhle květy?" zeptal se.

"Irisy, samozřejmě," odpověděla.

Musel se zasmát. "Samozřejmě!" Škoda, že neexistovala nějaká květina, která by se jmenovala "Bink".

Cesta procházela kvetoucím živým plotem a obloukem míjela jezírko s fontánou k velkému a ozdobnému vchodu křišťálového paláce. Takže to nakonec přece jen nebyl pravý diamant. "Pojď do mé komnaty," zvala ho čarodějka. Binkovy poklesly nohy ještě dříve, než jeho mozek pochopil obsah oné věty. Samozřejmě, že slyšel o pavoucích a mouše! Cožpak mu zachránila život jen proto, aby ho mohla...

"Ale no tak!" zvolala. "Copak jsi pověřivý? Nikdo ti nic neudělá!"

Jeho vzdorování bylo hloupé. Proč by mu měla zachránit život a pak ho zradit? Mohla ho nechat utopit, udusit se k

smrti, místo aby z něj vymačkala vodu - jeho maso by bylo stejně čerstvé. Nebo ho mohla dát svázat a na břeh jí ho mohli vynést námořníci. Nepotřebovala ho klamat. Byl stejně v její moci - pokud byla taková. Ale přesto...

"Vidím, že mně nevěříš," ozvala se Iris. "Co mám dělat, abych tě uklidnila?"

Její přímý přístup k věci ho příliš neuspokojil. Ale nedalo se nic dělat, musel se tomu postavit tváří v tvář - nebo spolehnout na osud. "Ty jsi... jsi čarodějka," vypravil ze sebe nakonec. "Máš všechno co si jen člověk může přát. A já... k čemu bych ti byl já dobrý?"

Rozesmála se. "Rozhodně ne k jídlu, to mi věř!"

Bink se však zasmát nedokázal. "Vím že k některým kouzlům je potřeba... někteří lidé byli snězeni." Omamovala ho představa obrovského pavouka, který ho láká do své sítě. Jakmile jednou vstoupí do paláce...

"Dobrá, zůstaň klidně sedět tady na zahradě," řekla Iris. "Nebo kdekoliv, kde se budeš cítit bezpečně. Pokud se mi nepodaří přesvědčit tě o svých dobrých úmyslech, můžeš si vzít mou loď a odplout. Souhlasíš?"

Bylo to až příliš hezké. Její slova způsobila, že se začal cítit jako nevďěčný lump. Binkovi najednou napadlo, že celý ostrov je jedna jediná velká past. K pevnině by doplavat nedokázal - rozhodně ne mezi všemi těmi mořskými obludami, a kdyby se o to pokusil na plachetnici, jistě by ho zajala posádka.

Neublíží mu, když ji vyslechne. "Dobrá."

"Takže, Binku, poslouchej," začala velmi naléhavým tónem a ve své půvabnosti byla skutečně neobyčejně přesvědčivá. "Viš, že přestože má každý občan Xanthu svou magii, je množství magie drastickým způsobem omezeno. Někteří lidé jí mají více než ti druzí, ale jejich talent je pravidelně směřován jedním směrem. Nikdo jednoduše neumí všechno. Dokonce i Velcí čarodějové musí ctít zákony přírody."

"Ano, to vím." To, co říkala, bylo logické, ale kam směřovala?

"Král Xanthu je čaroděj - ale jeho moc je omezena na magii týkající se počasí. Může vytvořit malý písečný vír nebo strašlivé tornádo, potopu díky desetidenní průtrži mračen - ale nedokáže létat nebo proměnit dřevo ve stříbro, či zapálit oheň jinak než bleskem. Je to jednoduše meteorologický specialista."

"To je pravda." Binkovi nezbyvalo než znovu souhlasit. Vzpomněl si na stín Donalda a jeho malého synka, který uměl vytvořit písečné víry, ty pomíjivé sloupečky prachu. Chlapec měl obyčejné nadání, král neobyčejné, ale oba jednoho typu. Rozdíl by jen v úrovních.

Králov talent bohužel slábl s časem. Možná, že jediné co by teď dovedl vykouzlit, by byl právě jen písečný vír. Je dobře, že Xanth je chráněný Štítem.

"Takže ve chvíli, kdy znáš nadání toho kterého občana, znáš prakticky jeho možnosti," pokračovala Iris. "Když uvidíš muže, který vykouzluje bouři, nemusíš se bát, že by ti mohl pod nohama vykouzlit magickou propast nebo tě dokonce proměnit ve švába. Nikdo nemá zmnožená talentová pole."

"Snad až s výjimkou čaroděje Humfreye," řekl Bink.

"To je mocný čaroděj," souhlasila. "Ale i on má svá omezení. Jeho talentem je věštění a vědění. Já nevěřím, že je schopen skutečně nahlédnout do budoucnosti, jen do přítomnosti. A k tomu se váže celá ta jeho stovka zaklínadel, o nichž se mluví. Ani jeden z jeho talentů není prováděcí."

Bink o Humfreyovi nevěděl tolik, aby to mohl potvrdit nebo odmítnout, ale znělo to logicky. Udělalo na něj velký dojem, jak přesně se čarodějka vyznala v magii svého kolegy. Byla snad mezi těma dvěma profesionální rivalita a řevnivost? "Ano, talenty se posílají do školy. Ale -"

"Mým talentem je iluze," změnila hladce téma hovorů. "Tyhle růže -" řekla a jednu z nich, nádherně rudou, utrhla a přidržela mu ji k nosu. Jak sladká vůně! "Tahle růže je ve skutečnosti ..."

Růže zmizela. V ruce najednou držela stéblo trávy. A dokonce travou i vonělo.

Bink se šokované rozhlédl kolem. "To všechno je iluze?"

"Většina. Mohla bych ti ukázat celou zahradu, jak vypadá ve skutečnosti, ale zdaleka by se ti tak nelíbila. Stéblo v její ruce se zatetelilo, rozmazalo a proměnilo v květ irisů neboli kosatce. "Tohle by tě mělo přesvědčit. Jsem mocná čarodějka. Proto dokážu očarovat celý kraj tak, že vypadá úplně jinak než ve skutečnosti a až do poslední podrobnosti bude dokonalý. Mé růže voní jako růže, můj jablečný koláč chutná jako jablečný koláč. Mé tělo -" s úsměvem se odmlčela. "Mé tělo je jako tělo. Všechno se zdá skutečné - ale je to jen iluze. To znamená, že každá věc má svůj reálný podklad a původ, ale má magie to upravuje a vylepšuje. To je souhrn mých talentů. Jiný talent nemám - a to mi můžeš věřit."

Co se týkalo toho posledního bodu, nebyl si Bink stále ještě jist. Čarodějka přeludů byla ta poslední osoba, které by věřil. Ale chápal, co mu chtěla říci. Předvedla mu svůj magický dar a bylo velmi nepravděpodobné, že by na něm praktikovala jinou magii. Nikdy předtím o tom takhle nepřemýšlel, ale pravda byla, že v Xanthu nikdo své magické talenty nemíchal.

Pokud nebyla ogrem a nezměnila svůj vzhled... Ne. Ogr byl magickým stvořením a magické stvoření nemělo magický talent. Pravděpodobně. Jejich talent byl jejich existence. Takže kentauri, draci a ogři vždycky vypadali tak, jak vypadali, pokud je nějaká přirozená bytost, zvíře nebo rostlina svým magickým talentem nezměnili. Musel tomu věřit! Bylo možné, že Iris udělala tajnou dohodu s ogry, ale to bylo nepravděpodobné, protože ogři byli notoricky netrpěliví a měli sklon sežrat cokoliv, co se jim dostalo do tlap, bez ohledu na výsledek. Tuhle dobou už by byla sežrána i sama Iris.

"Dobrá, já ti věřím," souhlasil Bink váhavě.

"Tak pojď do mého paláce a já se postarám o všechno, co si budeš přát."

To bylo nepravděpodobné. Nikdo mu nemohl darovat jeho vlastní magický talent. Humfrey jeho talent mohl odhalit - za cenu roční služby! Háček byl jen v tom, že Humfrey mohl jen odhalit to, co už Bink měl, ale nemohl mu žádný magický talent darovat.

Nakonec se nechal trpně odvést do paláce. I uvnitř byl stejně přepychový. Duhově zabarvené pilíře se spouštěly z

komplikovaných střech a křišťálové stěny působily jako zrcadla. Možná to byla iluze - ale viděl v nich svůj vlastní obraz a připadal sám sobě nějak zdravější a mužnější, než se cítil. Vypadal skoro dobře. V rozích místností byly nakupeny podušky a polštáře, napodobující křesla a pohovky. Bink se najednou cítil hrozně unavený, chtěl si alespoň na chvilku lehnout! Do skutečnosti ho vrátila představa kostry v pralese jakoborovic. Nevěděl, co si má myslet.

"Tak nejdřív by ses měl zbavit těch mokrých šatů," řekla Iris starostlivě.

"Hm... To nic není, já uschnu," zabručel Bink, který nestál o to odhalovat své tělo před ženou.

"To mi chceš zničit polštáře a potahy?" zeptala se s pohoršením hospodyňky. "Plácal ses ve slané vodě, musíš se opláchnout dřív, než ti uschne na těle a začne svědit. Běž do koupelny, osprchuj se a převlec, máš tam připravenou suchou uniformu."

Uniformu? A pro něj? Jako kdyby ho byla čekala. Co to znamená?

Bink váhavě šel. Koupelna odpovídala svým zjevem paláci. Vana připomínala spíše malý bazén a skříň na věci byla ozdobná elegantní věcíčka, jakou prý používají Ordiněři. Se zájmem pozoroval, jak voda krouží v umyvadle a mizí jako kouzlem v jakési trubce pod ním. Bylo to úžasné.

Byla tam i sprcha: jemně rozprašená voda, podobná dešti, vystříkovala ze zvednuté hubice a smáčela ho od hlavy k patě. To bylo velmi zábavné, i když si nebyl jistý, zda by chtěl mít něco podobného doma nastálo. Někde nahoře musela být obrovská nádrž s vodou, aby pro tyhle hračky zajistila dostatečný tlak.

Usušil se hebkým ručníkem, ozdobeným motivem kosatců.

Na věšáku vedle dveří bylo pověšeno oblečení: kabátec jako pro prince a krátké kalhoty. Krátké kalhoty? Ale, čert je vzal, byly alespoň suché a v paláci ho stejně nikdo neuvidí. Oblekl si uniformu a obul si ozdobné sandály. Připnul si i svůj lovecký nůž, ale ten ukryl pod kabátec.

Teď se cítil lépe, ale jeho nachlazení se citelně zhoršilo. Bolest v krku ustoupila, aby své místo přenechala plnému nosu. Původně si myslel, že je to jen podráždění mořskou vodou, ale teď byl suchý a bylo jasné, že jeho nos nepotřebuje přísun tekutiny zvenčí. Nechtělo se mu potahovat, ale neměl žádný kapesník.

"Máš hlad?" zeptala se Iris starostlivě, když vyšel z koupelny. "Počkej, udělám ti hostinu."

Bink měl skutečně hlad a ne malý, protože od chvíle, kdy se vydal na cestu podél propasti, měl jen několik skromných soust, která našel cestou. Jeho batoh byl teď prosáklý mořskou vodou, to mu zkomplikuje další cestu.

Ležel napůl ponořen v nadýchaných polštářích, hlavu měl zakloněnou a nos zvednutý, aby mu z něj neteklo, a když už nebylo zbylí, nenápadně si ho utíral do cípu nejbližšího polštáře. Když odběhla do kuchyně, tak si několikrát kýchnul. Teď, když věděl, že všechno kolem je jen iluze, pochopil, proč vykonává tolik fyzické práce sama. Námořníci a zahradníci byli jen iluzí, Iris žila sama. Proto si také musela sama vařit. Iluze mohla dodat oheň, sporák, hmotu, vzhled, i chuť, ale neuchránila vás od smrti hladem.

Proč se Iris nevdala, nebo neposkytla své umění výměnou za kvalifikované služby? Mnohá magie byla v praxi k ničemu, ale ta její byla zcela výjimečná. Každý, kdo se spojil s takovou čarodějkou, mohl žít v křišťálovém paláci. Bink si byl jistý, že by se to mnoha lidem líbilo, protože vnější vzhled byl pro ně důležitější, než podstata. A jestliže dokázala, že obyčejné brambory chutnaly jako hostina a léky jako bonbony - ach ano, to byl nějaký talent!

Iris se vrátila a nesla koufíci talíř. Převlékla se do kuchařské zástěry a odložila korunku. Vypadala méně vznešeně a mnohem ženštěji. Prostřela na nízký stolek a oba usedli se zkříženýma nohama na polštáře proti sobě.

"Na co bys měl chuť?" zeptala se.

Bink znovu znervózněl. "Co podáváš?"

"Cokoliv si budeš přát."

"Ne, víš, já myslel doopravdy."

Udělala na něj obličej. "Když už to musíš vědět, tak vařenou rýži. Mám jí stolibrový pytel a musím ji sníst dřív, než krysám dojde, že ta kočka, která pytel hlídá, je jen iluze. Pak se prokousají dovnitř a sežerou ji. Není samozřejmě problém udělat to potom tak, že krysí trus bude chutnat jako kaviár, ale to bych velice nerada. Ale teď můžeš mít skutečně vše, co si budeš přát - cokoliv." Zhluboka se nadechla.

Alespoň to tak vypadalo a Binka napadlo, že její slova se netýkala jen jídla. Bezpochyby se tady na ostrově cítila velmi osamělá a každá společnost jí byla milá. Místní farmáři se jí pravděpodobně vyhýbali - na to už jejich ženy jistě dohlédly! A mořské obludy nebyly společensky nijak na výši.

"Dračí stejk s ostrou omáčkou," rozhodl se.

"Ten muž si troufá," zamumlala a zvedla stříbrnou poklici. Vzduch naplnila kořeněná vůně a na podnose se objevily dva opečené dračí stejky přelité ostrou, horkou omáčkou. Zkušeným pohybem jeden z nich přesunula Binkovi na talíř a druhým posloužila sobě.

Bink ukrojil kus masa a s pochybami si jej vložil do úst. Byl to ten nejlepší dračí stejk, jaký kdy ochutnal - což zase tolik neznamenal, protože draci byli výjimečně obtížná kořist, takže Bink jedl dračí stejky jen dvakrát v životě. Pravda je, že mnohem více lidí bylo sežráno draky než naopak. A omáčka - musel se rychle chopit sklenky vína, které mu nalila, aby si ochladil ústa. Byla skutečně pálivá, ale byla to delikátní ostrost, která se rychle měnila v chuť.

Neustále však pochyboval. "Ehm... víš, nevdalo by ti, kdybys...?"

Udělala posměšný obličej. "Ale jen na chvilku," přikývla.

Stejk se změnil v kopeček obyčejné vařené rýže a pak zpět na dračí stejk.

"Díky," řekl Bink. "Hrozně těžko se tomu věří."

Ještě víno?"

Je v něm hodně alkoholu?"

"Na neštěstí nikoliv. Můžeš ho pít celý den a vůbec to nepoznáš, pokud tě neopije tvá vlastní představivost."

"To jsem rád." Přijal elegantní sklenici naplněnou jiskřivou tekutinou, kterou mu dolila, a usrknul. Tu první vypil příliš rychle než aby ji stačil vychutnat. Možná to byla skutečně voda, ale chutnala jako dokonalé modré víno, které se podává speciálně k dračímu masu, plné v těle a pikantně kořeněné. Podobně jako sama čarodějka.

Jako moučník měli domácí čokoládové koláčky, které byly lehoučce připálené. Ta poslední drobnost jim dodala tolik opravdovosti, že měl skutečně co dělat, aby přesvědčil své smysly, které odmítaly připustit, že je to jen klam. Bylo jasné, že čarodějka ví o vaření a pečení, byť by iluzorním, mnoho.

Odklidila nádoby a vrátila se k němu na polštáře. Ted na sobě měla hluboce vystřižené večerní šaty a on viděl více než patřičný díl jejich dokonalých forem. Samozřejmě, i tohle mohla být jen iluze - ale pokud to bylo i na dotek takové, jako na pohled, kdo by si stěžoval?

Pak mu nos téměř klesl do lákavého výstřihu, ale naštěstí se vzpamatoval a s trhnutím zvedl hlavu. Prohlížel si ji opravdu trochu příliš zblízka.

"Copak, něco není v pořádku?" zeptala se Iris s účastí.

"Ne to ne, ale můj nos..."

"Tu máš, vezmi si kapesník," usmála se a podala mu nadýchanou krajkovou ozdůbku.

Binkovi bylo velmi nepříjemné použít takové umělecké dílko na svůj nos, ale pořad bylo lepší používat tohle, než používat polštáře.

"Hm... je tady nějaká práce, kterou bych mohl udělat než odejdu?" vyzvídal nesměle.

"Myslíš příliš v malém," řekla Iris, naklonila se daleko kupředu a zhluboka se nadechla. Bink cítil, jak se začíná červenat. Sabrina se zdála být nesmírně daleko, kromě toho, takhle by se nikdy neoblékla.

"Vždyť jsem ti říkal, že musím k Dobrému čaroději Humfreyovi, abych našel svůj magický dar, jinak budu muset do vyhnanství. Obávám se, že skutečně žádnou magii nemám, takže -"

"Mohla bych zařadit, aby ti dovolil zůstat, myslím..." řekla a přisunula se blíže.

Ted už bylo jasné, že ho svádí. Ale proč by se taková chytrá a nadaná žena zajímala o takovou nicku, jako je on? Bink si oťel nos. O nastydlou nicku. Její vzhled mohl být magií silně vylepšen, ale intelligence a talent, ty byly pravé.

Nedokázal si představit, k čemu by jí mohl být dobrý.

"Budeš moci provozovat magii, kterou každý uvidí," řekla tím svým znepokojivě mýmivým způsobem a přisunula se až k němu. Na dotek byla dokonale skutečná a nesmírně provokativní. Mohla bych vytvořit iluzi tvé magie, kterou by nikdo neodhalil." Přál si, aby něco takového neříkala právě teď, když se ho tak důvěrně dotýkala. "Dokážu svou magii provozovat i na dálku, takže by nikdo nepoznal, že na tom mám podíl. Ale to je ze všeho to nejmenší. Mohu ti nabídnout bohatství, moc a pohodlí nade vše - to všechno pravé, bez iluzí. Mohu ti dát krásu a lásku. Všechno, co by sis mohl jako obyvatel Xanthu přát -"

Binkovo podezření zesílilo. Kam to, u všech všudy, mří?

"Mám snoubenku -"

"Ale i to můžeš," souhlasila Iris. "Nejsem žárlivá. Můžeš si ji držet jako konkubínu, když budeš opatrný."

Jako konkubínu?" vybuchl Bink.

Nehnula ani brvou. "Protože budeš ženatý se mnou."

Bink na ni užasle zíral. "Proč by sis chtěla vzít muže, který nemá žádnou magii?"

"Abych se stala královnou Xanthu," odpověděla mu klidně.

"Královna Xanthu? To by ses musela provdat za krále!"

"Přesně tak."

"Ale -"

Jeden z prastarých hloupých zákonů a zvyků Xanthu praví, že vládcem musí být muž. Tím byly ze soutěže vyřazeny všechny, byť sebeschopnější čarodějky. Současný král je už starý, senilní a bez následníka. Je vhodný čas na královnu. Jenže nejdřív tady musí být nový král. Tím králem bys mohl být ty."

Já? Já přece nemám o panování tu nejmenší představu."

"Pochopitelně. Přenechal bys ty nudné maličkosti kolem vlády mně."

Tak teď se věci konečně vyjasnily. Iris chtěla moc. Jediné co potřebovala byla vhodná figura, aby se s její pomocí dostala k vládě. Někoho bez talentu a dostatečně naivního, aby se dal snadno ovládat. Aby ho nikdy nenapadlo litovat toho, že není skutečným králem. Kdyby s ní spolupracoval, byl by na ní zcela závislý. Ale v zásadě to byla poctivá nabídka. Nabízela mnohem lepší alternativu k exilu, bez ohledu na stav jeho magického talentu. To bylo poprvé, kdy mu připadala jeho magická impotence jako potencionální přínos. Iris nechtěla nezávislého muže nebo legitimního občana, takovou osobu by nemohla ovládat nastálo. Potřebovala magického mrzáka, jako byl Bink, protože bez ní by nebyl nic, dokonce ani občan ne.

To celou, až doteď velmi romantickou atmosféru podstatně změnilo. Skutečnost zdaleka nebyla tak svůdná jako iluze. Jenže kromě toho, co mu nabízela, měl jen jedinou možnost - vrátit se zpět do divočiny v honbě za cílem, který byl velmi pochybný. Šťěstí mu zatím neobyčejně přálo, ale Bink se obával, že jeho štěstí po tom všemu už musí být u konce sil. Naděje, že se mu podaří dostat se aspoň do hradu Dobrého čaroděje Humfreyho byla velmi malá, protože teprve teď ho čekal nejtěžší kus cesty - musel projít ústřední divočinou. Byl by nesmírný hlupák, kdyby čarodějčinu nabídku nepřijal.

Iris ho napjatě pozorovala. Když jí pohled oplatil, její šaty se zavlnily a staly se průhlednými. Iluze neiluze, byl to pohled, který bral člověku dech. A jaký v tom byl rozdíl? Co měnilo na věci to, že se tělo jen zdálo skutečné? Ted už nebylo pochyb, co Iris nabízí okamžitě a na osobní úrovni. A jistě by mu ráda dokázala, jak skvělá je i v tomhle, tak jak mu to dokázala s jídlem. Potřebovala totiž jeho dobrovolnou spolupráci.

Ano, takhle to dávalo smysl. Mohl mít občanství i Sabrinu, protože bylo jasné, že čarodějka - královna by to ve

vlastním zájmu nikomu neprozradila...

Sabrina. Jak by se asi ta dívala na tohle uspořádání věcí?

Věděl to. Nechtěla by to. Ani za nic, ani na chvíli. Sabrina byla v některých věcech velmi puritánská a v mnoha jiných trvala na klasické formě.

"Ne," odpověděl nahlas.

Irisiny šaty okamžitě přestaly být průhledné. "Ne?" najednou promluvila jako Wynne, když jí řekl, že ho nemůže doprovázet.

„Já nechci být králem.

Iris už nabyla sebekontroly a její hlas zněl přátelsky a jemně. "Ty nevěříš, že bych to dokázala, že?"

"Ale ne, já naopak věřím, že ano. Ale to není to, po čem toužím."

"A po čem toužíš, Binku?"

"Chci si prostě jen jít po svém."

"Chceš si jít po svém," opakovala s nesmírným sebeovládáním. "Proč?"

"Mojí snoubence by se nelíbilo, kdybych měl -"

"Tak jí by se to nelíbilo!" Zdálo se, že v Iris poměrně rychle roste přetlak páry, podobně jako v draku propasti. "Co ti může nabídnout ona, co bych ti já nemohla nabídnout stokrát?"

"No, například sebeuctu," odpověděl klidně Bink. Ona mě chce jen kvůli mně samému a ne proto, aby mě využila."

"Nesmysl! Všechny ženy jsou uvnitř stejné. Liší se jen vzhledem a talentem. Všechny muže jen využívají."

"Možná. Ty určitě o podobných věcech víš mnohem víc než já. Ale já už budu muset jít."

Iris natáhla hebkou ručku, aby ho zadržela na poduškách. Její šaty zmizely úplně. "Proč bys tady nezůstal na noc?"

Vidíš, co všechno ti mohu nabídnout? A jestli budeš chtít ráno stále ještě odejít -"

Bink zavrtěl hlavou. Jsem si jistý, že bys mě během noci přesvědčila. Proto musím odejít hned."

"Jaká upřímnost!" zvolala smutně. "Ale kdybys zůstal, mohla bych ti poskytnout zkušenosti, o jakých se ti nezdálo ani v těch nejkrásnějších snech."

Ve své téměř umělecky pojaté nahotě stimulovala jeho představivost víc, než bylo zdrávo. Ale obrnil se ocelovou trpělivostí. Narovnal se. "Mou čest už bys mně vrátit nemohla."

"Ty hlupáku!" vykřikla a její chování se náhle radikálně změnilo. "Měla jsem tě ponechat napospas mořským obludám!"

"Vždyť to byly také jen iluze," zamračil se. "Nastražila jsi celou věc tak, abych ti byl zavázán. Iluze pláže, iluze nebezpečí... a tak dál. To, co se mi obtočilo kolem kotníku, byl tvůj kožený opasek. To, že jsi mě zachránila nebyla žádná náhoda, protože mně žádné nebezpečí nehrozilo."

"Zato jsi v nebezpečí teď," procedila mezi zuby. Její půvabná hrud se najednou pokryla válečnou zbrojí Amazonek.

Bink pokrčil rameny a vstal. Vysmrkal se. "Sbohem, čarodějko!"

Upřela na něj obdivný pohled. "Podcenila jsem tvou inteligenci, Binku. Myslím, že bych svou nabídku mohla ještě zvýšit, jen kdybys mi řekl, co by sis přál."

Já si přeji vidět Dobrého čaroděje."

Její zuřivost propukla nanovo. Já tě zničím!"

Bink ji pustil a vykročil k východu.

Křišťálový strop popraskal. Kusy skla se odlupovaly na všech stranách a řítily se přímo na Binka. Ten si jich nevšímal, protože dobře věděl, že jsou to jen iluze. Šel dál. Byl samozřejmě velmi nervózní, ale také rozhodnut nedat to na sobě za žádnou cenu znát.

Ozval se hlasitý skřípavý tón, jako když se posouvají obrovské balvany. Jen násilím se přinutil nezvednout vyděšeně hlavu.

Stěny se zbourily a sesuly dovnitř. Spadlo i to, co ještě zbývalo ze střechy. Hluk byl ohlušující. Bink byl zasypán troskami a pokračoval v chůzi, aniž mu v ní něco bránilo. Navzdory dusivému pachu omítky a vápenného prachu a pokračujícímu hmotu řítících se trosek se palác ve skutečnosti nezřítí. Iris byla skutečně ve svém oboru iluze nepřekonatelnou mistryní. Pomyslete, že působila na zrak, čich, sluch i chuť, jen na hmat nikoliv. Než totiž mohla něco přeměnit na něco jiného, muselo to tam fyzicky být. Proto v katastrofě paláce nebylo hmatatelné podstaty.

Najednou Bink narazil tvář do zdi. Otřesen psychicky víc než tělesně si opatrně tvář pohladil, ustoupil a podíval se znovu před sebe. To, do čeho narazil, byla dřevěná stěna, ze které se loupala stará barva. Byla to skutečná stěna skutečného domu. Iluze ji skryla, ale teď se začala zjevovat její pravá podstata. Bezpochyby mohla Iris dokázat, že stěna působila na omak jako zlato, křišťál nebo dokonce stěna z oslizlých hlemýžďů, ale její iluze slábla. Teď už si Bink dokáže najít cestu ven.

Opatrně postupoval dál a jednou rukou hmatl po stěně. Při tom se snažil potlačit sluch, aby neslyšel ty hrozné zvuky zkázy a doufal, že Iris nezmění povrch dřevěné stěny, aby ho spletla a zavedla do nějaké léčky. Co kdyby ji změnila v řadu myších pastí nebo bodláků, které by mu nedovolily se jich prakticky dotknout?

Nakonec ale našel dveře a zatáhl za ně, takže se neviditelně otevřely. V křišťálové stěně, napůl zasypané hromadou trosek, se najednou ukázal malý otvor vedoucí ven. Dokázal to! Obrátil se a na okamžik se zadíval zpět. Byla tam Iris - stála tam v celé své velikosti jako skutečné ztělesnění ženského hněvu. Žena středního věku, maličko buclatá, oblečená v prostých šatech a kuchyňské zástěře. Na hlavě měla nedbale upravenou síťku na vlasy. Nepostrádala ony fyzické kvality, jež mu postupně ukázala v různých převlecích a nakonec i bez nich, ale ty už byly mnohem méně působivé a svůdné ve věku čtyřiceti, než v onom iluzorním stáří dvaceti let.

Vyšel ven. Po nebi proletěl blesk a zaduněl hrom, až Bink vyděšeně poskočil. Ale pak si připomenul, že je Iris mistrem iluze, nikoliv počasí - a klidně vykročil pod širou oblohu.

Bil do něj déšť a kroupy. Křižovaly se blesky. Bink cítil na kůži záplavy studené vody i hrubý povrch krup, ale oboje bylo nehmotné, tím pocitem to končilo, nebyl ani mokřý, ani poraněný. Irisina magie byla skutečně dokonalá, ale každá iluze, každý klam má své hranice, omezení i konec a Binkova vlastní nedůvěra v to, co vidí, zmenšovala účinky Irisina snažení. Najednou se ozval strašlivý dračí řev. Bink se znovu vyděsil. Odněkud z výšky se na něj hnala okřídlená, oheň chrlicí příšera, ne jen obyčejný drak pařák, jako ten v propasti, ale skutečný drak ohnivec. Zdánlivě skutečný. Otázka teď zněla - je to iluze, nebo skutečný drak? Určitě to první, ale riskovat nemohl. Vrhel se clo úkrytu.

Drak se snesl níž a přeletěl mu nad hlavou. Pocítil náraz vzduchu od jeho perutí a závan žhavého dechu. Pořád si ještě nebyl jistý, ale z drakova počínání dokázal hodně odhadnout. Skuteční ohnivci byli velmi hloupí, ostatně jako všichni draci, protože si ohněm připalovali vlastní mozky. Jestliže tenhle bude reagovat chytře...

Drak se obrátil téměř okamžitě a řítil se podruhé do útoku. Bink naznačil skok doprava, ale vrhnul se doleva. Draka to ani na okamžik nespolehl, zamířil přímo na něj. To byla chytrost čarodějky, ne draka.

Binkovo srdce bušilo, ale přinutil se vstát a postavit hrozbě přímo tváří v tvář. Pozvedl drakovi vstříc ruku s prstem vztyčeným v obscénním gestu. Drak otevřel tlamu a vychrlil sloup ohně a oblak hustého dýmu, který Binka obklopil a zdánlivě mu opálil všechny vlasy a chlupy na těle - ve skutečnosti však zůstal Bink nedotčen.

Vsadil do hry všechno - a vyhrál. Byl si téměř jistý, ale jeho tělo se přece jen roztřásl, protože ani jeden z jeho smyslů o pravosti draka nepochyboval. Před tím, aby se stal jediným vyděšeným uzlíčkem nervů a následně i loutkou v rukou čarodějky, ho uchránil jen jeho mozek. Právě tak ho uchránil i před skutečným nebezpečím, protože i iluze dokáží ublížit - pokud se jich bojíte a prcháte před nimi.

Bink znovu vykročil, tentokrát s ještě větší sebedůvěrou. Kdyby byl v okolí skutečný drak, nemusela by Iris tvořit iluzi; to znamená, že všichni draci v okolí jsou jen iluze.

Zakopl. To byl další způsob, jak mu mohla iluze ublížit: mohla zakrýt nebezpečné pukliny v zemi a přinutit ho tak šlápnout vedle nebo třeba spadnout do studny. Bude teď muset hlídat každý svůj krok a to doslova.

Když se soustředil na prostor kolem svých nohou, dokázal iluzi proniknout téměř beze zbytku. Irisin talent byl skutečně úžasný, ale když měla iluze pokrýt celý ostrov, byla pochopitelně rozprostřena dost slabě. Jeho vůle dokázala té její v malých oblastech odporovat, zvláště pokud byla čarodějčina pozornost něčím rozptýlená. Za nádhernou tvář květinových zahrad se ukrývala zaplevelená divočina ostrova. Palác byla ošumělá bouda, snad první bratranec farmářských domů, které viděl cestou. Proč stavět dům, když to iluze dokáže mnohem snáz?

Změnily se i jeho vypůjčené šaty. Teď na sobě měl velký ženský šátek a - jak s hrůzou a rozpaky zjistil - kalhotky. Hedvábné, kraječkou zdobené dívčí kalhotky. Krajkový kapesníček zůstal krajkovým kapesníčkem. Jak bylo vidět, dovolila si čarodějka tu a tam nějaký ten skutečný přepych a krajkové kapesníčky patřily k věcem, jež si mohla dovolit. A kalhotky.

Zaváhal. Má se vrátit pro své vlastní oblečení? Nestál o další setkání s Iris, ale cestovat divočinou nebo dokonce potkávat lidi v tomhle oblečení -

Před očima se mu vybavila představa toho, jak vstoupí k Velkému čarodějovi Humfreyovi...

BINK: Pane, prošel jsem celý Xanth a zažil mnoho nebezpečí, abych vás požádal -

ČARODĚJ: - o nové šaty? Nebo snad podprsenku? Ho, ho, ho!

Bink si povzddechl a cítil, jak se červená. Obrátil se zpět k domku.

Iris si ho všimla hned, když vstoupil dovnitř. Ve tváři jí zableskla naděje a ten krátký nefalšovaný výraz byl mnohem přesvědčivější než všechny její iluze. Lidské hodnoty na Binka velmi působily. Teď se cítil jako nesmírný lump.

"Změnils svůj názor?" zeptala se. Najednou se jí vrátilo její bujně fyzické mládí a za ní se znovu zhmotnila část křišťálového paláce.

A tím se zase všechno pokazilo. Ona patřila k stvořením umělým a iluzorním a on dával přednost skutečnosti, dokonce skutečně prkenné boudě mezi chomáči suchých řas. Konec konců většina farmářů na Xanthu nemá nic jiného. Když se iluze stane běžně používanou berličkou života, ztrácí takový život cenu. "Přišel jsem si jen pro své šaty," odpověděl. Jeho rozhodnutí bylo pevné, ale přesto se cítil jako lump, který pokazil její úžasné ambiciózní plány.

Prošel do koupelny - kterou byl, jak teď viděl, přístěnek připojený k domu. Úžasný záchod se změnil v klasickou dřevěnou věcičku s otvorem vyřiznutým nahore a všude kolem si šťastně poletovaly a pobzukovaly mouchy. Vana byl upravený žlab pro napájení koní. A jak se to vlastně osprchoval? Na zemi stál kbelík - nalil sám sobě vodu na hlavu, aniž o tom věděl? Jeho šaty a tlumok ležely na hromádce na zemi.

Začal se převlékat a zjistil, že prostor není přístěnek, ale že "koupelna" je vlastně pod širým nebem a vchází se tam jednoduše dírou ve stěně chatrče. Iris stála opodál a pozorovala ho. Pozorovala ho takhle, i když se svlékal poprvé? Jestli ano, měl by to brát jako poctu, její přístup se stal po jeho koupeli mnohem přímější a zaměřený spíše tím fyzickým směrem.

Očima znovu zavadil o kbelík. Někdo na něj ten kbelík musel vylít a teď už si byl jistý, že on sám to nebyl. Jediná osoba, která to mohla udělat, byla - a ouvej!

Byl ale rozhodnut neodhalit se a nevydat se znovu napospas jejím klamům a iluzím, přestože bylo jasné, že fyzicky už mu žádné tajemství nezbyvá. Sebral si své věci a vykročil znovu ke dveřím.

"Binku -"

Zastavil se. Zbytek domu byl z omšelého dřeva s oloupanou barvou, seno na zemi a škvírami mezi prkny dovnitř pronikalo světlo. Ale sama čarodějka byla k pomilování. Měla na sobě velmi málo textilií a vypadala na překrásných devatenáct.

"Copak by sis přál najít v ženě? Jak by měla vypadat? Bujné tvary?" Najednou byla neuvěřitelně bohatě obdařená a její postava měla tvar přesýpacích hodin. "Mládí?" Náhle vypadala na čtrnáct, velmi štíhlá a nohatá, s tvary, které se sotva hlásily o slovo a s očima plnými nevinnosti. "Zralost?" Stala se sama sebou, ale byla dokonale oblečená.

"Výkonnost?" Konzervativní šaty, věk pětadvacet, dobrá postava, v očích záblesk obchodního génia. "Násilí?" Znovu Amazonka, mohutná, ale stále ještě neobyčejně přitažlivá.

Já nevím," odpověděl Bink. "Hrozně nerad bych si takhle vybíral. Jednou by se mi líbilo to, jindy ono."

"A to všechno by mohlo být tvoje," řekla. Opět se před ním objevila ona nevinně svůdná čtrnáctiletá dívka. "Něco takového ti nemůže slíbit žádná jiná žena."

Bink najednou cítil téměř neodolatelné nutkání a touhu. Ano, skutečně byly časy, kdy po něčem takovém toužil, i když to nikdy otevřeně nepřiznal. Čarodějčina magie byla opravdu velmi mocná, nejmocnější jakou kdy zažil. Dobrá, byla to jen iluze, ale v Xanthu se iluze počítala a byla zcela legitimní a člověk nikdy nevěděl docela přesně, co je skutečné a co je iluze. Abychom řekli pravdu, iluze byla součástí xanthské reality a to součástí velmi důležitou. Iris mu skutečně mohla přinést bohatství a moc a občanství a mohla pro něj být takovou ženou, po jaké toužil. Nebo všemi.

A co víc, s pomocí jejich iluzí, použitých v politice, mohla během nějaké doby vytvořit identickou realitu. Časem mohli vybudovat skutečný křišťálový palác se vším všudy, jejich hodnoty by jim to snadno umožnily. Z tohoto pohledu mu vlastně nabízel realitu, s tím, že to byl právě reálný cíl, ke kterému vedla její iluze.

Ale co se ve skutečnosti ukrývalo v tom intrikánském mozku? Realita jejich soukromých myšlenek vůbec nemusela být příjemná, natož sladká. Věděl, že by si nikdy nemohl být jist tím, že jí doopravdy rozumí, a proto by jí také nikdy nemohl tak docela důvěřovat. Taký si nebyl tak docela jistý tím, že by byla dobrou královnou; příliš se zajímala o získání moci, místo o to, co dobrého by s její pomocí udělala pro Xanth jako zemi.

Je mi to líto," zavrtěl hlavou a obrátil se k odchodu.

Nechala ho jít. Žádný palác, žádná bouře. Smířila se s jeho rozhodnutím - a to ho zcela zvráceně začalo znovu neobyčejně lákat a svádět. Nemohl o ní říci, že je zlá, byla jen ženou, která měla své touhy a nabídla mu velmi výhodnou dohodu. Na druhé straně byla dost zralá na to, aby se smířila s nezbytným, když její prvotní zápal poněkud ochladí. Přinutil se však pokračovat v cestě a rozhodl se věřit své logice víc než nevyrovnaným pocitům.

Pomalů došel k polorozpadlému přístavišti, kde byla uvázána malá veslice. Loďka vypadala nebezpečně, ale dovezla ho sem, doveze ho i zpět na břeh.

Vlezl do ní - a šlápl do louže. Do člunu teklo. Sebral na dně rezavou plechovku a chvilku vodu vybíral. Pak usedl k veslům.

Iris musela předvést dokonalé kousky iluzí, když musela veslovat v tomhle člunu a při tom představovat znuděnou a nic nedělající královnu. Musela mít obrovskou dávku skutečných praktických zkušeností a talentu, kterými dokázala své iluze dokonale podepřít. Je možné, že by pro Xanth skutečně byla dobrou královnou - pokud ovšem najde muže, který by byl ochoten se s ní celého toho dobrodružství zúčastnit.

Proč s ní tedy nespolupracovat? Jak vesloval, uvažoval o všem, co se stalo, mnohem důkladněji a v myšlenkách se vracel na ostrov iluzí. Povrchní důvody, které uvedl Iris, mu prozatím stačily, ale nebyly dostatečné k tomu, aby něco tak důležitého rozhodl rychle a jednou provždy. Někde hluboko v jeho hlavě musel být uložen jiný, vážný důvod, kterému se podřídil, i když navenek se ohradil důvody jednoduchými. Nebyly to jen vzpomínky na Sabrinu, i když byly velmi živé, protože Iris byla právě tak půvabná a ženská jako Sabrina a mnohem kouzelnější. Musí tady být ještě něco jiného, nenápadného, ale skutečně velkého - ach, už to má! Byla to jeho láska ke Xanthu.

Nemohl nikomu dovolit, aby ho použil jako nástroj korupce, kterým by ovlivňoval osudy jeho domova. I když současný král byl nevykonný a mnoho starých obtíží se zvětšovalo a neméně nových vznikalo, cítil Bink, že musí být loajální zavedenému řádu. Dny anarchie, nežizeného násilí a krutostí byly ty tam a teď platila jistá pravidla pro uplatňování autority a ta bylo třeba ctít. Bink by udělal cokoliv pro to, aby mohl zůstat v Xanthu - kromě toho, že by Xanth zradil.

Moře bylo klidné. Děsivé balvany na pobřeží, o něž se tříštil divoký příboj, byly také iluzí - rozkládala se tam skutečně malá pláž, ale někde jinde než si myslel, že je. Nebyla ani tam, kde po ní běžel, ani tam, kde padl do slané vody. Od konce propasti vybíhalo do moře prastaré dřevěné molo a to byla ta pláž, po níž běžel, až prostě doběhl na jeho konec a propadl se do nebezpečných vod. Obrazně i doslova.

Přistál a vytáhl člun na písek na konci pláže. Teď ho však napadla jedna věc - jak člun čarodějce vrátí?

Nijak. Jestli nemá jiný člun, bude si pro něj muset doplovat. V tom případě ji litoval, ale on se na ostrov iluzí v žádném případě nevrací. Se svými schopnostmi jistě dokázala odehnat každého mořského tvora, který by ji ohrožoval, a navíc Bink nepochyboval o tom, že je velmi dobrou plavkyní.

Převlékl se do svých šatů, i když byly plné zaschlé soli, nasoukal se do popruhů ruksaku a obrátil se obličejem k západu.

5. JARO

Krajina na jih od propasti byla drsnější než na severu. Nebyla kopcovitá, ale horská. Nejvyšší vrcholky byly pokryty bílým sněhem. Úzké průsmyky se dusily téměř neprostupnou vegetací a nutily Binka k novým a novým oklikám. Dost špatné už by byly obyčejné koprivy a běžné škrabavkové křoví, ale on si nebyl jistý, jakou magií jsou obdařeny některé z neznámých rostlin. Věděl, že je třeba vyhýbat se osamělým stromům motákům a často narážel na celé pásy stromů podobných. To samozřejmě nemohl riskovat.

Kdykoliv se tedy džungle kolem něj začala svírat příliš těsně, Bink se o kus vrátil a zkusil to jinde. Stejně tak se vyhýbal i těm nejschůdnějším cestám, protože ty byly podezřelé. Tak procházel pásy přechodového rostlinstva - na hranici mezi poli a džunglí a často tím nejobtížnějším terénem - rozpálenými kamenitými plošinami, prudkými skalními svahy, náhorními rovinkami zametnými větrem. Zem, kterou pohrdaly dokonce i magické rostliny, už nehrozila žádným nebezpečím a nezajímala nic a nikoho - snad právě jen poutníka, který se onomu nebezpečí chtěl vyhnout. Jeden naprosto holý kus byl, jak se ukázalo, přistávací dráhou obrovského létajícího draka, což Binkovi dostatečně osvětlilo, proč v té oblasti nežije žádná další šelma. Bink postupoval velmi pomalu, bylo jasné, že cesta k hradu Dobrého čarodějce

mu bude trvat přinejmenším několik dnů.

Vyhrabal si mělkou jámu v zemi, před ní navršíl nízkou kamennou zídku jako větrolam, přikryl se suchým listím a velmi nepohodlně se vyspal. Každou chvilku se budil a přemýšlel, proč nepřijal čarodějčinu nabídku, aby zůstal na noc v paláci. Chatrči. I tak by to bylo jistě mnohem pohodlnější, než tohle.

Ne, věděl, proč to udělal. Po té noci by už asi neopustil ostrov. Ne jako nezávislý muž. A i kdyby, Sabrina by mu to nikdy neodpustila. Už skutečnost, že ho vyhlídka na takovou noc sváděla ještě teď, dokazovala, že by si něco takového v žádném případě nemohl dovolit. To si připomenul několikrát, než konečně usnul. Pak snil o křišťálovém paláci, probudil se se sniženými pocity a celý rozčtřený usnul znovu. Bránit se pokušení nebylo opravdu nijak snadné, natož veselé, když byl člověk sám a ještě k tomu na takových místech. Zítřka bude celou cestu důkladně pátrat po dekovníku a polévkových vařdých.

Třetí den po tom, co opustil konec propasti, klusal podél kamenitého hřbetu, což byla momentálně jediná schůdná cesta vedoucí k západu. Po několika pokusech si uřízl novou hůl - první stromky, které si k tomu vybral ho odpudily různými druhy odpuzujících zaklínadel. Nepochyboval o tom, že tam bylo poměrně dost vhodných stromů, které vůbec neviděl, protože měly svá pasivní kouzla typu "nevidíš mě". Jeden ze stromků používal fyzickou odpuzující magii zaměřenou přímo na ostré předměty - pokaždé, když sekl nožem, čepel se vychýlila stranou.

Už byl se svou novou hůlí déle než hodinu na cestě a stále ještě přemýšlel o přirozeném magickém výběru. Rostliny s nejvýkonnější magií pochopitelně přežívaly nejlépe, proto byly známější, ale kolikrát například sem zabloudí nějaký poutník s nožem? Pak ho napadlo, že by mohl téhle odpuzovací magie docela dobře využít. Kdyby se mu podařilo uříznout si hůl z nějakého stromu s odpuzovací magií, třeba by odpuzovala i útoky zaměřené proti jeho osobě! Bylo celkem jasné, že rostliny si tuhle magii vyvinuly na obranu proti býložravým drakům, bobrům, datlům a podobným tvorům, nikoliv proti nožům. A Bink by se cítil mnohem bezpečněji, kdyby měl v ruce hůl zahánějící draky. Ne, odříznutí větve z takového stromu by jej zabilo a jeho magie by vyprchala. Ale co takhle semínko z něj -

Nemělo smysl se vracet zpět, jistě najde cestou další takový strom. Stačí mu, když se bude snažit uříznout si další hůl a bude si všimnout, který strom odpuzuje čepel nože. Třeba by mohl vyhrabat nějaký malý stromek a vzít si ho celý, udržovat ho naživu a výkonný.

Přesunul se ke kraji hřebene a začal stromy zkoušet. Ukázalo se, že je to mnohem riskantnější, než by ho napadlo. Čepel nože, která se blížila k jejich kůře, v nich vyvolávala to nejhorší. Jeden po něm hodil tvrdým ořechem a málem mu rozbil hlavu, druhý vypustil uspávací vůni, takže Bink na tomhle místě málem ukončil svou cestu. Na žádnou magii reagující na nůž však nenarazil.

V jednom velkém stromě žila dryáda, obývající svět nymf. Vypadala velmi dobře, asi jako Iris ve čtrnácti, ale proklela Binka jazykem, který měl do řeči, jakou by člověk očekával z dámských úst, velmi daleko. "Chceš-li do bezbranných věcí nožem vjet, tak si běž řezat do lidských dětí!" ječela. "Tam v příkopu je voják - mrzák, tam si řež, sáhni však na mě a pěkně to od -" Naštěstí už verš nedokončila. Binka nikdy nenapadlo, že by dryády znaly taková slova.

Raněný voják? Bink popošel kousek dál, a narazil na mělký úvoz, který začal pozorně prohlížet. A opravdu tam našel ležet muže ve vojenské uniformě prosáklé na zádech krví. Muž jen tiše sténal.

"Klid," nabádal ho Bink. "Pomohu ti, jestli dovolíš." Kdysi Xanth potřeboval skutečnou armádu, ale dnes vojáci sloužili prakticky jen jako královští poslové. Její uniforma a jejich pýcha se však nezměnily.

"Pomoz mi" požádal ho Bink slyšitelným hlasem. "Odměním se ti - nějak."

Ted' teprve se Bink klidně přiblížil. Voják byl těžce raněn a ztratil mnoho krve. Hořel horečkou, která byla následkem infekce. "Sám pro tebe nedokážu nic udělat, nejsem doktor a kdybych tebou pohnul, mohl bys vypustit ducha. Vráť se s léky," řekl Bink. "Musím si půjčit tvůj meč." Jestli si dá voják vzít meč, je mu skutečně velmi špatně.

"Vrať se brzo nebo vůbec," zasténal muž a pozvedl k Binkovi meč rukojetí napřed.

Bink vzal těžkou zbraň a vyšplhal se z příkopu. Pak došel ke stromu, kde sídlila dryáda. "Potřebuji magii," oznámil jí. "Obnovu krve, rychlé hojení ran, snížení horečky - takové věci. Řekni mi rychle, kde to najdu, a rychle, nebo ten tvůj strom porazím!"

"To bys neudělal!" vykřikla zhrozně.

Bink výhrůžně potřásl mečem. V té chvíli si připadal jako Jama, vesnický kouzelník s meči, a ta představa ho znechutila.

"Řeknu ti to! Řeknu!" křičela Dryáda.

"Dobrá. Mluv." Ulevilo se mu. Měl strach, že by se nedokázal přinutit její strom doopravdy porazit. To by ji zabilo, a vlastně zbytečně. Dryády byly neškodná stvoření, a ještě ke všemu hezké na pohled, nebylo důvodu mrzačit je, ani jejich milované stromové domy.

"Pět kilometrů na západ. Pramen živé vody. Jeho voda vyléčí cokoliv."

Bink zaváhal. Je tady něco, co mi tajíš," zabručel a znovu potřásl mečem. "V čem je háček?"

"Nesmíš ti to prozradit," volala. "Každý, kdo prozradí kletbu pramene -"

Bink se rozmáchl, jako když chce meč zatnout do kmene stromu. Dryáda vykřikla a v jejím hlase znělo takové zoufalství, že svého pokusu zanechal. Doma bojoval, aby zachránil Justina, mluvící strom, a nedokázal by zničit ani tenhle.

"Dobrá," přikývl. Já tedy budu riskovat tu kletbu," a vydal se k západu.

Našel pěšinu, vedoucí tím směrem. Nebyla to žádná pohodlná cesta, jen obyčejná stezka zvířete, a proto došel k názoru, že ji může klidně použít. Zdálo se, že cestu k vzácnému prameni znají i jiní. Když se však přiblížil k cíli, začal být výjimečně nervózní. V čem byl háček a jaká byla kletba? Měl by to vědět dřív, než se k prameni přiblíží a samozřejmě předtím, než dá vodu zraněnému vojákově.

Xanth byl zemí plnou magie - ale magie má svá pravidla a také svá omezení. Bylo nebezpečné hrát si s magií, pokud člověk neznal přesné působení zaklínadel. Jestli ta voda skutečně mohla vyléčit vojáka, byl to pramen obdařený nesmírně silnou magií. A za něco takového se bude muset platit.

Našel pramen. Byl v mělkém dolíku pod obrovským rozložitým dubem. O kvalitě vody vypovídalo už zdraví a velikost stromu, bylo jasné, že otrávená být nemůže. Jenže se k ní mohla vázat nějaká jiná hrozba. Třeba se v ní skrývá nějaká sladkovodní příšera a používá kouzelnou vodu jako lákadlo na nepozornou kořist. Pověst hojivé vody, i kdyby byla třeba falešná, by se jistě roznesla po celém okolí.

Bink však neměl čas čekat a pozorovat. Musel vojákovi pomoci co nejdříve, nebo bude pozdě. Takže to bude muset jednoduše riskovat.

Pomalu přistoupil k prameni. Voda vypadala čistá a chladná. Ponořil do ní polní láhev a druhou rukou neustále svíral rukojeť meče. Nic se však nestalo, z hlubin se nevynořilo žádné odporné chapadlo, které by ho ohrožovalo.

Když se díval na plnou láhev, napadlo ho něco jiného. I když voda není otrávená, nemusí být ještě léčivá. K čemu by bylo donést ji vojákovi, kdyby to byla jen obyčejná voda?

Byla jen jedna cesta, jak to zjistit. Stejně byl hrozně žíznlivý. Přiložil láhev k ústům a usrkl.

Voda byla chladná a dobrá. Napil se ještě jednou, tentokrát zhluboka a cítil, že je voda nesmírně osvěžující. Takže otrávená v žádném případě nebyla.

Znovu ponořil láhev do vody a díval se, jak z ní stoupají bubliny. Pokřivily obraz jeho ruky tak, že se pod vodou zdálo, jako kdyby měl všechny prsty celé. Ten jeden článek, o který přišel v mládí, mu nikdy moc nechyběl, ale pohled na zdánlivě celou ruku ho přece jen trochu rozladil.

Vytáhl láhev z vody a málem ji zase upustil. Jeho prst byl celý! Skutečně! Staré zranění z mládí bylo pryč.

Zahýbal novým prstem, dotkl se ho a s úžasem si ho prohlížel ze všech stran. Štípl se do něj a bolelo to. Nebylo pochyb, jeho prst byl skutečný.

Pramen byl opravdu kouzelný. Jestliže dokázal vyléčit patnáct let starou ránu a způsobit, že amputovaný prst dorostl tak rychle, čistě a bezbolestně, pak dokáže vyléčit cokoliv! A co nastuzení? Bink se nadechl nosem a zjistil, že rýma je ta tam! Voda vyléčila i jeho rýmu!

Nebylo o tom pochyb. Tenhle pramen živé vody mohl jen doporučit. Pramen živé vody - pravdivé jméno pro mocnou magii. Kdyby byl pramen člověkem, byl by jistě Velkým mágem.

Ted' však do hry vstoupila Binkova přirozená opatrnost. Pořád ještě nezjistil v čem je háček - nebo kletba. Proč nikdo nesmí prozradit kletbu pramene? V čem spočívalo jeho tajemství? Očividně ne v tom, že má léčivé vlastnosti - to mu dryáda ochotně prozradila a on to mohl říci komukoliv. Prokletí nebude mít podobu sladkovodní obludy, protože na něj žádná nezaútočila. Ted', když byl Bink zdravý a celý, dokáže se lépe bránit. Teorii obludy může vyškrtnout.

Jenže to všechno pořád ještě neznamenal, že tady nehrozí nějaké nebezpečí. Znamenalo to jen to, že nebezpečí není tak očividné, jak si myslel. Taková nebezpečí bývala nejhorší. Muž, který prchal před jasným nebezpečím ohnivého draka, se mohl stát obětí zcela nenápadného nebezpečí mírumilovného spícího kouzla jakoborovic.

Voják umíral. Tady byla drahá každá chvíle a přece Bink stále ještě otálel. Tuhle záhadu musel vyřešit, pokud nechtěl jak vojáka tak sebe přivést do většího nebezpečí, než v jakém už byli. Říkalo se, že darovanému jednorozci člověk nemá hledět do huby, protože by se mohlo ukázat, že je očarován, ale Bink to dělal vždycky.

Klekl si k prameni a upřeně se zahleděl do jeho hlubin. Podíval se mu, abychom tak řekli, přímo do huby. "Ó prameni živé vody," zamumlal, "jsem tady s poselstvím milosrdenství, nehledám pomoc pro sebe, i když už jsem sám získal.

Zaklínám tě, odhal mi své tajemství, abych je nevědomky neporušil." Na tohle formální zaklínadlo příliš nevěřil, protože neměl žádnou vlastní magii, která by je zesílila. Nemohl prostě jen tak přijmout tak úžasný dar, aniž by dárce ujistil, že je ochoten zaplatit. Vždycky tady byla nějaká cena.

V hlubinách pramene něco zavířilo. Bink cítil potencionální moc, která se v něm ukrývala. Bylo to, jako když nahlíží otvorem do jiného světa. Ach ano, tenhle pramen měl své vlastní vědomí a pýchu. Z vody se zvedlo kouzelné pole jeho ústřední myšlenky, vycházející odněkud z neznámých dálek. Kdo se ze mne napije, nesmí jednat proti mým zájmům, pokud tak udělá, zaplatí vším, co mnou získal.

A-ha. To bylo zaklínadlo sebeobraně, jasné a jednoduché. Háček byl v tom, že bylo nesmírně složité ve svých důsledcích. Kdo mohl definovat co je a co není proti zájmům pramene? Kdo, kromě samotného pramene? Takže v okolní oblasti se nebudou kácet lesy, protože vykácení stromů by mohlo změnit prostředí, poškodit místní klima a ovlivnit množství srážek a vody. Žádné dolování, protože to by mohlo snížit hladinu spodní vody a znečistit pramen. Dokonce i zákaz odhalení jeho tajemství dával smysl, protože lidé s malými zraněními by vodu z pramene pravděpodobně neužívali, kdyby věděli, jakou cenu musí zaplatit. Rozhodně by se jí vyhýbali dřevorubci a kovkopové. Čím dál od pramene, tím budou následky slabší, tak jak slábnou kola, která se šíří po hladině, ale nakonec pokryjí celý oceán. Nebo, jako v tomto případě, celý Xanth.

Předpokládejme, že by pramen došel k názoru, že jeho zájmy byly nepřímo ohroženy něčím, co udělal král Xanthu, jako že uložil daň z těžby dřeva, což způsobilo, že dřevorubci zvýšili těžbu, aby měli i na zavedenou daň. Bude snad pramen nutit všechny své dlužníky postavt se proti králi, nebo ho dokonce zavraždit? Osoba, která vděčí prameni za svůj život, by to mohla klidně udělat.

Teoreticky bylo možné, že by pramen mohl s pomocí téhle magie změnit celou xanthskou společnost. Mohl by se teoreticky stát xanthským vládcem. Jenže zájmy jednoho osamoceneného pramene zdaleka nemusely být totožné se zájmem lidské společnosti. Magie pramene se pravděpodobně nedokázala uplatnit až v tak extrémní formě, protože na to by musela být silnější než spojená magie všech obyvatel Xanthu. Ale když dostane čas, bude pomalu svůj vliv uplatňovat. Což z celého problému dělalo otázku spíše etickou.

"Nemohu přijmout tvůj závazek," řekl Bink do zpěněného víru. "Nechovám k tobě nepřátelství, ale nemohu přísahat, že budu jednat jen ve tvém zájmu.

Zájem celého Xanthu je důležitější. Vezmi si zpět své dary a já si půjdu svou cestou."

Ted' se v nitru pramene zrcadlila zlost. Jeho neodhadnutelné hlubiny se zpěnily. Magické pole se znovu zvedlo a Binka

zahalilo. Teď musí nést následky své poctivosti.

Magie ale vzápětí opadla jako slábnoucí bouře a zanechala ho - nedotčeného. Jeho prst zůstal celý a rýma byla vyléčena. Vzal pramen za slovo - vsadil všechno na jednu kartu - a vyhrál.

Ale vyhrál skutečně? Možná jeho dluhy nebudou splatné dokud nebude jednat proti zájmům pramene. To co získal on, byly maličkosti, mohl si dovolit takovou pokutu zaplatit. Pokud bude chtít udělat, co bude považovat za správné, jistě ho od toho neodradí strach ze ztráty jednoho článku prstu a znovunabytí rýmy.

Bink stál, a zatímco v jedné ruce držel meč, druhou si přetáhl přes hlavu řemínek polní láhve. Obrátil se...

Plazila se k němu chiméra!

Bink zatočil mečem, přestože s ním samozřejmě skoro neuměl zacházet. Chiméry byly velmi nebezpečné!

Ale vzápětí si všiml, že stvoření je ve velkých nesnázích. Ze lví tlamy visel jazyk, hlava kozla byla v bezvědomí a hadí hlavu na konci ocasu táhla po zemi. Tvor se vlekl po břiše k prameni a za sebou nechával krvavou stopu.

Bink ustoupil a nechal ji projít. K žádnému tvorů v tomto stavu, dokonce ani k chiměře, nechoval nepřátelství. Ještě nikdy předtím neviděl živého tvora podobně strádat. Kromě vojáka.

Chiméra se doplazila k vodě, ponořila do ní lví hlavu a začala žiznivě pít.

Změna byla okamžitá. Kozlí hlava se náhle zvedla, probrala a otočila se na svém krku uprostřed těla k Binkovi. Had zasyčel.

Nebylo pochyb, chiméra byla zase zdravá. Jenže teď už byla nebezpečná, protože tenhle druh zvířat nenáviděl všechny lidi. Popošla o krok k Binkovi, který pevně svíral meč oběma rukama před sebou, protože věděl, že útěk by byl marný.

Kdyby se mu ji však podařilo poranit, mohl by utéct dřív, než by se znovu doplazila k prameni.

Ale obluda se najednou obrátila a odcházela. Bink si vydechl úlevou. Postavil se sice chiměře jako zkušený bojovník, ale byla to jen póza. Poslední, o co stál, by byl boj s takovou příšerou, a to ještě v přítomnosti nepřátelského pramene.

Zdálo se, že tady a v širším okolí vládlo jakési univerzální příměří. Bylo proti zájmům pramene, aby se kolem potulovali dravci, takže veškerý lov a boj tady byly zakázány. Měl štěstí!

Vylezl z dolíku a vrátil se k východu. Doufal, že voják je stále ještě naživu.

Byl. Byl velmi otužilý a zdatný, jak už vojáci bývají, odmítal vydechnout naposled, dokud mu poslední dech nevyrve sama příroda. Bink mu nakapal do úst trochu kouzelné vody a zhruba stejné množství nalil vojákovi na ránu. Muž byl najednou zdrav.

"Co jsi to udělal?" volal. "Cítím se, jako kdyby mě do těch zad nikdo nebol!"

Spolu vyšli z rokliny. "Donesl jsem ti vodu z kouzelného pramene," vysvětloval Bink. Zastavil se u dryádina stromu.

"Tahle nesmírně ochotná domácí nymfa mi popsala, jak se k němu dostanu."

"No, mnohokrát ti děkuju, nymfo," řekl voják. "Kdybych se ti mohl na oplátku nějak odvděčit -"

"Stačí, když už půjdete," vypravila ze sevřeného hrdla a nespouštěla při tom oči z meče v Binkově ruce.

Dali se na cestu. "Nesmíš nikdy jednat proti zájmům toho pramene," poučoval vojáka Bink. "Nebo mluvit o ceně, která se platí za jeho užití. Kdybys to udělal, ocitl" by ses přesně v tom stavu, v jakém jsi byl, když ses napil živé vody.

Myslel jsem si, že co se tebe týče, zaplatíš rád."

"To bych řekl! Měl jsem strážní službu, hlídal jsem pole královského okuléčního kapradí, když mi někdo - moment!

Stačila by trocha vody a královny oči budou v pořádku i bez toho kapradí, že ano? Měl bych vzít -" Umlkl.

"Můžu ti ukázat přesně, kde pramen je," nabídl se Bink. "Pokud vím, vodu může používat kdokoliv."

"Ne, v tom to není! Ale najednou mám takový pocit, že by král tu vodu dostat neměl."

Tahle jednoduchá poznámka udělala na Binka velký dojem. Potvrzovalo to snad jeho domněnky, že pramen se snažil rozšiřovat co nejvíce a to z velmi sobeckých důvodů? Obnovené zdraví starého krále by nemuselo být v souladu se zájmy pramene, takže -

Jenže na druhé straně, kdyby byl král vyléčen vodou z pramene, měl by sloužit zájmům pramene sám král. Co by proti tomu mohl pramen mít?

A co víc, proč Bink nepřišel o svůj znovunabytý prst a proč znovu nedostal rýmu, když sdělil tajemství pramene starému vojákovi? Ošídil pramen, ale nebyl za to potrestán. Byla snad inzerovaná kletba jen planá hrozba?

Voják k němu natáhl ruku. Jmenuju se Crombie. Desátník Crombie. Zachránil jsi mi život. Jak se ti odměním?"

"To nic," zavrtěl Bink hlavou, "udělal jsem jen to, co bylo správné. Nemohl jsem tě přece nechat zemřít. Jsem na cestě k Dobrému čaroději Humfreyovi, abych zjistil, jestli mám nějaké kouzelné nadání."

Crombie si prohrábl rukou plnovous a setrval tak v soustředěném zamyšlení. V téhle póze mu to neobyčejně slušelo.

"Mohu ti alespoň určit přesný směr." Zavřel oči, natáhl pravou ruku a začal se pomalu otáčet. Když se jeho ukazovák zastavil, otevřel oči. "Čaroděj je přesně tímhle směrem. To je moje nadání - určování směru. Můžu ti říct, kde je cokoliv."

"Směr já už znám," řekl Bink. "Musím na západ. Můj hlavní problém je v tom, že musím projít touhle džunglí. Je tady tolik nepřátelské magie -"

"Máš pravdu," přikývl srdečně Crombie. "Skoro tolik nepřátelské magie, jako v obydlených oblastech. Mě sem museli odčarovat nájezdníci, protože byli přesvědčeni, že odsud nevyvážnu živý a mé tělo že nikdy nikdo nenajde. A můj stín by mě tady, v hluboké džungli, nemohl dokonce ani pomstít."

"Oh, o tom já nic nevím," odpověděl Bink a vzpomněl na Donalda z propasti.

"Ale teď jsem se díky tobě uzdravil. Já ti něco řeknu: Budu tvým osobním tělesným strážcem až do chvíle, kdy se dostaneš k čaroději. Je to fěr oplátka?"

"To ano, ale vážně mi nemusíš nic -"

"Ale ano, musím! Vojenská čest! Ty jsi mi udělal více než službu, já ti to oplátím. Trvám na tom. Mohu ti opravdu hodně pomoci. Ukážu ti to." Znovu zavřel oči, natáhl ruku a pomalu se otáčel. Když se zastavil, pokračoval: "To je směr odkud ti hrozí největší nebezpečí. Chceš si to ověřit?"

"Ne," zavrtil Bink hlavou.

"Dobrá, ale já ano. Nebezpečí se nikdy nezbavíš tak, že ho budeš ignorovat. Musíš jít a postavit se mu. Vrať mi meč."

Bink vrátil meč a Crombie se vydal směrem, kterým naposled ukázal - k severu.

Bink ho velmi neochotně následoval. Nestál o to vyhledávat nebezpečí, ale věděl, že by nebylo správné nechat vojáka, aby ho místo Binka vyhledal sám. Třeba to bylo něco viditelného, jako drak propasti. Ale to nebyla hrozba do okamžiku, kdy by se Bink propasti vyhýbal. A to měl také v úmyslu.

Když Crombie zjistil, že ho ze všech stran tísní husté křoví, prostě ho vysekal svým mečem. Bink si všiml, že některé větve uhnuly dříve, než se jich čepel vůbec dotkla. Jestliže nejlepší cestou k přežití bylo udělat cestu, tyhle rostliny ji udělaly. Co kdyby ale voják sekl do nějaké omotavky vrbí? To mohlo být přesně to nebezpečí, o němž mluvil.

Ne - omotavky byly smrtelným nebezpečím pro nepřípravené, ale nikdy neopouštěly místo, kde zapustily kořeny.

Protože Bink mířil na západ, ne na sever, nemohla pro něj představovat nebezpečí žádná nehybná věc, pokud neležela na západ a to přímo Binkovi v cestě.

Ozval se výkřik. Bink vyskočil a Crombie pozvedl meč. Ale byla to jen žena - vystrašená a roztřesená.

"Mluv, děvče!" zařval Crombie a zamával mečem nad hlavou. Jaké darebáctví to připravuješ?"

"Neubližujte mi!" křičela. "Jsem jenom Dee, ztracená a sama. Myslela jsem, že jste mě přišli zachránit!"

"Lžeš!" zvolal Crombie. "Ty chceš ublížit tomuhle muži, mému příteli, který mi zachránil život. Přiznej se!" A znovu pozvedl meč.

"Pro všechno na světě," zvolal Bink, "nech ji být! Spletl ses. Je očividně neškodná!"

"Můj dar mě ještě nikdy předtím neoklamal," odporoval mu Crombie. "Tohle je největší nebezpečí, které ti na celé cestě hrozí."

"Možná, že to nebezpečí leží někde za ní, mnohem dál," vrtěl hlavou Bink. "Prostě byla jen ve směru, kterým jsi ukazoval."

Crombie se zarazil. "To by bylo možné. Něco takového mě nenapadlo." Bylo vidět, že je to logicky uvažující muž, který si zachovává chladnou hlavu i v nebezpečí. "Počkej, ověřím si to."

Voják kousek poodešel a postavil se na východ od dívky. Zavřel oči a pomalu se otáčel. Když se zastavil, ukazoval jeho prst přímo na Dee.

Dívka propukla v pláč. "Nechci nikomu ublížit - přísahám! Neubližujte mně!"

Byla to obyčejná, prostá dívka, měla průměrný obličej i průměrnou postavu, jednoduše zdaleka ne krasavice. To byl protiklad k těm několika ženám, se kterými se Bink v poslední době setkal. A přesto mu na ní připadalo něco vzdáleně známé - a navíc, Bink byl vždycky nervózní, když viděl ženu v nesnázích. "Třeba se nejedná o fyzické nebezpečí," napadlo ho. "Rozlišuje to tvůj talent?"

"Ne, bohužel," připouštěl Crombie poněkud rozpačitě. "Může to být jakékoliv nebezpečí a ona nemusí mít v úmyslu ti ublížit - ale jako že existuje peklo, něco ti od ní hrozí."

Bink si prohlížel dívku, jejíž vzlyky pomalu utichaly. Jak je mu povědomá... kde už ji, u všech všudy, viděl? Ze Severní vesnice nebyla a jinde skoro žádné dívky neznal. Že by to byl někdo, koho potkal teprve teď na téhle cestě?

Pomalů se mu začalo rozsvěcovat. Čarodějka iluzí se nemusela dělat jen krásnou. Kdyby ho nechtěla ztratit z dohledu, stačilo, aby na sebe vzala úplně jinou podobu a mohla si být skoro jistá, že ji nepozná. I tak by ale svou novou podobu udržela snáze, kdyby alespoň vzdáleně odpovídala jejímu přirozenému vzhledu. Ueber tu a tam nějaké to kilo, uprav trochu hlas - to by mohlo být ono. Kdyby padl do téhle její pastí, mohl by být ve velkém nebezpečí, že ho nakonec nějakým způsobem zkorumpuje. A prozradila to všechno jen Crombieho zvláštní magie.

Ale jak by se o tom měl ujistit? I kdyby pro něj Dee skutečně představovala nějakou kritickou hrozbu, musel si být jist, že odhalil přesně jakou hrozbu. Muž, jenž obchází jedomyš, nezřídka padne do spárů harpyje, která číhá na druhé straně. Příliš rychlé úsudky o magii byly nebezpečné.

Najednou dostal skvělý nápad. "Dee, ty musíš mít hroznou žízeň. Napij se vody." Nabídl dívce svou láhev.

"Oh, děkuji ti," přikývla dívka a vděčně láhev přijala.

Voda léčila všechny nemoci. Očarování bylo nemoc, že? Takže jestli se napije, mohla by se - i když třeba jen na krátko - objevit ve své pravé podobě. Pak budou vědět.

Zhluboka se napila.

Nic se na ní nezměnilo.

"Hm, ta je opravdu moc dobrá," řekla. "Cítím se najednou o tolik lépe!"

Oba muži si vyměnili pohledy. Vyškrtnout další podezření. Buď Dee nebyla Iris, nebo čarodějka uměla své iluze kontrolovat ještě lépe než si Bink myslel.

"Tak a teď můžeš klidně pokračovat ve své cestě, děvče," snažil se jí Crombie nenápadně zbavit.

„Já jdu navštívit Dobrého čaroděje Humfreyho," vysvětlovala jim. "Potřebuju nějaké zaklínadlo, které by mě uzdravilo."

Crombie s Binkem si znovu vyměnili pohledy. Dee se napila živé vody a byla zcela zdravá. Proto nepotřebovala navštívit Dobrého čaroděje. Musela lhát. A jestliže lhala, co to před nimi skrývala?

Musela si zvolit tuhle cestu, protože věděla, že tudy jde i Bink. Ale to všechno pořád mohla být náhoda. Mohla to být skutečně dokonalá náhoda - nebo mohla být skřetem v ženské podobě - zdravým skřetem! - který čekal na nejvhodnější okamžik, kdy udeřit.

Crombie, který viděl Binkovu nerozhodnost, se rozhodl sám. "Když jí dovolíš, aby šla s tebou, pak jdu s vámi. S rukou na rukojeti meče. Budu ji pozorovat - neustále."

"Možná, že by to bylo nejlepší," přikývl váhavě Bink.

"Nechci ti udělat nic zlého," bránila se Dee. "Neudělala bych nic, co by ti mohlo ublížit, ani kdybych mohla. Proč mi nevěříš?"

Bink cítil, že je to příliš složité vysvětlování. Jestli chceš, můžeš cestovat s námi."

Dee se vděčně usmála, ale Crombie zavrtěl zachmuřeně hlavou a přesvědčil se, že mu meč nedrhně v pochvě.

Crombie zůstal podezřívavý, ale Bink brzo zjistil, že je mu Deeina společnost příjemná. Neobjevil nejmenší náznaky podobnosti s osobností čarodějky iluzí. Byla to tak průměrná dívka, že se s ní dokázal v mnoha věcech zcela ztotožnit. Na první pohled vypadala, jako že nemá žádný magický talent, rozhodně se vyhýbala hovoru na toto téma. Možná, že šla k čaroději v naději, že svůj magický talent objeví, možná, že to bylo to, o čem mluvila, když řekla, že jde k čaroději aby ji uzdravil. Kdo v Xanthu mohl říci, že je v pořádku, když neměl vlastní zaklínadlo?

Kdyby byla čarodějkou Iris, byla by její lest snadno odhalena v okamžiku, kdy by dorazili k Humfreyovi, jehož darem bylo mimo jiné i jasnovidectví.

Zastavili se u pramene se živou vodou, aby si naplnili láhve a pokračovali asi půl dne v cestě, když je zastihla technicolorová bouře. Byla pochopitelně magická nebo magicky vyvolaná. Barvy vypověděly službu. To znamenalo, že nedošlo k silnému tání ani rozsáhlému průniku. Stačilo vběhnout někam do úkrytu a zůstat tam, dokud anomálie nepřejde.

Jenže v té chvíli byli právě na holém kamenném hřbetě. Na míle kolem nebyl jediný strom, jeskyně, natož dům. Zem byla zvlněná, tu a tam proťatá vyschlým korytem a prasklinami v zemi a posetá balvany - bohužel nikde nebylo nic, kde by se mohli ukrýt před bouří. Zatímco do nich bušily stále se zvětšující kroupy, klopýtala trojice směrem, který jim ukázala Crombieho magie - směrem k nejbližšímu bezpečnému úkrytu. Ukázal se jim, když obešli vysoký val balvanů. Byl to obrovský, do neuvěřitelné šířky rozložený chapadlovitý strom.

"To je ale chňapadlák!" vykřikl Bink v hrůze. "Pod tím se přece nemůžeme schovat!"

Crombie se zastavil ve vodopádu krup a snažil se pohledem proniknout bělavý závoj. Je to pravda. Ale můj talent mě nikdy předtím neklamal."

Jen když jsi obvinil Dee, pomyslel si Bink. Přemýšlel o tom, jak spolehlivá vojákova magie skutečně je. Tak především, proč předem neukázala vojákovi nebezpečí, hrozící od nepřátel, kteří mu nakonec vrazili nůž do zad? To ovšem nahlas neřekl. V magii bývaly často různé složité háčky a klíčky a Bink si byl jistý, že Crombie to s ním myslí opravdu dobře.

"Támhle je velekožec!" zvolala Dee. "A sněžený jen napůl!"

A měla pravdu. Obrovský trup ležel nedaleko ústního otvoru chapadlového stromu. Jeho zadní část byla ta tam, ale předeek byl netknutý. Strom zvíře evidentně lapil a sežral z něj tolik, kolik dokázal, ale velekožec byl tak velký, že ho ani chapadlový strom nedokázal sežrat najednou. Teď byl strom nasycen a jeho chapadla visela tiše a líně k zemi.

"Takže je to přece jen bezpečné," řekl Bink, a zamrkal, když ho těsně minula rudá kroupa velikosti vejce. Kroupy byly lehké a pružné, ale i tak byly jejich údery znatelně cítit. "Bude to trvat celé hodiny, než strom oživne natolik, aby se stal znovu útočným. Možná dokonce několik dní. A potom stejně začne tím velekožcem."

Crombie ale stále ještě váhal, což bylo pochopitelné. "Nezapomeňte, že ta mrtvola může být jen iluze," upozorňoval.

"Podezřívej každého a všechno, to je heslo vojáků. Může to být past, která nás má přesvědčit že strom je omámený. Jak myslíte, že přilákal toho velekožce?"

Něco na tom bylo. Pravidelné krupobití na náhorní plošině zažene kořist do úkrytu a zdánlivě ideální úkryt už je připravený - překrásný systém! Jenže ty kroupy nás utlučou, jestli se rychle někam neschováme," ozval se Bink.

"Já jdu!" zvolala Dee a než mohl Bink zaprotестovat, vběhla do prostoru stromu.

Chapadla se zachvěla, pohnula se směrem k ní - ale postrádala vůli skutečně zaútočit. Dee popoběhla a kopl velekožce do chobotu - byl skutečný. "Žádná iluze," hlásila. "Pojďte."

Jestli tomu stromu nedělá volavku," zabručel Crombie. "Povídám ti, Binku, že je pro tebe nebezpečná. Jestli dělá tomu stromu volavku, mohla mu už do chapadel zavést celou řadu lidí -"

Ten muž byl paranoik. Možná to byla další užitečná vlastnost pro vojáka - i když ani to ho neušetřilo obtíží, do kterých nedávno upadl. "Tomu nevěřím," odpověděl Bink. "Ale věřím na tohle krupobití! Já jdu." A šel.

Pod vnějším prstencem chapadel prošel poněkud nervózně, ale ta zůstávala netečná. Hladový chňapadlák nebyl žádná nerozhodná rostlinka - lapil svou kořist v okamžiku, kdy byla na dosah.

Nakonec je následoval i Crombie. Strom se lehce zatřásl, jako kdyby ho popouzela jeho vlastní neschopnost zhltnout vetřelce, ale to bylo všechno. "Dobrá, vím, že můj talent nám říkal pravdu. Je to tak pokaždé," prohlásil Crombie poněkud nevýrazně.

Bylo tady vlastně velmi útulno. Kroupy se mezitím zvětšily do velikosti pěsti, ale odrážely se od horních vrstev chapadel a hromadily se na okraji mírně prohlubně, uprostřed níž strom stál. Dravé stromy měly sklony stát uprostřed podobných dolíků. Ty vznikaly díky působení chapadel, která vyčistila a zničila okolní stromy, keře a plevel a nechala růst jen dokonalý trávník, aby lákal procházející stvoření. Zbytky a vývržky byly odhazovány v mnohem větším kruhu, takže během let se úroveň okolní země zvedla. Chapadlový strom byl vysoce úspěšný typ rostliny a některé z nich stály v hlubokých údolících, jejichž okraje byly tvořeny kostmi a zbytky pohlcených živočichů. Kolem Severní vesnice je lidé vyhubili, ale všechny děti byly v tomto smyslu poučeny. Teoreticky vzato, člověk pronásledovaný drakem mohl proběhnout tak blízko kolem chňapadláku, že se drak ocitl v dosahu chapadel - pokud ten člověk měl ovšem nejen odvalu, ale i zkušenost.

V chráněném dolíku byl nádherný hebký trávník, který se zvedal po mírných pahorcích ne nepodobných torzu ženy. Vlahý vzduch byl prosycen příjemnou vůní. Krátce řečeno to bylo ideální místo, jako stvořené k pohodlnému úkrytu. To bylo samozřejmě úmyslné. Rozhodně to zmátlo velekožce. A bylo vidět, že strom stojí na dokonalém místě, protože dorostl obrovských rozměrů. Naštěstí tady teď mohli pobýt, aniž bylo nutné zaplatit.

"No, moje magie měla tentokrát pravdu," zabručel Crombie. "Měl jsem jí věřit. Ale z toho samého důvodu -" Vrhл výhrůžný pohled na Dee.

Mýlil se Crombieho talent, nebo byla Dee skutečně tajnou hrozbou? A jestli ano, tak jakého druhu? Bink nevěřil, že by

mu chtěla dívka ublížit. Podezřívá ji, že je Iris, čarodějka, ale už nevěřil ani tomu. V Dee neprobleskoval ani náznak temperamentu mistryně iluzí a silnou osobnost nestačila zamaskovat sebesilnější magie.

"Proč tě ta tvoje magie nevarovala před tím, že tě někdo bodne do zad?" zeptal se Bink vojáka. Pokoušel se dobrat toho, co je a není v Crombieho magii spolehlivé.

"Neptal jsem se," odpověděl Crombie. "Byl jsem pěkný hlupák. Ale jakmile tě šťastně doprovodím k Dobrému čaroději... buď si jistý, že se u všech ďáblů zeptám, kdo mě to vlastně bodl a pak..." Výhrůžně pohladil svůj meč. Přímá odpověď. Talent není varovný signál, funguje jen na požádání. Crombie neměl důvod domnívat se, že je v nebezpečí, stejně jako teď Bink necítil, že by se měl něčeho obávat. Kde byla přirozená hranice mezi opatrností a paranoiou?

Bouře pokračovala. Nikdo z nich se neodvážil spát, natolik zase stromu nedůvěřovali, proto seděli a tiše rozprávěli. Crombie vyprávěl prastarou historku o dávných bojích a hrdinství z doby xanthské Čtvrté vlny. Bink nebyl člověk se sklony k bojovnosti, ale i jej pohltila rytířskost a napětí příběhu a téměř si přál, aby žil v těch dobrodružných časech, kdy muži bez magie byli pořád ještě považováni za muže.

Na konci příběhu už bouře téměř utichla, ale kroupy byly navršeny tak vysoko, že zatím nemělo cenu vycházet ven. Zbytky magických bouří většinou mizely na slunci velmi rychle, takže se vyplatilo nějakou tu chvilku počkat.

"Odkud jsi?" zeptal se Bink Dee.

"Ach, jsem jen obyčejné venkovské děvče, víš," odpověděla. "Nikdo jiný se na cestu divočinou vydat nechtěl."

"To není odpověď," vyštěkl na ni Crombie podezřívavě.

Pokřčila rameny. Jinou nemám. Nemůžu sama sebe změnit, i kdybych sebevíc chtěla."

"I já bych mohl odpovědět stejně," přikývl Bink. Jsem obyčejný venkovan, nic zvláštního. Doufám, že čaroděj mě dokáže změnit v něco zvláštního, protože odhalí nějaký magický dar, který u mne nikdo neočekával, a jsem ochoten mu za to zaplatit roční službou."

"Ano," přikývla a uznale se na něj usmála. Najednou cítil, že se mu ta dívka líbí. Byla obyčejná - stejně jako on. Měla své důvody - stejně jako on. Měli něco společného.

Jdeš si pro nějakou magii, aby si tě vzala dívka, kterou jsi nechal u vás ve vesnici?" zeptal se Crombie neomaleně.

"Ano," přikývl Bink a vzpomínky na Sabrinu se mu přihlášily s neobyčejnou naléhavostí. Dee se odvrátila. "A taky proto, abych mohl zůstat v Xanthu."

Jsi hlupák, hlupák jako každý civilista," prohlásil laskavě voják.

Je to jediná možnost, kterou mám," odpověděl mu Bink. "Každá hra stojí za to, když alternativa nestojí -"

Já nemluvil o magii, Ta je užitečná. A to, že chceš zůstat v Xanthu, je logické. Mluví o manželství."

"O manželství?"

"Ženy jsou prokletím lidstva," prohlásil Crombie zapáleně. "Vždycky lapí muže do osidel manželství, stejně jako tenhle chapadlový strom loví své kořisti a pak je celý zbytek života sužují."

"No, počkej, to není spravedlivé," ozvala se Dee. "Copak jsi neměl matku?"

"Ta dohnala otce nejdříve k pití a pak k šílenství," odsekl Crombie. "Udělala mu z života peklo na zemi - a mně taky."

Dokázala nám číst myšlenky - to byl její talent."

Zena, která umí číst mužům myšlenky - to musí být skutečně peklo! Kdyby tak nějaká žena četla Binkovy myšlenky - no maucta!

"To ale muselo být peklo i pro ni," poznamenala Dee.

Bink potlačil úsměv, ale Crombie se ušklíbl. "Utekl jsem z domova a vstoupil do armády, když mi chyběly dva roky do plnoletosti. A nikdy jsem toho nelitoval."

Dee se zamračila. "No, ty taky nevypadáš jako dáreček, ze kterého by byly ženy celé pryč. Můžeme děkovat všem svatým, že ses nikdy žádné nedotkl."

"A to ne, to já se jich zase dotkl," odpověděl Crombie s drsným smíchem. "Akorát si je neberu. Mě nezasekne žádná, to vám říkám."

„Jsi nechutný," zamračila se.

Jsem chytrý. A jestli je chytrý i Bink, nedovolí, abys ho sváděla."

Já ho nesvádím!" ohradila se popuzeně.

Crombie se k ní s očividným nesouhlasem obrátil zády. "Ale, jste všechny stejné. Proč vůbec mařím čas s takovou, jako jsi ty? Zrovna tak bych mohl diskutovat s ďáblem o etice."

"No, jestli to cítíš takhle, tak já zase můžu jít!" prohlásila Dee. Vyskočila a vydala se ke kruhovému násypu vytvořenému stromem.

Bink předpokládal, že to Dee nemyslí vážně, protože bouře, i když ustupovala, stále ještě zuřila s dost značnou silou. Barevné kroupy už se vršily do výše šedesát centimetrů a slunce ještě nevyšlo.

Dee vyrazila přímo do bouře.

"Hej, počkej!" zvolal Bink a rozběhl se za ní.

Dee zmizela v bouři. "Nech ji běžet, aspoň se jí zbavíme!" řekl Crombie. Jde po tobě. Vím, jak to dělají. Věděl jsem hned od začátku, že s ní budou jenom potíže."

Bink si zakryl hlavu rukama a vyběhl do krupobití. Nohy mu uklouzly ve vrstvě kulatých krup, ztratil rovnováhu a padl po hlavě do návěje. Kroupy se mu zavřely nad hlavou. Teď věděl, proč Dee tak rychle zmizela. Stalo se jí to co jemu a teď byla pohřbena někde nablízku.

Musel zavřít oči, protože mu do nich padal prach z rozmačkaných krup. Nebyly to pravé kroupy, ale sražená pára, byly vytvořeny magicky. Kroupy byly suché a nestudily. Klouzaly však až až.

Něco ho chytilo za nohu. Bink divoce vykopl, protože mu to připomnělo mořskou obludu nedaleko ostrova čarodějky.

V tom okamžiku samozřejmě zapomněl, že to byla jen iluze a že mořské obludy na souši neexistují. Sevření však bylo pevné a vtáhlo ho zpět do čistého prostoru pod stromem.

Když stisk povolil, zvedl se Bink na nohy. Vrhł se na obrys připomínající trolle, který viděl závojem kroupového prachu.

Zjistil, že letí vzduchem. Přistál těžce na zádech a tvor, na kterého zaútočil, ho držel za ruku. Trollové byli tvrdí protivníci. Překulil se a pokusil se nepřítele chytit za nohy, ale ten na něj skočil a přitiskl ho k zemi. "Uklidni se, Binku," řekl. "To jsem já, Crombie!"

Binkovi trvalo pěknou chvíli, než se vzpamatoval, uvědomil si co a jak a poznal vojáka.

Crombie ho pustil. "Věděl jsem, že nikdy nenajdeš cestu z těch závějů a tak jsem tě vytáhl za tu jedinou část, která z tebe byla vidět, to je za nohu. Měl jsi oči plné magického prachu, takže jsi mě nemohl poznat. Promiň, že jsem tě musel složit."

Magický prach - samozřejmě! Zkresloval vidění, působil, že lidé vypadali jako trollové, ogři, nebo ještě něco horšího a naopak. To bylo další nebezpečí, které plynulo z podobných magických bouří. Mnoho lidí na ně doplatilo, třeba tak, že viděli právě chapadlový strom jako nevinný pokrývkovnik. "To je v pořádku," řekl Bink. "Ale vy, vojáci, se fakticky umíte prát."

"To patří k věci. Nikdy se nevrhej na cvičeného muže, který umí zápasit." Crombie pozvedl jeden prst k uchu, aby zdůraznil svou řeč. "Naučím tě to, je to nemagické umění, které se ti může hodit."

"Dee!" vykřikl Bink. "Je pořád někde tam venku."

Crombie se zaškaredil. "Dobrá, já můžu za to, že odešla, takže jestli ti na ní tolik záleží, tak ti ji pomůžu zase najít."

Takže ten člověk má přece jen jistou dávku slušnosti, dokonce i k ženám. "Vážně je všechny tak nenávidíš?" zeptal se Bink, když vykročili, aby začali znovu pátrat v závějích. "Dokonce i ty, které nechtou tvé myšlenky?"

"Všechny čtou tvé myšlenky," ujistil ho Crombie klidně. "Akorát, že většina z nich to dokáže bez magie, to je všechno. Ale nikdy bych nepřisahal, že v celém Xanthu neexistuje dívka, kterou bych si vzal. Kdybych našel nějakou hezkou, která by nebyla zlá, hašteřivá a nelhala..." Zavrtěl hlavou. "Ale jestli vůbec nějaká taková žena existuje, tak by si jistě nevzala mě."

Voják zavrhoval všechny ženy, protože cítil, že ony zavrhnou jeho. No, to bylo dost logické.

Bouře konečně ustala. Vyšli do závějí krup a našlapovali co nejopatrněji, aby jich rozšlapali co nejméně. Barevná bouřková mračna se rozešla; teď, když byl jejich magický potenciál vyčerpán, zmizela jako kouzlem.

Co působilo takové bouře? Bink se nad tím zamyslel. Byly samozřejmě neživé, ale na své cestě už Bink dávno zjistil, že neživé objekty mívají magii a často velmi silnou. Možná to bylo v samotné magické podstatě Xanthu a pomalu se to rozptylovalo a pronikalo do všech živých i neživých věcí, které magickou zem zabydlovaly. Živí tvorové svou dávku magie kontrolovali, usměrňovali, soustřeďovali a používali dle vlastní vůle. Neživé věci ji uvolňovaly zcela náhodně, a pak vznikaly podobné bouře. Musela tady být obrovská dávka magie, soustředěná z velké oblasti. A to vše vyplýtváno v nesmyslné hmotě napadaných krup.

A přece ne tak nesmyslně. Bylo jasné, že chapadlový strom z takových bouří těžil a pravděpodobně existovaly ještě další způsoby, kterými bouře přispívaly k místní ekologii. Možná, že bouře hubily slabší stvoření, zvířata hůře vybavená pro přežití, tvory, kteří zpomalovali evoluci divočiny. A magie dalších neživých věcí byla celkem přesně vymezena, jako kouzlo Vyhliďového kamene. A pramen Živé vody? Že by jeho magie, destilovaná z vody cirkulující širým okolím, pak zase na oplátku zesilovala jeho moc? Možná to byla sama magie, která působila, že si věci uvědomovaly svou individualitu. Xanth, nahlížený z kterékoliv strany, byl ovlivněn magií, byl jí ovládán. Bez magie by byl Xanth - už ta myšlenka ho naplnila hrůzou - Xanth by byl prostě Ordinérii.

Mračna prorazilo slunce. Tam, kde sluneční paprsky dopadly na zem, se kroupy s tichým pufnutím měnily v barevné obláčky. Podstata jejich magie nedokázala odolat nárazu přímého slunečního světla. To přinutilo Binka znovu k zamyšlení. Bylo slunce pro magii něčím nepřátelským? Jestliže magie vyzařovala z hlubin, pak zemský povrch byl pouhým jejím okrajem. Kdyby se někdo dokázal ponořit tam někam hluboko, mohl by se dostat až k samému zdroji magie! Jak fascinující myšlenka!

Je pravda, že Bink v té chvíli zatoužil po tom, aby mohl odložit cestu za získáním vlastní magie a vydat se za tajemstvím konečné podstaty xanthské reality. Je to jasné, tam někde hluboko leží odpověď na všechny jeho otázky.

Jenže to udělat nemohl. Především musel najít Dee.

Během několika minut byly všechny kroupy ty tam. Ale dívka zmizela také. "Musela sklouznout na druhé straně pahorku do pralesa," řekl Crombie. "Víš, kde jsme, když bude chtít, najde nás."

"Pokud se nedostala do nějakých obtíží," řekl Bink ustaraně. "Použij svůj talent a ukaž na ni."

Crombie si povzdychl. "Dobrá." Zavřel oči, otočil se a ukázal na jižní svah kruhového pahorku.

Rozeběhli se tím směrem a našli její stopy v měkké zemi na okraji lesa. Sledovali je a zanedlouho dívku dohonili.

"Dee!" zvolal Bink šťastně. "Nezlob se. Přece nepůjdeš tím lesem sama!"

S odmítavým výrazem šla rozhodným krokem dál. "Nechte mě být," zamračila se. "Nechci jít s vámi."

"Ale Crombie to tak -" začal Bink.

"Ale ano. Myslel to tak. Nevěřte mně. Tak se ode mě držte stranou. Já si poradím sama."

A to bylo všechno. Byla naprosto neoblomná. Bink ji nechtěl nutit násilím. "No dobrá, ale kdybys měla potíže, nebo potřebovala pomoc, tak zakřič... nebo něco."

mlčky šla dál.

Jak ta by nás mohla ohrozit," postěžoval si Bink tak trochu ztraceně.

"Ohrožuje tě, to mi věř," trval na svém Crombie. "Ale čím je takové nebezpečí dál od tebe, tím je menší."

Vydali se na další cestu. Během dalšího dne se dostali na dohled čarodějova hradu a to především díky Crombieho

neselhávajícímu magickému smyslu pro směr a schopnosti vyhnout se nebezpečí divočiny. Crombie Binkovi nesmírně pomohl.

"Dobrá, takže jsme tady," řekl Crombie. "Dovedl jsem tě v bezpečí až sem a myslím, že tím jsme vyrovnáni. Musím si vyřídít ještě jednu věčičku, než se přihlásím u krále a požádám o nové rozkazy. Doufám, že najdeš svou magii."

"To já taky," přikývl Bink. "Díky za ty chvaty, které jsi mě naučil."

"To je maličkost. Ale pamatuj, že než ti budou skutečně k užítku, budeš je muset pořádně procvičit. Promiň, že se to děvče kvůli mně na tebe rozzlobilo."

Třeba se můj talent v jejím případě opravdu mýlil." Bink nestál o to pokračovat v rozhovoru na toto téma, takže si potřásl rukama a Bink vyrazil k hradu Dobrého čaroděje.

6. ČARODĚJ

Hrad byl impozantní. Nebyl velký, ale vysoký a dokonale navržený. Měl hluboký hradní příkop, mohutné vnější zdi a vysokou ústřední věž, plnou ochozů, cimbuří a věžiček. Musel být vybudován s pomocí magie, protože kdyby měl být vystavěn obvyklým způsobem, potřebovala by k tomu armáda zkušených řemeslníků přinejmenším rok.

Ale Humfrey byl pokládán za čaroděje věštce a informátora a ne za tvůrce iluzí. Jak mohl vyčarovat takovou úžasnou stavbu?

Na tom ale nezáleželo, hrad tady byl. Bink sešel dolů k příkopu. Uslyšel strašidelné pravidelné šplouchání a vodním příkopem se přihnal kůň, který běžel po vodě. Ne, nebyl to obyčejný kůň, ale kůň mořský, měl hlavu a přední nohy koňské a delfíní ocas. Bink znal delfíny jen ze starých obrázků, věděl, že je to kouzelná ryba, která dýchala místo vody vzduch.

Bink ustoupil. Ten tvor vypadal nebezpečně. Nemohl ho pronásledovat na zem, ale ve vodě ho mohl zničit. Jak se dostane přes vodní příkop? Zdálo se, že hrad nemá žádný padací most.

Pak si všiml, že vodní kůň má sedlo. Oh ne! Měl by snad jet na té obludě?

A přece to byla očividně ta cesta, kterou se měl dát. Čaroděj nechtěl mařit čas s nikým, kdo to nemyslel vážně. Jestliže někdo neměl dost dobré nervy na to, aby jel na vodním koni, nezasloužil si, aby ho Humfrey přijal. Dávalo to jistý, i když zvrhlý smysl.

Stál Bink opravdu o odpověď na to, co ho trápilo? Za cenu celoroční služby?

V mysli mu vytanul obraz překrásné Sabriny, tak skutečný, tak lákavý, že všechno ostatní bylo bezvýznamné. Došel k vodnímu koni, který čekal u břehu příkopu, a vylezl do sedla.

Zvíře vyrazilo. Zarehtalo a pustilo se příkopem, jenže místo aby plulo na druhou stranu, k hradu, hnalo se příkopem kolem dokola. Kůň byl zřejmě veselý a vodní příkop používal jako závodní dráhu, zatímco Bink zoufale visel na hrušce sedla. Mocné přední nohy koně končily ploutvemi, ne kopyty, a rozstříkovaly na všechny strany proudy vody, takže Bink byl okamžitě mokrý. Svalnatý ocas, který byl za klidu stočen do velké smyčky, se rozvinul a bičoval vodu s takovou silou, že se sedlo zmítalo sem a tam a hrozilo jezdcem každou chvíli shodit.

"Íhaha! Íhaha!" zarehtala obluda rozjařeně. Měla Binka přesně tam, kde ho chtěla mít - v sedle, otřeseného a ve stavu, kdy ho mohla snadno vyhodit ze sedla. Jakmile dopadne do vody, přišera se obrátí a vrhne se na něj. Jaký to byl hlupák!

Moment, dokud bude v sedle, tak na něj zvíře nemůže. Musel se prostě v sedle udržet stůj co stůj a čekat, až se vodní kůň unaví.

Jenže takové věci se mnohem snáze říkají, než vykonávají. Vodní kůň se vzpínal, vyhazoval, skákal sem a tam, Bink byl hned vysoko ve vzduchu, hned do pasu ve zpěněné vodě. Pak kůň stočil ocas do spirály a točil se ve vodě jako šroub, takže při každé otáčce protáhl Binka vodou celého. Bink měl strach, že se kůň zastaví na dně, a tak ho přinutí buď se pustit nebo utopit. Ale sedlo bylo na zvířecím hřbetě připevněno pevně a koňská hlava směřovala stejným směrem jako ta Binkova, takže ve chvílích, kdy nemohl dýchat Bink, muselo zatajit dech i zvíře. Zvíře ze sebe vydávalo spoustu sil, zatímco Bink se jen křečovitě držel sedla, takže kůň se také většinou musel dříve nadechnout. Proto nedokázal Binka utopit a Bink si to naštěstí rychle uvědomil.

Stačilo mu vlastně zachovat chladnou hlavu a vítězství bylo jeho, ať už to jinak stálo cokoliv.

Zvíře se nakonec vzdalo. S pleskotem doplulo k vnitřnímu břehu a hradním vratům a leželo naprosto tiše, zatímco Bink sesedl. Zdolal první překážku.

"Díky, koníku," řekl a vysekl vodnímu koni malou úklonu. Zvíře si odfrklo a se šploucháním rychle odplulo z dohledu.

Teď stál Bink před obrovskými dřevěnými vraty. Byla zavřená, a proto na ně zabušil pěstí. Vrata byla tak mohutná, že si narazil ruku a zvuk úderů zazněl jako tiché tom-tom-tom.

Vytáhl nůž a zabušil hlavicí rukojeti, protože svou novou hůl ztratil ve vodním příkopu, ale výsledek nebyl o mnoho lepší. Vrata byla zřejmě celá ze silného solidního dřeva, protože kdyby to byla fošnami pobitá rámová konstrukce, muselo by se jeho bušení ozývat jinak.

Třeba byl čaroděj mimo hrad? Jenže na druhé straně by mělo být na hradě nějaké služebnictvo.

Bink začínal zuřit. Podnikl dlouhou a nebezpečnou cestu, aby se sem dostal, byl ochoten zaplatit nehoráznou cenu za jednu jedinou směšnou informaci - a ten zatracený Dobrý čaroděj nemá dost slušnosti ani na to, aby mu přišel otevřít. Dobrá, on se dovnitř dostane i bez čaroděje. Nějak. On si své přijetí vynutí. Začal si pozorně prohlížet vrata. Byla dobrá tři a půl metru vysoká a dva metry široká. Vyrobená byla, jak se zdálo, z ručně opracovaných dvacetimetrových trámů. Ta věc musela vážit aspoň tunu - doslova. Neměla závěsy, což znamenalo, že se musela otevírat zasunutím na jednu stranu - ne, okamžik, záručně byly z plného kamene. Zvedala se snad nahoru? Nikde nebylo vidět žádné řetězy ani kladky. Samozřejmě mohly být ve dřevě z druhé strany nějaké silné šrouby, ale to by bylo velmi pracné a navíc riskantní, protože šrouby mají tu ošklivou vlastnost, že občas povolí v nejnevhodnějším okamžiku. Možná se celé dveře spouštěly dolů, do podlahy. Ale i práh byl z jednoho kusu kamene. Zdálo se, že kdyby se chtěl někdo dostat do

hradu nebo z něj, musel by celá vrata vytáhnout ze zárubní a odnést stranou.

To je nesmyslné! Muselo v tom něco být, ty dveře byly falešné! Někde tady bude jiný, mnohem jednodušší vstup, vhodný pro běžné užívání, buď magický nebo fyzický. Jediné co mu zbývalo, bylo ho najít.

V kamenné stěně? Ne, takové dveře by byly strašlivě těžké, a kdyby nebyly těžké, představovaly by slabinu celého opevnění, kudy by mohl nepřítel snadno proniknout do hradu. K čemu stavět takový hrad, kdyby měl takovou slabinu? Takže kde?

Bink přešel prsty po povrchu falešných dřevěných vrat. Najednou nahmátl jemnou rýhu. Když ji sledoval prstem zjistil, že rýha tvoří na vratech čtverec. Ano. Položil ruce do jeho středu a zatlačil.

Čtverec se pohnul. Zasunul se a nakonec spadl dovnitř a zbyl po něm otvor právě tak dost velký, aby se jím protáhl dospělý muž. Tady byl jeho vchod.

Bink nemařil čas. Protáhl se otvorem.

Ocitl se v špatně osvětlené síni. S další obludou.

Tentokrát to byla mantikora*) - stvoření velikosti koně, s hlavou člověka, tělem lva, dračími křídly a ocasem škorpióna. Jedno z nejděsivějších známých kouzelných zvířat.

"Vítej k obědu, jednohubko!" prohlásila mantikora a pozvedla článkovaný ocas obloukem nad hlavu. Měla podivná ústa se třemi řadami zubů, jedny v druhých - ale její hlas byl ještě zvláštnější. Zněl jako něco mezi flétnou a trubkou, krásný zvukem, ale velmi špatně srozumitelný.

Bink vytasil nůž. "Já nejsem tvůj oběd," odpověděl a dokázal do hlasu vpravit mnohem větší dávku sebedůvěry, než ve skutečnosti cítil. Teď si všiml, že obludný tvor je sameček.

Mantikora se zasmál, a teď zněly v jeho hlase kysele ironické tóny. "A čím oběd bys byl? Vždyť jsi mě tak naivně vlezl do pasti."

A to byla pravda. Jenže Bink už měl dost těch nesmyslných potíží a navíc se domníval, že nejsou tak nesmyslné, i když se to mohlo zdát paradoxní. Kdyby čarodějovy obludy sežraly všechny návštěvníky, přišel by Humfrey o všechny zákazníky a nedostal jediný honorář. Protože všechno ukazovalo na to, že Dobrý čaroděj je pěkný lakomec, který žije hlavně proto, aby se staral sám o sebe, potřeboval honoráře, aby rozmnožil své bohatství. To znamenalo, že tohle byl pravděpodobně další test, jako vodní kůň nebo falešné dveře. Takže na Binkovi bylo, aby znovu hledal řešení.

Můžu z téhle klece odejít kdy se mi zachce," ušklíbl se uštěpačně Bink. Nohy se mu třáslly strachem tak, že měl co dělat, aby mu kolena necvakala o sebe. "Tohle není stavěné na to, aby to udrželo tvora mé velikosti, to má uvěznit takové obludy, jako jsi ty. Ty jsi tady vězněm, stoličková hubo!"

"Stoličková-huba?!" opakoval mantikora nevěřicně a v ústech se mu při tom zablesklo přinejmenším šedesát stoliček.

"Ty lidská nicko, teď tě uštknu a ty upadneš do věčného spánku, plného strašlivé bolesti a strádání!"

Bink vyrazil ke čtvercovému otvoru. Obluda se za ním vrhla obrovským skokem a ocas s jedovatým trnem na konci jí vyletěl nad hlavu. Byla strašlivě rychlá.

Jenže Bink jen blafoval. Naznačil útěk ke dveřím ale vzápětí se vrhnul kupředu přímo mezi lví tlapy. To bylo přesně opačným směrem, než přišera čekala a ve vzduchu se samozřejmě nedokázala zastavit, natož změnit směr. Smrtelně jedovatý trn se zabodl do dřeva dveří a hlava jí proletěla otvorem. Lví ramena se v otvoru zaklínila - byla příliš velká, než aby prošla skrz. Obluda zuřivě řvala a bezmocně tloukla dračími křídly.

Bink tomu nedokázal odolat. Narovnal se, obrátil a zaječel: "To sis vážně myslel, že jsem se sem celou tu cestu plahočil jen proto, abych se odsud dal vyhnat takovým zmetkem, jako jsi ty, ty šašku s komickým zadkem?" Pak obludu rychle kopnul do zadku, přímo pod článkovaný ocas, jehož konec byl zaťatý do dveří.

Ode dveří se ozval strašlivý řev vzteku a bolesti. To už byl Bink ale na útěku síní a doufal, že najde dveře lidské velikosti. Jinak -

Zdálo se, že vrata za ním vybuchla. Ozvalo se zadunění, jak se mantikora osvobodil a padl zpět na nohy. Teď byl skutečně rozzuřený. Jestli tady někde není cesta ven -

Byla. Zkouška spočívala v tom, obejít obludu, ne ji zabít, ostatně žádný člověk by nedokázal takového tvora zabít nožem. Bink se protáhl mezi železnými pruty zamřížovaného otvoru ve chvíli, kdy se mantikora rozeběhl síní, zatímco mu z ocasu odpadávaly kusy dřeva.

Teprve teď byl Bink uvnitř hradu. Bylo to temné vlhké místo, bez větších známek lidské přítomnosti. Kde asi byl Dobrý čaroděj?

Jistě tady bude něco, nějaký způsob, jak by Bink ohlásil svou přítomnost, pokud na to hluk způsobený mantikorou nestačil. Bink se rozhlédl kolem a uviděl provaz visící od stropu. Pořádně za něj zatáhl a rychle poodstoupil, aby mu náhodou něco nespadlo na hlavu. Pořád ještě tomuhle úžasnému hradu tak docela nedůvěřoval.

Zazněl zvon. BIM-BAM, BIM-BAM.

Odněkud přihupkal starý elf. "Kdo, mám říct, že nám to přišel?"

"Bink, ze Severní vesnice."

"Cink odkudže?"

"Bink! B-I-N-K."

Elf si ho zavile prohlížel. "A co mám říct, že ten tvůj pán Bink chce?"

"Já jsem Bink! A hledám svůj magický talent."

"A co nabízíš výměnou za drahocenný čas Dobrého čaroděje?"

"To, co bývá zvykem. Jednoletou službu." Pak dodal tišeji. Je to zlodějna, ale už jsem se s tím smířil. Tvůj pán tedy dře lidi z kůže velmi nestydatě, to ti řeknu. A bez nože."

Elf se na chvíli zamyslel. "Dobrý čaroděj je momentálně zaneprázdněn. Nemohl bys přijít zítra?"

"Přijít zítra!" vybuchl Bink a zauvažoval o tom, co by s ním provedli vodní kůň a mantikora, kdyby jim dal druhou šanci.

"Tak chce se mnou ten starej smrad'och udělat kšeft, nebo ne?"

Elf se zamračil. "No, jestli to bereš takhle, tak pojď nahoru."

Bink následoval mužika vzhůru po točitém schodišti. S výškou se interiér hradu rozjasňoval a byl také zdobnější a obytnější.

Nakonec elf vstoupil do papíry naplněné pracovny. Tam se elf usadil za obrovský psací stůl. "Tak dobrá, Binku ze Severní vesnice. Prošel jsi přes ochranná pásma tohoto hradu. Proč si myslíš, že tvoje služba bude stát tomu starému vyřídudchovi za to, aby s tebou ztrácel čas?"

Bink se právě chystal vztekle se na elfa rozkřičet - ale zarazil se, protože si uvědomil, že to je Dobrý čaroděj Humfrey. Takže je po všem!

Nebylo důvodu, proč si vymýšlet, Humfrey ho teď stejně vykopne, takže Bink odpověděl přímo a pravdivě. Jsem silný a umím pracovat. Vy sám se musíte rozhodnout, jestli vám má práce stojí za to."

Jsi tvrdohlavý a bezpochyby máš komickou chuť k jídlu. Určitě bys mě stál na jídle víc, než zač by stála ta práce, kterou bych z tebe vymáčkal."

Bink pokrčil rameny, protože věděl, že by bylo zbytečné o takových věcech polemizovat. Musel by jen dále čaroději odporovat. Teď si uvědomil, že vlezl do poslední pasti. Do pasti vlastní arogance.

"Možná bys mohl alespoň nosit knihy a obracet mi stránky. Umíš číst?"

"Trochu," odpověděl Bink. Byl velmi dobrým žákem svého kentaurského učitele, ale to bylo před nějakými roky.

"No, zdá se, že co se týče urážek, jsi taky dost šikovný, možná bys mohl přemlouvat ty, co sem pořád lezou s těmi svými problémy, aby sem nelezli."

"Třeba," souhlasil Bink zachmuřeně. Bylo jasné, že tentokrát to pěkně pokazil - a to byl tak blízko ke svému cíli.

"Dobrá, tak do toho, nemáme na to celý den," vyštěkl Humfrey a vztekle nadskočil ve svém křesle.

Teď Bink viděl, že čaroděj ve skutečnosti není elf, ale velmi malý člověk. Elf, jako kouzelná bytost, samozřejmě nemohl být čarodějem. To bylo to, co Binka zpočátku spleťlo, i když se čím dál tím častěji zamýšlel nad platností těchto pouček. Xanth mu totiž neustále ukazoval takovou pestrost magie, o jaké se mu nikdy předtím ani nesnilo.

Zdálo se, že čaroděj Binka přijal. Bink ho následoval do vedlejší místnosti. Byla to laboratoř s policemi zaplněnými magickými přístroji a pomůckami; stejné věci zaplňovaly prakticky i celou podlahu, s výjimkou jediné větší čisté plochy.

"Ustup," přikázal Humfrey energicky, přestože měl Bink sotva dost místa se pohnout. Čaroděj nebyl právě postavou k pomilování. Bude to opravdu strašlivý úkol pracovat pro něj celý rok. Ale snad to bude stát za to, snad se dozví, nejen že nějaký magický talent má, ale že je to navíc nějaké opravdu skvělé nadání.

Humfrey vzal z police malou lahvičku, zatřásl s ní a postavil ji na zem do středu pentagramu - složité kreslené pěticípé hvězdy. Pak udělal oběma rukama současně jakési gesto a pronesl něco v tajemném jazyce.

Víčko lahvičky odskočilo a z hrdla se začal řinout kouř. Ten se pomalu roztahoval, až vytvořil dosti velký mrak, jenž se pak přeskupil do tvaru démona. Nebyl to nijak zvlášť strašlivý démon, rohy měl zakrnělé a na konci oháňky místo ostrého bodce měkký chomáč žíní. A ke všemu měl ještě brýle, které musely být dovezeny z Ordinérie, kde se podobné věcičky běžně používaly k vylepšení slabého zraku tamnějších obyvatel. Alespoň tak to říkaly mýty. Bink se téměř rozesmál. Představte si krátkozrakého démona!

"Ó, Boregare, " zarecitoval Humfrey, "volám tě z moci dané mi Smlouvou a žádám tě, rci, jaký magický talent má zde přítomný mladík, Bink ze Severní vesnice Xanthu."

Tak to bylo čarodějovo tajemství! Byl vyvolávač démonů. Pentagram mu sloužil k uvěznění démonů, vystupujících z jejich nádob, protože i snaživý démon byl stále ještě bytostí pekelnou.

Boregard zaostřil své očkované oči na Binka. Přístup blíže, abych si tě mohl dobře prohlédnout," prohlásil.

Jen pomalu!" zvolal Bink.

"No, ty jsi pěkně tvrdý oříšek k rozlousknutí," řekl démon.

"Nechtěl jsem po tobě žádný personální profil," vyštěkl Humfrey. Jakou má magii?"

Démon se soustředil. "Má magii - silnou magii - ale -"

Silnou magii! Binkovy naděje vyletěly k nebesům.

Jenže já ji nedokážu změřit," prohlásil Boregard. Udělal obličej na Dobrého čaroděje. "Promiň, tupá hlavo. Tohohle ti upřu."

"Tak se ztrat', ty vylizánče," zavrčel Humfrey a ostře tleskl rukama. Jak se zdálo, byl na urážky zvyklý, byly zřejmě součástí jeho životního stylu. Možná, že měl Bink zase štěstí.

Démon se změnil v dým a nehluchně vsákl zpět do své lahvičky. Bink na ni zíral a pokoušel se zjistit, co je v ní vlastně vidět. Byla tam opravdu drobná postavička, shrbená nad malou knížkou a četla si?

Teď se čaroděj obrátil k Binkovi. "Takže ty máš tak silnou magii, že se nedá změřit, co? Věděl jsi to? To jsi sem přišel okrádat mě o čas?"

"Ne," zavrčel Bink hlavou. "Vůbec jsem nevěděl, že mám nějakou magii. Nikdy se u mě žádná neprojevila. Doufal jsem - ale bál jsem se, že nemám vůbec žádnou."

"Víš o něčem, co by vysvětlilo tuhle záhadu? Co takhle nějaké kontrazaklínadlo?"

Ukazovalo se, že Humfrey má do všemocného mága hodně daleko. Jenže Bink už věděl, že je čaroděj především vyvolávačem démonů a to vysvětlovalo všechno. Nikdo nevyvolával démona bez dobrého důvodu. Čaroděj si účtoval za své služby tak vysoké ceny, protože na sebe bral opravdu velké riziko.

"O ničem takovém nevím," zavrčel Bink hlavou. "Snad jen, že jsem se napil kouzelné živé vody."

"To by Boregarda nezmátlo. To je nějak mazaný démon, skutečný magický vzdělanec. Nemáš náhodou té vody trochu s sebou?"

Bink mu podal svou polní láhev. "Nějakou jsem si nechal. Člověk nikdy neví, kdy by se mohla hodit."

Humfrey ji vzal, ukápl si trochu vody na dlaň a ponořil do ní špičku jazyka. Pak zamyšleně stáhl obočí. "Standardní vzorec," zabručel. "Ta nenarušuje ani informační ani zázrakovou magii. Mám sud podobné dole ve sklepě. Sám jsem ji vařil. Ta moje samozřejmě není zatížena tou sebestřednou magií, ani povinností starat se o pramen. Tuhle si ale nech, může být opravdu užitečná."

Čaroděj se pak chopil ukazovátko, pověšeného u velkého obrazu na stěně, na němž byly obrazy usmívajícího se anděla a zamračeného ďábla. "Zahrajeme si dvacet otázek."

Zamával rukama, vrhl zaklínadlo a Bink si uvědomil, že jeho předchozí úsudek byl předčasný. Humfrey uměl víc než jen vyvolávat demony - ale i přesto se specializoval na informace. "Bink ze Severní vesnice," pozvedl zase hlas. "Kdo se na něj zaměřil?"

Ukazovátko se stočilo a ukázalo na anděla.

"Má nějakou magii?"

Znovu anděl.

"Silnou magii?"

Anděl.

"Dokážeš ji rozeznat?"

Anděl.

"Řekneš mi, v čem spočívá její podstata?"

Ukazovátko se okamžitě stočilo k ďáblu.

"Co to má znamenat?" dotazoval se popuzeně Humfrey. "Ne, to není otázka, pitomče! To bylo zvolání! Já nechápu, proč od toho vy duchové dáváte nace pryč?" Spěšně vychrlil uvolňovací zaklínadlo a obrátil se k Binkovi. "Tady se děje něco moc legračního. Ale je to jako výzva. Musím na tebe použít zaklínadlo pravdy. Musíme se dostat až k základu celé té věci!"

Čaroděj znovu zamával krátkýma ručkama, zamumlal ošklivě znějící zaklínadlo a Bink se najednou cítil velmi podivně. Nikdy předtím se nesetkal s tímhle zvláštním typem magie, se všemi těmi gesty, slovy a dalšími náležitostmi; byl zvyklý na jednoduché talenty, které fungovaly, když se jim poručilo, aby fungovaly. Dobrý čaroděj však Binkovi připadal spíš jako vědec, i když Bink tomuhle termínu z Ordinérie pochopitelně nemohl rozumět.

Jaká je tvá totožnost?" vyptával se Humfrey.

Jsem Bink ze Severní vesnice." To byla pravda, ale tentokrát to Bink řekl proto, že mu to zaklínadlo přikazovalo, ne proto, že chtěl.

"Proč jsi sem přišel?"

"Abych zjistil, jestli mám nějakou magii, a když ano, tak jakou, protože když to nezjistím, budu muset odejít do exilu a nebudu se moci oženit s ..."

"Dost! Hloupé podrobnosti mě nezajímají." Čaroděj zavrtěl hlavou. "Tak ty jsi skutečně celou tu dobu říkal pravdu.

Záhada se prohlubuje, zápletka se zaplétá. Takže teď - jaký je tvůj magický talent?"

Bink se nadechl otevřel ústa a chystal se něco říci - a ozval se strašlivý řev.

Humfrey zamrkal. "Mantikora má hlad. Půjdu ho nakrmit. Kouzlo ukončit. Počkej tady, já mu dám nažrat." Odešel.

Jak nevhodný čas si mantikora zvolil pro to, aby se domáhal potavy! Bink však věděl, že čaroděj neměl na vybranou, musel si pospíšet obludu nakrmit. Kdyby se totiž vztekle zvíře osvobodilo ze své klece ...!

Bink byl ponechán se svými myšlenkami. Pomalu procházel místností, rozhlížel se, našlapoval opatrně a dával pozor, aby se ničeho nedotkl. Na stěně viselo velké zrcadlo v ozdobném rámu. "Zrcadlo, zrcadlo na stěně," zažertoval, "kdopak je ze všech nejkrásnější?"

Zrcadlo se zakalilo a pak znovu vyčistilo. Z něj se na Binka dívala obrovská, tlustá a bradavičnatá žába. Bink vyděšeně poskočil. Pak mu to ale došlo. Bylo to kouzelné zrcadlo a ukázalo mu toho nejkrásnějšího ze všech - nejkrásnějšího žabáka.

"Myslel jsem nejkrásnější lidskou ženu," upřesnil.

Teď se na něj ze zrcadla usmívala Sabrina. Bink ze začátku žertoval, ale měl si uvědomit, že zrcadlo ho samozřejmě vezme vážně, protože to jinak neumělo. Byla Sabrina skutečně ta nejkrásnější dívka ze všech? Objektivně vzato asi ne. Zrcadlo mu ji ukazovalo proto, protože Binkovy subjektivními názory zatížené oči ji tak chtěly vidět. Pro nějakého jiného muže -

Obraz se změnil. Teď ze zrcadla vyhlížela dívka Wynne. Ano, ta byla taky hezká, i když příliš hloupá, než by byla k něčemu. Některým mužům by se to ale mohlo i líbit. Na druhé straně -

Teď se v zrcadle objevila čarodějka Iris ve své nejsvědnější podobě. "Výborně, je čas aby ses ke mně vrátil, Binku," zvolala. "Pořád ještě z tebe mohu udělat -"

"Ne!" vykřikl Bink. Zrcadlo osleplo.

Trochu se uklidnil, postavil se znovu proti zrcadlu. "Umíš odpovídat i na jiné otázky?" zeptal se. Samozřejmě, že to zrcadlo umělo, jinak by tady nebylo.

Zrcadlo se zakalilo, a když se vyčistilo, objevil se v něm obraz anděla, značící ano.

"Proč máme takové potíže s odhalením mého magického talentu?"

Tentokrát se v zrcadle objevil obraz jakési chápavé končetiny... ano, byla to opičí tlapka.

Bink se na ni chvilku díval a pokoušel se odhadnout, co to znamená, ale význam obrázku mu unikl. Zrcadlo bylo pravděpodobně zmatené a ukázalo nějaký nesouvisející obrázek.

Jaký je můj talent?" zeptal se nakonec.

A zrcadlo popraskalo.

"Co děláš?!" ozval se za ním Humfreyův hlas.

Bink sebou provinile trhnul. Já - vypadá to, že jsem vám rozbil zrcadlo," odpověděl. "Chtěl jsem jen -"

"Tys ses ptal na tak hloupě přímé otázky předmětu, který je navržen na velmi jemné jednání," zabručel Humfrey rozzlobeně. "To sis vážně myslel, že ti může zrcadlo odpovědět na to, z čeho se mi vykroutil i démon Boregard?"

"Promiňte, nenapadlo mě -" omlouval se Bink neohrabaně.

"Vidím, že napácháš víc škody než užítku. Ale jsi pro mě také zajímavý oříšek. Tak budeme pokračovat." Čaroděj znovu udělal několik gest, pronesl zaklínadlo a obnovil kouzlo, které nutilo Binka mluvit jen pravdu. Jaký je tvůj magický -" Všechno se otřásl. Hrad se zachvěl v základech. "Zemětřesení!" zvolal Humfrey. "Všechno se strhlo nějak najednou!" Přesl místnost a vyhlédl úzkým oknem. "Ne, to jen kolem prochází neviditelný obr."

Pak se vrátil k Binkovi. Tentokrát na něj upřel zkoumavý pohled a se soustředěným výrazem si ho prohlížel. "To není náhoda. Něco zabraňuje tobě, nebo čemukoliv, aby mi dalo tuhle odpověď. Nějaká velmi silná, tajemná magie. Je to zaklínadlo, které na tebe mohl uvalit jen skutečně velký čaroděj. Myslel jsem si, že dnes už žijí jen tři tak mocné osoby, ale jak se zdá, bude tady ještě čtvrtá."

"Tři?"

"Humfrey, Iris a Trent. Ale ani jeden z nás nemá magii tohoto druhu."

"Trent! Zlý čaroděj?"

"No, vy mu možná říkáte Zlý. Mně to tak nikdy nepřipadalo. Byli jsme jistým zvláštním způsobem přátelé. Na naší úrovni vládnou určité vztahy -"

"Ale vždyť ten odešel do exilu nebo byl poslán do vyhnanství před dvaceti lety."

Humfrey vrhnul na Binka kosý pohled. "A ty snad kladeš rovnítko mezi exil a smrt? Sídli v Ordinérii. Své informace sice nedokážu získat ze světa za Štítem, ale jsem přesvědčen, že přežil. Je to výjimečný muž. Ale teď už bez magie."

"Ach." Bink totiž skutečně emocionálně kladl rovnítko mezi exil a smrt. Tohle bylo dobré upozornění - i za Štítem žili lidé. Nechtěl tam jít, ale Humfreyova poznámka přece jen poněkud zmírnila jeho představy.

"Přestože mě to neobvykle zajímá a dráždí, netroufám si vynucovat tuhle odpověď. Nejsem dostatečně zajištěn proti zabraňovací magii."

"Proč by měl někdo chtít, abych se nedozvěděl, jaký mám magický talent?" vrtěl nevěřicně Bink hlavou.

"Ale vždyť ty to víš. Jen to nedokážeš říci - dokonce ani sám sobě. Ta informace je pohřbena někde hluboko ve tvém vědomí. A jak se zdá, tak tam i zůstane. Já prostě nejsem připravený vzít na sebe tak strašlivý risk za odměnu pouhé jednoroční služby. Na téhle smlouvě bych docela určitě tratil."

"Ale proč by měl nějaký mág - podívejte, vždyť já nic nejsem! Nic! Nula! Jak by mohlo někomu prospět to, že já nevím, jaký je můj -"

"Vůbec to nemusí být osoba, ale věc, která na tebe uvalila tuhle kletbu. Zaklínadlo nevědomosti."

"Ale proč?"

Humfrey udělal znechucený obličej. "Mladíku, začínáš se opakovat. Tvůj talent může představovat hrozbu nějakému zvláštnímu zájmu. Tak jako je stříbrný meč hrozbou pro draka, i když mu není nablízku. Proto se ta příslušná entita brání tím, že zablokovala tvé vědomí, abys sis svůj talent nepamatoval."

"Ale -"

"Kdybychom to věděli, znali bychom tvůj talent," přerušil ho Humfrey stroze odpovědí na nevyslovenou otázku.

Bink se však nedal odbýt tak lehce. "A jak bych mohl dokázat, že nějaký talent mám, abych mohl zůstat v Xanthu?"

"No, zdá se, že tohle bude tvůj velký problém," poznamenal Humfrey, jako kdyby to byla pouhopouhá akademická otázka. Pokrčil rameny. "Kdybych znal odpověď, rád bych ti poradil, ale já ji neznám. Za své služby ti pochopitelně nebudu nic účtovat, protože jsem nebyl schopen je dokončit. Dám ti s sebou písemné vyjádření. Třeba ti král nakonec dovolí zůstat. Mám dojem, že v jednom z článků zákona se píše, že každý občan musí mít nějakou magii, ale už se tam nepraví, že ji musí demonstrovat na veřejnosti. Někdy nebývá její předvedení požadováno. Pamatuji si například jednoho mladíka, který uměl dle libosti přeměnit barvu vlastní moči. Byl mu vydán list, který ho zbavoval povinnosti předvádět svůj talent na veřejnosti."

Zdálo se, že neúspěch způsobil, že čaroděj se stal mnohem přístupnějším, téměř přátelským. Podal Binkovi chutné jídlo, které se skládalo z výtečného tmavého chleba a mléka - ze své soukromé chlebočnickové zahrádky a své čmlékoláči stáje - a vedl téměř příjemně společenskou řeč. "Chodí sem tolik lidí a plýtvá svými otázkami," svěřoval se. "Víš, trik není v tom najít odpověď, ale v tom, najít správnou otázku. Ten tvůj problém je první velká výzva, které po mnoha letech stojím tváří v tvář. Ten poslední - co že to... - aha. Laskavec. Ten farmář chtěl vědět, jak vypěstovat dokonalou rostlinu pro krásu i sílu, květ i semeno, oči i žaludek, aby dokázal lépe uživit svou rodinu a přivydělat si trochu na nějaký ten životní komfort. Vypátral jsem pro něj magický laskavec a ten se teď používá po celém Xanthu, a co já vím i mimo něj. Představ si, že jeho semena vypadají jako zrní a dá se z nich upéct chleba, který od pravého není téměř k poznání." Čaroděj otevřel zásuvku a vytáhl speciální bochník. "Vidíš, nemá stopku - byl upečený a ne vypěstovaný." Ulomil kus a podal ho Binkovi, který ho rád přijal. "To byla ta správná otázka. Z odpovědi měla prospěch celá země, zrovna tak jako ten člověk, který se mě ptal. Jenže příliš mnoho dotazů patří spíš k tomu druhu opičí tlapky."

"Opičí tlapka!" zvolal Bink. "Když jsem se ptal kouzelného zrcadla, ukázalo mi opičí -"

"To se ani nedivím. Ten obrázek je vlastně odvolávkou na jednu povídku z Ordinérie. Oni si tam myslí, že je to vymyšlené, ale tady, v Xanthu, podobná magie skutečně existuje."*)

"Ale co to..."

"Chceš přece jen investovat roční službu?"

"Hm, to ne, rozhodně ne za tuhle odpověď." Bink se soustředil na žvýkání zvláštního chleba. Byl trochu tužší než chléb obvyčejný.

"Tak ti dám odpověď zdarma. Znamená to jednoduše, že jde o magii, která ti přinese víc neštěstí než dobra, i když ti teoreticky zajistí to, po čem toužíš.

Je to magie, bez níž ti bude lépe než s ní."

Byl snad Bink šťastnější díky tomu, že nezná své magické tajemství? Jak se zdálo, právě tohle se mu zrcadlo snažilo říci. Jenže jak mohl exil, který ho připraví o všechno, být lepší než tahle informace? "Chodí sem hodně lidí s otázkami, bez ohledu na to, jestli jsou hloupé nebo ne?"

"Teď, když jsem si vybudoval svůj hrad a ukryl ho, už jich tolik není. Teď už sem cestu najdou jen ti opravdu rozhodnutí. Jako ty."

Jak jste ho postavil?" Dokud čaroděj mluví...

"Postavili mi ho kentauri. Přemnožilo se jim tam nějaké hmyzí neřádstvo a já jim zjistil, jak se ho zbavit a oni mi celý rok sloužili. Jsou to neuvěřitelně schopní řemeslníci a odvedli skvělou práci. Takže čas od času pokazím cesty a rozmnožím chybověrná zaklínadla, aby mě neobtěžovali náhodní dotazovatelé. Musím říci, že je to skvělé místo."

"A co ty obludy?" zvolal Bink. "Vodní kůň a mantikora si odsluhují svou roční službu - odrazují jalové vypytače?"

"Samozřejmě. Nebo si myslíš, že by tady zůstávali jen pro moje krásné oči?"

Bink se zamyslel. Vzpomněl si na pekelnou, škodolibou radost, s níž se ve vodě zmítal vodní kůň. Ale i přesto, jistě by dal přednost otevřenému moři před vodním příkopem.

Bink dojedl chléb. Byl skutečně téměř tak chutný jako rostlý. "Se svým magickým darem vědění a informací byste mohli být - no ano, mohli byste být králem!"

Humfrey se zasmál a v jeho smíchu nebylo nic ani ješitného ani zatrpklého. "Koho z lidí, kteří mají všech pět pohromadě, by napadlo, že by se mohli stát králem? Je to nudná a nevděčná práce. Nejsem pedantický autoritář, ale učenec. Většina mého úsilí směřuje k tomu, aby má magie byla bezpečná a výjimečná a vylepšuji ji, aby se dala lépe a pestřeji využít. Zbývá mi nesmírné množství práce a já stárnu. Nemůžu plýtvat časem na hloupé rozptylování. Ať si korunu vezme ten, kdo o ni stojí."

Znepokojený Bink začal v duchu pátrat po někom, kdo by chtěl vládnout Xanthu. "Čarodějka Iris -"

"Potíž s tím, když někdo provozuje iluze," řekl Humfrey vážně, "je v tom, že dřív nebo později začne propadat iluzím sám. Iris nepotřebuje ani tak moc, jako pořádného mužského."

Dokonce i Bink poznal, že na tom je velká část pravdy. "A proč se tedy nevdá?"

Je čarodějkou a skutečně výbornou. Ovládá síly s jakými jsi se ještě nesetkal. Potřebuje muže, kterého by mohla respektovat - muže, který ovládá silnější magii než ona. V celém Xanthu jsem já jediný, kdo má silnější magii než ona. A já patřím k předchozí generaci, jsem pro ni příliš starý, a to nemluvím o tom, že bych musel mít do ženění chuť, a kromě toho bychom byli neustále soupeři, protože naše talenty jsou vlastně v protikladu. Já se zabývám a obchoduji s pravdou a ona klamem a iluzí. Já toho vím příliš mnoho, ona si myslí, že toho ví příliš mnoho. Proto kuje pikle se slabšími mágy a sama sebe přesvědčuje, že to přinese kýžený výsledek." Potrásl hlavou. "To je velmi zlé, skutečně. Král slábne a nemá žádného dědice. Zákon, který požaduje, aby v takovém případě koruna přešla jen na velkého mága, ji vede k přesvědčení, že by to mohla být ona - a sama koruna se stává předmětem jejich machinací. Ne každý mladý muž je tak bezúhonný jako ty, natož aby měl tvou věrnost ke Xanthu."

Bink cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. Takže Humfrey věděl o Irisině nabídce i jejich setkání. Čaroděj nejen že odpovídal na dotazy za honorář, ale mezitím sledoval všechno, co se v Xanthu dělo. Jak se ale zdálo, neunavoval se tím, aby do toho dění zasahoval. Byl pouhým pozorovatelem. Možná, že prozkoumal motivy a pozadí některých zvláštních vypytačů, zatímco je zdržoval mořský kůň, falešné dveře a mantikora. Bylo samozřejmé, že ve chvíli, kdy se některý z nich dostal dovnitř, byl Humfrey připraven. Možná, že si právě informaci o Iris uchovával pro případ, že by někdo přišel a zeptal se Jaké největší nebezpečí hrozí Xanthu?" a on by pak jen klidně vyinkasoval odměnu za poskytnutou odpověď.

Jestliže král zemře, přijmete korunu?" zeptal se Bink. Jak jste říkal, na trůn musí dosednout velký mág a pro dobro celého Xanthu -"

"Tady kladeš otázku téměř tak nebezpečnou, jako byla ta, která tě sem přivedla," řekl Dobrý čaroděj nevrle. "Mám sice jistou dávku patriotismu, ale mám také jistou zásadu, nevměšovat se do přirozeného běhu věcí. Co se týče onoho konceptu magie opičí tlapy, platí v něm jistá věc. Magie se nedá zaplatit. Předpokládám, že kdyby nezbývala žádná jiná možnost, přijal bych korunu - ale ještě předtím bych co nejdůkladněji pátral po jiném velkém mágovi, který by se toho nevděčného úkolu ujal. Celé generace už se nám neobjevil někdo, kdo by mohl vystoupat na samý vrchol. Už dávno někoho takového očekáváme." Zamyšleně se zadíval na Binka. "Zdá se, že s tebou je spojena tak mocná magie - ale tu nedokážeme spoutat, protože ji nedokážeme definovat. Proto velmi pochybuji o tom, že bys byl dědicem trůnu právě ty."

Bink vybuchl nedůvěřivým rozpačitým smíchem. Já? To urážíte trůn!"

"Ne, máš jisté vlastnosti, které by udělaly trůnu čest - jen kdybys měl přesně určenou, kontrolovatelnou magii. Čarodějka Iris si pravděpodobně vybrala mnohem lépe, než tušila, nebo než měla v úmyslu. Jak jsme však zjistili, působí tady velká dávka rušivé magie, která tě obklopuje - i když já sám si nejsem jistý, že ten, kdo je zdrojem této magie, by byl dobrým králem. Je to nejen velmi podivná, ale i velmi složitá věc."

Bink se opájel představou, že je mocný mág, který by se mohl stát králem a vládnout celému Xanthu. Bylo však zvláštní, že díky těmto myšlenkám se naopak velmi rychle uklidnil. Hluboko v duši cítil, že postrádá nezbytné vlastnosti, a to i navzdory Humfreyovým poznámkám. Nebyla to jen otázka magie, ale i základního životního stylu a ambicí. Nikdy by nedokázal odsoudit člověka k smrti nebo do exilu, byť by byl rozsudek sebespravedlivější, nedokázal by vést armádu do války, nebo strávit celý den v rozsuzování drobných při svých poddaných. Sama ta nesmírná zodpovědnost by ho brzy srazila k zemi. "Máte pravdu. Žádná osoba, která je při smyslech, nemůže stát o to být

králem. Jediné, po čem toužím já, je oženit se se Sabrinou a usadit se."

Jsi velmi rozumný mládenec. Přenocuj u mě a ráno ti ukážu nejkratší cestu domů a poskytnu ti magickou ochranu proti všem nebezpečím cesty."

"Vy máte repelent na niklonožky?" zeptal se Bink s hlasem plným naděje, když si vzpomněl na rokliny, které s ním kentaurka Cherie přeskočila, a které teď bude muset překonat pěšky.

"Správně. Budeš sice stále ještě muset mít všech pět pohromadě, protože žádná cesta není pro hlupáka zcela bezpečná. Ale zato ti na cestu budou bohatě stačit dva dny."

Bink tedy zůstal na noc. Zjistil, že se mu hrad i jeho obyvatelé docela zamlouvají. Dokonce i mantikora byl teď docela přátelský, když se za Binka zaručil i čaroděj. Já bych tě doopravdy nesežral, i když připouštím, že jsem na to minutku nebo pět myslel, když jsi mě kopl do... ocasu," sdělil Binkovi. Je to má práce, vyděsit ty, kteří to nemyslí skutečně vážně, tak, aby utekli. Podívej, vždyť já tady nejsem ani zavřený." Opřel se o mřížovou bránu a ta se otevřela. "Rok už mi skoro uběhl a řeknu ti, že skoro lituji, že už mi to bude končit."

"S jakou otázkou jsi sem přišel?" zeptal se Bink poněkud nervózně a pro jistotu se připravil na to, že se dá na útěk. V otevřeném prostoru by se v žádném případě mantikorovi nemohl postavit.

"Přišel jsem se zeptat na to, zda mám duši," odpověděla obluda naprosto vážně.

Bink znovu musel ovládnout svou reakci. Celoroční službu za jednu filosofickou otázku? "A co ti odpověděl?"

"Odpověděl mi, že duši mají jenom ti, kdo se o ni zajímají."

"Ale... ale potom ses přece vůbec nepotřeboval ptát. Zaplatils rok služby za nic."

"To ne. Zaplatil jsem rok za všechno. Mám-li duši, pak to znamená, že nikdy skutečně nezemřu. Mé tělo může zetlít, ale já budu znovuzrozen. A jestli ne, můj stín se bude toulat světem, aby vyřídil nevyřízené, nebo spočinul na věky v nebi či v pekle. Ujistil jsem se o své budoucnosti; nikdy nebudu strádat zapomněním. Důležitější otázka ani odpověď pro mě neexistuje. Přitom je důležité, že odpověď musela mít svou správnou formu. Jednoduché ano nebo ne by mě neuspokojilo. Mohlo to být obyčejné hádání nebo čarodějův osobní názor. Podrobné technické vysvětlivky by celou tu záležitost jen zamlžily. Humfrey odpověď formuloval takovým způsobem, že pravda byla jasná a neochvějná. Teď už nikdy nemusím pochybovat."

Bink byl dojat. Když byla věc podána tímto způsobem, dávala smysl. Humfrey dodal dobré zboží. Byl to poctivý čaroděj. Ukázal mantikorovi a spolu s ním i samotnému Binkovi něco bezpochyby velmi důležitého, co se týkalo podstaty života v Xanthu. Jestliže ty nejdivočejší spojné obludy měly duše se vším, co z toho vyplývalo, kdo by je mohl obvinít z toho, že jsou zlé?

7. VEXILU

Cesta byla široká a čistá, bez jakýchkoliv magických vlivů. Bink měl strach jenom v jednom místě. V oblasti s malými, jakoby červíky vyhlodanými dírkami ve kmenech stromů a okolních balvanech. Dírkami, které se klikatily skrze předměty z jedné strany na druhou. Byli tady vrtonoši zhoubní!

Rychle se ale uklidnil. Vrtonoši tudy prošli už dávno, to bylo jasné. Tahle hrozba už byla dávno zničena. Tam, kde ale kdysi zamořili kraj, to bylo skutečně příšerné, protože tito malí létající červi se magickým způsobem provrtali čímkoli, co jim přišlo do cesty, a to včetně zvířat a lidí. Takový strom mohl přežít několik nevelkých děr ve svém kmeni, ale člověk pravidelně vykrvácel k smrti, a to i za předpokladu, že mu vrtonoši neprovrtali některý z životně důležitých orgánů. Už jenom ta pouhá představa přinutila Binka bolestivě zamrkat. Doufal, že se vrtonoši v Xanthu už nikdy nerozmnoží. Ale to nebylo nikdy jisté. Tam, kde se do věci míchala magie, nebylo nikdy nic jistého.

Kráčel rychleji, protože i když si to nechtěl připustit, pohled na staré jizvy po vrtonoších ho znervóznil. Během půlhodiny došel k propasti a tam skutečně objevil ten prapodivný most, o němž mu Dobrý čaroděj řekl. Ověřil si jeho existenci tím, že sebral hrst písku a hodil ho do prostoru. Písek zůstal na jednom místě ležet. Kdyby tak o tom věděl na své cestě sem - ale samozřejmě, tak to bylo s informacemi vždycky. Bez nich většinou člověk strádal neočekávanými obtížemi. Kdo by si jen pomyslel, že přes propast vede neviditelný most?

Ale přece si musel Bink přiznat, že dlouhá oklika, kterou musel jít, nebyla tak docela ztraceným časem. Stal se účastníkem Slyšení, ve kterém se projednávalo znásilnění, pomohl stínu, viděl velké množství úžasných iluzí, zachránil vojáka Crombieho a naučil se mnoho důležitých věcí o Xanthu. Nestál by o to, podniknout to celé znovu, ale díky těm zkušenostem o něco dozrál.

Vstoupil na most. Byla tady jedna věc, před kterou ho čaroděj varoval. Jakmile jednou vykročil na most, nesměl se vrátit, protože most by se odhmotnil a shodil ho do propasti. Proto kráčel pevnou nohou kupředu, přestože se pod ním otvírala strašlivá hlubina. Pocit bezpečí mu dodávala jenom ruka, kterou svíral na neviditelném zábradlí.

Odvážil se riskovat pohled dolů. Tady bylo dno propasti výjimečně úzké - v těchto místech to byla spíše prasklina než propast. Tudy by drak Propasti proběhnout nemohl. Zdálo se ale, že na strmých stěnách by se při sestupu dolů nebylo stejně čeho zachytit. Kdyby tady pád dolů člověka nezabil, zemřel by dole zimou a hladem. Pokud by se mu ovšem nepodařilo zdolat nejužší část pukliny na východě nebo na západě a tak se dostat do nějaké lepší části propasti, kde by ho mohl ovšem zase chytit drak.

Konečně byl Bink na druhé straně. Všechno, co k tomu potřeboval, byla znalost místa a sebedůvěra. V bezpečí, s nohama na pevné zemi, se ohlédl. Po mostu samozřejmě nebylo ani vidu ani slechu a nic nenaznačovalo, že by tady nějaký byl. Bink neměl v úmyslu riskovat další přechod.

Nervozitou mu vyprahlo a pocítil žízeň. Na jedné straně stezky zahlédl pramen. Stezky? Ještě před okamžikem tam žádná nebyla! Aha - stezka vedla od mostu ale k němu ne. Běžná jednosměrná magie. Pokračoval k prameni. Měl sice plnou polní láhev vody, ale to byla živá voda. Nepil ji, snažil se ji ušetřit pro nějakou budoucí naléhavou příležitost.

Z pramene prýštila slabá stružka vody, a když proběhla úzkým klikatým korytem, stékala dolů do propasti. Břehy stružky byly bohatě porostlé podivnými rostlinami - zelenaly se tam druhy, jaké Bink nikdy předtím neviděl - jahodový

šlahoun na němž rostly buklískové oříšky a kapradí s opadavými listy. Zvláštní, ale nikoliv nebezpečné. Bink se pozorně rozhlédl po dravcích, kteří mohli u vody čekat na kořist. Když žádné neobjevil, ulehl na břeh pramene a sklonil ústa k lákající vodě.

Jak sklonil hlavu, zaslechl kdesi nad sebou flétnové volání. Jako by tam někdo tiše volal: "Budeš litovááát!"

Zvedl hlavu a rozhlédl se po okolních stromech. Na větvi tam seděl malý ptačí tvor, pravděpodobně nějaký druh harpyje a napjatě ho pozoroval. Měla plná ženská ňadra a stočený hadí ocas. Pokud se držela v uctivé vzdálenosti, nemusel si jí všimnout.

Znovu sklonil hlavu - a kdesi nedaleko zaslechl šustivé zvuky. Vyskočil, vytasil nůž, poodešel rychle několik kroků, a když se obrátil po sluchu, uviděl mezi stromy neuvěřitelnou věc. V divokém uzlu se tam zmítali dva bojující tvorové.

Byli to grif a jednorožec. Grif byl samec a jednorožec klisnička a... a... oni vůbec nebojovali, oni tam...

Bink ustoupil hluboce pohoršený. Vždyť to byly dva rozlišné druhy! Jak jen mohli?

Znechuceně se vrátil k prameni. Teprve teď si všiml stop - jak grif tak jednorožka tady museli pít, pravděpodobně ne víc než před hodinou. Možná, že také přešli neviditelný most, stejně jako on, a uviděli pramen. Byl velmi příhodně umístěn. To znamená, že voda nemůže být otrávená -

Najednou pochopil. Byl to pramen lásky! Kdokoliv se z něj napil, zamiloval se bezhlavě do prvního tvora, kterého potom potkal, a -

Znovu se podíval na gryfa a jednorožku. Neustále se věnovali jeden druhému a zdálo se, že jejich touha je nenasytná.

Bink od pramene pomalu ustoupil. Kdyby se z něj byl napil -

Otřásl se. Žízeň ho najednou přešla.

"No tak, napij se," zatrylkovala harpyje.

Bink sebral se země kámen a hodil ho po ní. S hlasitým zaskřehotáním vyletěla výš a posměšně se rozesmála. Pohrdavě na něj vyvrhla několik bobků, které ho taktak minuly. Nic nebylo odpornějšího, než harpyje.

Je pravda, že ho Dobrý čaroděj varoval. Říkal, že Binkova zpáteční cesta nebude tak docela bez problémů. Těmhle pramen jistě patřil k věcem, jež Humfrey nepovažoval za důležité, a proto se o něm zvlášť nezmínil. Jakmile se Bink jednou dostane na cestu, po které šel tam, nebezpečí mu budou známa... jako třeba mírotravní jakoborovice.

Jak jimi projde? Potřeboval nepřítele, se kterým by lesem cestoval, ale žádného neměl.

Pak najednou dostal skvělý nápad. "Hej, ty - ptačí mozku!" zavolal směrem k hustým stromům. "Drž se ode mě co nejdále, nebo ti nacpu ten tvůj hnusný ocas do tvé ještě hnusnější huby."

Harpyje odpověděla proudem zuřivých kleteb a urážek. Jaký ta měla slovník! Bink po ní hodil další kámen. "Varuji tě," křičel na ni, "ne aby tě napadlo mě sledovat!"

"Budu tě sledovat až na sám okraj Štítu," skřehotala zuřivě. "Nikdy se mě nezbavíš!"

Bink se po straně usmál. Teď měl vhodného společníka - nebo spíš společnici.

Pokračoval v cestě, uhýbal trusu, který na něj harpyje občas házela a doufal, že jí její zuřivost vydrží přes tu část lesa, kde rostly mírotravní jakoborovice. A pak - ale na to byl čas potom.

Brzy se stezka spojila s tou, po níž před časem vyrazil k jihu. Zvědavě se rozhlédl na obě strany hlavní cesty. Bylo po ní vidět daleko na jih i na sever. Otočil se směrem, odkud přišel, a zjistil, že za ním není nic jiného než hluboký prales.

Udělal krok zpět do místa, o kterém si byl jist, že jím prošel před chvilkou, a stál po kolena v doutnavkovém ostrověsu. Jak se začal hýbat, začaly mezi šlahouny přeskakovat jiskry a ostrověs se mu začal ovíjet kolem nohou a jen díky tomu, že přešlapoval a ustupoval s až přehnanou pozorností a opatrností, se mu podařilo vymánit se z té nebezpečné rostliny a ani nebyl příliš poškrábán. Harpyje se mu při tom smála tak odporným způsobem, že málem spadla z větve, na které seděla.

Tímhle směrem prostě žádná stezka nevedla. Jakmile se však obrátil obličejem na druhou stranu, byla před ním, vedla zcela jasně doutnavkou a napojovala se na hlavní cestu. Hm, dobrá, a proč se vlastně takovými otázkami unavuje?

Kouzla byla kouzla, neměla žádnou logiku, jen svou vlastní. To přece každý věděl. Každý, jen Bink občas ne.

Šel celý den a minul potok, z nějž napít se, znamenalo stát se rybou. "Napij se, harpyje!" - ale obluda o očarováném prameni věděla a zasypala do deštěm nadávek a trusu. Procházel kolem místa mírotravních jakoborovic: "Odpochň si, ty poletucho!" a u pukliny s niklonožkami: "Vyhrábní si tam něco k jídlu," ale už nějakou dobu používal repelent, který mu dal Dobrý čaroděj a neviděl jedinou niklonožku.

Nakonec se zastavil na farmě, která byla na území kentaurů, aby požádal o nocleh. Harpyje se tady přece jen vzdala svého pronásledování - neodvážila se přijít na dostřel kentaurů luků. Kentauři s úžasem poslouchali, když jim vyprávěl o tom, co prožil v propasti a na dalších cestách, a považovali to za dostatečnou náhradu za večeři a nocleh. U kentaurů bydlelo prakentauře, veselé, věčně vyhazující mládě, kterému ještě nebylo ani pětadvacet let - což byl sice Binkův věk, ale u kentaurů představoval asi čtvrtinu odpovídajícího věku lidského. Bink si s ním hrál a dělal mu pro pobavení stojky, což je věc, jakou žádný kentaur nedokáže, a hříbě bylo naprosto okouzleno.

Další den Bink pokračoval v cestě k severu a harpyje se neobjevila. Jaká úleva! Teď, když o tom přemýšlel, říkal si, že by příště možná raději riskoval průchod mírovým lesem sám. Vždy, když strávil celý den v proudu jejích nadávek, měl pocit, že má odporně ušpiněná uši, a že se mu nikdy nepodaří pořádně si je umýt. Zbytek území kentaurů prošel, aniž někoho potkal. V podvečer dorazil na dohled k Severní vesnici.

"Hele! Nemagický zázrak se vrátil!" křičel Zink. U Binkových nohou se otevřela hluboká jáma a přinutila ho tak proti jeho vlastní vůli uskočit. Zink by byl skvělý společník na cestu lesem mírumilovných jakoborovic! Dalších děr už si Bink nevšímal a pokračoval k rodnému domu. Dobrá, takže se vrátil domů. Ale proč sem vlastně tolik spěchal?

Jednání proběhlo nazítří, ve venkovním amfiteátru. Královské palmy vytvářely kolonády a byly skvělou kulisou pro samo jeviště. Lavice tvořily vyčnívající, spirálově stočené kořeny obrovských suchozemských cypřišů. Vzadu byl

prostor uzavřen čtyřmi obrovskými medovými javory. Binkovi se tohle uspořádání vždycky líbilo - ale teď v něm vzbuzovalo velmi smíšené, spíše nepříjemné pocity. Bylo to místo jeho soudu.

Starý král předsedal, protože to byla jedna z jeho královských povinností. Měl na sobě královský šat posetý diamanty, překrásnou zlatou korunu a v ruce ozdobné žezlo - symboly své moci. Když zazněly fanfáry, všichni obyvatelé se uklonili. Bink se nedokázal ubránit skryté závisti, když viděl celou tu královskou nádheru.

Král měl impozantní bílou hřívu a dlouhý plnovous, ale oči mu každou chvíli začaly bloudit prázdným pohledem po okolí. Královští sloužící do něj museli každou chvíli strčit, aby král neusnul a také aby si uvědomil, že vede jistý rituál. Na začátku předvedl král svůj magický talent tím, že vyvolal bouři. Pozvedl roztřesené dlaně do výše a zamumlal zaklínadlo. Zprvu zavládlo ticho, ale po chvíli, kdy se zdálo, že jeho magie už vyprchala docela, proletěl volným prostorem závan větru a serval se stromů přehršlí listů.

Nikdo neřekl ani slovo, i když bylo jasné, že taková demonstrace mohla být také naprostou náhodou. Závan větru měl do bouře velmi daleko. Několik dam však podlézavě rozevřelo deštníky a hlavní obřadník rychle popohnal věci kupředu.

Binkovi rodiče, Roland a Bianca, seděli v první řadě, právě tak jako Sabrina. Ta byla snad ještě krásnější, než si ji pamatoval. Roland zachytil Binkův pohled a kývnutím mu dodával odvahu a na Biance bylo vidět, že má slzy na krajíčku, ale Sabrina klopila zrak. Všichni o něj měli strach. A právem, pomyslel si.

Jaký talent chceš předložit svým spoluobčanům k posouzení?" zeptal se Binka hlavní ceremoniář. Jmenoval se Munly a byl to Rolandův přítel. Bink věděl, že Munly udělá všechno, co bude v jeho silách, aby pomohl - ale svým úřadem byl nucen následovat předepsaný postup.

Teď měl slovo Bink. Já - já ho nemohu demonstrovat," odpověděl, "ale mám písemný doklad od Dobrého čaroděje Humfreyho, že mám svou magii." Roztřesenou rukou podával ceremoniáři pergamen.

Muž lístek vzal, podíval se na něj a podal ho králi. Král si lístek přiložil k očím, ale měl je tak usazené, že nebylo v jeho silách přečíst jediné písmeno.

Jak vaše veličenstvo vidí," zamumlal Munly diskrétně, "je to vzkaz od Dobrého čaroděje Humfreyho, který nese i jeho magickou pečeť." Na Humfreyho magické pečeti bylo zobrazeno zvíře s ploutvemi, které na čenichu balancovalo míčem. "Říká se tady, že tato osoba vlastní bližší neurčitelný magický talent."

Výhaslý monarchův zrak na okamžik zahořel. "To nic neznamena," zamumlal. "Humfrey není král, král jsem já!" Nechal pergamenový lístek spadnout na zem.

"Ale -" pokusil se protestovat Bink.

Hlavní ceremoniář na něj vrhl varovný pohled a Bink věděl, že je to beznadějné. Král až chorobně žárlil na Dobrého čaroděje Humfreyho, jehož síla byla pořád ještě značná a nechtěl vzít na jeho vyjádření zřetel. Bez ohledu na důvody bylo jednoduše po všem. Král promluvil. Argumenty by celou věc jen zkomplikovaly.

Pak dostal Bink nápad. "Přinesl jsem králi dar," řekl. "Vodu z pramene Živé vody."

Munlymu zablesklo v očích. "Máš kouzelnou vodu?" Uvědomoval si velmi dobře výhody plně funkčního krále.

"Ve své polní láhvi," přikývl Bink. "Donesl jsem ji - podívejte, vyléčila můj zraněný prst." Pozvedl levou ruku. "Vyléčila mi i nastuzení a viděl jsem ji vyléčit několik dalších lidí. Léčí cokoliv a okamžitě." Nepovažoval za nutné blíže vysvětlovat připojené závazky, které s sebou napití neslo.

Munlyho talent spočíval ve vyvolávání malých předmětů. "S tvým dovolením -"

"Máš ho," přikývl rychle Bink.

V obřadnickových rukou se objevila polní láhev. "To je ona?"

Ano." Poprvé cítil Bink skutečnou naději.

Munly znovu přistoupil ke králi. "Bink vám přinesl dar, Vaše Veličenstvo," prohlásil. "Živou vodu!"

Král od něj převzal láhev. "Živou vodu?" opakoval a zdálo se, že téměř neví, o čem je řeč.

"Vyléčí všechny choroby," ujišťoval ho Munly.

Král se znovu zadíval na láhev. Jeden doušek a bude si moci přečíst čarodějovu zprávu, vyvolat znovu skutečné bouře - a dělat rozumná rozhodnutí. To by mohlo způsobit i změnu rozhodnutí v Binkově věci.

"To chcete naznačit, že jsem nemocný?" zamračil se najednou král. Já se nepotřebuju z ničeho uzdravit! Jsem stejně fit, jako jsem vždycky býval." Pak obrátil láhev dnem vzhůru a nechal vzácnou tekutinu vytéct na zem.

Binkovi bylo, jako kdyby viděl vytékat vlastní krev, ne pouhou vodu. Viděl, jak je jeho poslední naděje ničena toutéž senilitou, kterou doufal vyléčit. A navíc mu tím pádem nezbývala žádná živá voda pro vlastní naléhavé případy, už se neměl v případě nouze čím léčit.

Byl snad tohle trest pramene za Binkovo odmítnutí? Přivést ho na dosah ruky ke zdánlivému vítězství a v posledním okamžiku ho nechat prohrát? Tak či onak, byl ztracen.

Věděl to i Munly. Sehnul se, zvedl láhev, která mu zmizela z ruky, aby se objevila v domku Binkových rodičů. Je mi to líto," řekl tiše. Pak nahlas: "Demonstruj svůj talent!"

Bink to zkusil. Soustředil se a poroučel své magii, ať už se týkala čehokoliv, aby zlomila svá pouta a projevila se. Nějak. Nic se však nestalo.

Zaslechl vzlyk. Sabrina? Ne, byla to matka. Roland seděl s kamennou tváří a jeho kodex cti mu bránil projevit se osobně. To však obstarali jiní - Zink, Jama a Putifar se zlomyslně ušklíbali. Teď měli důvod cítit se nadřazení, ani jeden z nich nebyl magický nepodarek.

"Nedokážu to," zašeptal Bink.

A znovu byl na cestě. Tentokrát mířil k západu, k pevninskému mostu. Měl novou hůl a sekeru a nůž a jeho polní láhev

byla naplněna obyčejnou vodou. Bianca mu udělala ještě lepší obložené chleby než na první cestu, tentokrát byly ochucené jejími slzami. Od Sabriny nedostal nic - od rozhodnutí ji neviděl. Xanthské zákony nedovolovaly vyhoštěnému exulantovi vzít s sebou nic víc, než by si vzal za obvyklých podmínek, a hlavně žádné cennosti, protože nikdo nestál o to, aby Xanth přilákal nežádoucí pozornost těch z Ordinérie. I když byl Xanth chráněn Štítem, bezpečí nikdy nebylo dost.

Binkův život tedy prakticky skončil, protože byl vyhnán ode všeho co znal. Stal se prakticky sirotkem. Už nikdy v životě nebude svědkem magických zázraků. Bude navždy připoután k zemi, v bezbarvé, šedivé společnosti v Ordinérii. Co kdyby přijal návrh čarodějky Iris? Byl by mohl alespoň zůstat v Xanthu. Kdyby to jen věděl... Stejně by ale byl nezměnil své rozhodnutí. Co bylo správné, bylo správné a co bylo špatné, zůstávalo špatným.

Nejpodivnější na tom všem bylo, že se ani necítil nijak zvlášť zoufalý. Přišel o své občanství, rodinu i přítelkyni a stál tváří v tvář velkému neznámu Vnějška - ale přes to všechno byl v jeho kroku jistý donkichotský optimismus. Byl to jeho vlastní pud sebezáchovy, který nadlehčoval jeho ducha, aby mu zabránil v sebevraždě. Nebo to byla skutečnost, že konečně padlo rozhodnutí, proč cítil jisté ulehčení? Byl zmetkem mezi magickými lidmi, a proto teď odchází mezi lidi svého vlastního druhu.

Ne, tak to nebylo. On měl magii. Nebyl zmetek. Měl magii, a to silnou, magii čarodějů! Tak mu to řekl Humfrey a on tomu věřil. Jen byl neschopný ji využít. Jako člověk, který dokázal udělat barevnou skvrnu na stěně, ale široko daleko žádná stěna nebyla. Proč by měl být magicky němý, to nevěděl, ale znamenalo to že měl pravdu, a že královské rozhodnutí bylo mylné. Ti, kdož nebyli na jeho straně, udělají lépe, když se od něj budou držet co nejdále.

Ne - tak to také nebylo. Jeho rodiče odmítli vystoupit proti xanthským zákonům. Byli to hodní a poctiví lidé a Bink chápal jejich pohnutky. On byl v podobné situaci, když odmítl spolupracovat s čarodějkou. Roland a Bianca by mu nemohli pomoci, kdyby ho doprovodili do exilu, který si navíc sami nezasloužili - ani tím, že by se pokusili nějakým způsobem ošidit zákon či systém. Udělali, co cítili, že je správné, na úkor velkých osobních obětí a on na ně byl pyšný. Věděl, že ho milují, ale museli ho nechat jít jeho vlastní cestou bez toho, aby se mu do něčeho míchali. Z toho pramenila část jeho dobré nálady.

A Sabrina? Co s ní? I ona odmítla podvádět. Jenže cítil, že ona postrádala odpovědnost a věrnost, se kterou jeho rodiče přistupovali k podstatě věcí. Kdyby byla měla dostatečný důvod, byla by ochotná i podvádět. Zachovala se jak se zachovala proto, že ji Binkův nešťastný osud nijak zvlášť nedojímal. Její láska nebyla dost hluboká. Milovala ho kvůli kouzelnému talentu, o němž byla přesvědčená, že ho má jako syn bohatě nadaných rodičů. A ztráta tohoto potencionálního talentu její lásku zničila. O Binka jako o osobu nestála.

A jak si Bink teď sám uvědomil, jeho láska k ní byla stejně mělká. Byla krásná, to ano, ale měla mnohem obyčejnější osobnost než například, řekněme, ta dívka Dee. Dee se rozhodla odejít, protože byla uražena a svého rozhodnutí se držela. Sabrina by udělala totéž, ale z jiných důvodů. Dee nic nepředstírala, byla skutečně rozzlobená. Sabrina by něco takového udělala spíše jako pózu, bylo by to promyšlené gesto, v němž by emoce nehrály téměř žádnou roli - protože žádné emoce neměla. Ta se starala spíš o zdání než o skutečnost. Tahle myšlenka připomněla Binkovi čarodějkou Iris - nejdokonalejší osobu v oblasti zjevení. Jakou ta měla povahu! A temperament! Bink respektoval lidský temperament, protože ten byl oknem k pravdě, když už moc nic jiného nezbyvalo. Jenže Iris byla přece jen trochu divoká. Ta scéna se zničením paláce, doplněná bouří a drakem...

I ta hloupá - jak se jmenovala... ta krásná dívka z procesu se znásilněním - ano Wynne se jmenovala - ta měla své pocity. Doufal, že s jeho pomocí se jí podaří draku propasti uprchnout. Ta byla docela jednoduchá. Ale Sabrina byla dokonalá herečka, a proto si ve skutečnosti nikdy nebyl jistý její láskou. Byla obrazem v jeho mysli, který si vyvolával v okamžicích nouze, aby se s ním potěšil. Ted si uvědomoval, že si ji vlastně nikdy nechtěl vzít.

Bylo potřeba, aby byl odsouzen do exilu, aby si uvědomil, jaké byly jeho vlastní motivy. Nevěděl sice tak docela přesně, co očekává a hledá u dívky, již by chtěl dát lásku, ale ať to bylo cokoli, Sabrina to postrádala. Měla krásu, která se mu líbila a osobnost - což není totéž jako charakter - a atraktivní magický dar. To všechno bylo dobré, velmi dobré a on si myslel, že ji miluje. Jenže když nastala krize, Sabrina od něj odvrátila pohled. Tím bylo řečeno všechno. Voják Crombie říkal pravdu, Bink by byl blázen, kdyby se oženil se Sabrinou.

Bink se usmál. Jak by asi vycházeli Crombie a Sabrina? Podezřivavý muž, který žádal vše, a nekonečně náladová a mazaná dívka? Mohla by v takovém případě vojáková vrozená divokost představovat výzvu pro dívčinu schopnost přizpůsobení? Dokázali by nakonec vytvořit nějaké dlouhodobé fungující společenství Binkovi se skoro zdálo, že ano. Ti dva by se hned na začátku buď okamžitě divoce a zuřivě srazili a rozešli, nebo divoce a zuřivě srazili a dohodli se. Škoda že se nepotkali, a že u toho Bink nemohl být, aby jejich setkání pozoroval.

Ted, když odsud odcházel, mu hlavou probíhaly všechny xanthské zkušenosti a zážitky. Poprvé ve svém životě byl Bink svobodný. Už magii nepotřeboval. Už nepotřeboval romantiku. Už nepotřeboval Xanth.

Jeho pozorné oči, které neustále sledovaly okolí, objevily temný bod na stromě. Náhle se oťásl. Bylo to snad zranění po vrtonoších? Ne, byla to jen barevná skvrna. Pocítil úlevu a náhle si uvědomil, že šidí sám sebe, alespoň do jisté míry. Jestliže už dál nepotřeboje Xanth, nemusí se starat o věci, jako jsou vrtonoši. On sice Xanth potřeboval, protože to byla země jeho dětství, ale - bohužel - nemohl ho mít.

Pak se přiblížil ke stanovišti muže Štítu a jeho nejistota vzrostla. Jakmile jednou projde Štítem, Xanth se vším všudy zůstane navždy za ním.

"Co si přeješ?" zeptal se muž ve stanici Štítu. Byl to velký, tlustý mladík s těstovitou tváří. Byl však životně důležitou součástí magické sítě, která chránila Xanth před nevídanými návštěvami zvenčí. Štítem nedokázala projít žádná živá bytost, sem ani tam, ale protože žádný obyvatel Xanthu nechtěl svou zemi opustit, sloužil Štít jako jednosměrná ochrana před vetřelci z Ordinérie. Dotknout se Štítu - to znamenalo smrt. Okamžitou, bezbolestnou, věčnou. Bink nevěděl, jak to fungovalo, ale konec konců to nevěděl u žádné magie, věděl jen, že to tak je.

"Byl jsem poslán do exilu," oznámil Bink strážnému. "Musíš mě propustit Štítem."

Samozřejmě, že by ho ani nenapadlo podvádět, byl odhodlán odejít, jak mu bylo nařízeno. I kdyby se chtěl pokusit vyhnout exilu, bylo by to marné. Talentem jednoho z vesničanů byla schopnost sledovat lidi a jistě právě teď byl naladěný na Binka. Okamžitě pozná, jestli dnes Bink zůstane na téhle straně Štítu.

Mladík si povzdychl. "Proč se vždycky všechny obtíže nahrnou v době, kdy mám službu já? Víš ty, jak složité je otevřít ve Štítu otvor tak velký, aby jím prošel dospělý člověk a při tom se nepokazil celý Štít?"

„Já o Štítu nic nevím," připustil Bink. "Ale král mě posílá do exilu, takže -"

"Ale no jo, dobře. Tak podívej - nemůžu s tebou jít ke Štítu, musím zůstat tady, ve stanici. Mohu však pronést otvácí zaklínadlo, které odstraní nevelkou část Štítu na pět vteřin. Ty musíš být na správném místě a projít včas, protože kdyby se to náhodou zavřelo a tys byl v tunelu, je po tobě, chápeš?"

Bink polkl. Přes všechny jeho myšlenky na smrt a na exil, teď když přišlo na konečnou zkoušku, chtěl přece jen žít. Já vím."

"Dobrá. Kouzelnému kameni je jedno, kdo zemře." Mladík významně poklepal na balvan, o který se nonšalantně opíral.

"To chceš říct, že to všechno ten špinavý starý kámen?" podivil se Bink.

"Záštitný kámen. Jasně. Ten kámen našel čaroděj Ebnez zhruba před stoletím a naladil ho tak, aby vytvořil Štít. Bez něj bychom byli stále ještě ohrožováni invazí z Ordinérie."

Bink o čaroději Ebnezovi slyšel. Patřil k velkým historickým postavám. Bylo to dokonce tak, že Ebnez patřil k přímým Binkovým předkům. Byl schopný magicky přizpůsobovat věci. V jeho ruce se mohlo stát malé kladívko kovářským kladivem nebo kus dřeva částí okenního rámu. To, co existovalo, dokázal přeměnit v to, co bylo potřeba - i když i to mělo jisté hranice. Nedokázal proměnit například vzduch v potravu nebo vodu v oblečení. Ale i tak bylo úžasné, co dokázal. Tak přeměnil mocný smrtící kámen, který zabíjel při doteku, ve Štít, který zabíjel v nastavené vzdálenosti. Tím vlastně začal záchranné práce na zachování Xanthu. Jaký skvělý čin!

"Tak dobrá," řekl mladík. "Tady je časový kámen." Poklepal nevelkým rudým kamenem o větší kámen štítový. Oblázek se rozpadl na dvě poloviny - a každá změnila barvu z originální červené na bílou. Jednu polovinu podal Binkovi. "Až tohle zčervená, projdeš Štítem. Jsou synchronizované. Průchod bude přesně před tím obrovským bukliskovým keřem a otevře se na pět vteřin. Takže buď připravený a na červenou vyraž!"

"Vyrazím na červenou," přikývl Bink.

"Tak. A teď běž. Tyhle časoměřiny se někdy hojí dost rychle. Budu sledovat ten můj a podle toho načasuju zaklínadlo. Ty zas pečlivě sleduj ten tvůj!"

Bink vyrazil. Rozběhl se po stezce k západu. Obvykle potřebovaly rozbité časoměřiny k zahojení zhruba tak půl hodiny - ale záleželo na kvalitě kamene, teplotě prostředí a dalších, zatím neznámých faktorech. Muselo to být součástí původního kamene, protože obě poloviny změnila vždycky barvu společně, ve zlomku vteřiny a nezáleželo na tom, zda jedna z nich byla na slunci a druhá pohřbená v naprosté temnotě. Ale, a pokolikáté už si to Bink pomyslel, kdo jiný než blázen mohl hledat v magii rozmysl a logiku? Co bylo, bylo.

A víc už nebude, rozhodně ne pro něj. Nic z toho v Ordinérii nejen nemá žádný význam, ale především to tam nefunguje.

Spatřil Štít, nebo přesněji, důsledky jeho působení. Sám Štít byl neviditelný, ale tam, kde se dotýkal země, ležel pás mrtvých rostlin a také několik zvířat, která byla natolik hloupá, že se pokusila překročit tuhle nelogickou hranici. Dali se zmást i někteří jeleni skákaví a pokusili se skokem dosáhnout bezpečí na druhé straně, ale na zem už dopadali mrtví. Štít byl neviditelný, tenký, ale absolutní.

Občas do něj narazil i nějaký tvor z Ordinérie. Podél hranice na xanthské straně procházel pravidelně oddíl, pátral po mrtvých tělech, vytahoval je ze Štítu, i když byla napůl venku a pohřbíval je. Bylo možné manipulovat s něčím, co bylo napříč Štítem, dokud se jej živá osoba nedotkla sama. Ale i tak to byla velmi smutná povinnost, někdy přidělovaná dokonce z trestu. Z lidí Ordinérie se tam zatím neobjevil ani jeden, ale neustále vládly obavy, že se tam některý z nich jednoho dne objeví a s ním všechny komplikace, které z takové věci vyplývají.

Konečně Bink spatřil mohutný bukliskový strom. Jedna větev směřovala přímo ke Štítu a její konec byl odumřelý.

Musel s ní pohnout vítr a strom na to doplatil. Binkovi to pomohlo upřesnit místo, kde bude přecházet.

Ve vzduchu se vznášel zvláštní zápach, který byl součástí téhle linie smrti. Vznikal pravděpodobně při rozkladu tisíců malých tvorů, červů v zemi, brouků a hmyzu, kteří se pokusili Štítem proletět a teď hnili tam, kam padli. Tohle byla oblast smrti.

Bink se podíval na kámen, který svíral v ruce a šokované se nadechl. Kámen byl rudý.

Změnil se právě teď, nebo už bylo příliš pozdě? Na té odpovědi závisel jeho život.

Bink se vrhl na Štít. Věděl, že rozumné by bylo vrátit se k hlídači Štítu a vysvětlit, proč neuspěl, ale už to prostě chtěl mít všechno z krku. Možná, že to byla právě změna barvy, co přilákalo jeho pohled ke kameni a v tom případě měl ještě čas. Proto zamířil potřebným směrem a rozběhl se, co stačil.

Jedna vteřina. Dvě. Tři. No, modlil se, aby měl celých pět, protože stále ještě nebyl na druhé straně. Zdálo se že Štít je blízko, ale i tak chvilku trvalo rozhodnout se, překonat nehybnost a nabrat rychlost. Právě míjel buklísku a už běžel tak rychle, že se by se v žádném případě nedokázal zastavit včas. Čtyři vteřiny, právě křížoval linii smrti. Kdyby se Štít zavřel tak, že by zachytil Binkovu nohu, umřel by Bink celý, nebo by mu jen odumřela noha? Pět. Cítil ostré zamravenčení. Šest - ne čas uplynul, přestaň počítat a začni lapat po dechu. Byl na druhé straně, ale byl také naživu? Překulil se do prachu a kolem se rozletělo suché listí a drobné kůstky. Samozřejmě, že byl naživu! Jak by si s tím mohl jinak dělat starosti? Bylo to jako s mantikorou, který se tak zajímal o svou duši: nezajímal by se o ni, kdyby žádnou neměl...

Bink si sedl a vytřásl si z vlasů nějakou mrtvolku. Takže to dokázal. To zamravenčení muselo být vedlejším efektem

zapnutí Štítu, protože mu neublížilo.

Tak, teď bylo skutečně po všem. Zbavil se Xanthu navždy. Byl svobodný, mohl si žít vlastní život, aniž se mu kdo posmíval, aniž nad ním někdo držel rodičovskou ruku a aniž ho kdo zkoušel. Byl svobodný a mohl být sám sebou. Bink ukryl tvář do dlaní a rozplakal se.

8. TRENT

Po nějaké době vstal a vykročil dál, do strašného světa Ordinérů. Nezdálo se, že by byl nějak příliš odlišný: stromy byly stejné, skály se nezměnily a pobřeží, po němž kráčel, vypadalo úplně stejně jako pobřeží v Xanthu. A přesto se ho zmocňoval roztožený smutek. Jeho předchozí euforie nebyla ničím jiným, než momentálním zhoupnutím duševního kyvadla, které mu dodalo falešný optimismus. Bylo by bývalo lepší, kdyby při přechodu zemřel.

Moment, pořád ještě se může vrátit. Jednoduše překročit hranici. Smrt bude bezbolestná a budou ho moci pohřbít v Xanthu. Udělali něco podobného ostatní exulanti?

Jeho já se však proti tomu vzbouřilo. Odhalil svůj vlastní bluf. Miloval Xanth, už teď ho strašlivě postrádal, ale zemřít přece jen nechtěl. Musí si mezi Ordinéry najít nějaký vlastní způsob života. Už to udělalo mnoho lidí před ním. Třeba tam bude dokonce i šťastný.

Pevninský most byl kamenitý. Bink se dost zapotil, když zdolával vysoký průsmyk. Byla to snad protiváha Propasti? Hřbet, který sahal tak vysoko nad zem, jak hluboko se Propast nořila do ní? Běhal i tady na horském hřebeni drak? Ne, v Ordinérii určitě ne. Ale je možné, že tyhle zeměpisné útvary mají přece jen s magií něco společného. Kdyby se magická energie, spláchnutá z výšek soustředila v hloubce - ne to moc smyslu nedává. Většina by byla spláchnuta do moře a beznadějně by se rozpustila.

Poprvé se vlastně zamyslel nad tím, jaká Ordinérie skutečně je. Bylo opravdu možné přežít bez magie? Jistě nebude ani zdaleka tak hezká jako Xanth, ale nepřítomnost magických zaklínadel bude představovat fantastickou výzvu pro všechny a jistě se tady najdou i nějaká slušná místa. Lidé by neměli být zlí, vždyť nakonec jeho předci pocházeli také z Ordinérie. Různé drobnosti nasvědčovaly tomu, že jazyk a mnoho zvyků byly stejné nebo velmi podobné.

Překonal nejvyšší bod průsmyku a zastavil se, aby se poprvé doopravdy rozhlédl po novém světě - a najednou ho obklopili muži. Padl do pasti!

Bink se obrátil, aby se dal na útěk. Možná by se mu podařilo zavést je do míst, kde by narazili na Štít, a tak se jich zbavit tou snazší cestou, ale přesto nechtěl být zodpovědný za jejich smrt. Tak nebo tak, musel jim nějakým způsobem utéci.

Když se však obrátil, zjistil, že mu zpáteční cestu blokuje muž s taseným mečem.

Jediná rozumná věc, kterou mohl udělat, bylo vzdát se. Byli v přesile a obklíčili ho, a kdyby ho byli chtěli zabít hned, už mu mohli vpálit do zad nějaký ten šíp. Jestliže ho chtěli jen oloupit, pak neměl skoro co ztratit.

Jenže rozumné reakce nikdy nebyly Binkovou silnou stránkou. Rozhodně ne, když byl pod tlakem, nebo když ho něco zaskočilo. Skutečnost byla taková, že byl velmi citlivý a inteligentní, ale v podobných situacích mu to nebylo moc platné. Kdyby tak měl podobný talent jako jeho matka, jen silnější, aby vždycky mohl vrátit čas o několik hodin zpět, přehrát si všechny ty kritické okamžiky a zareagovat v nich jinak a rozumněji...

Bink záutočil na muže s mečem a máchl mu vstříc svou holí, aby odrazil blížící se čepel. Někdo mu ale skočil na záda a srazil ho dříve, než udělal první dva kroky. Bink dopadl tvář na zem a měl najednou plná ústa prachu. Pořád se ale nevzdával, zmítal sebou a pokoušel se nějak dostat na muže, který mu klečel na zádech.

Pak se na něj ale sesypali všichni, zabránili mu v pohybu a v několika chvilkách byl spoután a v ústech měl roubík.

Jakýsi muž naklonil svou hrubou tvář k Binkovu obličejí, zatímco dva další ho zvedli na nohy. "Pamatuj si tohle, Xant'ouši, jestli na nás zkoušíš nějakou magickou fintu, omráčíme tě a odneseme, chápeš?"

Magie? Nemohli tušit, že Bink nemá žádný použitelný magický dar. Ale copak nevěděli, že i kdyby dar měl, nemohl by ho tady, v Ordinérii, použít? Přikývl však a dal jim tak na srozuměnou, že chápe. Možná, že se o něj budou starat lépe, když zůstane při tom, že by jim mohl nějakým způsobem ublížit.

Vedli ho dolů cestou po odvrácené straně průsmyku, do vojenského tábora daleko za pevninským mostem.

Co tady dělá armáda? Kdyby snad mělo dojít k invazi do Xanthu, nemůže uspět, Štít by zabil stejně tak snadno tisíc mužů jako jediného.

Přivedli ho k ústřednímu stanu. Uvnitř, v poměrném pohodlí, seděl hezký muž kolem čtyřicítky, oblečený v zelené uniformě ordinérské armády, s mečem po boku, upraveným knírkem a odznaky velitele. "Tady je ten špión, generále," řekl utivě seržant.

Generál se zadíval na Binka a chvíli ho odhadoval pohledem. V jeho chladném pohledu byla až znepokojivá inteligence. Tohle nebyl žádný sprostý bandita. "Rozvažte ho," řekl tiše. Je očividně neškodný."

"Ano, pane," odpověděl utivě seržant. Rozvázal Binka a vytáhl mu roubík.

"Můžete odejít," zamumlal generál a vojáci bez jediného slova vyšli ze stanu. Každopádně byli velmi dobře vycvičení.

Bink si chvíli masíroval zápěstí, pokoušel se odstranit bolest vzniklou nedostatkem krevního oběhu a v duchu žasl nad generálovou důvěrou. Muž byl dobře rostlý a nijak zvlášť velký, Bink byl mladší, vyšší a rozhodně silnější. Kdyby jednal rychle, mohl by uprchnout.

Bink se přikrčil, připraven vrhnout se na svého protivníka a srazit jej k zemi. Najednou však generál držel v ruce meč, jehož špička se téměř dotýkala Binkovy hrudi. Muž zbraň vytáhl jako blesk. Meč mu skočil do ruky jako kouzlem, i když tak to tady v Ordinérii být nemohlo. "To bych vám neradil, mladíku," řekl generál, jako kdyby ho varoval před tím, aby nešlápl na trnitou větévku.

Bink se zapotácel a pokoušel se zastavit, aniž by narazil na hrot čepele. To se mu však nepodařilo. Ve chvílce, kdy jeho hrud' už už padala na špičku zbraně, meč zmizel a vrátil se do svého pouzdra stejně zázračně, jako je opustil. Generál mezitím stačil vyskočit, chytil Binka za lokty a pomohl mu znovu získat rovnováhu. V jeho pohybech byla taková

dokonalost a síla, že si Bink okamžitě uvědomil, jak velmi toho muže podcenil. Neměl šanci ho přemoci, ani s mečem ani bez něj.

"Sedni si," řekl generál přátelsky. Bink, náhle malomyslný, přešel neohrabaně k nedaleké dřevěné židli a sedl si. Teď si teprve začal uvědomovat, jak špinavou má tvář i ruce a jak sešle a zanedbaně vypadá v porovnání s bezchybnou generálovou úpravností.

Jak se jmenuješ?"

"Bink." Neuvedl jméno své vesnice, protože teď už k ní prakticky nepatřil. K čemu byla vůbec dobrá tahle otázka? Vždyť jeho jméno v toto chvíli nebylo vůbec důležité.

Jsem čaroděj Trent. Možná, že už jsi o mě slyšel."

Chvilku trvalo, než Binkův mozek dohonil jeho uši a pak mu odmítl uvěřit. "Trent? Ten je pryč. On byl -"

"Vyhnán do exilu. Před dvaceti lety. Správně."

"Ale Trent byl -"

"Zlý? Obluda? Šílenec?" Čaroděj se usmál a nezdálo se, že by byl ani jedno z toho, o čem mluvil. Jaké historky se o něm vykládají v Xanthu dnes?"

Bink si vzpomněl na mluvící strom Justýna. Na ryby z potoka, přeměněné na bleskošváby, aby změnily život kentaurů v peklo. Na protivníky, kteří byli přeměněni ve vodní tvory a ponecháni zemřít na zemi. "Vy - on byl mocný zaklínač, posedlý touhou po moci, který se pokusil usurpovat xanthský trůn, když jsem byl ještě dítě. Zlý člověk, po němž ještě dnes zbylo mnoho zlého."

Trent přisvědčil. "To je laskavější pověst, než bývá normálně spojována s člověkem poraženým v politickém boji. Bylo mi asi tolik jako teď tobě, když mě vypověděli. Možná jsou naše osudy podobné."

"To ne. Já nikdy nikoho nezabil."

"I z toho mě tedy obviňují? Přeměnil jsem mnoho lidí, ale právě to jsem dělal místo zabíjení. Nepotřeboval jsem nikoho zabít, protože jsem své nepřátele mohl zneškodnit jinými prostředky."

"Ryba na zemi stejně lekne!"

"Aha, tak takhle oni to vyprávějí. To by byla skutečně vražda. Je pravda, že jsem přeměňoval své nepřátele v ryby, ale vždycky to bylo ve vodě. Na zemi jsem jim zase dával formy pozemské. Možná někteří z nich v dalších letech zemřeli, ale to už bylo vinou šelem a díky normálnímu běhu přírody. Nikdy jsem -"

"To mě nezajímá. Zneužil jste svých magických darů. A já zdaleka nejsem jako vy. Já - já totiž vůbec žádnou magii nemám."

Jemné obočí se zájmem pozvedlo. "Nemáš magii? Každý v Xanthu přece nějakou magii má."

"Protože každého, kdo žádnou magii nemá, pošlou do exilu," odpověděl Bink s trpkým přízvukem.

Trent se usmál a jeho obličej tak nabyl až překvapivě přátelského výrazu. "To všechno je možné, ale i přesto mohou být naše zájmy velmi podobné Binku. Jak by se ti líbilo vrátit se se mnou do Xanthu?"

V Binkově hrudi na okamžik zaplála divoká naděje. Návrat! Ale okamžitě tuto představu zamítl. "Pro mě už není návratu."

No, já bych to tak neřikal. Ke každému magickému aktu se dá vymyslet nějaký akt kontramagický. Je to jen otázka toho, zvolit ten správný. Podívej, tak například já jsem vyvinul obranu proti Štítu."

A znovu musel Bink ovládat ze všech sil své reakce. "Kdybyste uměl tohle, mohl jste už dávno do Xanthu vstoupit."

"Přiznám, že tady existuje jistý malý problém, jak celou tu věc uvést do praxe. Podívej, mám elixír destilovaný z rostliny, která roste na samém okraji magické zóny. Magie částečně překračuje Štít, chápeš - jinak by Štít sám nemohl pracovat, protože on sám je magický a nemohl by působit mimo oblast magie. Tahle rostlina, která, jak se zdá, je ordinérského původu, konkuruje na hranici magickým rostlinám Xanthu. Konkurovat magickým věcem je velmi těžké. Proto si vyvinula zvláštní schopnost, potlačuje magii. Chápeš, co to znamená?"

"Potlačuje magii? Možná, že to je přesně to, co se stalo mně."

Trent ho znovu chvíli studoval s oním znepokojujícím vypočítavým pohledem. "Máš pocit, že na tobě současná vláda spáchala křivdu? Pak přece jen máme něco společného."

Bink nechtěl mít se Zlým čarodějem společného vůbec nic, i když by tím mohl, jak viděl, pouze získat. Dobře věděl, že zlo na sebe umí vzít výjimečně příjemnou tvář, jak jinak by mohlo zlo přežít na světě tak dlouho. "Co máte v úmyslu?"

"Štít je kouzelný. Proto by ho měl elixír zneškodnit. Bohužel se tak neděje, protože nedosáhne až k jeho samotnému zdroji. Je nutné dostat se až k Záštitnému kameni. Naneštěstí nemáme informace o tom, kde teď ten kámen je a nemáme dost elixíru na to, abychom jej pokryli celý xanthský poloostrov nebo alespoň jeho podstatnou část."

"To by vám ale nepomohlo," řekl Bink. "I kdybyste věděli, kde Záštitný kámen stojí, nedostali byste se k němu."

"To se mylíš, naopak by nám to velmi pomohlo. Podívej máme katapult o dostřelu, který nám umožňuje vrhnout bombu na kterékoli místo těsně za hranici Xanthu. Je tedy velmi pravděpodobné, že bychom mohli shodit nádobu s elixírem na Záštitný kámen, pokud bychom ovšem znali jeho přesné postavení."

Teď Bink pochopil. "Štít by se zřítíl!"

"A moje armáda by obsadila Xanth. Je jasné, že efekt elixíru by byl jen dočasný, protože ta látka velmi rychle vyprchá, ale stačilo by deset minut, aby se větší část mé armády dostala přes hranici. Cvičil jsem své muže v bleskurychlých přesunech na krátké a střední vzdálenosti. A pak už by to byla jen otázka času, než bych se zmocnil trůnu."

"Vy byste nás vrátili do dnů války a ničení," odpověděl zděšeně Bink. "Třináctá vlna, horší než všechny ty předtím."

"To v žádném případě. Moje armáda je velmi ukázněná. Použili bychom přesně a jen takovou sílu, jaká by byla nezbytně nutná, nic víc. Moje magie by pravděpodobně sama stačila překonat veškerý odpor, takže k násilí by téměř nedošlo. Nemám v úmyslu zničit království, v němž chci vládnout."

Takže jste se nezměnil," řekl Bink. "Pořád ještě toužíte po neprávem nabytému moci."

"Mýlíš se, přece jen jsem se změnil," ujistil ho Trent. "Jsem mňi naivní, více vzdělaný a umím své vzdělanosti využít. Ordinérie má skvělé vzdělávací instituce a mnohem širší světový rozhled a jejich zástupci jsou velmi tvrdí politikové. Tentokrát už nepodcením odhodlání svých politických protivníků, ani nenechám odhalené své slabiny. Nepochybuji, že ze mě bude mnohem lepší král, než by byl před dvaceti lety."

"Se mnou nepočítejte."

"Ale já s tebou počítat musím, Binku. Ty totiž víš, kde stojí Záštitný kámen." Čaroděj se s naléhavým výrazem ve tváři naklonil kupředu. Je důležité, aby byl ten výstřel přesně zaměřen. Máme jen čtvrt libry elixíru a tohle množství je výsledkem dvouleté práce. Prakticky jsme ty vzácné rostliny v hraniční oblasti téměř vyhubili. Než se znovu rozmnoží, bude to trvat celé roky. Naše zásoba je momentálně nenahraditelná. Postavení Záštitného kamene si netroufáme odhadnout. Potřebujeme přesnou mapu - jakou můžeš nakreslit jen ty, Binku."

A bylo to. Trent poslal své lidi do zálohy, aby chytili kteréhokoliv poutníka přicházejícího z Xanthu, aby z něj vytáhli přesné postavení Záštitného kamene. To byla ta jediná informace, kterou Zlý čaroděj potřeboval, aby mohl zahájit invazi. A Bink byl první člověk, který překročil hranice a padl do pasti. "Ne, já vám to neřeknu. Já nebudu napomáhat svrhnutí legální vlády Xanthu."

"Právoplatnost a legitimita jsou často vyhlašovány až po aktu," upozornil ho Trent. "Kdybych byl před dvaceti lety uspěl, byl bych teď právoplatným králem a současný panovník by byl zlořečeným vyvržencem, proslulým tím, že nezodpovědně topil lidi. Předpokládám, že stále ještě vládne Bouřný král?"

"Ano," přikývl Bink krátce. Zlý čaroděj ho mohl přesvědčovat, jak chtěl, že je to všechno jen palácová politika, ale on, Bink, o tom věděl své.

Jsem ochoten udělat ti velmi výhodnou nabídku, Binku. Mohu ti nabídnout cokoli v Xanthu, co si budeš přát.

Bohatství, moc, ženy -"

Nic horšího říci nemohl. Bink se odvrátil. Nestál o to dostat Sabrinu takovým způsobem a odmítl prakticky stejnou nabídku, kterou mu udělala čarodějka Iris.

Trent spojil prsty obou rukou před obličejem. Dokonce i v tom malém gestu bylo možno vycítit sílu a bezohlednost. Čarodějovy plány byly příliš jemné a pevně upředeny, než aby je zničil jeden tvrdohlavý vyhnanec. "Možná, že přemýšlíš, proč jsem se rozhodl vrátit do Xanthu po dvou desítkách let, přestože jsem byl v Ordinérii úspěšný. Sám jsem strávil nějaký čas tím, že jsem rozebíral své pohnutky."

"Nepřemýšlel jsem o tom," zavrtěl Bink odmítavě hlavou.

Muž proti němu se však jen usmál, nedal se vyvést z míry a Bink měl nejistý dojem, že s ním jeho protivník velmi dovedně manipuluje, a že bude nakonec přinucen hrát do rukou Zlému čaroději, ať chce nebo ne, a to bez ohledu, jak silně se tomu bude bránit. "Ale přemýšlel bys o tom měl, pokud nechceš, aby byl tvůj pohled na celou věc nespravedlivě zúžený - stejně jako ten můj, když jsem byl před dvaceti lety vyhoštěn z Xanthu. Každý mladý muž by se měl vydat do Ordinérie na zkušenou, a to alespoň na rok, na dva, byl by z něj pak mnohem lepší občan Xanthu. Každé cestování člověku rozšiřuje obzory." To Bink nemohl popřít, on sám se na své dvoutýdenní cestě Xanthem mnohemu přiučil. Co všechno by ho mohl naučit roční pobyt v Ordinérii? "Přesně řečeno," pokračoval čaroděj, "až se dostanu k moci, vydám takový zákon. Xanth nemůže prosperovat naprosto izolovaně od ostatního světa. V každé izolaci je jen stagnace."

Bink nedokázal potlačit svou poněkud morbidní

zvědavost. Čaroděj měl inteligenci a zkušenosti, které neodbytně působily na Binkův intelekt. Jaké to tam je?"

Nemluv s takovou nechutí, mladíku. Ordinérie zdaleka není tak zlým místem, jak by sis mohl představovat. To je jeden z důvodů, proč by se s ní měli občané Xanthu blíže seznámit. Nevědomost, vzniklá izolací, vyvolává bezdůvodný odpor a nepřátelství. Ordinérie je v mnoha směrech pokročilejší a civilizovanější země než Xanth. Ordinérii, ochuzení o magické dary, museli svůj nedostatek kompenzovat jinak. Obrátili se k filozofii, lékařství a dalším vědám. Dnes mají zbraně nazývané střelné, které zabíjejí rychleji než luky nebo smrtící zaklínadla. Já jsem své oddíly vycvičil v používání jiných zbraní, protože nechci, aby střelné zbraně pronikly do Xanthu. Mají vozy, v nichž jezdí napříč krajinou rychleji než běhá jednorožec, lodě, plující přes moře rychleji než mořský had, a balony, které je vynesou výš, než kam dolétnou draci. Mají lidi, říkají jim doktoři, kteří léčí nemocné a uzdravují raněné bez použití jediného zaklínadla, mají zařízení, která se skládají z malých korálků v řadách, na nichž počítají s neuvěřitelnou rychlostí..."

"To je směšné!" zvolal Bink. "Ani magie nedokáže za člověka počítat, pokud to není magický golem a pak to vlastně nedělá magie, ale umělý člověk."

"Přesně to mám na mysli, Binku. Magie je úžasná věc, ale je taky omezená. Budeme-li o tom uvažovat v dlouhodobém běhu, mohou se nakonec přístroje a možnosti Ordinérie ukázat mnohem mocnější, než ty xanthské."

"Ono jich asi bude mnohem méně než nás," zabručel Bink. "Takže nemusí soutěžit o lepší kusy země."

"Naopak. V Ordinérii žijí miliony lidí."

"Když budete vyprávět takové pohádky, nikdy mě o ničem nepřesvědčíte," usklíbl se Bink. "V Severní vesnici žije téměř pět set lidí, včetně dětí, a ta je největší v celém Xanthu. Vždyť v celém království není víc než dva tisíce lidí. A vy mluvíte o tisících tisících lidí, a při tom já vím, že Ordinérie nemůže být větší než Xanth."

Zlý mág zavrtěl hlavou a v obličeji měl výraz předstíraného smutku. "Binku, Binku! Nikdo není tak slepý jako ten, kdo vidět nechce!"

"A kdyby měli vážně nějaké balony, létající ve vzduchu, jak to, že na nich už dávno nelétají přes Xanth?" vyptával se Bink se zápletem, protože věděl, že tlačí čaroděje do kouta.

"Protože nevědí, kde Xanth je - oni dokonce ani nevěří, že Xanth existuje. Oni totiž nevěří v magii, takže -"

"Nevěří v magii?!" Trentovy vtípky byly čím dál tím horší.

"Ordiněři o magii nikdy nic nevěděli," pokračoval Trent vážně. "Magie se vyskytuje v mnoha jejich knihách, ale ne v jejich každodenním životě. Štít neprodyšně uzavřel původní hranice, takže v Ordinérii už neviděli skutečné magické zvíře déle než století. A možná by bylo v našem zájmu udržovat je dále v nevědomosti," pokračoval a obočí se mu zamyšleně svažovalo. "Kdyby je náhodou někdy napadlo, že by pro ně Xanth mohl být výhrůžkou, mohli by použít obrovských katapultů a zaútočit na nás zápalnými pumami -" Umlkl a potřásl hlavou, jako kdyby ho napadla nějaká děsivá myšlenka. Bink musel obdivovat jeho projev a gesta, která byla skoro stejně dokonalá, jako chování a gesta Binkova otce, Rolanda.

Byl by téměř uvěřil, že někde v Ordinérii existuje skutečná hrozba. "Ano," zavrtěl čaroděj hlavou. "Poloha Xanthu musí zůstat utajena - alespoň prozatím."

"Nezůstane utajená dlouho, když pošleš všechny dospívající občany Xanthu na dva roky na zkušenou do Ordinérie."

"Oh, před odchodem je nejdříve zakleje zaklínadlem zapomnění, takže od nich se Ordinérie o Xanthu nedozví, a po návratu jim paměť vrátíme. Tak získají ordinérské zkušenosti, které jim pomohou vylepšit xanthská kouzla. Těm nejdůvěryhodnějším bychom jejich paměť ponechali, a také možnost mluvit venku, aby mohli sloužit jako naše spojky a vyslanci, rekrutovali by pro nás vzdělané kolonisty a dodávali nám informace. To všechno pro naši bezpečnost a rychlejší pokrok. Ale především -"

"Takže nová Čtvrtá vlna," zamračil se Bink, "kontrolovaná kolonizace."

Trent se zasmál. Jsi velmi nadaný žák. Mnoho občanů se rozhodlo úmyslně nezkoumat a tedy nerozumět pravdivé podstatě jednotlivých pokusů o kolonizaci Xanthu. Víš, je pravda, že Xanth byl z Ordinérie vždy velmi těžko dosažitelný, protože se zdálo, že nemá stálou zeměpisnou polohu. Z historického pohledu kolonizovali Xanth lidé z celého světa a vždycky tak, že přešli přes pevninský most přímo ze své vlastní země - a všichni přísahali, že ušli jen několik málo kilometrů. Co víc, v Xanthu všichni mluvili jedním jazykem, kterému rozuměl každý, i když jejich rodné jazyky byly naprosto odlišné. Takže by se zdálo, že na přístupu do Xanthu je něco magického. Kdybych si nevedl velmi podrobné poznámky o své cestě, nikdy bych už nenašel cestu zpět. Ordinérské legendy o zvířatech, která v minulých stoletích uprchla z Xanthu, dokazují, že se objevovala po celém světě, ne na jednom konkrétním místě. Takže, jak se zdá, funguje to i obráceně." Potřásl hlavou, jako by to byla velká záhada a Bink se musel ze všech sil přemáhat, aby té teorii beznadějně nepropadl. Jak by bylo možné, aby byl Xanth všude najednou? Skutečně jeho magie dosahovala až daleko za poloostrov, a to v nějakém podivném vzorci či tvaru? Jak snadné by bylo nechat se tím problémem zcela pohltnout!

"Když máte tak rád Ordinérii, proč se chcete vrátit do Xanthu?" zeptal se Bink, a pokoušel se tak své myšlenky odvést od čarodějových protimluvných vývodů.

"Mně se v Ordinérii nelíbí," odpověděl Trent a zamračil se. Já jen poukazuji na to, že Ordinérie není ani zlá, ani hloupá, že má jistou sílu a moc a musí se s ní počítat. Když ji nebudeme brát na vědomí, mohla by vzít na vědomí ona nás - a mohla by nás zničit. A s námi i sebe. Xanth představuje útočiště, nebe, o jakém žádný člověk z Ordinérie ani nesnil. Malé nebe, nebe za humny, jistě, ale jiné takové místo neexistuje. A já - já jsem čaroděj. Patřím do své země, ke svým lidem, mám je chránit proti hrůzám, které se zjevují na obzoru, a které jsou takové, že si je nedokážeš ani představit..." Pak upadl do zasmušilého mlčení.

"To je hezké, ale kdybyste mi vyprávěl všechny pohádky Ordinérie, nepřinutíte mě abych vám řekl, jak se dostat do Xanthu," odpověděl Bink pevně.

Čarodějovy oči se zaostřily na Binka, jako kdyby si teprve teď plně uvědomil jeho existenci. "Byl bych raději, kdybych na tebe nemusel vyvíjet nátlak," prohlásil Trent klidně. "Znáš mé nadání."

Bink cítil, jak se zděšeně otrásl v očekávání věci zvláště odporných. Trent byl mistr Přeměny - který dokázal změnit lidi ve stromy nebo v něco mnohem horšího. Nejmocnější čaroděj minulé generace - příliš nebezpečný, než aby mu mohlo být dovoleno vrátit se do Xanthu.

Pak ale Bink pocítil náhlou úlevu. "Blafujete," řekl. Vaše magie za hranicemi Xanthu nefunguje - a já vás do Xanthu nepustím."

On to takový blaf není," odpověděl mu Trent klidně. Jak jsem řekl, magie o něco přesahuje Štít. Můžu tě vzít na hranici a proměnit tě v ropuchu. A klidně to udělám, když to nepůjde jinak."

Binkova úleva se změnila v ošklivý uzel, který se mu najednou usadil v žaludku. Přeměna - představa, jak ztrácí své lidské tělo aniž by zemřel, s sebou nesla nepopsatelnou hrůzu. Děsila ho.

Ale stále ještě nedokázal zradit svou zem. "Ne," zavrtěl hlavou a měl pocit, že mu jazyk v ústech opuchl.

Já ti nerozumím, Binku. Vždyť ty jsi také neopustil Xanth dobrovolně. A já ti nabízím možnost vrátit se zpět a dobrat se svých práv!"

"Tímhle způsobem ne."

Trent si povzddechl a zdálo se, že je jeho lítost upřímná. Jsi věrný svým zásadám a to ti nemohu mít za zlé. Doufal jsem jen, že na tohle nedojde."

Bink v duchu také doufal, že ne. Jenže jak se zdálo, neměl na výběr. Snad jen být neustále ve střehu, aby mu neunikla případná šance k útěku, a riskovat při tom život. Lepší rychlá smrt v boji, než se stát ropuchou.

Vstoupil voják, který Binkovi vzdáleně připomínal Crombieho - spíše držení těla než vzhledem - a postavil se do pozoru. "Co se děje, Hastingsi?" zeptal se Trent přátelsky.

"Pane, Štítem právě prochází další osoba."

Trent dokonale ovládal své pocity. "Skutečně? Zdá se, že máme další zdroj informací!"

Bink zažil nový pocit - ale rozhodně ne příjemný. Jestliže tady byl další exulant z Xanthu, může čaroděj získat požadovanou informaci bez Binkovy pomoci.

Nechá Binka jít, nebo ho přesto promění v ropuchu jako odstrašující příklad pro toho druhého? Když si Bink vzpomněl

na to, co o Trentovi slyšel, měl jen malou naději, že se dočká svobody. Každý, kdo vstoupil do cesty Zlému čaroději, to měl sečtené.

Pokud mu Bink neposkytne informaci hned, tak se nezachrání. Má to udělat? Navíc už to budoucnost Xanthu nemohlo nijak změnit...

Viděl, jak se Trent odmlčel a upřel na něj vyčkávací pohled. Najednou Bink pochopil. Tohle bylo připravené, to hlášení bylo falešné, všechno zaranžované jen proto, aby promluvil. A on na to málem naletěl.

"No, to znamená, že mě nebudete potřebovat," řekl Bink. Být proměněn v ropuchu mělo jedinou přednost - v té podobě nemohl čaroději nic prozradit. Představil si takový rozhovor mezi člověkem a ropuchou.

ČARODĚJ: Kde je Záštitný kámen?

ROPUCHA: Kvák!

Bink se téměř usmál. Trent by ho v žábu skutečně proměnil jen v krajním případě.

Trent se obrátil k poslu. "Přiveďte toho druhého sem, vyslechnu ho okamžitě."

"Pane - je to žena."

Žena! Zdálo se, že je Trent mírně překvapen, ale Bink užasl. Tak něco takového by od blafu nečekal! Jistě neexistovala žádná žena, která byla poslána do exilu - a žádný muž také ne. To by o tom musel vědět. Co má Trent v úmyslu?

Pokud ovšem - ne! Pokud se ovšem Sabrina přece jen nerozhodla následovat ho do exilu.

Pocítil zoufalství. Jestliže by ta padla do moci Zlého čaroděje -

Ne! To není možné. Sabrina ho ve skutečnosti nemilovala. Exil a její reakce to jasně dokázaly. Nikdy by neobětovala všechno, co má, jen proto, aby s ním odešla. A on ji ve skutečnosti také nikdy nemiloval, to už si také uvědomil. Takže to musí být od čaroděje Trenta nějaká komplikovaná lest.

"Dobrá," přikývl Trent. "Přiveďte ji."

Takže to nebyla lest. Ne, jestliže někoho přivedou dovnitř. A jestli je to Sabrina - i když to nemohla být ona, tím si byl absolutně jistý - nebo jí snad neprávem přičítal své vlastní pocity?" Jak mohl doopravdy vědět, co se ukrývalo v jejím srdci? Jestli ho skutečně následovala, nesměl dovolit, aby ji Trent proměnil v ropuchu! Jenže na druhé straně byl v sázce celý Xanth!

Bink v duchu bezmocně rozhodl rukama. Bude to muset hrát tak, jak vyplývá ze situace. Jestli máj Sabrinu, je ztracen, jestli je to nějaká lest, vyhrál. Až na to, že z něj bude ropucha.

Možná, že být ropuchou nebude tak zlé. Mouchy budou bezpochyby chutnat skvěle a ropuší děvčata se mu budou zdát stejně krásná, jako se mu dodnes zdála děvčata lidská. Možná, že největší láska jeho života na něj čeká někde v rákosí, bude samá bradavice a sliz a -

Přepadový oddíl dorazil a napůl vlekl napůl nesl zmítající se ženu. Bink s úlevou zjistil, že to není Sabrina, ale úžasně ošklivá žena, kterou nikdy předtím neviděl. Vlasy měla rozčuchané, zuby křivé a tělo pohlavně absolutně beztvaré.

"Postav se," řekl Trent a žena ovládaná jeho příjemným hlasem a velitelským tónem se skutečně postavila. Jak se jmenuješ?"

"Fanchon," odpověděla vzpurně. "A ty?"

Jsem čaroděj Trent."

"Nikdy jsem o tobě neslyšela."

Bink, kterého rozhovor zastihl nepřipraveného, se rozkašlal, aby zakryl pobavený záchvat smíchu. Trent se však nedal vyvést z míry. "Tak to jsme na tom stejně, Fanchon. Lituji nepříjemností, které ti moji lidé způsobili. Pokud budeš tak laskavá a poskytneš mi údaje o poloze Záštitného kamene, dobře ti zaplatím a můžeš pokračovat v cestě."

"Neříkej mu to!" zvolal Bink. "Chce zaútočit na Xanth!"

Nakřčila cibulovitý nos. "A proč bych se já měla starat o Xanth?" Vrhla kosý pohled na Trenta. "Tohle bych ti samozřejmě říct mohla - ale jak ti mám věřit? Ty dostaneš svou informaci a dáš mě zabít. Hm?"

Trent sepal dlouhé aristokratické prsty. "No, to je ovšem oprávněný dotaz. Ty samozřejmě nemůžeš vědět, zda mé slovo za něco stojí. Myslím si ale, že musí být jasné, že není důvodu, proč bych se měl zachovat nepoctivě k těm, kteří mi pomáhají dosáhnout mých cílů."

"Dobrá," přikývla. "To má svou logiku. Záštitný kámen stojí na -"

"Zrádče!" vykřikl Bink.

"Odvedte ho," vyštěkl Trent.

Vešli dva vojáci, uchopili Binka a vynesli ho ze stanu. Nedokázal nic, jen si celou situaci ještě víc zkomplikoval.

Pak si ale vzpomněl na docela odlišnou stránku věci. Jaká byla šance, že z Xanthu vyjde další exulant tak krátce po něm? Vždyť za celý poslední rok neprošli Štítem do exilu více než dva lidé. Podobná novinka se vždy roznesla opravdu rychle. A o ničem takovém neslyšel a nebyl ani plánován další soud.

To znamenalo - že Fanchon není exulant. Pravděpodobně vůbec nebyla z Xanthu. Byla agentkou, kterou na něj nasadil Trent, přesně jak se Bink na začátku domníval. Jejím úkolem bylo přesvědčit Binka, že zná pozici Záštitného kamene, že ji Trentovi řekne a Trent by si ji pak u Binka jen ověřil.

Dobrá, Bink to spiknutí odhalil - a proto vyhrál. Teď může Trent dělat co chce, do Xanthu se nedostane. přesto v Binkovi hlodala bodavá nejistota...

9. PROMĚNY

Binka hodili do jámy. Jeho pád zmírnila hromada sena. Dřevěná střecha na čtyřech kůlech ho zastínila před sluncem. Kromě toho bylo vězení prázdné a bezútěšné. Stěny byly z nějaké látky, která vypadala jako kámen - příliš tvrdá, než aby se do ní dalo hrabat holýma rukama - a svislé byly tak, že se nedalo vylézt nahoru. Podlahu tvořila udupaná hlína. Obešel své vězení kolem dokola. Stěny byly na všech stranách stejně tvrdé a příliš vysoké, než aby je dokázal překonat. Když vyskočil ze všech sil, téměř se dotýkal horního okraje jámy, ale přes tu byla položena železná mříž, která

ho věznila. Možná by se mu podařilo, kdyby soustředil opravdu všechny síly, vyskočit a zachytit se jednoho ze železných prutů, ale pak jediné, co mohl udělat, bylo viset tam. Mohlo to být dobré cvičení, ale k útěku by mu to nepomohlo. Byl skutečně uvězněn.

Stěží stačil dojít v myšlenkách k tomuto poznání, když se u mříže objevili vojáci a na hlavu mu začala padat rez. Vojáci stáli ve stínu střechy, zatímco jeden z nich si dřepnul, odemkl malá dvířka zasazená do mříže a otevřel je. Pak dolů hodil další osobu. Byla to žena Fanchon.

Bink se vrhnul kupředu a stačil ji chytit do náruči dřív, než padla na zem, a zpomalil tak její pád. Oba padli do sena. Dvířka se zavřela a zámek zacvakl.

"Poslyš, vím, že nejsi z mé krásy celý pryč," poznamenala, když se konečně rozpletli a postavili.

"Měl jsem strach, že si zlomíš nohu," poznamenal

Bink jakoby na svou obranu. "Když sem hodili mě, tak se mi to málem stalo."

Sklopila pohled ke svým kloubnatým kolenům, která bylo vidět pod obyčejnou sukní. "No, zlomenina už by na tom, jak vypadají, nic moc nepokazila."

Měla téměř pravdu. Bink v životě neviděl nikoho, kdo by vypadal tak obyčejně jako ona.

Ale co dělala tady? Proč vhodil Zlý čaroděj svou spojenkyni do díry ke svému vězni? Tohle nebyl trik, jak Binka přinutit k řeči. Správný postup by byl, říci Binkovi, že žena promluvila a nabídnout mu svobodu výměnou za potvrzení jejích informací. Dokonce i kdyby byla pravá, neměla být uvězněna s ním, měla být uvězněna sama. Pak mohli strážní jít k němu namlouvat, že ten druhý už promluvil.

Nuže, kdyby byla krásná, mohli by si myslet, že ho přece jen přesvědčí, aby promluvil. Ale s tím jak vypadala neměla tu nejmenší naději. Prostě to celé nedávalo smysl.

"Proč jsi mu neřekla kde je ten zatracený Záštitný kámen?" zeptal se nevrle Bink, a nebyl si jist, zda to neznělo zbytečně ironicky. Jestli nebyla z Xanthu, nemohla nic říct, ale pak by bylo zbytečné, aby ji hodili k němu. Jestli byla pravá a z Xanthu, byla věrná Xanthu a jeho zákonům. Proč ale pak říkala Trentovi, že mu to řekne?

Já mu to řekla," odpověděla.

Řekla mu to? Teď Bink doufal, že není pravá.

"Ano," přikývla a podívala se mu přímo do očí. "Řekla jsem mu, že je umístěn přímo pod trůnem v královském paláci v Severní vesnici."

Bink se pokusil představit si následky tohoto prohlášení. To místo bylo samozřejmě chybné - ale otázka byla, zda to věděla i ona. Nebo se ho snad pokoušela takovýmto způsobem oklamat a získat údaj o skutečném umístění kamene, zatímco nahoře napjatě naslouchaly strážé? Nebo byla skutečným exulantem, znala umístění Záštitného kamene a lhala? To by vysvětlovalo Trentovu reakci. Kdyby totiž Trentův katapult vymrštil bombu s elixírem sněhem k paláci Xanthu, nejen že by střela nezničila Štít, ale upozornila by krále nebo přinejmenším mnohem bdělejší ministry, kteří nebyli hlupáky, na druh hroziícího nebezpečí. Ztráta magie v postižené oblasti by se velmi rychle projevila.

Nebo snad už Trent svou bombu vymrštil a teď už ztratil veškerou naději, že se mu podaří proniknout do Xanthu? V okamžiku, kdy bude jasné, o jakou hrozbu jde, přestěhují xanthští svůj Záštitný kámen na nové tajné místo a informace exulantů tak budou zcela bezcenné. Ne, to se nestalo, protože kdyby tomu tak bylo, byl by Trent jistě proměnil Fanchon v ropuchu a rozslápl ji a jistě by se nebyl obtěžoval tím, držet Binka jako vězně. Bink by byl zabit nebo propuštěn, ale rozhodně by nebyl dále držen ve vězení. To znamená, že se nestalo nic drastického. Vzato kol a kolem, vždyť na to vlastně ani nebyl čas.

"Vidím, že mně nevěříš," řekla Fanchon.

Logická úvaha. "Nemohu si to dovolit," připustil. "Nechci, aby se Xanthu něco přihodilo."

"Proč by tě to mělo zajímat, když tě prostě a jednoduše vykopli?"

"Znám pravidla. Poskytni mi poctivé slyšení."

"Poctivé slyšení!" vykřikla rozhořčeně. "Vždyť král si ani Humfreyho dopis nepřečetl a vodu z pramene živé vody vylil." Bink se znovu odmlčel. Jak tohle věděla?

"Ale, no tak," řekla. "Prošla jsem vaší vesnicí jen několik hodin po tvém procesu. O ničem jiném se v městečku nemluvilo. Jak čaroděj Humfrey potvrdil, že máš magii, ale jak král -"

Dobrá, dobrá," řekl Bink. Bylo jasné, že skutečně přišla z Xanthu, ale pořád ještě si nebyl jistý, jak dají může věřit. A přece musela znát postavení Záštitného kamene a neprozradila ho. Pokud ho ovšem neprozradila, Trent jí nevěřil a teď čekal, že mu její údaje potvrdí Bink. Mluvila však o chybném umístění

a k tomu neměla žádný důvod. Bink se jí na to mohl zeptat, ale to by pořád ještě neprozradilo skutečné umístění kamene. Ten mohl být na tisíci různých místech. To znamená, že to, co řekla, myslela vážně. Pokusila se Trenta oklamat a nepodařilo se jí to.

Myšlenky v Binkově hlavě se teď poněkud přeskupily. Začal věřit, že je Fanchon skutečně z Xanthu a že svou zem nezradila. To byl závěr, který se nabízel po zvážení všech dostupných skutečností. Jak složité však mohly být Trentovy intriky? Třeba měl nějaký ordinérský stroj, s jehož pomocí mohl získávat novinky z prostoru za Štítem. Nebo, a to bylo mnohem pravděpodobnější, měl kouzelné zrcadlo postavené v magickém prostoru těsně u Štítu a novinky si v něm vyhledával sám. Ne, v takovém případě by si mohl ověřit postavení Záštitného kamene přímo.

Bink cítil, jak se mu točí hlava. Nevěděl, co si má myslet, ale byl pevně rozhodnut nezmínit se o skutečné poloze kamene.

"Mě neposlali do exilu, jestli si to myslíš," řekla Fanchon. "Zatím ještě lidi nevyhánějí za to, že jsou oškliví. Emigrovala jsem dobrovolně."

"Dobrovolně? Proč?"

"Víš, měla jsem k tomu dva důvody."

Jaké dva důvody?"

Podívala se na něj. "Obávám se, že neuvěříš ani jednomu z nich."

"Tak to zkus."

"První je ten, že mi čaroděj Humfrey řekl, že to je nejjednodušší řešení mého problému."

Jakého problému?" Bink nebyl zrovna v nejlepší náladě.

Vrhla na něj další přímý pohled a pak sklopila oči. "Musím to říkat?"

Bink zjistil, že se červená. Bylo jasné, že jejím problémem je to, jak vypadá. Fanchon byla mladá žena, ale nebyla všední, nebyla domácká, byla ošklivá, živoucí důkaz toho, že mládí a zdraví nemusejí pokaždé znamenat i krásu. Ani oblečení, ani naličení jí nemohly dostatečně pomoci. To by mohla dokázat snad jen magie. To ovšem zase činilo její odchod z Xanthu nesmyslným. Byl její úsudek právě tak pokřivený jako její tělo? Bink byl postaven před společenskou nezbytnost změnit předmět hovoru, a proto se zaměřil na něco jiného. Na to, na co už nějakou chvíli myslel: "Ale v Ordinérii není žádná magie."

"Přesně tak."

Jeho logika se znovu zadrhla. Mluvit s Fanchon bylo ještě obtížnější, než se na ni dívat. "Tím chceš říct, že to, co jsi, z tebe dělá magie?" Jaký zázračný takt dokázal vyvinout.

Nezdálo se, že by mu měla za zlé nedostatek společenské elegance.

"Ano, víceméně je to tak."

"Proč ti Humfrey nevyúčtoval svůj obvyklý honorář?"

"Řekl, že se na mě nemůže dívat."

Hůř a ještě hůř. "Hm, a tvůj druhý důvod, proč jsi opustila Xanth?"

"To ti prozatím neřeknu."

Věci do sebe zapadaly. Řekla, že neuvěří jejím důvodům a on tomu prvnímu uvěřil, a ona mu proto ten druhý neřekla. Typicky ženská logika.

"Jak se zdá, tak se z nás stali spoluvězni," řekl Bink a rozhlédl se znovu kolem sebe. Jejich vězení zůstávalo stejně nevlídné jako předtím. "Myslíš, že nám dají najíst?"

"Jistě," řekla Fanchon. "Přijde Trent, zamává nad hlavou chlebem a vodou a zeptá se nás, který z nás by mu rád poskytl požadovanou informaci. Toho pak nakrmí. Jak bude ubíhat čas, bude ho čím dál tím obtížnější odmítnout."

"Máš dost děsivou představivost." "Jsem děsivě chytrá," odpověděla. "Abych řekla pravdu, bylo by ode mne poctivé říct, že jsem právě tak chytrá jako ošklivá."

Pravda. "A jsi dost chytrá na to, abys vymyslela, jak bychom se dostali odsud?"

"Ne, obávám se, že odsud se uniknout nedá," řekla a kývala přitom hlavou v rozhodném ano.

"Ach," řekl Bink, kterého to zaskočilo. Její slova říkala ne, její gesta ano. Byla blázen? Ne, věděla, že strážce naslouchají, i když nebyly v dohledu. Proto jim sdělila jednu věc a Binkovi druhou. To znamená, že už musela mít připravený plán útěku.

Bylo odpoledne. Kovovou mříží pronikal sluneční paprsek, který si našel cestu pod okrajem střechy. To je dobře, pomyslel si Bink. Kdyby se na dno jámy tu a tam nedostalo sluníčko, bylo by tady nesnesitelné vlhko.

U mříže se objevil Trent. "Doufám, že už jste se vy dva seznámili?" řekl příjemně. "Máte hlad?"

"A je to tady," zabručela Fanchon.

"Omlouvám se za to, že je vaše obydlí tak nepohodlné," řekl Trent a dřep si na okraj jámy. Bylo to, jako kdyby se s nimi sešel v čist'oučké kanceláři. Jestli mi oba dáte slovo, že neopustíte tábor a žádným způsobem se nebudete plést do naší činnosti, nechám pro vás zařídit pohodlný stan."

"A tady je ten háček," řekla Fanchon Binkovi. Jakmile jednou začneš přijímat výhody, staneš se zavázaným. Nedělej to."

To dávalo jasný smysl. "To ne," zavrtěl Bink hlavou.

"Podívejte," pokračoval Trent plynule, "kdybyste byli ve stanu a pokusili se o útěk, museli by vás moji strážníci zastřelit a já nestojím o to, aby se něco takového stalo. Pro vás by to bylo velmi nepohodlné, nemluvte o tom, že by to ohrozilo můj zdroj informací. Proto je životně důležité, abych vás měl nějakým způsobem uvězněné. Buď vaším slovem nebo pouty, ha tom nezáleží. Tahle jáma vypadá jako poměrně bezpečné místo."

"Klidně byste nás taky mohl propustit," odpověděl Bink. "Tu informaci totiž od nás nedostanete."

Jestliže jeho odpověď Zlého čaroděje rozčílila, nedal to na sobě znát. "Tady máte nějaký koláč a víno," řekl Trent a spustil dolů balíček na provázku. Ani Bink ani Fanchon se pro balíček nenatáhli, přestože Bink náhle pocítil, jak je hladový a žíznivý. Pachy koření se momentálně smísily s pachem jámy, bylo jasné, že v balíčku jsou samé čerstvé a jistě velmi chutné pamlsky.

"Prosím, vezměte si to," řekl Trent. "Ujišťuji vás, že tam není nic, v čem by snad byly drogy, nebo co bylo otráveno. Byl bych rád, kdybyste si zachovali dobré zdraví."

"A kdy nás tedy proměníte v ropuchy?" zeptal se nahlas Bink. Co může ještě ztratit?

"Víte, obávám se, že tady jste mě přistihli při blafu. Ropuchy totiž nemluví a je velmi důležité, abyste vy dva mluvili."

Bylo tedy možné, že by Zlý čaroděj ztratil svůj talent během svého ordinérského exilu? Bink se začal cítit lépe.

Balíček dosedl do sena. Fanchon pokrčila rameny, přiklekla k němu a odvázkala ho. Přesně jak čekali, koláče a víno.

"Možná by se měl jeden z nás najíst první a sám," řekla. "Pokud se nic nestane během několika hodin, nají se i druhý."

Dámy mají přednost," řekl Bink. Jestli je jídlo nadrogované nebo otrávené, pak se dívka jídla ani nedotkne.

"Tak ti děkuju," řekla a zlomila koláč napůl. "Vezmi si taky," nabídla mu.

Víš co, dej mi tamten," řekl, "je menší."

"no to je hezké," ozval se Trent seshora. Jak vidím nevěříte ani mně, ani jeden druhému. Takže se utíkáte ke

společenským konvencím, abyste ochránili své vlastní zájmy. Ale je to opravdu zbytečné. Kdybych chtěl některého z vás otrávit, dal bych vám prostě jed nalít do úst."

Fanchon si ukousla koláče. Je skvělý," řekla, vytáhla zátku z láhve a napila se. "A tohle taky."

Jenže Bink zůstal podezřivavý. Mohl počkat.

"Přemýšlel jsem o vašich případech," řekl Trent. "Fanchon, budu upřímný. Mohl bych tě přeměnit v jinou životní formu - dokonce i v jiného člověka." Zamžoural na ni. Jak by se ti líbilo být krásná?"

Ach jáje. Jestli Fanchon skutečně nebyla špiónem v Trentových službách, pak je to velmi svůdná nabídka. Ošklivá proměněna v krásnou -

"Běž pryč," řekla Fanchon aniž zvedla hlavu, "než po tobě hodím kouli z bláta." Ale pak ji napadlo něco jiného. Jestli nás tady chceš doopravdy nechat, dej nám nějaké hygienické zařízení. Alespoň kbelík a závěs. Kdybych měla půvabné pozadí, možná by mi ten nedostatek soukromí nevadil, ale za těchto podmínek dávám přednost tomu být počestná."

"Skvěle vyjádřeno," přikývl Trent. Pokynul a strážní donesli obě požadované věci a spustili je otvorem v mříži.

Fanchon umístila kbelík v jednom rohu díry a vytáhla si vlásenky z neupravených vlasů, aby s jejich pomocí připevnila plátno ke dvěma stěnám, takže oddělila trojúhelníkový prostor. Bink si nebyl jistý, proč by měla dívka jejího vzhledu stavět na odív svou poctivost. Jistě by nikdo netoužil pást se pohledem na odhalených partiích jejího těla - bez ohledu na jejich oblost. Je však možné, že byla skutečně výjimečně citlivá, pak její poznámky poněkud zlehčovaly to, co pro ni bylo v zásadě dost vážným problémem. V tom případě by to dávalo smysl. Krásná dívka mohla dávat najevo šok a zoufalství, když někdo zahlédl její nahou hrud, ale v soukromí většinou byla potěšena, když byla reakce přihlížejícího obdivná. Fanchon nic takového předstírat nemohla.

Binkovi jí bylo líto, jejich vězení by bylo o tolik zajímavější, kdyby jeho spolence byla půvabná. Ale aby přiznal pravdu, i on byl vděčný za tu trochu soukromí. Přirozené funkce těla by byly v opačném případě poněkud rozpačitou záležitostí. Takže teď se dostal na začátek. Ona ten problém vyřešila dříve, než on na něj vůbec pomyslel. Bylo jasné, že dívka myslí mnohem rychleji.

"Asi by tě skutečně dokázal proměnit v krasavici," řekl Bink.

"Mohl bych -"

"To by nešlo."

"Ale ano, Trentův talent je totiž -"

"Znám Trentův talent. Jenže to by můj problém jen zhoršilo, i kdybych se rozhodla zradit Xanth."

To bylo zvláštní. Cožpak nechtěla být krásnou? K čemu pak ta její obzvláštní citlivost na vlastní vzhled? Nebo to byla zase nějaká další lest jak z něj vymámit polohu Záštitného kamene? O tom už teď pochyboval. Bylo jasné, že pocházela z Xanthu. Žádný ordinér nemohl vědět o události s Živou vodou a senilním králem.

Čas ubíhal. Nastal večer. Nezdálo se, že by Fanchon trpěla nějakými obtížemi a Bink tedy snědl svůj díl jídla a vypil své víno.

Sotva se setmělo, dalo se do deště. Do vězení začalo zatékat. Střecha sice poskytovala jistý kryt a odrazila většinu vody, ale přesto jí dolů napadalo dost na to, aby byli oba brzo promočení. Fanchon se však usmívala. "Výborně," zašeptala. "Dnes v noci nám osud přeje."

Výborně? Bink se ve svém mokřem oblečení otřásl a s úžasem ji pozoroval. Začala hrabat rukama v měknoucí zemi vězení. Bink k ní přistoupil, aby se podíval co to dělá, ale mávnutím ruky ho odehnala. "Snaž se, aby mě stráž neviděly," sykla.

Tohle nebezpečí bylo velmi malé, strážní se o ně vůbec nezajímal. Ukryli se před deštěm a nebyli v dohledu. I kdyby byli na okraji jámy, bylo už příliš tma, než aby zahlédli, co se tam dole děje.

Co bylo tak důležité na té její práci? Seškrabávala jílovité bláto ze země vězení a míchala je se senem. Děšť jako by jí při tom vůbec nevadil. Binkovi její počínání připadalo zcela nesmyslné. Že by to byl její způsob relaxování?

"Znal jsi v Xanthu nějaká děvčata?" zajímala se Fanchon, aniž přerušila práci. Děšť sice ustával, ale tma její činnost skrývala pod svá temná křídla a chránila ji stejně tak před Binkovým pochopením jako před zraky strážných.

Tohle bylo téma, kterému by se byl Bink raději vyhnul. "Nevím, proč bych -"

Rychle se zvedla a naklonila se k němu. "Dělám cihly, pitomče!" zašeptala zuřivě. "Mluv a dávej pozor, kdyby se nahoře objevilo nějaké světlo. Kdybys měl pocit, že někdo přichází, řekni slovo chameleon". Já to všechno rychle uklidím." Pak se vrátila zpět do svého kouta.

Chameleon. Na tom slově bylo něco - už to má. Ten chameleon, kterého zahlédl těsně předtím, než se vydal na cestu k Dobrému čaroději - jeho znamení do budoucnosti. Chameleon náhle pošel. Znamenalo to snad, že se teď přiblížil Binkův čas?

"Mluv!" pobízela ho Fanchon. "Ať není slyšet, co dělám!" Pak dodala konverzačním tónem: "Znal jsi nějaká děvčata?"

"Hm, nějaká ano," odpověděl Bink. Cihly? Na co?

"A byla krásná?" Její ruce ukrývala temnota, ale slyšel neustálé pleskání bláta a šustot sena. Jistě používá seno na zpevnění měkkého bláta do hliněných cihel. Ale proč? Celá ta věc byla bláznivá. To si snad chce postavit hajzlík?

"Nebo byla ošklivá?" pobídla ho.

"Hm. Ale ano, byly to hezké holky," přikývl. Zdálo se, že v tomhle tématu Bink vážne jako moucha v medu. Bylo však pravda, že kdyby strážní poslouchali, zajímali by se víc o jeho vyprávění o krásných děvčatech než o tichý pleskot bláta. No, jestli je to to, co si přeje - "Moje snoubenka, Sabrina, byla krásná - je krásná - a čarodějka Iris vypadala krásná, ale potkal jsem i další, které už krásné nebyly. Jakmile zestárnou nebo se vdají, tak budou -"

Děšť ustal úplně. Bink viděl, že se přibližuje světlo. "Chameleon," zamumlal a znovu pocítil v žaludku podivné napětí. Znamení byla vždycky přesná - pokud jim ovšem člověk přesně porozuměl.

"Ženy ještě nemusí zošklivět, když se vdají," řekla Fanchon. Zvuky se změnil, teď zahlazovala všechny známky své

činnosti. "Některé se právě potom vyloupnou."

Jistě si uvědomovala svůj zjev. To ho znovu přivedlo na myšlenku, proč asi odmítla Trentovu nabídku krásy. "Když jsem putoval k čaroději Humfreyovi, setkal jsem se s kentaurkou," pokračoval Bink a zjistil, že je pro něj za této situace těžké soustředit se i na tak jednoduché téma hovoru. Uvězněn v hluboké jámě s ošklivou dívkou, jejíž jedinou myšlenkou je vyrábět cihly! "Byla krásná, takovou tou sošnou krásou. Samozřejmě, byla v podstatě kůň -" špatná terminologie "Chtěl jsem říct, že zezadu byla - no, jel jsem na ní vylezl jsem jí na záda... é -" Uvědomil si, co by si strážní při jeho slovech mohli myslet - ne že by mu na tom, co si myslí, záleželo - a pozoroval, jak se světlo přibližuje. Všiml si ho hlavně díky jeho odrazu na kovových mřížích. "No, vždyť víš, byla napůl člověk a napůl kůň. Svezla mě přes kraj kentaurů."

Světlo zmizelo. Musel to být strážný na běžné obchůzce. "Falešný poplach," zašeptal. Pak dodal konverzačním tónem. "Ale pak jsem se na cestě k čaroději setkal ještě s jednou překrásnou dívkou. Byla... jmenovala se..." Odmlčel se a soustředěně vzpomínal. Wynne. Ale byla strašlivě hloupá. Doufám jen, že se jí podařilo utéct drakovi propasti."

"Ty jsi byl v propasti?"

"Chvilí. Dokud mě z ní nevyhnal drak. Musel jsem ji nakonec obejít. Překvapuje mě, že o ní víš. Myslel jsem, že na ní vážně zaklínadlo zapomněl, protože nebyla na mapě a já o ní nikdy neslyšel, dokud jsem na ni nenarazil. Jenže teď mi napadá, že když si na ni pořád ještě vzpomínám, znamenalo by to, že na ni žádné zaklínadlo -"

„Já nedaleko propasti žila," řekla.

"Tys tam žila? Kdy propast vznikla? Jaké je její tajemství?"

"Byla tam odedávna. A je na ni uvaleno zaklínadlo zapomnění - myslím si, že je na propast uvalil Humfrey. Ale pokud jsou tvoje asociace dost silné, nakonec si na ni vzpomeneš. Alespoň na chvíli. Víc toho magie nedokáže."

"Možná, že v tom to je. Nikdy nezapomenu na to, co jsem zažil s drakem a stínem."

Fanchon už zase vyráběla cihly. Ještě nějaké jiné dívky?"

Bink měl najednou pocit, že ji celá ta věc zajímá víc než jen povrchně. Bylo to snad tím, že bydlela nedaleko propasti?

"Počkej, byla tam ještě jedna dívka, se kterou jsem se cestou sešel. Taková obyčejná. Jmenovala se Dee. Pohádala se s vojákem, se kterým jsem cestoval, s Crombiem. Ten nenáviděl ženy, nebo to alespoň tvrdil, a ona se rozzlobila a odešla. To byla škoda, měl jsem ji docela rád."

"Ale? Já myslela, že dáváš přednost krasavicím."

"Podívej - nebuď zas tak strašně citlivá!" odsekl. "Ty jsi s tím začala. Dee se mi náhodou líbila mnohem víc než - ále, co na tom záleží. Raději bych mluvil o plánu, jak se dostat odsud."

"Promiň," omlouvala se. Já - já vím o tvé cestě kolem propasti. Wynne a Dee jsou mé přítelkyně. Proto se nesmíš divit, že mě to zajímá."

"Tvoje přítelkyně? Obě?" Kousky hlavolamu teď začaly zapadat do sebe. "A jaký vztah máš k čarodějce Iris?"

Fanchon se zasmála. "Vůbec žádný. Kdybych byla čarodějka, myslíš, že bych vypadala takhle?"

"Ano, vypadala," přikývl Bink. "Kdybys to předtím zkoušela s krásou a ono to nefungovalo a chtěla bys i moc a sílu a došla bys k názoru, že ji můžeš získat s pomocí nevědomého poutníka - to by vysvětlilo, proč tě Trent nepřesvědčil ani svým návrhem, že tě změní v krasavici. To by zničilo tvou masku - a při tom bys mohla být krásná, kdykoliv bys chtěla. Sledovala bys mě v podobě, v níž by tě nemohl nikdo podezírat a samozřejmě, že bys nepomohla jinému čaroději získat Xanth -"

"A proto bych šla rovnou sem, do Ordinérie, kde žádná magie nefunguje," dokončila.

To celou jeho teorii zbořilo jako domek z karet. Okamžik, skutečně? "Možná, že takhle vypadáš ve skutečnosti, možná jsem tam, na ostrově, skutečnou Iris nikdy neviděl."

"A jak bych se dostala zpět do Xanthu?"

Na to Bink odpovědět nedokázal. Odpověděl otázkou. "Tak mi řekni, proč jsi sem přišla? Jak je vidět, nemagické prostředí tvůj problém nevyřešilo."

"Víš, chce to svůj čas..."

"Čas na to zrušit magii?"

Samozřejmě. Když ještě draci létávali nad Ordinérií, v době než byl vztyčen Štít, jim trvalo celé dny nebo dokonce týdny, než vybledli. Možná ještě déle. Čaroděj Humfrey říká, že v ordinérských textech se nachází dost velké množství popisů a obrázků draků i jiných magických zvířat. Ordinéři už draky v dnešních dnech nevidají, a proto tvrdí, že ty staré texty jsou jen pouhou fantasií, ale to jen dokazuje, že magie, ať už ve zvířeti nebo člověku, potřebuje nějaký čas, než vyprchá."

"Takže čarodějka by si mohla ještě několik dnů udržet krásu bez ohledu na svojí skutečnou podobu," řekl Bink.

Povzddechla si. "Tak nějak. Ale já nejsem Iris, i když by mi to ani trochu nevadilo. Já měla úplně jiné a velmi vážné důvody proč opustit Xanth."

"Ano, vzpomínám si. Jeden z nich byl ten, že jsi se chtěla zbavit své magie, ať už byl tvůj dar jakýkoliv a ten druhý důvod jsi mi odmítla říci."

"Myslím, že si zasloužíš, abych ti ho řekla. Stejně bys to ze mě tak či tak nakonec vymámil. Dozvěděla jsem se od Wynne a Dee, co jsi za člověka, a -"

"Takže Wynne se podařilo uprchnout drakovi?"

"Ano, díky tobě. Ona -"

Nahoře se objevilo slabé světlo. "Chameleon," řekl Bink.

Fanchon urychleně ukrývala své cihly. Tentokrát se světlo zastavilo až na okraji jámy. "Doufám, že vás tam dole nezaplavila voda," ozval se Trentův hlas.

"Kdyby se to stalo, už dávno bychom odsud odpluli," odpověděl mu Bink. "Poslyšte, čaroději, čím více nepohodlí nám

způsobíte, tím méně budeme mít chuti s vámi spolupracovat."

"Velmi dobře si to uvědomuji, Binku. Dával bych přednost tomu, kdybych vás mohl ubytovat v pohodlném stanu -"

"Ne."

"Binku, nejsem s to pochopit, proč jsi tak loajální k vládě, která s tebou tak nestydatě naložila."

"Co vy o tom víte?"

"Moji zvědové samozřejmě zaznamenávali tvé rozhovory. Ale mohl jsem to vlastně uhodnout sám, když vím, jak starý a tvrdohlavý Boufný král teď musí být. Magie se projevuje v různých formách, a když jsou její definice příliš zúžené -"

"No, tady na tom přece vůbec nezáleží."

Čaroděj naléhal, a na rozdíl od Binkových nelogičností hovořil velmi logicky. "Možná, že skutečně postrádáš magii, Binku, i když pochybuji, že by se Humfrey v něčem takovém mýlil. Ale máš i jiné kvality, které mluví ve tvůj prospěch, a byl by z tebe skvělý občan."

"Abys věděl, tak má pravdu," řekla Fanchon. "Zasloužil sis lepší věci a ne to, co s tebou udělali."

"Na čí straně vlastně jsi?"

Slyšel, jak si ve tmě povzdechla. Znělo to velmi lidsky; bylo mnohem snazší ocenit ji, když na ni neviděl. "Na tvé straně, Binku. Obdivuji tvou věrnost, jen si stále ještě nejsem jistá, zda s ní neplýtváš na nesprávném místě."

"Proč jsi mu neřekla, kde je Záštitný kámen, no, když to víš?"

"Protože Xanth i se všemi svými chybami je moc krásné místo. Senilní král nebude žít navěky a až zemře, budou asi muset na trůn dosadit Dobrého čaroděje Humfreyho a ten jistě mnoho věcí vylepší, i když si bude stěžovat na to, že mu to zabírá mnoho užitečného času. Možná, že se právě teď někde narodil jiný Mocný čaroděj, aby po něm zem převzal. Někým způsobem se to rozhodně vyřeší. Vždycky to tak bylo. poslední, co Xanth potřebuje, je, aby ho zabral krutý, Zlý čaroděj, který všechny své protivníky a oponenty proměnil v tuřiny."

Shora k nim dolehl Trentův smích. "Má drahá, máš bystrou mysl a ostrý jazyk. Abych se přiznal, dávám přednost tomu měnit své protivníky ve stromy, déle pak vydrží. Nepředpokládám, že byste teoreticky připustili, už z principu, že bych mohl být lepším vladařem než současný král?"

"No, na tom něco je, abyste věděli," řekl Bink a jízlivě se usmál do tmy.

"Na čí jsi vlastně straně?" zeptala se Fanchon, napodobující tón, který Bink použil předtím.

Trent se znovu rozesmál. "Vy dva se mi líbíte. Vážně. Dobře vám to myslí, máte svou hrdost a jste věrní. Kdybyste jen byli takhle věrní mně, byl bych ochoten udělat podstatné ústupky a nabídnout vám nezanedbatelné výhody. Tak například bych vám mohl nabídnout právo veta nad všemi proměnami, které bych chtěl udělat. To znamená, že byste si mohli vybrat své tuřiny."

"Takže bychom byli zodpovědní za vaše zločiny," řekla Fanchon. "Taková moc by nás mohla velmi rychle zkorumpovat, pokud bychom nebyli úplně jiní než vy."

Jen pokud by byl váš charakter mnohem lepší než můj," poukázal Trent. "A jestliže ne, pak byste byli stejní jako já. Prostě jste se zatím nikdy neocitli v takové situaci jako já. Byl bych rád, kdybyste si to uvědomili a nedělali ze sebe nevědomky pokrytce."

Bink zaváhal. Byl mokřý a byla mu zima a ani trochu nestál o to strávit celou noc v téhle díře. Byl Trent před dvaceti lety muž, který dodržel své slovo? Ne, nebyl, na své cestě za získáním moci porušoval sliby, kdykoliv se to hodilo. To taky byla součást toho, proč prohrál - nikdo si netroufl mu věřit, dokonce ani jeho přátelé ne.

Čarodějovy sliby byly bezcenné. Jeho logika, to byla vrstva zdůvodňování a argumentů, které měly jen přimět jednoho z vězňů k tomu, aby odhalil skutečnou polohu Strážního kamene. Právo veta nad proměnami? Bink a Fanchon by byli první proměnění a došlo by k tomu ve chvíli, kdy by je Zlý čaroděj přestal potřebovat.

Bink neodpověděl. Fanchon mlčela. Trent po chvíli odešel.

"A tak jsme odolali i svodům nabídky číslo dvě," poznamenala Fanchon. "Ale je to chytrý a nevybíravý chlap, bude hůř."

Bink se obával, že má Fanchon pravdu.

Přišlo ráno a sluneční paprsky vysušily hrubé cihly. Nebyly sice ještě tvrdé, ale byl to alespoň dobrý začátek. Fanchon je vyrovnala do svého odděleného prostoru, takže nebyly shora vidět. Jestli všechno půjde dobře, dá je znovu na odpolední slunce.

Objevil se Trent a donesl jim další jídlo. Bylo to čerstvé ovoce a mléko. "Nerad vám to říkám takhle," oznámil jim, "ale dochází mi trpělivost. Každou chvíli mohou Záštitný kámen převézt, tak jak to čas od času dělají, a pak už vaše informace nebude k ničemu. Jestliže mi jeden z vás tu informaci, kterou nutně potřebuji, nedá během dneška, zítra vás oba proměním. Z tebe, Binku, udělám baziliška a tebe, Fanchon, proměním v kokatřici. A budete uvězněni v jedné kleci."

Bink a Fanchon na sebe zmateně pohlédli. Kokatřice a bazilišek - dvě jména pro jednoho tvora: okřídleného hada s kohoutí hlavou, kterého vyseděla uvnitř teplého hnojiště, z vajíčka beze žloutku, žába*).

Jeho dech je tak smrdutý, že v něm hynuly rostliny a pukalo kamení a živým tvorům stačilo podívat se mu do tváře a padali mrtvi k zemi. Bazilišek - malý král plazů.

Chameleon z mého osudového znamení se proměnil do podoby baziliška, pomyslel si Bink, a to těsně předtím, než posel. Teď mi chameleona připomněla osoba, která o mém osudovém znamení nemohla vědět a je mi vyhrožováno, že mě přemění v - Je jasné, že můj konec už je nablízku.

Je to jen lest," ozvala se nakonec Fanchon. "Nemůže to skutečně udělat. Zkouší nás vystrašit."

"To se mu taky daří," zabručel Bink.

"Možná by bylo dobře, abych vám předvedl nějaký příklad," ozval se Trent shora. "Nežádám nikoho, aby uvěřil mé

magii jen tak, když není žádný problém v tom ji předvést. Stejně musím pravidelně cvičit, abych dokázal využít celý svůj talent po tak dlouhém pobytu mimo Xanth, takže nějaká malá ukázka mi naprosto vyhovuje." Luskal prsty. "Dovolte vězňům dojíst jídlo a pak je vytáhněte nahoru," nařídil Trent strážnému, který se objevil. Pak odešel. Ted' se Fanchon zachmuřila z jiného důvodu. "Možná, že blufuje, ale jestli některý z nich sleze sem dolů, mohl by najít cihly a jestli se to stane, jsme vyřízeni."

"Ne, jestli se dáme klidně vytáhnout a nebudeme dělat potíže," odpověděl jí Bink. "Nepolezou sem, dokud nebudou muset."

"Doufejme," odpověděla.

Když strážní přišli, Bink i Fanchon bez protestů vylezli po provazovém žebříku, který jim hodili shora. Jsme zvědaví na ten čarodějův bluf," řekl Bink. Vojáci nijak nereagovali. Skupinka se pak vydala na pochod přes pevninský most směrem ke Xanthu.

Trent stál vedle drátěné klece nedaleko Štítu. Kolem něj stáli v kruhu vojáci s luky a nasazenými šípy. Všichni měli na očích brýle se začouzenými skly.

"Musím vás varovat," řekl Trent, když došli na místo. "Po proměně se nedívejte jeden druhému přímo do tváře. Smrt na život proměnit neumím."

Jestli to byl další pokus jak je vystrašit, byl velmi účinný. Fanchon možná ještě pochybovala, ale Bink uvěřil. Vzpomněl si na Justina, mluvící strom, důkaz Trentovy zloby před dvaceti lety. A temné znamení jeho osudu se mu v mysli zvedalo výš a výš. Nejdřív se stát baziliškem a potom zemřít...

Trent zachytil Binkův pohled, který se teď naplnil pochopením. "Chtěl bys mi snad něco říci?" zeptal se jen jakoby mimochodem.

"Ano. Chtěl bych se zeptat, jak se jim podařilo dostat vás do vyhnanství, aniž se při tom změnili v ropuchy, tuřiny nebo ještě horší věci?"

Trent se zamračil. "Tak to nebylo přesně to, co jsem měl na mysli, Binku. Ale v zájmu dobrých vztahů ti odpovím. Jeden z mých pomocníků, kterým jsem důvěřoval, byl podplacen a zaklel mě zaklínadlem spánku. Zatímco jsem spal, odnesli mě za Štít."

"A jak víte, že se to nestane znovu? Nemůžete neustále bdít, víte?"

"Nad tímhle problémem jsem strávil mnoho času v těch dlouhých letech exilu. Došel jsem k názoru, že jsem si to zavinil sám. Byl jsem nespolehlivý, nedodržoval jsem dané slovo a proto jsem se nemohl spolehnout na lidi kolem a nikdo nepovažoval za nutné dodržet slovo, které dal mně. Ale nebyl jsem tak docela beze cti, své slovo jsem porušoval jen v případech kdy k tomu byla podle mě skutečně vážná příčina. A přesto -"

To je totéž jako kdybyste lhal," řekl Bink. Já si to tehdy nemyslel. Ale připouštím, že má pověst v tom směru se během mé nepřítomnosti nevyplešila. Je vždycky právem vítěze představovat pak poraženého jako veskrze špatného, jen aby ospravedlnil své vítězství. Tak či tak, mé slovo nebylo mým nejsilnějším poutem a během času jsem si uvědomil, že to je hlavní vada mého charakteru a také jedna z hlavních příčin mé zkázy. Jediný způsob, jak v budoucnosti zabránit tomu, aby se to opakovalo, je změnit svůj přístup. A tak už nelžu a nepodvádím - nikdy. A nikdo nepodvádí mě."

To vypadalo jako poctivá odpověď. Zlý čaroděj byl v mnoha věcech protikladem všeobecné představy. Místo aby byl ošklivý, neduživý a zlý - takové představě by vyhovoval spíše Humfrey - byl pohledný, silný a příjemný. A přesto to byl zlý člověk a Bink byl příliš zkušný na to, než aby se dal nachytat na hezká slova.

"Fanchon, postup kupředu," řekl Trent.

Fanchon postoupila k němu a v tváři se jí zračila otevřená nedůvěra. Trent neodřikal žádné zaklínadlo, ani nedělal žádná gesta rukama. Jen se na ni soustředěně zadíval.

Dívka zmizela.

Do kruhu se vrhl voják s velkou sítí na motýly a něco jí přiklopil. Pak sítku pozvedl a v ní se zmítal a kopal odporný ještěrovitý tvor s křídly.

Byl to skutečně bazilišek. Bink rychle odvrátil pohled, aby se nedíval přímo na tu děsivou hlavu a nesetkal se s jejím smrtícím pohledem.

Voják vhodil onu odpornou věc do klece a další tmavým sklem chráněný voják přiklopil víko. Zbývající vojáci se očividně uvolnili. Bazilišek pobíhal po kleci a škrabal hned tu hned tam a pokoušel se najít místo, kudy by mohl uprchnout. Chvilí upřeně zíral na drátěné pletivo, ale jeho ničivý pohled na kov neúčinkoval. Třetí voják přes klec přehodil kus látky a tak zastřel malé obludě výhled do okolního světa. Ted' pocítil jistou úlevu i Bink. Celá ta věc byla očividně pečlivě připravena a nacvičena. Vojáci věděli přesně co mají dělat.

"Binku, postup kupředu," řekl Trent stejně jako předtím.

Bink byl zděšen. Jeden ze zapadlých koutů jeho vědomí však stále protestoval: Je to pořád jenom bluf. Ona v tom jede s ním. Udělali to tak, aby to vypadalo, že ji proměnil, a že teď jsem na řadě já. Všechny námitky proti Trentovi vznášela jen proto, abych jí uvěřil, a byla to příprava na tenhle okanzík.

Bohužel, sám už tomu věřil jen napolovic. Jeho znamení propůjčovalo všemu jistou zvláštní, děsivou důvěryhodnost.

Bylo pravděpodobné, že smrt se už vznášela na tichých můroluňáčích křídlech někde na dosah...

Ale ani teď nedokázal zradit svou mateřskou zem. S roztřesenými koleny postoupil kupředu.

Trent na něj upřel soustředěný pohled - a svět poskočil. Zmatený a vyděšený se Bink vrhl do bezpečí nejbližšího houští. Když se přiblížil, zelené listy zhnědly, pak se na něj začala snášet síť a téměř ho uvěznila. Vzpomněl si na to, jak unikl z Dračí propasti. V poslední chvíli odskočil stranou a dozadu a síť ho těsně minula. Zvedl hlavu a upřel pohled na vojáka, který zazmatkoval a dovolil, aby mu začazené sklo klouzlo z očí. Jejich pohledy se setkaly a mrtvý muž padl na záda.

Síť na motýly vyletěla do vzduchu, ale zachytil ji další voják. Bink se znovu vrhl do hnědého houští, ale tentokrát už

síti neunikl. Byl lapen, podebrán a voják ho zvedl nahoru. Bink se bezmocně zmítal v síti, tloukl křídly i ocasem, jehož koncový osten se zachytával v husté látce, a kohoutím zobákem sekal do prázdna. Pak se síť ocitla nad klecí. Dvojí, trojí zatřesení, ocas i křídla se uvolnila z látky a Bink s doširoka roztaženými křídly dopadl na záda na dno kovového vězení. Z hrdla se mu vydral bolestivý skřek.

Stačil se postavit na nohy, když okolní svět potemněl. Byl v kleci a přes tu právě přehodili látku, aby nikdo venku nepřišel do styku s jeho přímým pohledem. Byl baziliškem.

To tedy byla ukázka! Nejen, že viděl jak Trent přeměnil Fanchon, ale sám přeměnu zažil na vlastní kůži - a zabil vojáka vlastním pohledem! Jestli byli zatím v Trentově armádě nějakí skeptici, měl Trent dneškem vystaráno.

Viděl spirálovitě stočený ostnatý ocas dalšího tvora svého druhu. Samička. Ale byla k němu otočená zády. Teď v něm převládla jeho baziliščí přirozenost. Nechtěl společnost. Chtěl být sám.

Zuřivě se na ni vrhnul, sekal do ní zobákem a škrabal drápy. Bleskově se obrátila. Svalnatý hadí ocas jí při tom sloužil jako dokonalá páka. Na okamžik stanuli tváří v tvář.

Byla strašlivá, odporná, odpuzující, příšerná a vzbuzovala nesmírný hnus. V životě se nesetkal s něčím tak obludným. Ale byla ženského rodu a tedy vlastnila jistou základní přitažlivost. Ta rozporuplná odpudivost a přitažlivost, prožívaná současně, ho zcela pohltila a Bink ztratil vědomí.

Když se probudil, bolela ho hlava. Ležel na seně v jámě. Bylo pozdní odpoledne.

"Tak se zdá, že to s tím bazilišším pohledem je dost přehnané," řekla Fanchon. "Ani jeden z nás neumřel."

Takže se to opravdu stalo. "Ne úplně," souhlasil Bink, "ale zčásti mrtvý se rozhodně cítím." Když mluvil, uvědomil si něco, co ho nikdy předtím nenapadlo. Bazilišek je magické zvíře, které používá magii. Byl inteligentním baziliškem, který magicky zaútočil na nepřítele. Jak to ovlivní jeho teorii magie?

"Musím říct, že jsi jim dal dost zabrat," říkala právě Fanchon. "Toho vojáka už pohřbili. Teď je v táboře ticho jako na hřbitově."

Hřbitov, smrt - byl snad tohle význam jeho osudového znamení? Nezemřel, ale sám zabil, vlastně nevědomky, způsobem jeho normálnímu stavu zcela cizím. Byla tím snad věštba naplněna?

Bink si sedl, protože ho napadlo ještě něco jiného. "Trentův talent je pravý. Byli jsme přeměnění. Opravdu nás proměnil."

"Ano, jeho dar je pravý. Byli jsme přeměnění," souhlasila zachmuřeně. "Pochybovala jsem, připouštím - ale teď věřím."

"Musel nás přeměnit do původního stavu, když jsem byl v bezvědomí."

"Ano. Chtěl nám jen předvést malou ukázkou."

"Stála za to."

"To ano." Otrásla se. "Binku - já - já nevím, jestli bych to snesla znovu. To nebylo jen tou změnou. Bylo to -"

"Já vím. Žes ale byla po čertech škaredý bazilišek."

"Ze mne by bylo po čertech ošklivé cokoliv. Ale ta strašlivá zášť, omezenost a ohavnost - ty věci jsou příšerné! Strávit zbytek života v takové duševní podobě -"

"Nedívám se ti," řekl Bink. Něco mu pořád ale leželo v hlavě. Jeho zážitek byl velmi krátký a Bink věděl, že to bude trvat nějaký čas, než mu mozek proseje všechna fakta a oddělí zrna od plev.

"Myslela jsem, že nikdo nedokáže abych jednala proti své přirozené podstatě, ale tohle - tohle -" Ukryla tvář do dlaní. Bink mlčky přikývl. Po nějaké chvíli změnil předmět hovoru. "Všimla sis... totiž... že ti dva tvorové byli sameček a samička?"

"Jistě," přikývla a teď, když měla o čem přemýšlet, se začala pomalu ovládat. "My jsme taky muž a žena. Čaroděj může změnit naši podobu, ale ne pohlaví."

Jenže baziliškové pohlaví nemají, jsou bezpohlavní. Vysezení z vejce sneseného kohoutem. Nemají rodiče bazilišky, jen kohouta."

Zamyšleně přikývla a začala o tom, co řekl, uvažovat. "Máš pravdu. Kdyby byli baziliškové samičky a samečkové, mohli by se spojovat a množit sami mezi sebou. Což by pak ovšem znamenalo, že to nejsou skuteční baziliškové. To je paradox."

"Na té definici něco není v pořádku," řekl Bink. "Buď se kolem prapůvodu magických zvířat nashromáždilo příliš mnoho pověr, nebo jsme nebyli praví baziliškové."

"Byli jsme praví," řekla a tvář se jí stáhla s obnovenou hrůzou. "Tím jsem si teď naprosto jistá. Poprvé ve svém životě jsem osudu vděčná za svou lidskou podobu." To na ni bylo opravdu silné prohlášení.

"To znamená, že Trentova magie je skrz naskrz pravdivá," zabručel Bink. "On nemění jen podobu, ale přemění něco v něco docela jiného, jestli chápeš co tím myslím."

Najednou se mu z mysli vyloupila ona věc, kterou si předtím nebyl schopen vybavit. "Ale jestliže se magie mimo Xanth ztrácí, nepůsobí dál než v onom úzkém pásu za Štítem, stačilo by, abychom -"

"-zašli hlouběji do Ordinérie!" doplnila ho výkřikem. "Po nějakém čase bychom se vrátili k původní podobě. Takže by naše změna nebyla stálá."

"Takže jeho hrozba tím, že nás přemění, je bluf, i když to skutečně dokáže," pokračoval Bink. "Musel by nás pak nechat v té kleci, nebo bychom mu utekli a po čase získali zpět svou podobu. Musel by se dostat až do Xanthu, jinak jsou jeho síly velmi omezené. Nemá větší moc než měl jako generál téhle armády - moc zabíjet."

Jediné co teď může, je ochutnat trošičku té úžasné chuti skutečné moci," přikyvovala Fanchon. "Pak se není čemu divit, že tak touží dostat se do Xanthu!"

"Ale zatím jsme pořád v jeho moci."

Opatrně vynesla jednu po druhé cihly a rozložila je na sluníčku. "Co budeš dělat?"

"Kdyby mě pustil, pokračoval bych do Ordinérie. Tam jsem měl namířeno, když jsem jim padl do pastí. Jednu věc mně

ale Trent dokázal - že se tam dá přežít. Ale teď vím, že si musím pečlivě značit celou cestu, protože se zdá, že když člověk putuje opačným směrem, do Xanthu, je velmi obtížné najít cestu.

Já myslela, co budeš dělat se Záštitným kamenem."

"Nic."

"Neřekneš mu?"

"Ne, samozřejmě, že ne," zavrtěl hlavou. "Teď, když víme, že nám jeho magie nemůže ublížit víc než jeho vojáci, zbavil jsem se části svého strachu. Ne, že by na tom záleželo. Nebudu ti nic vyčítat, když mu to řekneš ty.

Podívala se na něj. Její tvář byla stále stejně osklivá, ale bylo v ní něco zvláštního. "Víš, ty jsi opravdu nějaký mužský, Binku."

"Ne, já nejsem nic moc. Nemám žádnou magii."

"Ale máš magii. Jenže nevíš jakou."

"To je totéž."

"Víš, já jsem tě sledovala až sem."

Začínalo mu být jasné, co tím myslí. Doslechla se o něm v Xanthu, o poutníkovi bez magického daru. Věděla, že na tom v Ordinérii nezáleží. Našel by se lepší pár - muž bez magie, žena bez krásy? Stejný handicap. Třeba by si na její podobu časem zvykl; její další vlastnosti byly opravdu jen ty nejlepší. S jedinou výjimkou...

Chápu tvou situaci," řekl. "Ale když budeš spolupracovat se Zlým čarodějem, nebude s tebou chtít mít nic společného, ani kdyby z tebe udělal krasavici. Ne že by na tom záleželo, můžeš dostat svou odměnu v Xanthu, až ho obsadí. Pokud ovšem dostojíš svému slovu."

"Dodal jsi mi odvahu," řekla. "Tak se pokusme o útěk."

Jak?"

"Přece ty cihly, hlupáčku. Už ztvrdly. A jakmile se setmí, narovnáme z nich stupně -"

"Ta mříž nahoře nás zadrží, dvířka jsou stále zavřená. I kdybychom na ni dosáhli, nebude v tom žádný rozdíl. Kdyby jediný problém spočíval v tom dosáhnout nahoru, mohl jsem tě zvednout a..."

Je v tom rozdíl," zamumlala. "Narovnáme cihly na sebe, postavíme se na ně a posuneme celou mříž. Není nijak upevněná, toho jsem si všimla, když nás sem přivedli. Jen tak ji tam položili. Je sice těžká, ale ty jsi silný -"

Bink zvedl hlavu s náhlou nadějí. "A ty ji můžeš podepřít, až ji přivednu. Kousek po kousku dokud mezera -"

"Ne tak nahlas!" zašeptala naléhavě. "Pořád nás mohou poslouchat." Ale přikývla. "Pochopils přesně, co mám na mysli. Není to jisté, ale za pokus to stojí. Pak budeme muset přepadnout skladiště s elixírem, aby ho nemohl použít, kdyby náhodou chytil někoho jiného, kdo by mu postavení Záštitného kamene prozradil. Celé jsem si to dobře promyslela." Bink se usmál. Začínala se mu líbit.

10. PRONÁSLEDOVÁNÍ

V noci narovnali cihly na sebe. Některé z nich se zčásti rozpadly, protože je slunce nestačilo dostatečně vysušit, ale celkem byly až překvapivě pevné. Bink napjatě naslouchal, zda neuslyší strážce, zatímco čekali než provedou to, čemu s Fanchon začali říkat průlom. Pak vylezl na vrcholek cihlové hromádky, zachytil prsty okraj mříže a soustředil síly.

Ve chvíli, kdy napjal svaly, si náhle uvědomil, že tohle byl vlastně skutečný důvod, proč Fanchon požádala o záclonu a kbelík. Nebylo to proto, aby ukryla svou nevábnou anatomii, ale aby ukryla cihly, aby je uchovala pro tento okamžik, pro tento pokus o útěk. A jeho to celou tu dobu ani nenapadlo.

To odhalení mu dodalo síly. Pevně se vzepřel a mříž se pozdvihla až s překvapující snadností. Fanchon se vyškrabala rychle vedle něj a pod zvednutý okraj mříže zarazila toaletní kbelík.

Fuj! Možná, že jednou někdo vymyslí kbelík na splašky, který bude vonět růžemi!

K tomuto účelu však naprosto vyhovoval. Podepřel mříž, kterou Bink zvedl. Mezi mříží a okrajem jámy teď zbývalo dost prostoru, aby se jím mohli protáhnout ven. Bink pomohl Fanchon do otvoru, a pak se nahoru vytáhl sám. Žádný strážný v dohledu. Byli volní.

"Elixír je támhle na té lodi," zašeptala Fanchon a ukázala do tmy.

Jak to víš?" zeptal se Bink.

"Prošli jsme kolem, když nás vedli na - přeměnu. Je to jediná věc, kterou budou tak pečlivě hlídat. A navíc na její palubě je naložen i katapult."

Ta tedy skutečně dokázala mít oči otevřené! Možná osklivá, ale rozhodně neobyčejně chytrá. Jeho ani nenapadlo prohlédnout si okolí tak zkoumavými očima.

"Poslyš, dostat ten elixír bude pěkná fuška," pokračovala. "Myslím, že by bylo lepší, kdybychom jim sebrali celou loď. Vyznáš se v lodích?"

"V životě jsem nebyl na lodi větší než pořádná pramice. Jen na Irisině jachtě, ale ta nebyla skutečná. Pravděpodobně bych dostal mořskou nemoc."

Já taky," souhlasila. Jsme prostě suchozemci. Takže proto nás tam nikdy nebudou hledat. Jdeme."

Faktem je, že je pořád ještě lepší dostat mořskou nemoc, než být proměněn v baziliška.

Plížili se po pláži, až nakonec vstoupili do vody. Bink se nervózně ohlédl a viděl, jak se k jejich vězení přibližuje světlo.

"Pospěš si!" zašeptal naléhavě. "Zapomněli jsme přiklopit mříž, takže zjistí okamžitě, že jsme utekli."

Naštěstí byli oba celkem slušní plavci. Vysvlekli se z většiny šatů - co se s těmi šaty asi stalo během přeměny? - a tiše vypluli k plachetnici, zakotvené asi čtvrt míle na moři. Bink byl poplašen temnou hlubinou vody, kterou měl pod nohama; jaké obludy asi žily v ordinérském moři?

Voda byla studená a pohyb při plavání mu zpočátku pomáhal udržovat se v relativním teple, ale postupně se začala dostavovat únava a s ní i chlad. Fanchon měla podobné potíže. Při pohledu se země se zdálo, že loď není daleko, ale to byl odhad chodců. Ujít a uplavat stejnou vzdálenost, to je velký rozdíl.

Pak se u věžeňské jámy ozval křik. Všude zaplála světla pohybovala se jako svatojánské mušky sem a tam, ale nezdálo se, že by zapalovala nějaké ohně. Bink pocítil příliv nových sil.

Musíme se tam dostat rychle," zalapal po dechu.

Fanchon neodpověděla, byla dostatečně zaměstnána plaváním.

Cesta vodou byla nekonečná. Plavání i chladná voda vysávaly z Binka všechny síly a ty byly nahrazovány pesimismem. Nakonec se jim ale přece jen podařilo k lodi dorazit. Na palubě zahlédli ve světle měsíce obrys námořníka, který upíral pohled k pobřeží.

Fanchon si přitáhla Binka blíž k sobě. "Ty běž z druhé strany," tiše vydechla. Já ho zabavím."

Měla odvahu. Námořník do ní mohl klidně vpálit šíp. Bink s vypětím posledních sil obeplul lodní záď a vylezl nahoru na protilehlé straně. Loď byla asi dvanáct metrů dlouhá, podle xanthských měřítek velká. Ale jestli byla pravda alespoň část toho, co vyprávěl Trent o Ordinérii, pak tam existovaly ještě mnohem větší lodi.

Natáhl se nahoru a zachytil se prsty okraje otvoru v boku lodi. Pokusil se vybavit si jméno téhle části lodní anatomie, ale marně. Doufal, že na palubě nejsou další námořníci. Musel se pomalu vytáhnout přes střílnu - to bylo to slovo! - aby se celá loď nerozhoupala.

Právě v tom okamžiku se ozvala Fanchon. S dokonalým načasováním ze sebe vydala několik zvuků, které vzbuzovaly dojem, že se těsně vedle lodi někdo topí. Námořníci - byli celkem čtyři - se rozeběhli k lodnímu zábradlí a Bink se vytáhl nahoru tak tiše, jak to jen šlo. Na palubu se sotva překulil, protože svaly měl jak z olova a odmítaly ho poslouchat. Celý mokrý dopadl na prkna se slyšitelným plesknutím a loď se pod jeho vahou mírně zhoupla - ale námořníci byly shromážděni u protějšího lodního pažení a zcela zaujati pozorováním představení, které se odehrávalo ve vodě.

Bink vstal a tiše přeběhl ke stězni. Plachty byly skasané, takže nabízely jen skrovný úkryt. Kdyby se námořníci se svými lampami otočili, nemohli ho přehlédnout.

Zdá se, že bude muset jednat dřív, než se něco takového stane. Necítil se právě nejlépe vybaven na boj se čtyřmi námořníky, byl prostydý a unavený, ale bylo to nezbytné. Tiše došel za čtveřicí a srdce mu bušilo tak hlasitě, že měl strach, aby ho jeho tlukot neprozradil. Ale námořníci se nahýbali přes pažení a pozorovali Fanchon, která stále ještě tropila silný hluk. Bink se opřel nejbližšímu námořníkovi levou rukou o záda, pravou ho uchopil za kalhoty, a pak rychle a silně zabral. Muž se s vyděšeným křikem převrátil přes lodní zábradlí.

Bink se okamžitě přesunul k dalšímu. Uchopit, přizvednout a zatlačit. Muž, vyplašený výkřikem svého druha se už obracel - ale bylo příliš pozdě. Bink zatlačil a námořník přepadl přes palubu. Téměř přepadl - jednou rukou se zachytil zábradlí a teď se přetácel, aby se obrátil tváří k lodi. Bink jej udeřil přes prsty a nakonec se mu je podařilo otevřít, takže muž padl do vody.

Bohužel, ztráta času, ke které došlo, byla kritická. Bink teď stál tváří v tvář dvěma protivníkům. Jeden obtočil Binkovi předloktí kolem krku a pokoušel se ho uškrtit, zatímco druhý čekal, až na něj přijde řada.

Co mu to Crombie radil, aby udělal v podobné situaci? Bink se soustředil a vzpomněl si. Uchopil muže oběma rukama za paži, pokrčil se v kolenou a současně se předklonil a zatáhl.

Skutečně to fungovalo. Námořník mu přeletěl přes hlavu, těžce dopadl na palubu a zůstal nehybně ležet.

Teď se do věci vložil poslední muž, útočící na Binka pěstmi. Jedním úderem sklouzl Binkovi ze strany po hlavě, a přestože byl úder jen letmý, měl Bink co dělat, aby neomdlel. Sesul se na palubu a námořník na něj vrhnul. A co bylo horší, Bink viděl, že další z mužů právě šplhá zpět na palubu. Zvedl nohy, aby si soupeře alespoň trochu udržel od těla, ale to mu pomohlo jen zčásti. Mohutný námořník ho tiskl k zemi, dusil ho a druhý se právě chystal přidat k zábavě.

Stojící muž pozvedl nohu. Bink se nemohl ani pohnout. Ruce měl jako přišpendlené k palubě a na těle mu spočíval celou vahou soupeř. Noha vyletěla - a zasáhla hlavu Binkova protivníka.

Muž zasténal a svalil se z Binka na palubu. Kopanec do hlavy, to není žádná legrace. Ale jak je možné že ten chlap minul na tak krátkou vzdálenost? Lampy napadaly do vody i se svými majiteli, možná že ten omyl způsobila temnota - "Rychle mi s ním pomoz přes palubu," řekla Fanchon. "Musíme tu loď obsadit."

A on si ji spletl s námořníkem, přestože byla skoro nahá! Dobrá, za to jistě může to špatné světlo. Měsíční svit byla krásná věc, ale za téhle situace...

Zbývající dva námořníci ale už šplhali přes lodní zábradlí a Bink, jakoby veden vyšší vůlí, uchopil svého nehybného protivníka za ramena, Fanchon ho chytla za nohy. Jeden - dva - tři!" odpočítala zadýchaně.

Zabrali oba současně. Nehybné tělo vyletělo obloukem a zasáhlo dva námořníky, kteří se už chystali vyskočit na palubu. Všichni tři spadli se šplouchnutím do moře. Bink doufal, že jim zbývá dost sil na to, aby doplvali k pobřeží.

Čtvrtý námořník ležel nehybně na palubě.

"Zvedni kotvu!" přikazovala Fanchon. Já se postarám o stěžeň.

Bink našel kotevni řetěz a pokoušel se ho vytáhnout. Řetěz se zuřivě zmítal, protože Bink nevěděl, co má přesně dělat, ale kotva nakonec přece jen povolila.

"Co jsi to tomu člověku udělal?" zajímala se Fanchon, která poklekla vedle nehybného námořníka.

"To byl zápasnický chvat. Crombie mě jich pár naučil."

"Crombie? Nevzpomínám si -"

"Voják, se kterým jsem se potkal v Xanthu. Zastihlo nás krupobití a já vyběhl za Dee, ale - hele, je to dost složité."

"Ach ano, teď si vzpomínám, že ses o tom vojákovi zmínil." Odmlčela se. "Dee? Běžel jsi za ní? A proč?"

"Vyběhla do té průtrže a - vůbec... měl jsem ji docela rád." Pak, aby zamluvil to, co považoval za netaktnost ke své současné partnerce, která už předtím několikrát ukázala, že je na takové věci citlivá, řekl: "Co se stalo s těmi druhými námořníky? Utopili se?"

"Pohrozila jsem jim tímhle," odpověděla a ukázala mu ošklivě vyhlížející lodní hák. "Rozhodli se, že raději doplvou na pevninu."

"Měli bychom raději vyrazit. Pokud přijdeme na to, co máme udělat s plachtou."

"Ne. Zatím nás unáší proud. Vítr vane opačným směrem. Myslím, že bychom to jenom pokazili, kdybychom se teď pokoušeli napnout plachty, když se v tom nevyznáme."

Bink se zadíval k druhé lodi. Svítla na ní svítla. "Ti námořníci ale na břeh nedopluli," upozornil ji. "Vydali se támhle k sousedům. Teď se pusť za námi a pod plachtami."

"To nemůžou. Už jsem ti řekla, kvůli větru."

Ale vzápětí se ukázalo, že se věci mají jinak. Na druhé lodi začali napínat plachty. Takže oni se chystali použít větru.

"Asi bychom měli raději najít ten elixír," řekla.

"To ano." Úplně na elixír zapomněl. Nebýt jej, mohli se vydat do vnitrozemí a ztratit se někde v Ordinérii. Ale mohl by v klidu žít sám se sebou a vědět, že si svou vlastní svobodu vykoupil za cenu toho, že ponechal obyvatele Xanthu na pospas Zlému čaroději? "Hodíme ho přes palubu -"

"Ne!"

"Ale já myslel -"

Použijme ho jako nátlakový prostředek. Dokud ho máme, nezaútočí na nás. Budeme se střídat, jeden z nás bude vždycky stát na palubě a držet nádobu s elixírem nad vodou tak, aby to viděli. Kdyby se něco stalo -" Skvělé!" zvolal.

"Něco takového by mě nikdy nenapadlo."

"Nejdřív však tu svoji pojistku musíme najít. Jestli jsme to ale špatně odhadli a oni naložili katapult sem a ten elixír na tu druhou loď -"

"Pak nás nebudou pronásledovat," řekl.

"Ale ano, pronásledovali by nás. Potřebují i ten kata pult. A ze všeho nejvíc potřebují nás."

Prohledali loď. V kabině bylo přivázána obluda, jakou Bink nikdy v životě neviděl. Nebyla velká, ale jinak skutečně příšerná. Její tělo bylo celé pokryto hustou srstí, bílou s černými skvrnami, mělo tenký ocas, převísle černé uši, malý černý čenich a zářivě bílé, dlouhé zuby. Jeho čtyři nohy měly krátké tupé drápy. Když se Bink přiblížil, začala příšera zuřivě vrčeti a vrhat se k němu, ale protože byla připoutána řetězem ke stěně, její výpady byly vždy zaraženy obojkem, který obludu strhával zpět.

"Co je to?" nadhodil Bink nejistě.

Fanchon se zamyslela. Já myslím, že je to vlkodlak."

Je pravda, že při bližším pohledu vypadala příšera povědomě. Připomínala vlkodlaka, který je momentálně v podobě zvířete.

"Tady, v Ordinérii?"

"Musí to být příbuzní. Kdyby mělo to zvíře víc hlav, řekla bych, že se podobá kerberovi. Takhle, s jednou hlavou, si myslím, že je to pes."

Binkovi spadla brada. "Pes! Myslím, že máš pravdu. Víš, já nikdy předtím psa neviděl. Ne živého. Jen obrázky."

"Myslím, že dnes už v Xanthu žádní nejsou. Kdysi tam bývali, ale museli postupně odejít."

"Přes Štít?" vrtěl hlavou Bink.

"Dřív, než Štít spustili, samozřejmě, i když mám dojem, že se o psech, kočkách a koních mluvilo ještě v minulém století.

Možná, že jsem si spletla ta data."

"No, jak to vypadá, tak tady teď jednoho máme. Vypadá hrozně divoce. Asi střeží elixír."

Je vycvičený, aby útočil na cizince," souhlasila. "Obávám se, že ho budeme muset zabít."

"Ale vždyť je to vzácné stvoření. Možná jediné, které dnes ještě žije."

"To nevíme. Třeba jsou psi v Ordinérii docela běžná zvířata. Ale když si na něj trochu zvykneš, zjistíš, že je docela hezký."

Pes se utíšil, i když je stále ještě ostražitě pozoroval. Takhle by člověka pozoroval malý drak, pomyslel si Bink, kdyby se člověk pohyboval mimo jeho dosah. Stačí trochu se zapomenout a člověk vkročí do míst, kam už drak dosáhne a potom -

"Možná bychom měli vzkřísit toho námořníka a přinutit ho, aby to zvíře zkontroloval," navrhnul Bink. "Pes musí být na členy posádky zvyklý. Jinak by se k elixíru taky nedostali."

"Dobrý nápad," souhlasila Fanchon.

Námořník se nakonec probral k vědomí, ale nebyl ve stavu, kdy by měl chuť do dalšího boje. "Pustíme tě," řekla mu Fanchon, "když nám řekneš, jak zkontrolovat toho psa. Neradi bychom ho zabili, chápeš."

"Koho, Jůlinku?" zeptal se muž omámeně. "Jenom na ni zavolejte jménem, pohladte ji po hlavě a dejte jí nažrat." Pak si znovu lehl na palubu. "Myslím, že mám zlomenou klíční kost."

Fanchon se podívala na Binka. "To znamená, že ho nemůžeme nutit, aby plaval. Trent je možná krutý tyran, ale my ne."

Obrátila se znovu k námořníkovi. Jestli nám dáš své slovo, že nám nebudeš žádným způsobem překážet, pomůžeme ti dát se do pořádku, jak nejlépe to půjde. Platí?"

Námořník neváhal. Já vám v tomhle stavu ani nijak škodit nemůžu. Nemůžu vstát. Platí."

Tohle dělalo Binkovi starosti. Teď s Fanchon mluvili jako Trent, nabízeli zajatému nepříteli lepší podmínky oplátkou za jeho spolupráci. Jak se tedy lišili od Zlého čaroděje?"

Fanchon ohledala námořníka kolem ramen. "Au!" vykřikl bolestně.

"Nejsem doktor," řekla, "ale myslím, že ti celkem nic moc není. Máš zlomenou kost. Máte tady někde nějaké polštáře?"

"Poslyšte," dal se do řeči námořník, když ho Fanchon začala ošetřovat. Bylo jasné, že chce svou pozornost odvést od bolesti, kterou cítil a rozptýlit se hovorem. "Trent není žádná příšerná obluda. Mluvíte o něm zle, ale mejlíte se. Je to dobřej vůdce."

"Slíbil vám všem bohatou kořist v Xanthu?" ušklíbala se na něj Fanchon pohrdavě.

"Vůbec ne, jen malý hospodářství nebo zaměstnání pro každého z nás," řekl.

"žádně vraždění, znásilňování, plení?" ptala se s neskrývanou nedůvěrou.

"Nic takového. Dneska už to nejní jako za starých časů, víte? My ho máme jen chránit a udržovat pořádek v oblasti, kterou obsadíme, a on nám za to dá každému malej kus země v místech, která ještě nejsou osídlená. Říká, že v Xanthu je hodně řídký osídlení. A potom - říkal, že se bude snažit přesvědčit místní holky... dívky, aby se za nás provdaly, abysme si mohli založit rodiny. Kdyby jich nebylo dost, nebo nechtěly, řek, že nám najde nějaký nevěsty tady, v obyčejném světě. A zatím že by přeměnil na dívky některý inteligentní zvířata. Myslel jsem si, že je to sranda, ale potom co jsem slyšel o těch kokre -" Zamračil se. "O těch bazeš -" Zamračil se znovu, ale tentokrát bolestí.

"Nehýbej hlavou," řekla Fanchon, i když pozdě. "To s baziliškem a kokatricí je pravda, to jsme byli my. Ale zvířata jako nevěsty?"

"Oh, to by nebylo tak špatný, slečno. Jen na chvíli, než by dorazily nevěsty zvenčí. Když by vypadala jako ženská a cejtla jako ženská, nevadilo by mi, že před tím byla čubkou. Víte, ony některý holky jsou vlastně čubkami i když -"

"Co je to čubka?" zajímal se Bink.

"Čubka? To nevíš?" Námořník se znovu ušklíbl. Buď ho zranění skutečně bolelo, nebo to byl přirozený výraz. Je to psi samička. Jako Julča. Sákryš, kdyby měla Jůlinka lidskou podobu, tak -"

"Tak dost," zabručela Fanchon.

"No, každopádně, máme dostat své kousky země na malou farmu a usadit se. A naše děti budou kouzelný. Tedy, řeknu vám, já jsem k Trentovi nastoupil kvůli tomu poslednímu. Já v žádný čary nevěřím, rozumíte, nebo jsem nevěřil, když jsem Trenta poprvý potkal - ale pamatuju si pohádky, když jsem byl malej cvrček, vo tej princezně a žábě a vo skleněný hoře a třech přáních - kouknete, šrouboval jsem jako kovodělník v takový malý levácký fabrice, víte co tím myslím? Pořád stejný, den co den do úplnýho blbákova, a já už chtěl z toho začaroványho kruhu ven."

Bink mlčky zavrtěl hlavou. Rozuměl jen části z toho, co námořník říkal, ale podle toho nevypadala Ordinérie nijak pěkně. Co asi šroubuje ten kovodělník? A proč musí pracovat v zaměstnání pro leváky? Co je to fabrika? Jak daleko je Blbákov? Začarovany kruh? V Ordinerii?

"A teď mám poctivou příležitost začít nověj život na venkově," pokračoval námořník, a nebylo pochybnosti o tom, jak je své představě oddán. "Mít kus své vlastní půdy a poctivě makat sám pro sebe a pro vlastní rodinu. A moje děti by poznaly kouzla, skutečný kouzla - i když musím říct, že týhle části pořád ještě nijak zvlášť nevěřím, ale i kdyby to byla lež, víte, je hezký si to představovat."

"Ale přepadnout cizí zem, vzít si něco, co vám nepatří -" začala Fanchon. Pak ale umkla, přesvědčena, že o takových věcech je s námořníkem zbytečně mluvit. "Zradí vás ve chvíli, kdy vás nebude potřebovat. Je to Zlý čaroděj, kterého z Xanthu poslali do vyhnanství;"

"To jako myslíte, že umí vážně čarovat?" zeptal se muž se šťastnou nedůvěrou. Já si myslel, že všechny tyhle povídačky jsou trochu bláznivý, zvlášť když jsem se nad tím trochu zamyslel. Teda, člověk sem tam něčemu uvěří, ale -"

"Na to vezměte jed, že umí čarovat," potvrdil Bink, který si začal pomalu zvykat na způsob námořníkovy vyjadřování.

"Řekli jsme ti, jak nás přeměnil v -"

"Na tom nezáleží," přerušila ho Fanchon.

"No dobrá, ale pořád je to skvělej vůdce," trval na svém námořník. "Vyprávěl nám o tom, jak ho před dvaceti lety vykopli, když se chtěl stát králem, a jak přišel o své kouzla a vzal si tady jedno děvče a má malýho kluka a -"

"Trent má v Ordinerii rodinu?" zeptal se ušaslý Bink.

"My své zemi takhle neříkáme," upozornil ho námořník. "Ale jo, měl rodinu. Dokud se tady neobjevil ten záhadnej bacil - nějaký druh chřipky, myslím, nebo otrava jídlem a oni to oba dostali a umřeli. Říkal, že věda je nedokázala zachránit, ale magie že by to prej dokázala, takže se vrátí do kouzelný země. Vy jí říkáte Xanth. Jenže kdyby tam přišel sám, tak by ho zabili, i kdyby se dostal za tu věc, co se jmenuje Štít. Proto potřebuje armádu -aúúú!" Fanchon dokončila svou práci a spustila jeho hlavu na polštář.

Tak ošetřili námořníka, jak to jen šlo. Rameno měl v pevném obvazu a hlavu podloženou polštářem. Bink by si rád poslechl další z mužových unikátních názorů, jenže čas ubíhal a bylo jasné, že druhá loď je pomalu dohání. Její pohyb mohli sledovat podle plachty, která se pohybovala souběžně s nimi, ale plula sem a tam, křížovala proti větru a s každým druhým přehozením plachty jim byla blíž. Takže v možnostech lodí, které mají plout proti nepříznivému větru, se mýlili. V čem všem se ještě mýlili?

Bink vešel do kajuty. Cítil jak mu na žaludek útočí mořská nemoc, ale zatím to nebylo tak zlé. Jůlinko," řekl váhavě a nabídl obludě kus psiho žrádla, které se jim podařilo najít. Malá skvrnitá obludka zavrtěla ocasem. Jen tak a byli z nich kamarádi. Bink sebral veškerou svou odvahu a pohládl zvíře po hlavě a ono ho za to nekouslo. Pak, zatímco Jůlinka žrala, otevřel bednu, kterou tak zuřivě hlídala. V ní našel fiólu s nazelenalou kapalinou, pečlivě uloženou v měkce vypolstrované kazetě. Vítězství!

"Slečno," ozval se námořník, když Bink s fiólou vyšel na palubu. "Ten Štít -"

Fanchon se nervózně ohlédla. "Co je? Nese nás snad proud tím směrem?"

"To je ono, slečno. Nepletl bych se vám do toho, ale jestli loď brzo neotočíte, tak všichni umřem. " Vím, že Štít funguje. Viděl jsem, jak se skrz něj pokoušeli dostat ptáci a zvířata a uškvařili se."

Tak poznáme, kde je?"

On se tak jako maličko blejská. Vidíte?" s námahou ukázal pozvednutou rukou. Bink se soustředěně zadíval naznačeným směrem uviděl to také. Proud je unášel k téměř neviditelné, lehce světélkující oponě, která tu a tam bíle probleskla.

Štít! Loď se k němu nezadržitelně blížila. "Neumíme ji zastavit," zvolala Fanchon. "Plujeme přímo do něj."

"Vyhodíte kotvu!" radil námořník.

Co jiného jim zbývalo? Štít - to byla jistá smrt. Jenže zastavit se znamenalo zase vydat se na milost a nemilost Trentovi. Ani pokus o to udržet ho v povzdálí s pomocí vzácného elixíru tady nebyl nic platný, loď by se pro ně stejně stala vězením.

"Mohli bychom použít záchranný člun," řekla Fanchon. "Dej mi tu fiólu."

Bink jí podal skleničku a pak vyhodil kotvu. Kotva se zachytila a loď se pomalu otočila zádi po proudu. Štít se tyčil až nepříjemně blízko - stejně tak jako loď pronásledovatelů. Teď bylo jasné, proč používá plachet, místo toho aby také plula po proudu. Byla totiž pod kontrolou a nehrozilo jí nebezpečí, že by vjela do Štítu.

Uprchlíci spustili záchranný člun. V tu chvíli je zaplavilo světlo reflektorů z druhé lodi. Fanchon pozvedla v ruce fiólu s nazelenalou tekutinou. "Hodím ji do vody!" vykřikla na nepřítele. "Stačí, aby mě zasáhl jediný šíp a elixír jde se mnou ke dnu."

"Vraťte mi ho," dolehl k ní Trentův hlas z druhé lodi. "Slibuji, že vás oba pustím na svobodu."

"Pch!" ulevila si. "Binku, jsi schopný veslovat v tom člunu sám? Mám strach položit tu věc, dokud jsme na dostřel jejich luku. Chtěla bych se ujistit o tom, že ať se s námi stane cokoli, nedostanou tu věcičku do rukou."

"Zkusím to," řekl Bink. Sedl si doprostřed člunu, chopil se vesel a zabral.

Jedno veslo narazilo do boku lodi. Druhé se zabořilo hluboko do vody. Člun se otočil dokola. "Odraž od lodi!" vykřikla Fanchon. "Málem jsi mě shodil do vody."

Bink se pokusil opřít koncem jednoho vesla o lodní bok, aby se odrazil, ale nešlo mu to, protože nedokázal veslo vytáhnout ze závěsu. Proud odnášel člun podél lodi, až se dostal za lodní záď.

"Míříme přímo na Štít!" vykřikla Fanchon a divoce zamávala fiólou. "Vesluj! Vesluj! Otoč ten člun!"

Bink se do vesel opřel plnou silou. Problém s veslováním spočíval v tom, že se díval zpět přes záď člunu. Neviděl tedy, kam vlastně míří. Fanchon byla přikrčená na zádi, držela v ruce elixír a pohled upírala kupředu. Rychle si přivykl na vesla a otočil člun. Teď spatřil světélkující závěs na jedné straně. Svým způsobem to byla nádherná podívaná, matně světélkující stříbrná zář, rozdělující noc. On se však při pohledu na ni s hrůzou odtáhl.

"Vesluj podél Štítu," radila mu Fanchon. "Čím blíž se budeme držet, tím těžší to bude pro jejich loď. Třeba nás přestanou pronásledovat."

Bink se opřel do vesel. Člun poskočil kupředu. Bohužel však Bink nebyl zvyklý na takový druh tělesného cvičení a ještě se zcela nevzpamatoval z únavy po plavání, takže zanedlouho pocítil, že to nevydrží dlouho.

"Míříš přímo na Štít!" vykřikla Fanchon.

Bink se ohlédl. Štít se tyčil blíž a on nechápal, jak je to možné, když se snažil držet souběžně s ním. "To ten proud," řekl.

"Snaží nás stranou." Naivně si myslel, že jakmile jednou začne veslovat, může zapomenout na všechny ostatní vlivy.

"Rychle vesluj od Štítu pryč," volala. "Rychle!" Stočil člun, ale Štít se nevzdaloval. Proud je unášel stejně rychle, jak rychle Bink vesloval. Co bylo horší, měnil se i vítr a začal sílit. Zatím se Binkovi dařilo udržovat člun na jednom místě, ale cítil, jak ho síly rychle opouštějí. Já už to dlouho nevydržím!" vyrazil sebe a upřel zoufalý pohled na světélkující stěnu.

Támhle je nějaký ostrov," řekla Fanchon. "Pluj k němu."

Bink se ohlédl. Viděl něco černého, co proráželo vlny na jedné straně člunu. Ostrov? Zdálo se, že to není nic jiného než opuštěná skála. Ale kdyby se na ní mohli zachytit -

Vydal ze sebe poslední zbytek sil, ale ani to nestačilo. Zvedala se bouře. Bylo téměř jisté, že kámen minou. Děsivý Štít se tyčil blíž a blíž.

"Pomůžu ti," vykřikla Fanchon. Odložila fiólu, přešla dopředu, sedla si proti němu a uchopila vesla současně s ním. Sladila své pohyby s jeho a oba najednou zabrali.

Pomohlo to. Bohužel, vyčerpaný Bink už byl na pokraji sil. V ošidném měsíčním světle, které ještě tu a tam zastírala hustá, rychle letící mračna nahoře, ztratilo její nahé tělo část své beztvorosti a dávalo tušit mnohem ženštější linie. Stín a Binkova představivost jí činily téměř půvabnou a to ho uvádělo do rozpaků, protože jistě neměl žádné právo myslet na něco takového. Fanchon mohla být velmi dobrá společnice, jen kdyby -

Člun narazil do skaliska. Něco se zakývalo, kámen, člun, nebo snad obojí. "Vydrž! Vydrž!" zvolala Fanchon, když se voda přelila přes okraj člunu.

Bink se natáhl a pokusil se balvan zachytit. Skála byla současně drsná a kluzká. Znovu se přes ně přelila vlna a naplnila mu ústa hořkoslanou vodou. Byla úplná tma, protože mračna zatím zastírala měsíc zcela dokonale.

"Elixír!" zděsila se Fanchon. "Nechala jsem ho -" Vrhla se k zaplavené zádi člunu.

Bink, který se stále ještě dusil mořskou vodou, na ni nestačil ani zakřičet. Držel se oběma rukama skaliska, prsty hledal sebemenší puklinu a člun přitom přidržoval nohama. V duchu měl nesmyslné vidění. Kdyby se obr, topící se v oceánu, zachytil země Xanth, jeho prsty by se pravděpodobně zachytily v Propasti. Možná, že to byl vlastní důvod existence Propasti. Znali droboučcí obyvatelé tohoto osamělého kamene puklinu, v níž se právě zachytily Binkovy prsty? Měli i oni zaklínadlo zapomnění, které ji mělo odstranit z jejich vědomí?

V dálce se zablesklo. Bink před sebou zahlédl jenom temnou hmotu drsného kamene. Žádní maličcí obyvatelé. Ale zahlédl podivný záblesk, jako kdyby se světlo odrazilo od perlet'ového knoflíku, ležícího pod vodou. Upíral pohled tím směrem, ale blesk dávno zhasl a Bink si vlastně celý obraz vyvolával jen ve vlastní paměti a pokoušel se vybavit si stín, který záblesk obklopoval. Ten záblesk byl totiž odrazem světla na něčem hodně velkém.

Znovu se zablesklo, tentokrát blíže. Teď to Bink uviděl krátce, ale jasně.

Byl to zubatý ještěřovitý tvor. To světélko se odráželo od jeho zlomyslného oka.

"Mořská obluda!" vykřikl zděšeně.

Fanchon zoufale zápasila s veslem a nakonec se jí ho podařilo uvolnit ze závěsu. Zamířila jím na obludu a udeřila.

Bumm! Konec vesla zasáhl opancěrovaný zelený čenich. Tvor zmizel.

"Musíme se odsud dostat," volal Bink. Ale už během jeho výkřiku na ně narazila další vlna. Člun se zvedl a byl mu doslova vykroucen zpod nohou. Stačil jednou rukou zachytit Fanchon kolem hubeného pasu a držet se. Zdálo se, že se mu prsty druhé ruky zlomí, ale naštěstí byly pevně zaklesnuty v puklině a on se udržel na svém místě.

Další blesk jim ukázal malé, šikmým plachtám podobné útvary, které se pohybovaly ve vodě kolem balvanu. Co to bylo?

Pak vodu těsně vedle nich prorazila další obluda. Přestože byla naprostá temnota, Binkovy oči už si částečně přivyklý a navíc mořská voda jakoby slabě světélkovala. Zdálo se, že obluda má jedno jediné obrovské oko a kulatý čenich podobný chobotu. Po stranách hlavy měl tvor obrovské laloky. Bink byl ochromen hrůzou, i když věděl, že část podrobností je jen výplodem jeho představivosti. Nedokázal nic jiného, než pozorovat obludu v záři blesků. Další blesk ovšem dal jeho představivosti za pravdu. Byla to příšerná obluda!

Bink bojoval se svou hrůzou a pokoušel se vymyslet nějaký plán obrany. Jednou rukou se držel kamene, ve druhé svíral Fanchon. Nemohl dělat vůbec nic. Možná ale, že Fanchon ano. "To veslo -" vyrazil ze sebe.

Obluda však byla rychlejší. Položila si ruce na obličej a sundala si ho. Pod ním se objevila tvář Zlého čaroděje Trenta.

"Vy hlupáci, už jste mi nadělali potíží až dost! Dejte mi elixír a já přikážu, aby nám z lodi hodili lano."

Bink zaváhal. Byl k smrti unavený a prostydýl a věděl, že bouří a silnému proudu už dlouho nedokáže vzdorovat.

Zůstat tady znamenalo jistou smrt.

"Čenichá tady kolem krokodýl," pokračoval Trent. "A taky několik žraloků. Ti jsou stejně nebezpeční jako mýtické obludy, které znáte. Mám sice repelent, ale proud ho odnáší pryč stejně rychle, jak se ve vodě rozptyluje, takže nám není skoro nic platný. Navíc se většinou za bouře kolem těchto kamenů vytvářejí nebezpečné víry. Potřebujeme nutně pomoc a já jediný ji mohu přivolat. Dejte mi tu fiólu!"

"Nikdy!" vykřikla Fanchon. Pak se vrhla do černých vln.

Trent si znovu natáhl na tvář masku a potopil se za ní. Když se vrhnul do vody, Bink viděl, že čaroděj je nahý, s výjimkou dlouhého meče připnutého k jednoduchému řemení. Bink, aniž uvažoval o tom, co dělá, se vrhnul za Trentem. Všichni se srazili pod vodou. V temném, bublinami naplněném proudu, panoval strašlivý zmatek. Bink se pokoušel vyplavat na hladinu a marně uvažoval o tom, co ho to napadlo vrhnout se do moře, kde nemohl udělat nic jiného, než se sám utopit. Něco ho však svíralo strašlivým stiskem. Věděl, že se musí dostat nahoru, vynořit se nad hladinu a nadechnout se. Voda je však všechny pevně svírala a roztáčela stále rychleji.

Byl to vodní vír, neživý, rukávu podobný postrach moří. Otáčel jimi a nasával je čím dál tím hlouběji do své příšerné tlamy. Už podruhé ve svém životě Bink cítil, že se topí a věděl, že tentokrát ho žádná čarodějka nezachrání.

11. DIVOČINA

Bink se probudil s tváří zabořenou do písku. Všude kolem sebe viděl nehybná chapadla zelené obludy.

Zasténal a posadil se. "Binku!" zvolala šťastně Fanchon a rozběhla se k němu přes pláž.

"Já myslel, že je noc," vypravil ze sebe.

"Byl jsi v bezvědomí. Tahle jeskyně magicky světélkuje, nebo možná ordinérně světélkuje, protože takhle přece světélkoval i ten kámen. Ale je tady mnohem světleji. Trent z tebe vymáčkal vodu, ale já měla strach, že -"

"Co je tohle?" zeptal se Bink a podíval se na zelená chapadla.

"Krakenice," odpověděl mu Trent. "Nebo snad tu děsnou mořskou rostlinu neznáš? Vytáhla nás z vody a měla v úmyslu si na nás pochutnat, ale fióla s elixírem se rozbila a zabila ji. To jediné nám zachránilo život. Kdyby se fióla rozbila dřív, byla by krakenici zabránila nás chytit a utopili bychom se. O chvílku později a byla by nás sežrala. Je to ten nejnepravděpodobnější souhrn časových náhod, jaký jsem kdy zažil."

"Krakenice!" zvolal Bink. "Ale to je přece magická rostlina!"

Jsme nazpět v Xanthu," vysvětlovala Fanchon.

"Ale -"

"Myslím, že nás vír stáhl tak hluboko, že jsme propluli pod výkonnou úroveň štítu," řekl Trent. "Prostě jsme propluli pod ním. Možná nám pomohla i přítomnost elixíru. Nevysvětlitelná náhoda, ale obráceným směrem to v žádném případě zkoušet nebudu. Ztratil jsem svůj dýchací přístroj, naštěstí jsem si těsně předtím pořádně lokl kyslíku! Jsme v Xanthu a tady taky zůstaneme."

"Asi ano," přikývl Bink omámeně. Už si postupně přivykl na myšlenku, že zbytek života stráví v Ordinérii. Teď zjistil, že je dost těžké tu děsivou jistotu tak najednou opustit. "Ale proč jste mě zachránil? Když byl elixír pryč..."

"To by přece udělal každý slušný člověk," odpověděl čaroděj. "Uvědomuji si, že takové prohlášení z mých rtů ti nebude po chuti, ale v této chvíli ti nemohu nabídnout žádné jiné logické zdůvodnění. Nikdy jsem proti tobě neměl nic osobního, abych se ti přiznal, spíše naopak. Obdivoval jsem tvou mravní sílu a osobní kód cti. Teď můžete jít svou cestou a já si půjdu svou."

Bink uvažoval. Stál tváří v tvář nové, neznámé skutečnosti. Je zpět v Xanthu a není už ve válce se Zlým čarodějem. Čím více podrobností si vybavoval, tím menší smysl mu to všechno dávalo. Byl nasát vírem do obludami zamořených vod, přes neviditelný, ale smrtící štít, jen aby byl zachráněn lidožravou mořskou rostlinou, která byla neuvěřitelnou náhodou zničena přesně v ten okamžik, aby je mohla bezpečně upustit na písčnou pláž? "Ne," zavrtěl hlavou. Já tomu nevěřím. Věci se tímhle způsobem prostě nedějí."

"Vypadá to skoro, jako kdybychom byli nějakým způsobem očarováni," řekla Fanchon. "Ale proč by měl být očarován i Zlý čaroděj..."

Trent se usmál. Nahý budil stejně úctyhodný dojem jako předtím oblečený. Navzdory svému věku to byl silný muž v dokonalém fyzickém stavu. "Zdá se ironické, že Zlo bylo zachráněno spolu s Dobrem."

Možná, že příroda vždycky nectí lidská měřítka. Ale já, stejně jako vy, jsem realista. Nepředstírám, že vím, jak jsme se

sem dostali, ale nezpochybňuji, že tady jsme. Jenže dostat se na pevninu může být poněkud obtížné. Zdaleka ještě nejsme mimo nebezpečí."

Bink se rozhlédl jeskyní. Už teď se mu zdálo, že vzduch začíná být vydýchaný, i když doufal, že to je opravdu jen jeho dojem. Jak se zdálo, nikde nebyl žádný východ, jen temná voda, kterou se sem dostali. Na jedné straně malé pláže byla hromádka kostí - zbytky, které tam vyvrhla krakenice.

Teď už mu všechny ty náhody příliš zvláštní nepřipadaly. Kde by mořská obluda našla lepší operační místo, než na spodním konci vodního víru? Moře samo ji dohazovalo kořist a většina z ní se ani nebránila, protože byla cestou zabita Štítem. Krakenici stačilo cedit z vody jen čerstvá těla. A tahle výjimečně soukromá jeskyně byla ideálním místem pro klidné a pomalé vychutnávání i těch největších tvorů. Živí mohli být odloženi tady na té pláži, dokonce i krmeni, takže zůstávali relativně čerství, dokud krakenice nedostala skutečný hlad. Příjemná malá spižárna, kde nám papání zůstane čerstvé a šťavnaté. A každý, kdo by se pokusil uniknout kolem číhajících chapadel - ohó! Takže kraken vyhodil své tři úlovky tady a pak ho zasáhl elixír. Bylo jasné, že to nebyla otázka vteřinových náhod, jak myslel Trent, ale minut. Velká náhoda, jistě, ale ne už tak zarážející.

Fanchon seděla na bobku u vody a házela do ní suché listy. Listy tady musely být z minulých vegetačních období krakenice; proč je obluda vyháněla a shazovala i tady, na místě, kde nebylo slunce, Bink nevěděl. Možná, že předtím, než se stala magickou rostlinou, byla krakenice rostlinou obyčejnou, nebo jimi byli její předkové, a stále ještě se nepřizpůsobila ve všech směrech novému způsobu života. Možná ale, že listy slouží nějakému úplně jinému účelu. Co se týkalo přírody, bylo v ní mnoho věcí, kterým lidé nebudou ještě dlouho rozumět. Teď si ale Fanchon používala po vodě suché krakenicové listy a její počínání Binkovi připadalo stejně nepochopitelné.

Všimla si, že se na ni dívá. "Zjišťuju, kudy se tady pohybují vodní proudy," vysvětlila. "Podívej - voda se pohybuje tímhle směrem. Tady pod touhle stěnou jeskyně musí být nějaký otvor."

Její inteligence udělala na Binka znovu velký dojem. Pokaždé, když ji přistihl při něčem zdánlivě hloupém, zjistil, že je to opačně. Byla to obyčejná, skoro ošklivá dívka, ale měla dokonale fungující mozek. Naplánovala a připravila jejich útek z jámy, vymyslela jejich další strategii a prakticky zneškodnila Trentův plán invaze. A teď už její mozek pracoval nanovo. Jaká škoda, že vypadá tak, jak vypadá.

"To je jasné. Krakenice nemůže žít ve stojaté vodě, potřebuje neustálé proudění. Proud jí totiž na jedné straně přináší kořist a na druhé odnáší odpadky. Takže tady bychom měli cestu k útěku, pokud nás ovšem vyvede ven tak rychle, abychom se neutopili, a neprochází někde Štítem."

To se Binkovi nelíbilo. "Co když se do toho proudu potopíme a on nás bude unášet celé míle pod vodou, než někde vyústí? Utopíme se."

"Drahý příteli," podíval se na něj Trent. "Tohle dilema právě řeším. Moji námořníci nás zachránit nemohou, protože není pochyb o tom, že jsme za Štítem. Já bych dost nerad sázel na nějaký podvodní tunel a na to, na co bychom v něm mohli narazit. Na druhé straně to však vypadá tak, že nám nic jiného nezůstane, protože tady nemůžeme zůstat navěky." Něco se pohnulo. Bink se ohlédl a viděl, že jedno ze zelených chapadel sebou zazmítalo. "Krakenice procitá!" zvolal. "Není mrtvá!"

"To je zlé," přikývl Trent. "Elixír se v proudu rozptýlil a magie se vrací. Myslel jsem si, že v takové koncentraci musí každou magickou bytost zabít, ale jak je vidět, mýlil jsem se."

Fanchon pozorovala chapadla. Postupně se začala pohybovat i další. "Myslím, že bychom odsud měli raději zmizet," řekla. "A to rychle."

"Ale přece se nemůžeme vrhnout do vody, do nějakého tunelu, když nevíme, kam vede," namítal Bink. Musíme být dost hluboko pod hladinou. Já bych řekl, že bychom udělali líp, kdybychom tady zůstali a pustili se s tím utopencem do boje."

"Navrhuji, abychom uzavřeli příměří, dokud se nedostaneme do bezpečí," ozval se Trent. "Elixír je pryč a cestou, kterou jsme se dostali sem, zpět do Ordinérie nemůžeme. Na to, abychom se odsud dostali, budeme muset spolupracovat a za současné situace se skutečně nemáme o čem přít."

Fanchon mu nedůvěřovala. "Takže my ti pomůžeme dostat se odsud, příměří skončí a ty nás proměníš v blechy. Protože jsme v Xanthu, nedokážeme se už nikdy vrátit do své lidské podoby."

Trent luskl prsty. Jaký já jsem to hlupák, že jsem zapomněl. Díky, žeš mi to připomněla. Teď mohu k tomu, abychom se odsud dostali, použít svou magii!" Podíval se na cukající zelená chapadla. "Samozřejmě budu muset počkat, až působení elixíru pomine úplně, protože ruší i mou magii. To znamená, že krakenice se dokonale probere. Proměnit ji nemohu, na to je její tělo odsud příliš daleko."

Chapadla se pozvedla. "Binku, riskneme to! Do vody!" vykřikla Fanchon. "Nestojím o to dát se chytit mezi krakenici a Zlého čaroděje!" S těmi slovy se vrhla do vody.

Tím bylo rozhodnuto. Měla pravdu. Bud je sežere krakenice, nebo je promění čaroděj. Právě teď, když řidnoucí elixír ještě oslaboval jak krakenici tak čaroděje, byla ta pravá chvíle k útěku. Ale i tak by byl Bink váhal - kdyby Fanchon nerozhodla za něj. Kdyby se utopila, nezůstal by Binkovi vlastně nikdo.

Bink se rozběhl po písku, zakopl o jedno z chapadel a upadl. Chapadlo zcela automaticky zareagovalo a obtočilo se mu kolem kotníku. Listy se přitiskly k jeho pokožce s tichými mlaskavými zvuky. Trent vytáhl meč a přistoupil k Binkovi. Bink nabral hrst písku a hodil ho čaroději do očí, ale příliš to nepomohlo. Čaroděj se rozmáchl svou čepelí - a přesekl chapadlo. "Ode mě ti žádné nebezpečí nehrozí, Binku," řekl Trent. "Klidně plav, jestli chceš."

Bink se neohrabaně zvedl na nohy, zhluboka se nadechl a vrhl se po hlavě do vody. Kus před sebou spatřil kopající Fanchoniny nohy a temný otvor podzemního odtoku. To ho vyděsilo tak, že zpanikařil. Vrhla se vzhůru a vynořil se na hladinu. Na pláži stál Trent a odrážel mečem útočící chapadla. V zápase s odpornými závitky krakenice byl ten muž pravým zpodobněním heroizmu. V okamžiku, kdy boj skončí, však bude Trent nebezpečnějším protivníkem než

krakenice.

Bink se rozhodl. Znovu se hluboce nadechl a potopil. Tentokrát zamířil přímo k pochmurnému temnému oku podzemního kanálu. Cítil, jak se ho chopil silný proud a rychle ho táhne. Teď už nebylo cesty zpět.

Tunel ústí ven téměř okamžitě - do další světélkující jeskyně. Bink Fanchon dohonil; pravděpodobně si dávala větší pozor při proplování tunelem. Oba prorazili hladinu skoro současně.

Množství hlav se obrátilo jejich směrem. Byly to lidské hlavy a na lidských torsech - a to na ženských a velmi půvabných. Tváře byly elfí, dlouhé vlasy vlály nad štíhlými rameny, jemně světélkovaly a nijak nzařínaly plná a dokonale ženská ňadra. Dolní polovina těla ale přecházela do rybích ocasů. Byly to mořské víly. "Co děláte v naší jeskyni?" vykřikla popuzeně jedna z nich.

"My jen procházíme," odpověděl Bink. Mořské víly samozřejmě mluvily běžným jazykem Xanthu. Bink by o tom nikdy nepřemýšlel, kdyby byl Trent nepoznamenal, jak podivně se jazyk Xanthu mísí se všemi známými jazyky Ordinérie.

Magie působila na tolik věcí. "Řekněte nám, kudy vede nejkratší cesta na hladinu."

"Támhle," ukázala jedna z nich nalevo. "Ne, tudy," řekla druhá a ukázala napravo. "Houby, přece tudy," zvolala třetí a ukázala přímo vzhůru. Jeskyni se rozezněl výbuch dívčího smíchu.

Několik mořských vil skočilo do vody, jejich ocasy zašplouchaly, a všechny zamířily směrem k Binkovi. Během krátké chvilky jimi byl doslova obklíčený. Zblízka byla ta stvoření ještě půvabnější než z dálky. Každá měla dokonalý obličej, pleť přirozeně ošetřovanou mořskou vodou, a jejich ňadra se jakoby vznášela, takže vypadala zblízka ještě plnější.

Možná, že byl příliš dlouho ve Fanchonině společnosti - pohled na všechnu tu krásu v něm vzbudil zvláštní pocit, který byl směsicí vzrušení a nostalgie. Kdyby je mohl obejmout všechny najednou - ale ne, byly to mořské panny a vůbec ne jeho typ.

Fanchon se dívky ani nevšimly. Je to mužský!" vykřikla jedna z nich a chtěla tím říci, že Bink je člověk a ne mořský muž.

"Podívejte se, jak má rozdělené nohy! A nemá žádný ocas!"

Najednou se všechny začaly potápět, aby si prohlédly jeho nohy. Nahý Bink zjistil, že se cítí velmi trapně. Začaly ho ohmatávat a hnětly svalstvo jeho nohou, které jim bylo naprosto neznámé. Ale proč si se stejným zájmem neprohlížely Fanchoniny nohy? Zdálo se, že tady hraje větší roli uličnictví než zvědavost.

Kousek za Binkem se najednou nad vodou vynořila Trentova hlava. "Mořské panny," poznamenal. "Od těch se toho moc nedozvíme."

Zdálo se, že má pravdu. Zdálo se také, že Bink a Fanchon se čaroději nevyhnou. "Myslím, že bychom s ním měli opravdu raději uzavřít příměří," řekl Bink Fanchon. "Někdy musíme svou důvěru rozšířit i na lidi, kterým bychom ji za normálních okolností nevěnovali."

Podívala se na mořské víly a pak na Trenta. "Dobrá," přikývla zamračeně. "Dobrá, i když se obávám, že za to opravdu nestojí."

"Rozumné rozhodnutí," přikývl Trent. "Naše budoucí cíle se mohou lišit, ale ty krátkodobé se shodují. Chceme přežít. Podívejte, tady máme tritony."

Během jeho řeči se z vody vynořila skupina mořských mužů, kteří připluli jinou podzemní chodbou. Zdálo se, že celé okolí je protkáno sítí podvodních jeskyní a tunelů.

"Hohó!" vykřikl přední triton a potřásl svým trojzubcem. "Něco k napíchnutí!"

Víly v hraném zděšení vykřikly a zmizely pod hladinou. Bink se vyhnul Fanchonině pohledu. Dámy si s ním užily dost legrace a nebyly to jen jeho dělené nohy, které tak nadšeně komentovaly.

Je jich příliš mnoho, než abychom se jim postavili v boji," řekl Trent. "Elixír vyprchal docela. S vaším dovolením a vzhledem k příměří, které jsme uzavřeli, vás proměním v ryby nebo vodní hady, abyste mohli uniknout. Bohužel -" Jak se proměníme zpět?" zeptala se Fanchon.

"To je ten problém. Já sám se proměnit neumím. To znamená, že mě budete muset zachránit - nebo zůstanete do smrti přeměněni. Takže buď se společně zachráníme, nebo budeme všichni strádat. To je snad poctivé?"

Podívala se na tritony, kteří s rozhodnými výrazy pluli k nim a s pozvednutými trojzubci je pomalu obklíčkovali. Vůbec nevypadali hravě. Byla to očividně skupina nafoukaných samečků, kteří se chtěli předvést svému vděčnému publiku - mořským vilám. Ty se teď znovu vynořily u břehu a neopomněly ze svého vystoupení na souš udělat lákavé představení. "Proč neproměníš v ryby je?"

"To by samozřejmě odvrátilo momentální nebezpečí, pokud by se mi je ovšem podařilo proměnit všechny najednou," souhlasil Trent. "Ale tak bychom se nedostali ven z jeskyně. Myslím, bohužel, že nezbývá nic jiného, než se uchýlit k magii na nás samých, protože by nám stejně nakonec nic jiného nezbylo. Navíc jsme vetřelci v jejich jeskyni a existuje jistá etika, co se územních práv týče..."

"Dobrá!" zvolala Fanchon, když tritoni pozvedli hroživě své trojzubce. "Udělej to po svém!"

Najednou z ní byla příšera - jedna z nejhroznějších, jaké kdy Bink viděl. Kolem trupu měla nazelenalý kostěný štít, z něž vyčuhovaly jen nohy, ruce, hlava a krátký ocas. Mezi prsty měla plovací blány a hlava silně připomínala hlavu hadí.

Trojzubec jednoho tritona dopadl na pancíř Fanchon-obludy a odrazil se jako od kamene. V tom okamžiku Bink pochopil smysl té přeměny. Tahle příšera byla nezranitelná!

"Mořská želva," zamumlal Trent. "Ordinérské zvíře. Naprosto neškodné, ale to mořský národ Xanthu neví. Důkladně jsem studoval nemagická zvířata, naučil jsem se je obdivovat a ctít. Hopla!" Vzduchem zasvítl další trojzubec.

V tom okamžiku se změnil ve druhou mořskou želvu Bink. Najednou se cítil ve vodě neobyčejně pohodlně a strach z nebezpečných trojzubců byl ten tam. Kdyby mu snad některý útočil na hlavu, mohl ji celou rychle zatahnout do pancíře. Nezmnizela by sice uvnitř úplně celá, ale krunýř kolem by ji i tak uchránil skoro před každým nebezpečím.

Něco se zachytilo jeho krunýře. Bink se začal potápět, aby se toho zbavil, ale pak mu jeho plazí mozek řekl, že je to něco, co by měl tolerovat. Není to přítel, ale dočasný spojenec. Proto se potopil, aniž by se snažil zbavit váhy, která ho

zpomalovala.

Bink plul pomalu, ale nezadržitelně k podvodnímu tunelu. První želva už do něj vplula. Se vzduchem si Bink starosti nedělal, věděl, že ho dokáže zadržet na tak dlouho, jak to bude potřeba.

Nebylo to nadvlastní. Tenhle tunel vedl šikmo k mořské hladině. Když se Bink vynořil, spatřil nad hlavou měsíc. Bouře utichla.

Najednou byl zase člověkem - a plavání bylo mnohem obtížnější. "Proč jste mě přeměnil nazpět?" zeptal se. Ještě nejsme na pobřeží."

"Když jsi želva, máš mozek a instinkty želvy," vysvětloval Trent. Jinak bys jako želva nepřežil. Kdybys v té podobě zůstal příliš dlouho, mohl bys zapomenout, že jsi člověk. Kdybys zamířil na širé moře, nemusel bych tě dohonit a to znamená, že už bych tě nemohl přeměnit zpět."

"Strom Justin si zachoval svůj lidský mozek," upozornil ho Bink.

"Strom Justin?"

Jeden z těch lidí, co jste v Severní vesnici proměnil ve stromy. Má magický dar nechat zaznít svůj hlas odkudkoliv."

"Aha, ano, už si vzpomínám. To byl zvláštní případ. Udělal jsem z něj myslící strom, přesněji člověka v podobě stromu, ne skutečný strom. I to dokážu, když se opravdu velmi soustředím. U stromů to jde. Ale želva potřebuje želví reflexy, jinak by v moři neměla šanci."

Bink tomu sice příliš nerozuměl, ale neměl chuť se o tom bavit. Jak se zdálo, jednalo se o rozdílné případy. Pak se vedle nich objevila Fanchon ve své lidské podobě. "Musím přiznat, že jste naše příměří skutečně dodržel," řekla neochotně.

"Nevěřila jsem, že to skutečně uděláte."

"I k tomu nás občas realita přinutí," řekl Trent.

"Co tím chceš říct?" podívala se na něj.

"Řekl jsem, že ještě nejsme z nebezpečí venku. Myslím, že se k nám blíží mořský had."

Bink spatřil obrovskou hlavu a bylo nepochybné, že je obluda zhlédla. Had byl skutečně gigantický, hlava byla široká přinejmenším metr. "Možná, kdybychom se dostali k těm skalám -" vykřikl Bink a ukázal ke skalnatých ostrůvkům, které označovaly východ z jeskyně mořského národa.

"Tenhle tvor je obrovský dlouhý had," řekla Fanchon. "Klidně se může natáhnout dolů do jeskyně nebo se obtočit kolem kamenů. V téhle podobě mu neunikneme."

"Mohl bych vás proměnit v jedovaté medúzy, které had nežere," řekl Trent. Jenže byste se mohli ztratit v příboji. Navíc vím, že není příliš moudré přeměňovat se víckrát než jednou denně. Nebyl jsem si to sice schopen během svého exilu z jasných důvodů ověřit, ale myslím, že váš nervový, psychický i tělesný systém při každé takové změně prožívá velký šok. Více takových šoků za sebou by na vás mohlo zanechat následky."

"A kromě toho, tebe by ta obluda pořád ještě mohla sežrat," přikývla Fanchon.

"Tobě to opravdu myslí velmi rychle," souhlasil Trent. "To znamená, že budu muset udělat něco, co dělám hrozně nerad - přeměnit tu obludu."

"Vám se nechce přeměnit mořského hada?" vyzvídal překvapený Bink. Obluda teď byla velmi blízko, malé rudé oči upírala na svou kořist a z děsivých čelistí jí odkapávaly sliny.

Je to jen nevinné stvoření, které se stará o svoje," řekl Trent. "Pokud jsme nechtěli mít potíže, neměli jsme vplout do jeho teritoria. V přírodě vládne určitá rovnováha a je jedno, zda se jedná o přírodu magickou nebo obyčejnou. Tuhle rovnováhu bychom nikdy neměli narušovat."

"Ty máš ale zvrhlý smysl pro humor," řekla Fanchon kysele. "Nikdy jsem však netvrdila, že rozumím jemným odstínům zlé magie. Jestli chceš skutečně zachránit jeho život, přeměň ho na tu dobu, než se dostaneme na pláž, v malou ryбку. Až budeme v bezpečí, přeměníš ho zpět."

"A pospěšte si!" naléhal Bink. Zvíře se teď tyčilo téměř nad nimi a vyhlíželo si konkrétní kořist.

"To nepůjde," zavrtil hlavou Trent. "Ryba by odplula pryč a byla by ztracená. Pokud chci nějakého tvora přeměnit, nesmí být ode mne dál než na dva metry a musím přesně vědět, který to je. Nicméně tvůj návrh má něco do sebe."

"Dva metry!" zvolal Bink. "Budem v jeho žaludku dřív, než se tak blízko dostanem." Nepokoušel se žertovat. Tluma obludy byla vyšší než širší, takže když had naplno otevřel čelisti, byly od sebe vzdáleny jeho zuby na dobré čtyři metry.

"Bohužel, mohu pracovat jen v hranicích svých možností," řekl Trent nevzrušeně. "Nejdůležitější oblast je hlava, sídlo totožnosti. Když proměním tu, zbytek ji zcela přirozeně následuje. Kdybych se o to pokusil ve chvíli, kdy bych měl na dosah jen ocas, špatně by to dopadlo. To znamená, že jakmile se mě pokusí zhltnout, mám ho v moci."

"A co když se pokusí zhltnout nejdřív někoho z nás?" zamračila se Fanchon. "A co když budeme dál než dva metry od tebe?"

Radil bych vám, abyste se ode mě raději příliš nevzdalovali," prohlásil Trent suše.

Bink a Fanchon spěšně dopluli co nejbližší ke Zlému čaroději. Bink měl jakýsi nejistý dojem, že i kdyby Trent neměl žádnou magickou moc, byli by svým způsobem stejně v jeho moci. Byl velmi sebejistý a měl dokonale promyšlenou taktiku; věděl, jak ovládat lidi.

Tělo mořské obludy se zazmítalo. Její hlava vyletěla kupředu a v čelistech se zableskly dlouhé zuby. Z tlamy k nim zavanul oblak páchnoucího dechu. Fanchon hystericky vykřikla. Bink pocítil okamžitou a ochromující hrůzu. Ten pocit mu v posledních dnech začínal být až nepříjemně známý. Prostě a jednoduše Bink nebyl žádný hrdina.

Když se jim obrovské čelisti už začaly svírat nad hlavami, mořský had zmizel. Na jeho místě se ve vodě pleskal kovově lesklý, pestrý brouk. Trent ho šikmo zachytil jednou rukou a položil si ho do vlasů, kde se brouk roztřeseně zachytil.

"To je brouk lásky, amoroušek," vysvětloval Trent. Jsou to velmi špatní letci a nenávidí vodu. Bude se mi držet ve

vlasech, dokud se nedostaneme na souš."

Ted' teprve trojice zamířila k pobřeží. Zabrало to nějaký čas, protože moře zůstávalo neklidné a oni byli unavení, ale naštěstí je už cestou žádní další mořští tvorové neobtěžovali. Jak se zdálo, do loveckého teritoria mořského hada se žádní menší dravci neodvážili. To bylo celkem pochopitelné, ale bylo také pravděpodobné, že pokud se mořský had nevrátí, bude tato oblast během několika hodin plná dravců. Jak už řekl Trent, pokud jí do toho nikdo nezasahuje, udržuje si příroda svou rovnováhu.

Na mělčinách začalo moře světélkovat o něco silněji. Část svitu pocházela od světélkujících ryb, které měnily barevné odstíny a tak se domlouvaly se zástupci svého druhu, ale většina slabé záře pocházela ze samotné vody. Vlny byly bledě zelené, žluté, oranžové - to všechno byla magie, samozřejmě, ale z jakého důvodu? Kamkoli Bink přišel, viděl mnoho podivných věcí, ale musel si přiznat, že většinu z nich nerozumí. Na mořském dně viděl mušle a podivné ulity, z nichž některé světélkovaly na svých okrajích, jiné měly na povrchu celé barevné vzory. Několik jich zmizelo, když nad nimi proploval. Nedokázal říci, jestli se staly skutečně neviditelnými, nebo jestli jen vypnuly své světlo. Ať tak či tak, byly magické, a to pro něj byla známá věc. Teprve teď si se zpožděním uvědomil, jak je rád, že se vrátil zpět mezi známá nebezpečí Xanthu!

Když se konečně přiblížili k pláži, začalo svítat. Slunce se prodralo mraky nad pralesem a jeho paprsky se začaly odrážet od mořské hladiny. Byl to okamžik úžasné krásy. Bink se snažil myslet jen na ni, protože tělo měl ztuhlé zimou a mozek zablokován soustředěním na to, aby přinutil své téměř bezvládné končetiny, aby opakovaly tempa, znovu a znovu...

Nakonec se vyplazil na pláž. Těsně vedle něj se vyvlekla na písek Fanchon. Ještě se nezastavuj," upozorňovala ho. "Musíme si najít nějaký úkryt, kdyby náhodou z moře nebo džungle vylezla nějaká obluda..."

Trent ale zůstal stát po kolena v přílivu a na boku urostlého těla se mu leskl meč, zasunutý v řemení. Bylo vidět, že zdaleka není tak unavený jako oni. "Vrat' se domů, příteli," zvolal a vhodil něco do moře. Na místě, kam brouček dopadl, se objevil mořský had a v mělké vodě působily závitky jeho mohutného těla ještě impozantněji. Trent se musel rychle přesunout na pláž, aby ho nerozdrtilo zmítající se hadí tělo.

Jenže obluda už teď evidentně nestála o žádné nepříjemnosti. Byla výjimečně špatně naložená. Vyrasila sebe jediné zuřivě či snad rozhořčené zatroubení a vyrazila zpěněnou hladinou do hlubších vod.

Trent se pomalu vydal po pláži k Binkovi a Fanchon. "Není žádná legrace být malým bezbranným amouškem, když jste zvyklí být postrachem moří," usmál se. "Doufám, že se z toho chudák nervově nezhroutí."

Neposmíval se tomu. A přitom, jak si Bink pomyslel na muže, který měl rád i mořské obludy, bylo něco legračního.

Jenže, Trent byl samozřejmě Zlý čaroděj a momentálně se předváděl. Ten muž byl skutečně neobyčejně půvabný, mužný, vzdělaný, byl silný, zkušený a odvážný, ale příbuzný byl spíše obludám než lidem. Bylo by velmi nebezpečné na něco takového zapomenout.

Starý Humfrey, Dobrý čaroděj, byl ošklivý malý trpaslík, žil v hrůzu nahánějícím hradě a sobecky využíval magie k vlastnímu obohacení, zatímco Trent byl klasický hrdinský materiál. Čarodějka Iris se zdála sexy a k pomilování, ale v podstatě byla nepopsatelná, Humfreyova dobrota se dala poznat snad jen v jeho činech, když ho člověk trochu lépe poznal. Ale Trent se až dosud zdál jak krásný, tak dobrý v činech, alespoň co se týkalo jeho soukromého projevu. Kdyby se s ním byl Bink poprvé setkal v jeskyni krakenice a nevěděl o jeho děsivé povaze a minulosti, nikdy by neuhodl, že je to Zlý čaroděj.

Ted' kráčet Trent po pláži a navzdory vysilujícímu plavání se nezdál být ani v nejmenším unaven. Stoupající slunce mu ozařovalo vlasy a přebarvilo mu je na zářivě žluté. V tom okamžiku vypadal jako bůh, jako výtažek dobra vtělený v podobu jednoho muže. Binka znovu zachvátil vír smíšených pocitů a podivného zmatku, když se pokoušel srovnat Trentův zjev a jeho chování v posledních dnech s jeho strašlivou pověstí a minulými činy. Rozpor byl tak propastný, že jedno nebo druhé bylo prakticky nemožné. Některým věcem ale člověk prostě musel věřit bez ověření.

"Musím si odpočinout, potřebuju se vyspat", zamumlal Bink, "v téhle chvíli nedokážu rozeznat dobro od zla."

Fanchon se podívala směrem k Trentovi. "Vím co myslíš," a potřásla hlavou, takže se jí kolem ramen rozlétly mokré, nevýrazné vlasy, podobné myším ocáskům. "Zlo putuje po zákeřných cestách - a v každém z nás je kus zla, které se nás snaží ovládnout. My však proti němu musíme bojovat, bez ohledu na to, jak svůdnou tvář na sebe vezme."

Trent došel k nim. "Zdá se, že jsme to dokázali," prohlásil vesele. Je skvělé být napět v Xanthu, i když to bylo v našem případě výjimečné štěstí. Je skutečně ironie, že vy, kteří jste se mi v návratu snažili ze všech sil zabránit, jste mi k němu vlastně dopomohli."

"Opravdu ironie," přikývla Fanchon.

"Myslím, že jsme se ocitli na pobřeží střední divočiny, která se rozkládá na sever od Propasti. Nenapadlo mě, že jsme se dostali tak daleko na jih, ale tohle pobřeží mě nenechává na pochybách. To ovšem znamená, že jsme se ještě zdaleka nezbavili potíží."

"Bink je exulant, ty jsi vyhnanec a já ošklivá," zasmušila se Fanchon. "My se potíží nezbavíme nikdy."

"Tak nebo tak, myslím si, že bude prospěšné, když naše příměří prodloužíme alespoň do okamžiku, než se dostaneme z divočiny," rozhlédl se po nich čaroděj.

Věděl snad čaroděj něco, co Bink ne? Bink neměl žádnou magii, a proto by byl snadnou kořistí všech zlověstných zaklínadel neprostupné džungle. Fanchon také neměla viditelnou magii - a přesto tvrdila, což bylo zvláštní, že odešla do exilu dobrovolně, ne z donucení. Pokud ovšem skutečně žádný dar neměla, mohla být stejným vyhnancem jako Bink. Každopádně bude mít podobný problém. Zato Trent - se svými zkušenostmi, mečem a zaklínadly neměl důvod proč se té oblasti obávat.

Fanchon zachvátily stejné pochybnosti. "Pokud jsi s námi, jsme v neustálém nebezpečí, že nás proměníš v ropuchy."

Nemyslím, že by byla divočina nebezpečnější."

Trent rozhodl ruce. "Uvědomuji si, že mi nedůvěřujete a třeba máte i důvod. Já jsem však přesvědčený o tom, že naše bezpečí se znásobí, když budeme ještě nějakou chvíli spolupracovat. Nicméně, svou společnost vám vnucovat nechci."

Pak se pomalu vydal po pláži k jihu.

"Ten ví něco, co my ne," zabručel Bink. "Nechá nás tady našemu osudu a nepochybuju o tom, že je to smrt. Tak se nás zbaví a neporuší při tom své slovo."

"Proč by si měl lámat hlavu tím, že dal své slovo?" zavrtěla hlavou Fanchon. "To by znamenalo, že je alespoň zčásti poctivý člověk."

Na to Bink neodpověděl. Zalezl do stínu nejbližšího stromu, padl na ochmýřenou travu. Část minulé noci byl v bezvědomí, ale to není totéž jako spánek. Potřeboval skutečný odpočinek.

Když se probudil, bylo poledne - a nemohl se pohnout z místa! Necítil bolest, jen jakési lechtání, ale nedokázal zvednout ani ruku ani nohu. Byly připoutány k zemi tisíce vláknů, jako kdyby ho sám trávník chtěl -

Oh ne! V omámení únavou byl tak neopatrný, že si lehl na pás masožravé trávy! Listové čepele mu obrostly končetiny, a to tak nenápadně a jemně, že ho nevyrušily ze spánku - a teď byl v pasti. Jednou narazil na podobný pruh masožravky nedaleko Severní vesnice a našel na něm ležet vybělenou zvířecí kostru. Všechno ostatní tráva zkonzumovala. Tenkrát přemýšlel o tom, jak může být jakýkoliv tvor tak omezený a dát se chytit do tak triviální léčky. Teď už to věděl.

Pořád ještě dýchal a proto mohl křičet. Pustil se do toho s jistým pochmurným potěšením. "Pomoc!"

Žádná odpověď.

"Fanchon!" zakřičel znovu. Jsem tady připoutaný. Ta tráva mě pomalu požírá!" Ve skutečnosti poněkud přeháněl.

Zatím mu celkem nič nebylo, byl jen připoután k zemi. Jenže za chvíli mu začnou listové čepele skutečně vrstvat do těla a vysávat mu z něj důležité proteiny.

Pořád nic. Uvědomil si, že mu Fanchon asi na pomoc nepřijde. Je možné, že na ni něco vrhlo uspávací zaklínadlo. Teď, když o tom přemýšlel zpětně, si uvědomil, že tady, na hranici země a moře, pravděpodobně hrozí celá řada smrtelných nástrah a nebezpečí. Fanchon musela narazit také na nějaké z nich.

"Pomoc! Je tady někdo!?" zakřičel zoufale.

To byla další chyba. Všude kolem, na všech stranách, se v porostu začalo něco hýbat. Veřejně inzeroval svou bezmoc a teď se všichni seběhnou, aby z ní těžili. Kdyby s trávou zápasil mlčky, možná, že by se mu ještě podařilo osvobodit se. Naštěstí se probudil dřív, než ho masožrava začala zabíjet. Možná, že se ve spánku převaloval sem a tam a tím oslabil zaklínadlo nehybnosti, kterým na něj trávník určitě působil. Kdyby v zápase podlehl a nepodařilo se mu osvobodit, měl jednu útěchu. Jeho konec by byl naprosto bezbolestný a celkem příjemný - pomalu by se propadl do věčného spánku. Teď, díky svému křiku, na sebe ovšem pravděpodobně přivolal konce mnohem méně příjemné. Zatím je neviděl, ale slyšel všude kolem.

Od nedalekého stromu se ozvalo zašustění, jako kdyby se tam pohybovaly masožravé veverky. A takhle mohly na písku znít kroky rozzuřených kyselinových krabů, nazývaných leptáci. Od moře sem doléhalo děsivé šplouchání. Co když ho měla na svědomí nějaká malá mořská příšera, jež zálučně vnikla na území velké mořské příšery, kterou Trent proměnil? Teď se ta malá pokoušela vyhrabat z moře a dostat se ke kořisti dřív, než ji někdo předběhne. Nejstrašnější však bylo tyčké dus-dus-dus nohou kdesi v pralese. Kroky patřily něčemu velkému a vzdálenému, co se však velmi rychle pohybovalo.

Padl na něj stín. "Tě vidím!" zaječel ostrý hlas. Byla to harpyje, sestřenka té, kterou potkal na zpáteční cestě do Severní vesnice. Byla právě tak ošklivá, zapáchající a odporná - a teď ještě navíc nebezpečná. Pomalu se snášela dolů a její pařáty se pomalu zavíraly a otvíraly. Ta předchozí harpyje věděla, že mu nic není, že je v pořádku, proto se držela z jeho dosahu, i když možná, že kdyby se byl napil z pramene lásky, byla by se spustila... k němu. Fuj! Tahle ho ale zastihla bezmocného.

Měla lidskou tvář a ženská ňadra, takže v tom smyslu to byl tvor ženský, jako mořské panny. Namísto rukou však měla mohutná umaštěná křídla a tělo velkého ptáka. A je třeba říci, že ošklivého ptáka! Nejen, že její tvář a ňadra byly velmi pitoreskně tvarovány, ale byla celá potřísněná zaschlým blátem. Zázrak, že byla vůbec schopná letu. Bink neměl tu příležitost - ani touhu - obdivovat vzhled té první harpyje zblízka. Teď se mu podobný pohled nabízel i proti jeho vůli. Dvakrát fuj! Mořské panny ukazovaly velkou část toho krásného a půvabného, co se ženských tvarů týče, tahle harpyje to vzala z opačného konce stupnice.

Snesla se nad něj a její drápy se už ve vzduchu svíraly a otevíraly, jakoby v představě, jak se mu už už zatnou do nechráněného břicha a vyrvou z něj klubko vnitřností. Některé z drápů měla polámané a roztřepené. Vítr k němu zanesl její zápach, nejodpornější oděr, jaký kdy v životě cítil. "Ohó, ty překrásný kousku měkkého masa!" zakrákorala. Jsi opravdu soustíčko k nakousnutí! K sežrání! Jen se pořád nedokážu rozhodnout, kterým kouskem začít." Vybuchla v záchvatu šíleného smíchu.

Bink, k smrti vyděšený, se vzepjal k životnímu výkonu a podařilo se mu uvolnit z trávy jednu ruku. Z kůže se oddělily droboučké kořínky, které tam zapustily listové čepele, a to bylo poměrně bolestivé. Ležel částečně na boku, jednu tvář přichycenou v trávníku, takže měl poměrně omezené zorné pole. Zato uši ho neustále zásobovaly zlými novinkami o nebezpečí, které se kolem něj stahovalo ze všech stran. Ohnal se po harpyji a podařilo se mu ji momentálně odehnat.

Byla pochopitelně i neobyčejně zbabělá, její povaha odpovídala vzhledu.

Těžce zatřepotala křídly. Vypadlo jí z nich umaštěné pero. "Ó, ty hnusný člověče!" zavřeštěla. Zdálo se, že není zvyklá komunikovat jinak, než odporným vriskotem. Měla hlas tak hrubý, že byl téměř nesrozumitelný. "Za to ti rozpáru bachor!" A znovu propukla v onen příšerný smích.

Pak na Binka znovu padl stín, tentokrát něčeho, co neviděl, ale jeho tvar byl děsivý. Slyšel těžký dech velkého tvora a

učitel, jak je prosycený pachem mrtvého, rozkládajícího se masa, který na okamžik přehlušil i zápach harpyje. Byla to ta věc z moře, shrbená, s mohutnými nohama, které těžce vlekla za sebou. Tvor Binka očichal a celé okolí utichlo a zmrtvělo, protože nikdo neměl odvahy postavit se těhle šelmě tváří v tvář.

Nikdo, kromě harpyje. Ta byla ochotna z bezpečí vzduchu zahrnout urážkami kohokoliv. "Zmiz, argusi!" skřehotala. "Ten je můj, celý můj, zvláště jeho břicho!" A znovu se snesla nízkou k zemi, zapomínaje na Binkovu volnou paži. Pro jednu to Binkovi nevadilo.

Mohl odhánět harpyji, ale tohle druhé zvíře na něj bylo už příliš. Jen ať se do toho harpyje plete co nejvíce! Neviditelný tvor chrochtal, a pak se najednou s nečekanou hbitostí vrhl přes Binkovo tělo. Teprve teď Bink svého nepřítele spatřil. Tvor měl tělo a ocas velké ryby, čtyři silné, krátké nohy, končící ploutvemi, hlavu kance s vyčnívajícími kly, žádný krk. Na jeho hrudi byly tři oči, prostřední o něco níže než druhé dvě. Bink nikdy v životě podobnou obludu neviděl - byla to ryba chodící po souši.

Harpyje povylétla právě včas o něco výš, jinak by byla rozpárána vzhůru zahnutými kly chodící ryby. Vypadlo jí další mastné a páchnoucí pero. V zuřivosti na svého konkurenta vychrlila proud opravdu silných nadávek, ale zvíře si jí přestalo všimnout a obrátilo svou pozornost k Binkovi. Otevřelo tlamu a Bink sevřel ruku v pěst, aby je udeřil do čenichu, i když věděl, že to nebude téměř nic platné. Obluda se však najednou zarazila a upřela nenávistný pohled někam za Binkova záda.

"Tak, teď v tom lítáš, argusi," jákala harpyje zlomyslně. "Ani takový rybí smraďoch, jako ty, nemůže ignorovat katoblepase."*) Bink nikdy v životě neslyšel ani o argovi ani o katoblepovi, ale vzápětí jím proběhla další vlna hluboké beznaděje. Cítil, jak mu do zad dloube čenich neviditelné obludy. Byl podivně měkký, ale úder byl tak silný, že ho napůl vytrhl z masožravé trávy.

Argus zaútočil svým prasečím rypákem, zuřivý při pomyslení, že by snad měl přijít o svou potravu. Bink se rychle znovu přitiskl k zemi a cítil, jak o něj zavadily slizké ploutve. Ten náraz uvolnil další část jeho těla. Začínal být skoro volný.

Příšery se srazily. Jen do sebe, obludy!" skřehotala harpyje, která se jim vznášela nad hlavami. Ve svém vzrušení z celé situace vypustila další dávku páchnoucího trusu, který taktak minul Binkovu hlavu. Kdyby tak měl aspoň kámen, který by po ní mohl hodit!

Sedl si. Jednu nohu měl stále ještě uvězněnou v trávě, ale ostatní končetiny už mu poskytovaly dostatečné páky, aby se mohl vytrhnout ze sevření travního démona. Tentokrát to dokonce ani nebolelo. Podíval se na bojující nestvůry a viděl, jak katoblepovy hadí vlasy obtáčejí hlavu argovu a zachycují se jeho uši, klů i šupin, zkrátka každého trochu vhodného výstupku. Katoblepovo tělo bylo pokryto hadími šupinami od gorgoní hlavy k rozštěpeným kopytům a tyto šupiny vytvářely pevný krunýř, chránící před útoky každého nepřítele. Celkově se jeho tělo podobalo tělu obyčejného čtyřnožce, ale jeho příšerná hlava s chápavými hadími vlasy - jaká to hrůza!

Binka teď napadlo, jestli se opravdu chtěl vrátit do magického Xanthu. Tak rychle zapomněl na jeho ošklivé stránky a překvapení. V magii bylo právě tolik zlého jako dobrého. Možná, že by v Ordinérii bylo přece jenom líp.

"Hlupáci!" ječela harpyje, která jediná viděla, že se Bink osvobodil. "Vždyť vám uteče." Jenže obludy teď byly zabráný do boje na život a na smrt a nevěšimaly si jí. Bezpochyby si vítěz pochutná na poraženém, a to znamenalo, že je Bink v tomto okamžiku postradatelný.

Harpyje se snesla dolů na Binka a zapomněla na veškerou opatrnost. Ten však už stál na nohou a byl připravený k boji. Bleskově máchl rukou, chytil ji za jedno křídlo a pokoušel se sevřit kožnatý krk rukama. Byl by jí s pocitem nesmírného štěstí uškrtil, jako ztělesnění všech xanthských nepříjemností. Harpyje však skřehotala a tloukla křídly tak hlasitě a divoce, že jediné, co mu nakonec zbylo, byla hrst umaštěných per.

Bink se rozhodl využít svého štěstí a rozběhl se od místa divokého boje, co mu nohy stačily. Harpyje se chvilku vznášela nad jeho hlavou a řvala na něj tak příšerně nadávky, že ho začaly pálit uši, ale naštěstí se zanedlouho vzdala.

Harpyje byly ve své podstatě zlodějky a požíračky mrtvých, ne lovkyně. Jejich zvykem bylo ukrást jídlo ostatním tvorům těsně pod nosem. Ostatní stvoření, která předtím Bink slyšel šramotit v okolním podrostu, zmizela jakoby mávnutím kouzelného proutku. Pravděpodobně i ta patřila k tomu druhu, který napadá jen bezmocné.

Kde byla Fanchon? Proč mu nepřispěchala na pomoc? Jistě slyšela jeho volání o pomoc, pokud ovšem ještě byla naživu. Nebylo přece možné, aby neslyšela divoký ryk zápasu. To tedy pravděpodobně znamená -

Ne! Někde tady přece musí být! Třeba dole u moře, kde loví ryby a je z doslechu. Během posledních dvou dnů byla naprosto nedocenitelná a navíc neochvějně věrná xanthskému dobru. Bez ní by se mu nikdy nepodařilo uniknout z moci Zlého čaroděje. Co se týče chytrosti a osobnosti, přesahovala o mnoho všechny dívky, které kdy v životě potkal. Škoda, že nebyla trochu -

Pak ji spatřil, jak se opírá kousek dál o strom. "Fanchon!" vykřikl šťastně.

"Ahoj Binku," řekla.

Teď se jeho starosti a nejistota proměnily v popuzenost. "Copak jsi neviděla, jak na mě zaútočily ty obludy? Neslyšelas mě?"

"Viděla jsem i slyšela," odpověděla tiše. To Binka zaskočilo a rozzlobilo. "Proč jsi mi tedy nepomohla? Mohlas na ně vzít nějaký klacek nebo po nich házet kamení! Vždyť mě málem sežraly zaživa!"

"Promiň, to je mi líto."

Přistoupil k ní ještě blíže. "Tak tobě je to líto! Ty sis tady prostě odpočívala, nedělala nic a já -" Náhle se odmlčel, protože nenacházel slova, kterými by pokračoval.

"Možná, kdybys mě odstrčil od toho stromu," řekla.

"Hodím tě do moře!" zvolal. Přistoupil až k ní, sklonil se a dost neomaleně ji uchopil za paži. V té chvíli pocítil náhlý záchvat slabosti.

Už chápal. Strom na ní vyslal zaklínadlo lhostejnosti a teď tak začal působit i na něj. Stejně jako u masožravé trávy trvalo nějakou chvíli, než zaklínadlo zabralo naplno. Fanchon se tedy musela opřít, aby si zdřímla, ve svém vyčerpání stejně bezstarostná jako Bink a teď už pozbyla veškerou vlastní vůli. Potenciální oběť nebyla varována ničím, žádná bolest, žádné nepohodlí, žádný zvuk, jen pomalé nenápadné odsávání životní energie, síly a vůle. Působení stromu bylo vlastně stejné jako působení masožravé trávy, ale ještě nenápadnější.

Bojoval s neodbytnou silou ze všech sil. Přisedl k Fanchon na bobek, vsunul jí ruce pod záda a pod kolena. Nebyl vlastně ještě tak slabý, když bude jednat rychle -

Začal ji zvedat a najednou zjistil, že onen momentální pocit slušné kondice a dobré pohody byl velmi ošidný.

Nedokázal ji zvednout, dokonce si nebyl jistý, jestli by dokázal vstát sám. Chtěl jen jediné - lehnout si a chvíli si odpočinout.

Ne! To by byl konec! Neodvažoval se tomu poddat. "Promiň, že jsem na tebe křičel," omlouval se.

"Neuvědomoval jsem si, v čem to vězíš."

"To je v pořádku, Binku. Jen klid." Zavřela oči.

Pustil ji a po všech čtyřech pomalu couval. Otevřela jedno oko. "Měj se hezky," popřála mu nevzrušeně. Byla už téměř zcela pod vlivem zaklínadla.

Chytil ji za nohu a zatáhl. Zachvátila ho další vlna slabosti, která odsunula jeho úkol téměř za hranici lidských možností. Bylo to stejným dílem psychické jako fyzické. Pochopil, že ji nedokáže zpod stromu odtáhnout. Přesto se o to pokoušel, díky tomu, že jeho tvrdohlavost překonávala dokonce i okolní magii. Nakonec však zklamal. Pod stromem pro něj byla příliš těžká.

Ustoupil o kus zpět, a jakmile se dostal z bezprostřední blízkosti stromu, cítil, jak se mu síla i vůle vracejí. To ale byla Fanchon mimo jeho dosah. Vstal, udělal dva kroky směrem k ní a opět ztratil tolik sil, že téměř padl k zemi.

Takhle to nikdy nedokáže.

Znovu se vrátil a na čele se mu díky té námaze perlily obrovské kapky potu. Kdyby byl méně tvrdohlavý, nikdy by se mu nic podobného nepodařilo. "Nedokážu tě odtamtud dostat a jen zbytečně plýtvám časem," obrátil se k ní omluvně.

"Možná, kdybych tě zachytil nějakým provazem."

Jenže kde by tady vzal provaz? Prošel kolem stromů na okraji džungle a nakonec objevil dlouhou liánu. Ta by byla k tomuto účelu jako stvořená, kdyby se ji Binkovi podařilo uvolnit.

Sevřel ji rukou a vykřikl. Věc se v jeho sevření zasmátala, obtočila se mu kolem zápěstí a zachytila ho. Pak se se stromu spustilo několik dalších lián a blížilo se k němu. Tohle byla pozemní chobotnice, jistá odrůda omotavky vrbí! Pořád byl strašlivě neopatrný, lezl do léček a nástrah, které by ho ještě před několika dny nikdy neoklamaly.

Bink klesl k zemi a pověsil se tak na liánu celou vahou. Natáhla se, na délku se trochu uvolnila, ale o to pevněji mu sevřela zápěstí. Teď ale objevil na zemi špičatý úlomek kosti, pravděpodobně zbytek některé z předchozích obětí.

Rychle ji sebral volnou rukou se země a ostrým koncem zaútočil na liánu. Podařilo se mu ji probodnout.

Z rány vyprýštila hustá oranžová šťáva. Celý strom se otřásl. Ozval se vysoký pištivý zvuk, něco jako bolestné zavytí. Velmi neochotně liána povolila a Bink měl ruku zase volnou. Znovu měl neuvěřitelné štěstí a unikl smrti jen o vlas.

Rozběhl se po pláži a rozhlížel se po něčem, co by mohl využít. Možná nějaký ostrý kámen, aby odřízl liánu - ne, než by se mu to podařilo, dostaly by ho ty ostatní. Tenhle nápad není k ničemu. Co takhle dlouhá hůl? Ne, problém by byl stejný. Tahle mírumilovně vyhlížející pláž byla pravým semeništěm nebezpečí. Cokoliv se tady objevilo, bylo podezřelé. Pak uviděl lidskou postavu. Na písku seděl Trent na zkřížených nohou a upřeně pozoroval něco, co držel v pozvednutých rukou před obličejem. Vypadalo to jako pestrobarevná dýně. Možná, že ji jedl.

Bink zaváhal. Trent by mu jistě dokázal pomoci, čaroděj by mohl strom lhostejnosti proměnit v salamandra a zabít ho, nebo ho alespoň nějakým způsobem zneškodnit. Trent byl mnohem větší hrozbou do budoucna než nějaký strom se zaklínadlem lhostejnosti, ale v tomto okamžiku... Bink musel volit.

Dobrá, pokusí se vyjednávat. Znamé zlo stromu sice není zdaleka tak hrozné jako neznámé zlo, které v budoucnu může napáchat čaroděj, ale zato je mnohem akutnější.

"Trente," začal váhavě.

Muž si ho nevšímal. Dál upíral nehybný pohled na tykev. Nezdálo se, že by ji jedl. Čím ho tedy tak fascinovala?

Bink nechtěl čaroděje provokovat, ale na druhé straně nevěděl, kolik mu zbývá času. Mnoho jistě ne. Fanchon pomalu umírala. Kdy se dostane za hranici, kdy ji už nebude možno zachránit, i kdyby se nakrásně dostala z okruhu působení stromu? Musí tedy riskovat.

Čaroději Trente," řekl mnohem pevněji, "myslím, že bychom měli naše příměří skutečně prodloužit. Fanchon se chytila do pastí a -" Umlkl, protože Trent si ho stále nevšímal.

Binkův strach z čaroděje se začal pomalu měnit, stejně jako v případě, když si myslel, že ho Fanchon nechala na pospas masožravé trávy úmyslně. Bylo to jako kdyby se jeho emoce musely nějakým způsobem vybit, ať už tak či tak a za jakoukoliv cenu. "Poslyšte, je v maléru!" vyštěkl. "Tak pomůžete jí nebo ne?"

Trent neuznal ani teď za vhodné třeba jen k němu otočit hlavu.

Binka, stále ještě unaveného z nočních dobrodružství a rozrušeného posledními zážitky, náhle posedl záchvat nepřítelosti. "K sakru, tak mi už konečně odpovězte!" vykřikl a vykopl Trentovi dýni z rukou. Předmět odletěl na dobrých šest stop, padl do písku a odkutálel se ještě o kus dál.

Trent zvedl hlavu. V jeho obličeji nebylo ani stopy po zlosti, jen výraz mírného překvapení. "Ahoj, Binku," řekl. "Copak bys rád?"

"Co bych rád?" zaječel Bink. "Už jsem vám to řekl třikrát!"

Trent se na něj nechápavě podíval. "Neslyšel jsem tě," odpověděl. Pak čaroděj zamyšleně stáhl obočí. "Abych se ti přiznal, neviděl jsem tě vlastně ani přicházet. Musel jsem usnout, i když jsem nechtěl."

"Seděl jste tady a díval se na tu tykev," mračil se na něj Bink stále ještě rozčileně.

"Aha, už si vzpomínám. Viděl jsem ji ležet na pláži a zdálo se mi velmi zajímavá -" Najednou umkl a podíval se na svůj stín. "Při samém slunci, ale to bylo alespoň před hodinou! Kam se ten čas poděl?"

Bink si uvědomil, že tady něco nebude v pořádku. Vydal se k dýni, aby ji zvedl se země.

"Počkej," zarazil ho Trent. "Ta dýně je hypnotická."

Bink se na místě zastavil. "Cože?"

"Hypnotická. To je výraz, který používají v Ordinérii. Znamená to, že tě uvede do tranzu, do jakéhosi spánku s otevřenými očima. Obvykle to nějakou dobu trvá, než člověk do podobného stavu upadne, ale samozřejmě magicky vyvolaná hypnóza může působit okamžitě. Nedívej se na tu dýni zblízka. Její pestré barvy mají za úkol přitáhnout pohled a pak má - ach ano, něco jako kukátko! Stačí jediný pohled do jejího úžasného nitra a ten se pak protáhne na věčnost. Skvostná hračka."

"Ale k čemu je to dobré?" zajímal se Bink a odvrátil pohled od dýně. "Víte, co myslím? Dýně přece nemůže sežrat člověka, takže -"

"Ale její výhonky by mohly," upozornil ho Trent. "Nebo je možné, že nehybné živé tělo je vhodnou živou schránkou pro její semena. V Ordinérii žijí vosy, které bodnutím ochromí jiný hmyz a pak do jeho těla nakladou svá vajíčka."

Můžeme si být jisti, že bychom v tom nějaký smysl našli."

Bink byl ale pořád velmi nedůvěřivý. Jak je to možné, že vy, jako čaroděj - ?"

"I mágové jsou lidé, Binku. I my jíme, spíme, milujeme, nenávidíme a chybujeme. Jsem právě tak zranitelný magií jako ty. Mám jenom mnohem mocnější zbraně, s jejichž pomocí se mohu bránit. Kdybych však chtěl být opravdu v bezpečí, musel bych se zamknout v kamenném zámku, jako můj přítel Humfrey. Moje naděje na přežití v téhle divočině by se mnohonásobně zvýšily, kdyby mě provázeli dva ostražití pohotoví a věrní společníci. Proto jsem vám nabídl abychom své příměří prodloužili a stále ještě to považuji za dobrý nápad. Je jasné, že potřebuji pomoc, přestože vy ne." Podíval se na Binka. "Proč jsi mi pomohl teď?"

"Já -" Bink se styděl přiznat náhodnou povahu svého zásahu. Já si myslel, že bychom to příměří mohli skutečně prodloužit."

"Výborně. A co Fanchon, taky souhlasí?" "Ta potřebuje pomoc už teď. Ona - totiž... upadla do moci lhostejnice."

"Ohó! V tom případě ti oplatím tvou službu tím, že zachráníme dámu v nesnázích. Pak si promluvíme o příměří." A Trent vyskočil.

Cestou na pláž Bink ukázal Trentovi nebezpečnou omotavku. Trent vytasil meč a jedinou ranou usekl dlouhý kus liány. Bink si znovu uvědomil, jak dovedně Trent se svou fyzickou zbraní zachází. I kdyby Trent náhodou přišel o všechnu svou magii, byl by pořád ještě dost nebezpečný. Vždyť, jak si Bink připomněl, v Ordinérii se dopracoval až hodnosti generála.

Liána se svíjela a kroutila jako umírající had a na uťatém konci z ní vytékala oranžová šťáva. Jinak však už byla neškodná. Strom znovu tiše a bolestivě zakňučel. Binkovi ho přišlo skoro líto.

Donesli liánu k Fanchon, podařilo se jim poměrně rychle zachytit jí nohy do smyčky a dosti neobřadně dívku odtáhnout do bezpečí. Jak jednoduché se správným vybavením!

"Výborně," přikývl spokojeně Trent, když se Fanchon pomalu navrátila duševní energie a vůle. "Navrhuji, abychom prodloužili naše příměří, dokud se všichni tři nedostaneme z xanthské divočiny. Jak se zdá, každý sám máme obtíže." Tentokrát Fanchon souhlasila.

12. CHAMELEON

První, co Fanchon udělala, když se vzpamatovala, bylo, že sebrala kouzelnou tykev, o níž jí Bink vyprávěl. "Mohla by nám být ještě užitečná," prohlásila, když tykev balila do velkého listu dekovníku.

"Teď musíme naplánovat nejlepší trasu cesty," řekl Trent. "Věřím, že jsme na jih od propasti a ta by nás při cestě na sever zastavila - pokud bychom se ovšem nedrželi pobřeží. A nemyslím, že to by bylo právě moudré."

Bink si vzpomněl na své zkušenosti při přechodu propasti na druhé straně. "Určitě bychom neměli zůstat na pláži," souhlasil. "Čarodějka Iris tam věci pěkně zkomplikovala - ale tady by mohlo hrozit podobné nebezpečí."

"Druhou možností je, že zamíříme do vnitrozemí," pokračoval Trent. "Nejsem sice obeznámen s okolním krajem, ale myslím, že Humfrey stavěl svůj hrad přímo na východ odsud."

"Už ho dostavěl," řekla Fanchon.

Já jsem pro," přikývl Bink. "Mohl byste nás změnit ve velké ptáky, třeba v Ruchchy,* a my vás tam odneseme."

Trent zavrtěl nesouhlasně hlavou. "To není proveditelné."

Ale proměnil jste nás předtím a my vám pomohli. Uzavřeli jsme příměří, neshodili bychom vás."

Trent se usmál. "To není otázka důvěry, Binku. Já vám věřím. Ani v nejmenším nepochybuji o tvé bezúhonnosti ani o Fanchonině. Ale ocitli jsme se v podivné situaci -"

"Je zvláštní, že se Zlý čaroděj rozhodl navštívit Dobrého čaroděje!" ozvala se Fanchon. Jaká to bude událost!"

Ba ne, budete zklamaní," zavrtěl hlavou Trent. Vždycky jsme s Humfreym vycházeli dobře. Nikdy jsme si navzájem nekomplikovali život. Vážně bych ho zase rád viděl. Jenže on by se cítil povinen oznámit mou přítomnost v Xanthu králi, a jakmile by jednou znal přibližné místo mého pobytu, použil by svou magii, aby mě neztratil z očí."

"Ano, je celkem jasné, v čem je tvůj problém," přikývla Fanchon. "Nemá smysl ukazovat své karty nepříteli. Mohli bychom letět někam jinam."

"Nemůžeme letět nikam," trval na svém Trent. "Nemohu si dovolit inzerovat svou přítomnost v Xanthu - a vy také ne."

"To je pravda," souhlasil Bink. Jsme vyhnanci a trest za nedovolený návrat z exilu je -" Je smrt," dokončila Fanchon.

"Nikdy mě nenapadlo - jsme všichni v ošklivém maléru."

"Kdybyste na tyhle drobnosti pamatovali před dvěma dny," ušklíbl se Trent pobaveně, "nebyli bychom teď tady."

Fanchon vypadala až neobvykle vážně, jako by ta poznámka s sebou nesla nějaký obzvláštní význam. Bylo to zvláštní, ale ten výraz působil, že vypadala o něco méně ošklivá než obvykle. Bink si pomyslel, že to bude nejspíše tím, že si na ni začíná zvykat.

"Tak co uděláme?" obrátil se k Trentovi. "Vír nás pronesl pod Štítem. Došli jsme k závěru, že vrátit se nemůžeme. Tady na pláži taky zůstat nemůžeme - a nemůžeme ani dát občanům vědět, že jsme zpět, i když jsme se sem dostali jen díky neuvěřitelné shodě náhod."

"Budeme muset nějakým způsobem zatajit svou totožnost," rozhodla Fanchon. "V Xanthu je jistě dost míst, kde nás nikdo nezná."

"To mi připadá jako hrozný život," zamračil se Bink. "Pořád se skrývat - a kdyby se náhodou někdo zeptal čaroděje Humfreye, kde jsme -"

"Kdo by to dělal?" podívala se na něj Fanchon. Jednoletou službu jen za to, abych si ověřila, že je někdo v exilu?"

"To je prozatím naše jediná relativně bezpečná možnost," řekl Trent. "Skutečnost, že Humfreye ani nenapadne ověřovat si podobné věci, pokud nebude mít naději na zisk. Ale o tohle se můžeme začít starat, až se dostaneme z divočiny. Třeba se před námi do té doby otevrou ještě nějaké jiné možnosti. Mohu vás proměnit do nějaké jiné podoby a sebe zamaskovat. Ale teď je to zatím jen akademická debata."

Protože taky můžeme zmizet v divočině a už nás nikdy nikdo nespatri, pomyslel si Bink.

Cestovali po pláži, dokud nenarazili na oblast, kde prales zřídnu a byl protkán hojnými pasekami, která se jim zdála být bezpečnější než hustý porost. Kráčeli v rozestupech vedle sebe, pro případ, aby nebyli chyceni všichni najednou, kdyby se objevilo něco nebezpečného. Zdálo se, že si vybrali dobře; magie, na kterou zpočátku naráželi, byla slabá a krotká, jako kdyby se všechna ta koncentrovaná přesunula na pláž. Byla tady zaklínadla, která měla procházející zvířata odklonit na jinou cestu, nebo působila barevné efekty jejich význam byl nejasný. Bink si pomyslel, že jeho cesta k Humfreyovi byla mnohem horší. Možná, že lidé divočinu přecenili.

Fanchon objevila velkou látkovku předivou a velmi dovedně pro všechny tři vytvarovala tógy. To muži přijali v dobré náladě, přestože si už mezitím na nahotu skoro zvykli. Kdyby byla Fanchon žena bujnějších nebo vyzývavých tvarů, mohly by být důvody pro zakrytí těl mnohem silnější a nadšení pro tuto věc ze strany pánů mnohem slabší. Bink si nedokázal nevzpomenout na to, jak okázale dávala najevo svou počestnost ve vězeňské jámě, aby si mohla vytvořit soukromý kout, který jí pak posloužil k ukrytí cihel. Nepochyboval o tom, že má své důvody i teď.

Narazili na několik pruhů magicky vytvořeného chladu a jeden pruh horka, oblečení by je před nimi samozřejmě ochránilo, ale na druhé straně nebyly pruhy tak dlouhé, aby se nedaly snadno obejít. Řídce se vyskytující masožravé stromy, omotavky i hostejnice snadno odhalili předem a obešli v bezpečné vzdálenosti.

V jednom místě však narazili na kousek cesty podivnější než cokoliv jiného. Bylo to suché a písčité místo s viditelně neúrodnou půdou, a přesto bylo pokryto porostem překrásných, po pás vysokých rostlin, které byly až neuvěřitelně šťavnatě zelené. Oblast se při veškerém zkoumání zdála naprosto neškodná, a proto se pustili přímo napříč. Pak všichni tři poutníci ucítili náhlé a téměř neovladatelné nutkání přírody. Tak tak se stačili vzdálit alespoň kousek od sebe a svěrače jim povolily.

Byly to velmi praktické rostliny, jak si Bink náhle uvědomil. Jejich zaklínadlo nutilo procházející tvory zbavit se dusíkatých látek a kapalín, a tak napomoci jejich růstu. Hnojící magie!

O kus cesty dál se setkali se zvířetem, které se při jejich příchodu nedalo ani na útěk, ani neprojevovalo nejmenší strach. Byl to asi po kolena vysoký, čmuchající čtyřnožec s dlouze protáhlým čenichem. Když se k nim přiblížil, Trent vytasil meč, ale Fanchon ho zarazila. Já ho znám," řekla, "je to magočuch."

"On větrá s pomocí magie?" ujistoval se Bink.

"Ne, on větrá magii," vysvětlovala Fanchon. Jednoho takového jsme chovali na naší farmě k vyčuchání magických rostlin a věcí. Čím silnější magie, tím silněji magočuch reaguje. Jinak je ale naprosto neškodný."

"A čím se živí," zeptal se Trent s rukou stále ještě na rukojeti svého meče.

"Nejraději spásá čarobulky. Jiná magie na něj nemá žádný vliv, je jenom zvědavý. Je mu jedno jaká je to magie nebo zaklínadlo, rozlišuje skutečně jen podle síly."

Stáli a pozorovali čilé zvířátko. Fanchon byla k magočuchovi nejbližší, došel k ní jako k první. "Vidíte, mám nějakou magii, líbím se mu," řekla.

Jakou magii? zamyslel se Bink. Za celou dobu, co byli spolu, nepředvedla žádný magický talent a nikdy mu ani neřekla, co dokáže. Pořád toho bylo ještě hodně, co o ní nevěděl.

Spokojený magočuch se přesunul k Trentovi. Tentokrát byla jeho reakce mnohem silnější, poskakoval kolem čaroděje a vyrážel celou škálu zvuků. Jak je vidět, mělas pravdu," obrátil se čaroděj k Fanchon. "Pozná čaroděje, když na něj narazí."

Pak zvíře dorazilo k Binkovi a začalo vyvádět skoro stejně jako kolem Trenta. "Tak tady máte ty své vžité představy," prohlásil Bink s rozpačitým smíchem.

Trent se však nesmál. "Ten tvor věří, že máš skoro stejnou magii jako já," zabručel a prsty významně, i když podvědomě, poklepal na rukojeť meče. Pak si ale uvědomil, co dělá, a přestal.

"Přál bych si, aby to tak bylo," posmutněl Bink.

Ale nezapomeňte, že mě poslali do exilu kvůli tomu, že žádnou magii nemám." A přece mu čaroděj Humfrey řekl, že má naopak magii velmi silnou, ale její podobu že nedokáže odhalit. Touhle událostí se Binkova zvědavost a zklamání ještě prohloubily. Jaký asi je ten jeho talent, že se tak rezolutně skrývá - nebo snad byl ukryt díky nějakému vnějšímu zaklínadlu?

Postupovali celkem rychle dál. Uřezali si hole, s jejichž pomoci ohledávali zem před sebou pro případ, že by tam byly

nějaké neviditelné bariéry, lapací jámy nebo nějaká jiná podezřele nepodezřelá místa. To samozřejmě jejich postup velmi zpomalilo, ale pospíchat se neodvažovali. Vlastně ani neměli důvod ke spěchu, jejich jediné současné cíle byly nedat se odhalit a přežít.

Potrava, jak se ukázalo, nebyla žádným problémem. Mnoha bobulím a ovoci, na které narazili, nedůvěřovali. Některé mohlo být kouzelné a sloužit spíše zájmům svých hostitelů než konzumentům, i když se od plodů klasických ovocných stromů ani v nejmenším nelišilo. Jenže Trent prostě proměnil nepřátelský pcháčovník v bohatě obsypaný mnohoovocný strom a z něj se dosyta najedli jablek, hrušek, banánů, borůvek i rajských jablek. To znovu Binkovi připomnělo, jak velká je moc skutečného čaroděje, protože Trentův talent v sobě obsahoval i veškerá jídelní zaklínadla, a nejen to, odsouval je do roviny zaklínadel druhořadých. Dosah jeho magie, pokud byla orientovaná správným směrem, byl nesmírný.

Zatím však stále ještě mířili do divočiny, ne ven. Iluze začínaly být složitější, silnější a naléhavější a bylo mnohem těžší je odhalit. Tu a tam se otřásla zem a nezřídka zaslechli v nedalekém okolí děsivý řev. V některých místech se k nim nakláněly stromy a potřásaly listím.

"Myslím," řekla Fanchon, "že jsme dostatečně nedocenili moc pralesa. Možná, že to, jak byl na začátku řídký a skoro neškodný, nám jen mělo dodat odvalu, abychom pronikli co nehlouběji."

Bink, který se nervózně rozhlížel kolem, přikývl. "Vydali jsme se cestou, která vypadala nejschůdnější. Možná, že to byla chyba. Měli jsme se pustit tou, která vypadala nejneshůdnější."

"A dát se sežrat nějakou omotavkou," ušklíbala se Fanchon.

"Zkusme se vrátit," navrhl Bink. Když viděl jejich pochybovačné tváře, dodal: "Jen na zkoušku."

Zkusili to. Prales okamžitě zhoustnul a potemněl. Objevíly se další stromy a zablokovaly cestu, po níž přišli. Byly to iluze - nebo byly stromy při jejich průchodu neviditelné? Bink si totiž vzpomněl na jednosměrnou cestu, po které se vracel od hradu čaroděje Humfreye. Tahle však byla mnohem hrozivější. Neskřývaly ji hezké stromy, ale obrovské pokřivené kolosy, obrostlé trny a pohyblivými liánami. Větve se propletly jedna s druhou, a zatímco naše trojice užasle přihlížela, vyháněly nové a nové výhonky a vytvářely tak neprostupnou bariéru. V dále zahřměl hrom.

"Teď už není pochyb," souhlasil Trent. "Pro stromy jsme neviděli les. Dokáže proměnit stromy ve směru naší cesty a bylo by ještě mnohem horší, kdyby některé z nich po nás začaly vystřelovat trny, to by byl skutečně malér."

"I kdybychom se chtěli doopravdy vrátit," ozvala se Fanchon a podívala se k západu, "obávám se, že by se nám to proti odporu pralesa nepodařilo. Rozhodně ne před příchodem tmy."

Noc - to byla ta nejpříhodnější doba pro nepřátelskou a tedy i nebezpečnou magii. "Druhá možnost je jít tím směrem, kterým si prales přeje, abychom šli," uvažoval nahlas poplašený Bink. "To se zatím zdá snadné, ale pochybuju o tom, že to patří k těm nejlepším řešením."

Možná nás divočina ještě dost dobře nezná," odpověděl Trent pochmurným úsměvem. "Cítím, že jsem schopen ubránit nás před většinou nebezpečí a nástrah, které nám prales klade, dokud mi někdo hlídá záda a stojí na stráži, když spím."

Bink si vzpomněl na čarodějovu magickou moc a jeho dovednost s mečem a musel souhlasit. Prales může být jedinou obrovskou pavoučí sítí - ale pavouk se může neočekávaně stát obyčejnou blechou. Možná bychom mohli předstírat, že jsme se poddali," navrhl Bink. "Alespoň bychom zjistili, o co jde." Poprvé od začátku cesty byl rád, že je ve společnosti Zlého čaroděje.

"Ano, myslím, že tohle by bylo jisté řešení," přikývla kysele Fanchon.

Když teď padlo rozhodnutí, byl jejich postup mnohem snazší. Stále ještě naráželi cestou na různá nebezpečí, ale zdálo se, že ta jsou určena spíše jako varování, aby neuhýbali z cesty. Když se začalo smrákat, vyšli na velkou mýtinu, na níž stála stará a očividně zchátralá kamenná pevnost.

"To ne!" zvolala Fanchon. "Strašidelný hrad ne!"

Za zády jim zahřměl hrom. Zvedl se ledový vítr, který snadno profukoval jejich tunikami. Bink se otřásl. "Myslím, že buď strávíme noc tam, nebo na dešti," zabručel. "Nemůžete to proměnit v neškodný domek?"

"Mé umění se vztahuje jen na živé věci," zavrtěl hlavou Trent. "To vylučuje budovy i bouře."

V pralese za nimi zasvítily nepřátelské oči. Jestli se na nás ti tvorové vrhnou," ohlížela se Fanchon, "stačíš proměnit sotva ty první dva tři a ostatní už si s námi poradí, když to nedokážeš na dálku."

"A tím spíše ne potmě," souhlasil Trent. "Nezapomeňte, že musím věc, kterou měním, také vidět. Když tedy všechno zvážíme, myslím, že uděláme lépe, když vyhovíme přání okolních sil a vejdemo do toho hradu. Budeme při tom opatrní a jakmile budeme uvnitř, můžeme se vystřídat a aspoň trochu se vyspat. Pravděpodobně to bude těžká noc."

Bink se otřásl. Podivný hrad bylo to poslední místo, kde by chtěl strávit noc, ale dobře si uvědomoval, že už zašli příliš daleko do pasti, než aby se z ní mohli dostat rychle. Působila tady velmi silná magie, magie celého okolí. Ta byla příliš silná, než aby se proti ní dalo bojovat přímo - zatím.

Hnání silicí bouří se tedy podvolili. Hradby byly vysoké, ale porostlé mechy a plazivými rostlinami. Padací most byl spuštěný, ale kdysi silné dubové trámy byly naplň zpráchnivělé. A přesto působila budova jakousi prastarou doznívající vznešeností. "Ten hrad má styl," konstatoval Trent.

Proklepali holemi plochu mostu a našli nejzachovalejší místo, po kterém přešli k bráně. Hradní příkop byl zarostlý plevelem a jeho voda plesnivá. Je to ostuda, vidět takový pěkný hrad v tomhle stavu," zabručel Trent. "Zdá se, že je opuštěný a bezpochyby už celá desetiletí."

"Možná staletí," dodal Bink.

"Proč by nás chtěl prales zahrnat tady do té ruiny?" uvažovala Fanchon nahlas. "I kdyby tady číhalo něco děsivého, jaký užitek by mohl prales z naší smrti mít? Vždyť jsme jen procházeli a byli bychom to dokázali mnohem rychleji, kdyby nás prales nechal na pokoji. Nechtěli jsme mu nijak uškodit."

"Vždycky je tady nějaký důvod," odpověděl jí Trent. "Magie se nikde nesoustřeďuje bez příčiny."

Ve chvíli, kdy se přiblížili k vstupní bráně, bouře propukla s plnou silou. To jim dodalo odvahy vstoupit dovnitř, i když tam byla téměř úplná tma.

"Možná se nám podaří najít nějakou pochodeň," ozvala se Fanchon. "Zkuste ohmatat stěny, jestli na nich není nějaký držák. U většiny hradů něco takového obvykle u vchodu -"

Třesk! Zvednutá mříž ve vstupní bráně, o níž si mysleli že už dávno zrezivěla, jim spadla přímo za zády. Železná mříž byla příliš těžká a nedala se zvednout. Trojice byla uvězněna uvnitř. "Čelisti se uzavřely," poznamenal Trent téměř nevzrušeně. Bink si však všiml, že v ruce svírá tasený meč.

Fanchon ze sebe vyrazila napůl tlumený výkřik a přitiskla se Binkovi k paži. Podíval se kupředu a spatřil ducha. Nebylo o tom nejmenších pochyb. Ta věc vypadala jako mírně tvarované bílé prostěradlo s dvěma bezedně černými otvory.

Duch ze sebe vydal táhlé zasténání.

Trent postoupil kupředu a jeho meč zasvítl vzduchem. Čepel proletěla bílou plochou bez viditelného účinku. Duch se dal do pohybu a zmizel v nejbližší stěně.

"V tom hradě bezpochyby straší," prohlásil Trent klidným a vyrovnaným hlasem.

"Kdybys tomu věřil, nebyl bys tak klidný," obvinila ho Fanchon.

"Naopak. Já se bojím především fyzického nebezpečí," oponoval jí Trent. "U duchů je dobře nezapomínat na to, že se nedokáží konkrétně fyzicky projevovat a postrádají i schopnost stínů vstupovat do živých lidí. To znamená, že duchové nedokážou lidem přímo ovlivnit. Jednají jen prostřednictvím strachu, který vzbuzují, takže stačí, aby člověk potlačil strach. A kromě toho, tenhle duch byl zrovna tak překvapený tím, že nás vidí, jako my, že vidíme jeho. Pravděpodobně šel jen obhlédnout, proč spadla mříž. Rozhodně nám nechtěl ublížit."

Bylo zřejmé, že Trent skutečně nemá strach. Nepoužil svůj meč v záchvatu paniky, ale proto, aby si ověřil, že proti němu stojí skutečný duch. To byl ten druh odvahy, který Bink nikdy neměl, ještě teď se třásl v reakci na prožitý strach. Fanchon se kontrolovala mnohem lépe, ovládla se hned po svém prvním výkřiku. "Obávám se, že kdybychom se snažili prozkoumat tu budovu potmě bychom padnout do nějaké jámy nebo spustit některou z pastí, které tady jistě budou. Sem nepříší tak proč se nevyspíme přímo tady? Dva mohou spát a jeden hlídat."

"Máš dokonale logické uvažování, děvče," usmál se Trent. "Budeme losovat o to, kdo si vezme první hlídku?"

Já si ji vezmu," nabídl se Bink. Jsem stejně tak vyděšený, že bych nemohl spát."

Já taky," přidala se k němu Fanchon a Binka zavalila vlna vřelé sympatie a vděčnosti, kterou k ní pocítil za to, že svůj strach připustila. "Pořád ještě nedokážu brát duchy jako samozřejmost."

"Asi v tobě nebude dost zla," řekl s úsměvem Trent. "Dobrá, jdu si tedy lehnout první." Pohnul se a Bink v ruce ucítil něco chladného. "Vezmi si můj meč, Binku, a prožeň ho každým příznakem, který by se náhodou objevil. Když nepocítíš odpor, uklidni se, protože to bude pravý duch; když narazíš na hmotu, bude tím bodnutím hrozba pravděpodobně zažehnána. Dávej si jen pozor -" pokračoval a Bink slyšel v jeho hlase smích, "abys nebolhl do nesprávné oběti."

Bink stál a v ruce svíral těžkou zbraň. Já -"

"Nedělej si starosti s tím, že se zbrání neumíš zacházet. Přímé silné bodnutí má každopádně svou váhu," dodával mu Trent klidu a odvahy. "Až vzbudíš Fanchon, předej meč jí. Pak budu hlídat já, ale do té doby si stačím odpočinout." Bink slyšel, jak se ukládá ke spánku. "A pamatuj," ozval se čarodějův hlas od země, "můj talent je ve tmě nepoužitelný, protože nevidím to, na co bych měl působit. Nebud' mě proto zbytečně. Teď jsme odkázáni na tvoji bdělost a úsudek." Víc neřekl.

Fanchon našla ve tmě Binkovu volnou ruku. "Dovolíš, abych se k tobě zezadu přitiskla? Nechci, abys mě po tmě omylem propíchl."

Bink byl vděčný za její blízkost. Stál, otáčel hlavou sem a tam, meč v jedné zpoceně ruce, hůl v druhé, a zjišťoval s hrůzou, že nedokáže zrakem proniknout okolní temnotu. Zvuk padajícího deště venku zesílil. Pak rozeznal Trentovo hlasité, pravidelné oddechování.

"Binku?" zašeptala Fanchon.

"Hm."

Jaký to musí být muž, když svěří svému nepříteli meč a jde si lehnout?"

Ta otázka vrtala Binkovi hlavou od chvíle, kdy mu Trent meč vtiskl do ruky. Nenašel na ni uspokojící odpověď. "Muž se železnými nervy," řekl nakonec, i když věděl, že je to odpověď jen částečná.

"Muž, který někomu dá důvěru tímhle způsobem," uvažovala Fanchon tiše, "jistě čeká, že mu ji ten druhý vrátí."

"Dobře, ale jestliže jsme my důvěryhodní a on není, ví dobře, že nám může věřit."

"Takhle to není, Binku. Jen muž, který nezaslouží důvěru, nedůvěřuje ostatním, protože je soudí podle sebe. Já prostě nechápu, jak se někdo, kdo je prokazatelný lhář a zlý člověk, který se pokouší o nelegální získání trůnu jako Zlý čaroděj, může chovat tímhle způsobem."

"Možná to není ten historický Trent, ale někdo jiný, falešný čaroděj, podvodník -"

"Podvodník, který se za někoho vydává, je pořád podvodník a lhář. Jenže my viděli jeho magickou moc. Magie nikdy není úplně stejná. Tohle musí být Trent, Zlý čaroděj, mistr Přeměny."

"Ale něco na tom není v pořádku."

"Ano. Spousta věcí je jak má být. To na tom není v pořádku. Věřím vám a neměl by. Mohl bys ho probodnout teď, když spí, i kdybys ho nezabil první ranou, nemohl by tě ve tmě přeměnit."

"To bych nikdy neudělal!" zvolal Bink zhrzeně.

"Přesně. Máš svou čest. Já taky. Je hrozně těžké vyhybat se tomu, co se nabízí. Jenže on taky. A přece víme, že je to Zlý čaroděj."

"Musel předtím mluvit pravdu," uvažoval Bink. "Nedokázal by projít divočinou sám a došel k názoru, že k tomu, aby se dostal z tohoto strašidelného hradu ve zdraví, bude potřebovat pomoc a věděl, že my bychom to sami taky nedokázali."

To znamená, že jsme na jedné lodi a jeden druhému zatím nemůžeme ublížit. Takže to s tím příměří myslí vážně."

"Ale co až se z toho všeho dostaneme a naše příměří skončí?"

Na to Bink odpovědět nedokázal. Přestali mluvit. Jenže starosti mu zůstaly. Jestli přežijí noc v tomhle strašném hradě, přežijí pravděpodobně i celý následující den. Třeba Trent ráno dojde k názoru, že příměří končí. Bink a Fanchon čaroděje v noci ohlídkají, a zatímco oni budou ráno ještě spát, odpočínutý Trent je může oba zabít. Kdyby si Trent vzal první hlídku, nemohl by to udělat, protože by tak zabil ty, kdož by ho měli chránit po zbytek noci. To mohl být důvod, proč si vzal poslední hlídku.

Ne. Tomu Bink nedokázal uvěřit. Vždyť Bink sám se nabídl, že si vezme první hlídku. Musel věřit svatosti uzavřeného příměří. Pokud je jeho důvěra neoprávněná, je ztracen, ale raději prohraje tímhle způsobem, než by zvítězil nečestně.

Tohle rozhodnutí mu dodalo klidu.

Té noci už Bink žádné další duchy neviděl. Po několika hodinách předal meč Fanchon. K vlastnímu úžasu velmi rychle usnul.

Probudil se za úsvitu. Fanchon spala schoulená vedle něj a zdaleka nevypadala tak ošklivě, jak byl zvyklý - v té chvíli by byl dokonce nekef ani to, že je obyčejná a tuctová. Zdá se, že si na ni začíná opravdu zvykat. Dojde to snad jednou tak daleko, že mu bude Trent připadat vznešený a Fanchon krásná?

Výborně," řekl Trent. Svůj meč měl už zase zavěšený u pasu. "Teď, když na ni můžeš dávat pozor, se půjdu rozhlédnout po okolí." Vykročil šerou chodbou.

Takže přežili noc. Bink si později nedokázal vzpomenout, jestli měl větší strach z duchů nebo Zlého čaroděje. Pořád ještě postrádal důvěru v pohnutky jedné i druhé.

A Fanchon - čím víc se rozednívalo, tím víc si byl jistý, že se její zjev vylepšil. Nedala se sice stále ještě nazvat překrásnou, ale rozhodně to nebyla ta ošklivá dívka, které se téměř zděsil, když se před čtyřmi dny potkali. Aby řekl pravdu, připomínala mu někoho, s kým -

"Dee!" zvolal.

"Probudila se. "Ano?"

Její odpověď ho překvapila stejně jako ta vzdálená podoba. Zavolal na ni Dee, ale Dee byla někde daleko v Xanthu.

Proč tedy odpověděla na to jméno, jako by bylo její vlastní? Já - já měl chvilku dojem, že jsi..."

Posadila se. "Máš samozřejmě pravdu, Binku. Věděla jsem, že to už nebudu moci dlouho skrývat."

"To chceš říct, že jsi doopravdy...?"

"Jsem Chameleon," odpověděla.

Teď už byl dokonale popletený. "Ale to bylo jen takové slovo, které jsme používali jako varování -" A taky jeho omen...

"Jsem Fanchon - ošklivá. A Dee - průměrná. A Wynne - krásná. Každý den se o trochu proměním a celý ten cyklus proběhne během jednoho měsíce. Lunárního měsíce. Je to ženský cyklus, chápeš?"

Teď si vzpomněl, jak mu i Dee někoho připomínala. "Ale Wynne byla hloupá! A ty -"

"Moje inteligence se mění v opačném poměru. To je další stránka mé kletby. Měním se od geniální ošklivky v hloupoučkou krasavici. A hledám zaklínadlo, které by mě změnilo v normální dívku."

"Zaklínadlo pro Chameleon," řekl zamyšleně. Jaké úžasné kouzlo! A přece to musí být pravda, protože když potkal Dee nedaleko místa, kde se rozešel s Wynne, byla mu ta podoba povědomá a teď byl svědkem, jak se Fanchon mění den ode dne. Chameleon - neměla žádný magický dar, ona byla magie, jako kentauri a draci. "Ale proč jsi za mnou šla do exilu?"

"Magie mimo Xanth nefunguje. Humfrey mi řekl, že když odejdu do Ordinérie, moje podoba se postupně ustálí na průměru, to znamená že budu napořád obyčejná Dee. Zdálo se, že je to pro mě to nejlepší řešení."

"Řekla jsi ale, že jsi sledovala mě."

"To je pravda. Byl jsi laskavý k Wynne. Moje inteligence se mění, ale paměť ne. Zachránil jsi ji před drakem Propasti bez ohledu na nesmírné osobní nebezpečí a nezneužil ji, když - no, vždyť víš." Bink si vzpomněl na to, jak ochotná byla překrásná Wynne odložit oděv. Byla příliš hloupá, než aby si uvědomila všechny souvislosti své nabídky - ale Dee a Fanchon by si to později uvědomily o to přesněji. "Teď už vím, že ses pokusil pomoci i Dee. Ona - já... neměla jsem se od tebe tak rychle oddělit, ale to jsme ještě nebyly tak chytré, jako později. A taky jsme tě zdaleka tak dobře neznaly. Ty -" Ztichla. "No, na tom nezáleží."

Ale na tom záleželo! Nebyla jednou, ale třemi dívkami, které znal - a jedna z nich byla až mučivě krásná. Jenže taky tak hloupá. Jak by měl zareagovat na tuhle... na tohohle chameleona?

Zas tady má princip chameleona - magického ještěra který mění svůj tvar a barvu dle vlastní vůle a napodobuje jiné tvory. Kdyby tak mohl zapomenout na tohle osudové znamení - nebo si být alespoň jistý, že mu rozumí. Byl si jistý, že tenhle chameleon mu nechce ublížit, ale může fakticky zapříčinit jeho smrt. Její magie byla samovolná, ale přesto ovládala její život. Měla skutečně problém, to bylo jasné, ale on také.

Takže se dozvěděla, že bude odsouzen k exilu, protože nemá žádný magický dar a rozhodla se. Dee bez magie, Bink bez magie - dva obyčejní lidé se společnými vzpomínkami na magickou zem. Ty vzpomínky by možná byly ta jediná věc, která by jim pomohla přežít v bezútěšné Ordinérii. Jak skvělý párek by byl z těch dvou duší připravených o jejich magii! Proto jednala, ale nemohla vědět o pasti, kterou na cestě nastražil Zlý čaroděj.

Byly to docela příjemné myšlenky. Bink měl Dee rád. Nebyla tak ošklivá, aby v něm udusila všechny touhy, ani tak krásná, aby v něm naopak vzbudila nedůvěru po zkušenostech se Sabrinou a čarodějkou Iris - co to bylo s těmi krásnými ženami, když nedokázaly zůstat stejné? Nebyla ale ani tak hloupá, aby to bylo nesnesitelné. Prostě a jednoduše rozumný kompromis, průměrná dívka, kterou by mohl milovat - zvláště v Ordinérii.

Teď však byli zpět v Xanthu a její kletba působila naplno. Nebyla jednoduše Dee, ale složitý Chameleon, který se mění

z jedné podoby do druhé, když jediné co si on, Bink, přál, byla právě ta průměrná podoba. Ještě nejsem tak hloupá, abych nevěděla, co ti teď běží hlavou," řekla. "Bude lepší, když opravdu odejdu do Ordinérie. To Bink nemohl popřít. Teď si téměř přál, aby to bylo dopadlo podle jejího původního plánu. Usadit se s Dee, založit si rodinu, to by mohla být velmi zvláštní osobní magie.

Ozval se těžký náraz. Oba se prudce obrátili po zvuku. Přicházel odněkud seshora.

"Trent je v nebezpečí!" zvolal Bink. Uchopil svou hůl a rozběhl se chodbou. "Musí tady být někde schodiště -" Přes myšlenky, které se mu právě hnaly hlavou, si uvědomoval, že jeho reakce svědčí o tom, jak radikálně se změnil jeho vztah k Trentovi. Ta noc s mečem a spícím Trentem... jestli bylo zlo tak zlé, jak se říkalo, pak Trent nemohl být příliš zlý. Důvěra vzbuzovala důvěru. Možná, že se čaroděj pouze pokoušel zmanipulovat Binkův přístup k své osobě, ale bez ohledu na to se Binkův přístup k čarodějově osobě skutečně změnil.

Chameleon ho následovala. Teď, když bylo světlo, nemuseli se obávat děr, do nichž by mohli spadnout, přestože Bink věděl, že existují i jámy magické. Na konci výstavné síně se obloukem zvedalo obrovské kamenné schodiště. Rozběhli se vzhůru.

Najednou se před nimi objevil duch. "Ááááchchch..." zasténal a oční otvory v bílé ploše byly temné jako otvory do rakve.

"Uhni mi z cesty!" zvolal Bink a rozehnal se po duchu holí. Duch, přivedený jeho reakcí do rozpaků, začal blednout. Bink proběhl jeho zbytky a pocítil chvilkový závan chladu. Trent měl pravdu, bylo zbytečné se bát věcí nehmotných. Každý schod, na který došlápl, byl pevný, zdálo se, že v tomhle starém hradě nejsou žádné iluze - jen zdomácnělí neškodní duchové, kteří se tady kdysi dávno usadili. To Bink pocíťoval jako velkou úlevu, zvlášť poté, jak sem byli večer nahnáni okolním praselem.

Teď se nahoře znovu rozhostilo ticho. Bink a Chameleon si hledali cestu bohatě zařízenými a skvěle zachovanými místnostmi a pátrali po svém společníkovi. Za jiných okolností by Bink obdivoval vybavení komnat a síní, vyřezávaný nábytek a bohaté čalouny a byl by rád, že má nad hlavou střechu, která je chrání před deštěm, bouří a ostatními rozmarny počasí, ale teď se jeho pozornost upírala k jinému cíli. Co se stalo Trentovi? Jestli v tomhle hradě číhá nějaká obluda a s pomocí magie láká své oběti...

Nakonec našli nahoře rozlehlý sál s knihovnou. Na policích podél stěn byly nashromážděny silné staré knihy a pergamenové svitky. Uprostřed sálu seděl u stolu z leštěného dřeva Trent a upíral oči do rozvěšené knihy.

"Už ho zas dostalo to hypnotické kouzlo!" zvolal

Bink.

Trent však okamžitě zvedl hlavu. "Ne, tentokrát to byla jen touha po vědění, Binku. Tohle je skutečně úžasné."

Poněkud zaskočení se zastavili. "Ale ta rána -" začal Bink.

Trent se usmál. "Moje vina. Táhle to staré křeslo povolilo pod mou vahou," ukázal na hromadu dřeva. "Většina zdejšího nábytku je velmi křehká. Ta knihovna mě natolik zaujala, že jsem si do něj sedl docela bezmyšlenkovitě." Při té vzpomínce si zamýšleně pohladil kostrč. "Taky jsem za to zaplatil."

"A co tak zajímavého jsi v těch knihách našel?" zajímala se Chameleon.

"Tahle se zabývá historií zdejšího zámku," vysvětloval Trent. "Není to, jak by se zdálo, jen nějaká obyčejná ruina."

Tohle je hrad Roogna."

"Roogna!" vykřikl užasle Bink. "To byl přece ten král - čaroděj Čtvrté vlny?"

"Ano, to byl on. Jak se zdá, tak vládl odsud. Když před stovkou let zemřel a Xanth byl obsazen Pátou vlnou, byl jeho hrad opuštěn a nakonec i zapomenut. Ale je to úžasná stavba. Mnoho královny magie proniklo do předmětů i živých bytostí v jeho okolí. Hrad má svou vlastní totožnost a identitu."

"Vzpomínám si," přikývl Bink. "Roognův talent -"

"- se vyznačoval tím, že dokázal obrátit každou magii ve svůj prospěch," doplnil Trent. Jednoduchý, ale mocný dar. Byl to nepřekonatelný krotitel všech sil, které se v jeho okolí objevily. On tady v okolí vypěstoval magické stromy a on také postavil tenhle krásný hrad. Během jeho vlády byl celý Xanth v souladu se svým obyvatelstvem. Byl to svým způsobem Zlatý věk."

"To je pravda," přikyvoval Bink. "Nikdy mě nenapadlo, že to proslulé historické místo uvidím."

Jen abys z něj neviděl mnohem víc, než bys chtěl," řekl Trent. "Vzpomínáš si, jak nás sem prales doslova zahnal?"

"A proč nás sem vlastně zavedl?" zeptala se Fanchon.

Trent se na ni podíval a chvíli na ní ulpěl pohledem. "Mám dojem, že ti tohle místo svědčí, Fanchon."

"Toho si nevšímej," ušklíbla se, "Budu ještě mnohem hezčí, než se to začne obracet, bohužel."

"Ona je totiž chameleon," vysvětloval Bink. "Mění se z ošklivé na krásnou a naopak a její inteligence se mění v protikladu k jejímu vzhledu. Odešla z Xanthu, aby té kletbě unikla."

"Tak to bych já za kletbu nepovažoval," usmál se Trent. Jednoduše řečeno, je z čeho vybírat."

"Nejsi žena," odsekla. "Nevíš, jaké to je. Ale já se ptala na tenhle hrad."

Trent přikývl. "Nuže, tenhle hrad se dožaduje nového majitele a obyvatele. Čaroděje. Je velmi vybíravý, což je hlavní důvod proč nečinně ležel a čekal tolik století. Ted' ovšem chce obnovit svou slávu, a proto chce být sídlem a oporou nového krále Xanthu.

"A vy jste čaroděj!" zvolal Bink. "Proto, když jsme se přiblížili, všechno nás usměřňovalo jedním směrem - sem."

"Zdá se, že je to tak. Nebyl v tom žádný zlý úmysl, jen vše přehlušující potřeba. Potřeba hradu Roogna a potřeba celého Xanthu - udělat z této země zemi jaká má být, dobře organizované a šťastné království."

"Ale ty nejsi král," upozornila ho Chameleon.

"Ještě ne." V tom prohlášení ale znělo něco jako velmi pozitivní přesvědčení.

Bink a Chameleon se na sebe podívali v náhle rostoucím pochopení. Takže Zlý mág se vrátil ke své původní podobě -

pokud ji vůbec kdy změnil. Probírali jeho lidské kvality, jeho zdánlivou šlechetnost a dali se oklamat. Měl v plánu zaútočit na Xanth a teď -

"Nikdy!" vzplanula. "Lidé by se nikdy nesmířili se zločincem, jako jsi ty! Nezapomněli -"

"Takže ty znáš mou minulou pověst," usmál se Trent mírně. "Mám dojem, že jsi řekla, že jsi o mně nikdy neslyšela!"

Pokrčil rameny. "Víte, dobří občané Xanthu možná nebudou mít moc na vybranou a kromě toho by to nebylo poprvé, co by na královský trůn dosedl zločinec," pokračoval chladně. "Když k silám tohoto hradu - které jsou úžasné - přidám síly své, možná ani nebudu potřebovat armádu."

"Zastavíme tě," sdělila mu Chameleon zasmušile. Trent se k ní obrátil a změřil si ji odhadujícím pohledem. "Chcete ukončit příměří?"

To jí na chvíli umlčelo. Konec příměří by je oba okamžitě vydal Trentovi na milost a nemilost, zvláště, jestli bylo skutečně pravda to, co tvrdil o tomhle hradě. "Ne," zavrtěla hlavou. "Ale až skončí..."

V Trentově hlase nebyl ani náznak zášti nebo zloby. "Ano, zdá se, že budeme muset udělat nějakou dohodu. Myslím, že kdybych vám dovolil, abyste si šli svou cestou, měli byste totéž dovolit i vy mně. Ale když jsem řekl, že lidé Xanthu možná nebudou mít příliš na výběr, nemyslel jsem to vůbec tak, jak jste si to vzali. Tenhle hrad nám totiž nedovolí udělat něco jiného, než to, co bude podle jeho představ a vůle. Přetrvával tady celá staletí, bránil nevyhnutelnému chátření a čekal na čaroděje nezbytné síly a kvalit. Možná, že ten magočuch, kterého jsme potkali v pralese, byl jedním z jeho vyslanců. A teď našel ne jednoho, ale dva čaroděje. On se jich jen tak nevzdá. Od této chvíle můžeme být předurčení ke slávě věčné, Binku - nebo taky k záhubě, to bude záležet na našem rozhodnutí."

"Dva magové?" zeptala se Fanchon.

Jen si vzpomeň, že Bink má téměř tak silnou magii jako já. To byl závěr, ke kterému magočuch dospěl, a nemyslím si, že se pletl. To by Binka samozřejmě zařadilo do třídy velkých magů."

"Ale já nemám žádný magický dar!" protestoval Bink.

"Oprava," přerušil ho Trent. "Mít neurčený talent vůbec není totéž jako nemít žádný talent. Ale i kdybys byl bez nadání, je s tebou spojena nějaká velmi silná magie. Ty totiž můžeš být magií, jako Fanchon."

"Chameleon," to je mé pravé jméno, ty ostatní jsou jen jména období."

"Omlouvám se," řekl Trent a v sedě se ji mírně uklonil. "Chameleon."

"To myslíte, že se třeba začnu měnit?" zeptal se Bink napůl s nadějí a napůl ve strachu.

„Je to možné. Můžeš se přeměnit do nějaké vznešené podoby - jako se pěšák mění v královnu." Odmlčel se. "Promiňte, to je další vzpomínka na Ordinérii. Myslím, že v Xanthu jsou šachy neznámá hra. Byl jsem v exilu příliš dlouho."

"Dobrá, ale ani tak mě nepřesvědčíte, abych vám pomohl ukrást xanthskou korunu."

"Přirozeně, že ne. Naše motivy se liší. Mohli bychom být dokonce sokové."

"Já se nepokouším stát se králem Xanthu!" "Ne z vlastní vůle. Ale kdybys tím mohl zabránit tomu, aby se na trůn dostal Zlý čaroděj, nezačal bys o tom alespoň uvažovat?"

"To je absurdní!" zvolal Bink popuzeně. Ta poznámka byla nesmyslná, ale nebezpečná. Jestli jediná cesta, jak zabránit Trentovi v tom, aby... ne!

"Může nastat skutečně chvíle, kdy se budeme muset rozloučit," pokračoval Trent. "Bylo mi ve vaší společnosti dobře, ale jak se zdá, situace se mění. Možná byste se měli pokusit hrad opustit co nejdříve. Nebudu vám v tom bránit. Pokud se nám podaří se rozdělit, můžeme považovat naše příměří za ukončené. Zdá se vám to dostatečně fěr?"

"A to je mi pěkné," zamračila se Chameleon. "Ty si tady budeš v pohodlí sedět nad svými knihami a nás zatím rozsápe džungle."

"Myslím, že by vám tam nic neublížilo," řekl Trent. "Základní téma hradu Roogna je harmonie, soulad s člověkem."

Znovu se usmál. "Soulad, ne násilí. Ale skutečně pochybuji o tom, že vás hrad nechá odejít."

Bink toho měl právě dost. Já to risknu. Pojďme."

"Chceš abych šla s tebou," podívala se na něj Chameleon váhavě.

"Pokud raději nechceš zůstat s ním. Za nějaký týden by z tebe mohla být velmi krásná královna."

Trent se zasmál. Chameleon rychle vykročila. Vyrazili ke schodišti a čaroděj se za nimi znovu ponořil do své knihy.

Cestu jim zastoupil další duch. Tenhle vypadal větší než ti předchozí a zdánlivě mnohem skutečnější. "Varovááníííí," zasténal.

Bink se zastavil. "Ty umíš mluvit? A před čím nás varuješ?"

"Zkáááa v přiiizemíí. Zúúústaňteee!"

"Oh. No, to je ten risk, který jsme se rozhodli na sebe vzít," přikývl Bink. "Protože my jsme věrní občané Xanthu."

"Xaaanthhh!" zaúpěl duch procítěně.

"Ano, Xanth." Proto musíme odejít."

Zdalo se, že to přivedlo ducha do rozpaků. Vybledl a rozplynul se.

"Skoro mi to připadalo, jako že jsou na naší straně," podotkla Chameleon. "Ale možná, že se nás jen pokoušejí přinutit zůstat tady v hradu."

"Nemůžeme si dovolit věřit nějakým duchům," souhlasil Bink.

Nemohli odejít hlavní branou, protože ta byla zablokována spadlou mříží, a jak se zachází s mechanismem k jejímu zvednutí, nevěděli. Procházeli dolními místnostmi a hledali nějaký náhradní východ.

Bink otevřel jedny dveře a rychle je zase přibouchl, když se za nimi začala hýbat celá armáda dlouhohubých tvorů s kožnatými křídly. Vypadali jako krvopíí. Další dveře pootevřel mnohem opatrněji. Z nich se pomalu vysunulo pátrající lano, které více než jen vzdáleně připomínalo pralesní liány.

"Zkusíme sklep," navrhla Chameleon, která objevila schodiště vedoucí dolů.

Zkusili to. Jenže dole, u paty schodiště, se seběhly obrovské, zlověstně vyhlížející krysy a upíraly zlé oči nahoru, na

vetřelce. Neutíkaly. Vypadaly příliš hladově a příliš sebevědomě. Jistě měly svou magii, umožňující jim polapit jakoukoliv kořist, která vstoupila na jejich území.

Bink zkusmo strčil svou holí do té nejbližší. "Zmiz!" dupnul. Krysa vyskočila na konec hole a začala šplhat nahoru k Binkově ruce. Pokusil se ji setrást, ale držela se jako klíště a za ní na hůl vyskočila druhá. Udeřil holí silně o kamennou podlahu, ale krysy se držely a lezly dál. To zřejmě byl jejich magický dar - schopnost šplhat.

Binku! Pozor, nahoře!" varovala ho Chameleon výkřikem.

Nad hlavou se jim ozvalo pištění. Na trámech nad schody se shromažďovaly další krysy a chystaly se ke skoku.

Bink odhodil hůl a rychle pozpátku ustupoval nahoru. Krysy ho nepronásledovaly.

"Tenhle hrad je skutečně skvěle organizovaný," vydechl Bink, když se zase ocitli v relativním bezpečí přízemí.

"Myslím, že nás opravdu nechce nechat odejít po dobrém. Ale i tak to musíme zkusit. Třeba to půjde některým oknem." Jenže v přízemí nebyla žádná okna, hrad byl stavěn tak, aby odolal dobývání. A skákat z hradeb nemělo žádný smysl. Alespoň jeden z nich by si určitě něco zlomil. Postupovali dál a vešli do kuchyně. Tady byl zadní východ, kterým se normálně do hradu dovážely zásoby, vyvážely odpadky a vcházelo a vycházelo služebnictvo. Vyklouzli ven a před nimi se objevil úzký můstek přes hradní příkop - ideální úniková cesta.

Ale na můstku se něco hýbalo. Škvírami v nahnilém dřevě vylézali hadi. Ne obyčejní, zdraví plazi, ale potrháné, bezbarvé věci, kterým mokvajícím puklinami v rozkládajícím se mase prosvítaly kosti.

"To jsou hadí zombie!" vykřikla Chameleon se skutečnou hrůzou. "Probuzené z mrtvých."

"To souhlasí," přikývl zachmuřile Bink. "Celý tenhle hrad se probudil z mrtvých. Krysy mohou žít a množit se kdekoli, ale všichni ti ostatní tvorové pošli a pomřeli, když zemřel hrad. Možná, že sem chodí umírat dodnes. Zombie ale nejsou tak silné jako živí tvorové, třeba bychom si s nimi s pomocí holí poradili." O svou vlastní hůl však přišel ve sklepení. Teď ucítil pach rozkladu, který byl ještě horší než odér harpyje. Celé vlny strašlivého puchu se k nim valily od mrtvých hadů a hnijícího příkopu. Binkův žaludek se pokusně pozvedl. Mállokdy se setkal s tvorem se skutečným, pokročilým rozkladem. Setkával se buď s tvory, kteří ještě žili, nebo s jejich čistě obranými a vybílenými kostmi. Ta stádia mezi - období hniloby, rozkladu a hemžících se červů, které byly také součástí cyklu života a smrti - se rozhodl blíže nestudovat. Doposud.

"Ne, nechci zkoušet ten můstek," řekla Chameleon. Jistě bychom jim propadli a ve vodě jsou krokodýlí zombie."

A měla pravdu. Obrovské obludy čeřily slizem pokrytou vodu. Pancéřovou kůží jim prorážely kosti a zčernalé dŮlky, v nichž jim hmyz dávno vyžral oči, upíraly na dvojici u branky.

"Co třeba člun," přemýšlel Bink, "nebo možná vor -"

"Ne. Kde bys vzal dřevo? A i kdyby nebylo prolezlé hmyzími zombiemi, nebylo by nám to... podívej se na druhý břeh."

Zvedl pohled a zadíval se přes příkop. Teď přišlo to nejhorší ze všeho. Po druhém břehu příkopu procházely trhavými pohyby lidské zombie, některé mumifikované, jiné pouhé kostry, udržované pohromadě zbytky vyschlých šlach.

Bink ty příšerné věci dlouho pozoroval, fascinován jejich groteskností. Odpadávaly z nich zbytky rubášů a hnijícího masa. Jiné za sebou trousily kusy zaschlého jílů, které na nich uvízly, když se narychlo draly ze svých hrobů. Byla to přehlídka rozkladu.

Představil si boj s touhle polorozpadlou armádou, v duchu viděl, jak seká do těch už dávno mrtvých těl, cítil jejich zetlelé, červy prolezlé maso na svých rukou, viděl se, jak zápasí s oživlými mrtvolami, dusí se jejich příšerným zápachem. Jaké strašlivé choroby by na něj přenesly, jaká zhoubná obětí by na něj v boji čekala, než by se kostliví nepřátelé rozpadli? A co by asi přinutilo tuhle hnijící armádu mrtvých, aby znovu ulehla do svých hrobů?

Magii hnané lidské trosky se blížily, už vstupovaly na polorozpadlý můstek. To všechno však bylo pro zombie pravděpodobně ještě horší, protože ti mrtví ze svých hrobů nevstali dobrovolně. Nemohli se tiše stáhnout do celkem příjemného nitra hradu. Být přinucen ke službě v tomhle stavu, být vytržen z daru věčného klidu a zapomnění - Já... myslím, že ještě neodejdu," vypravil ze sebe Bink se značnými obtížemi.

Já taky ne," souhlasila Fanchon, jejíž tvář byla podivně nazelenalá. "Rozhodně ne tudy."

A při jejich slovech se mumie zastavily a daly jim čas vrátit se do nitra hradu Roogna.

13. LOGICKÝ VÝKLAD

Chameleon teď už byla kus za svým "normálním" obdobím, které znal Bink jako Dee, a pomalu přecházela do fáze krásy. Nebyla stejná jako předchozí Wynne, měla o poznání světlejší vlasy a podoba byla trochu jiná. Jak se zdálo, jemně se měnila při každém cyklu, nikdy se úplně neopakovala, ale vždycky absolvovala celý cyklus. Naneštěstí s tím, jak nabývala na kráse, ztrácela na chytrosti a nedokázala už Binkovi v řešení otázky opuštění hradu nijak pomoci. Zato se teď mnohem víc zajímala o sblížení s Binkem, a to bylo rozptýlení, které si v těchto chvílích nemohl dovolit. Tak za prvé, jeho prvotní zájem dostat se odsud, a za druhé si nebyl jistý, zda stojí o to, vytvořit nějaký dlouhodobější svazek s tak proměnlivým tvorem. Kdyby tak byla jen krásná a chytrá - ale ne, to by nefungovalo. Teď si uvědomil, proč Chameleon nijak nenadchla Trentova nabídka, že ji promění v krasavici, kterou jí udělal, když ji jeho vojáci chytili za Štítem. To by jen změnilo část jejího cyklu. Kdyby byla krásná, když byla chytrá, byla by v opačné části cyklu ošklivá a hloupá a to vlastně nebylo žádné vylepšení. Potřebovala se zbavit té kletby úplně. A i kdyby se stalo, že by ustrnula ve stádiu, kdy by byla krásná a k tomu ještě chytrá, nedůvěřoval by jí, protože podobný typ už ho jednou zradil. Sabrina - při té vzpomínce se mu až stáhlo hrdlo. Jenže i docela obyčejné děvče může být dost únavné, když nemá nic než obyčejnou inteligenci nebo magii...

Teď když mu neodporovali, byl hrad Roogna celkem příjemným místem. Dělal, co bylo v jeho silách, aby jim vyšel vstříc. Okolní zahrady jim dodávaly bohatou škálu ovoce, obilovin, zeleniny a malé zvěře. Trent procvičoval své lučičnické umění a střílel z hradeb králíky. Používal k tomu jeden z překrásných luků, jenž si vybral v hradní zbrojnici. Některé z jeho obětí byli falešní králíci, kteří své podoby promítali o kousek dál, než skutečně byli, a tak připravili

Trenta o nejdělný šíp, ale zdálo se, že Trent se tím královsky baví. Jeden z králiků, kterého zastřelil, byl smradloch, jehož magické aroma bylo tak vydatné, že jim nezbylo nic jiného než ho velmi rychle a velmi hluboko zakopat. Další byl smrsk, když posel, začal se zmenšovat až do velikosti myši, takže prakticky nebyl k potřebě. Magie má vždycky svá malá překvapení. Ale jinak bylo maso králiků výtečné.

Kuchyně ovšem potřebovala průběžnou pozornost, jinak by tam chodily zombie, aby jim uvařily. Než by to Chameleon dovolila, ujala se raději vaření sama. Za pomoci rad duchů - kuchařek, které byly co do kuchyně hradu Roogna velmi pečlivé a vybíračné, vytvářela skvělá jídla. S nádobím neměla žádné problémy, protože v kuchyni byla věčná magická fontána s desinfekčními prostředky - stačilo nádoby jednou opláchnout a jen jiskřilo. Voda bohatě pěníla, a proto byla koupel v ní skutečným zážitkem.

Vnitřní části hradu byly stejně zachovalé jako střecha, zdálo se, že tady fungují nějaká zaklínadla proti účinku počasí. Každý z nových obyvatel měl obrovskou a přepychovou ložnici, vybavenou drahými závěsy na stěnách, pohyblivými koberci na podlaze, samonáčechrávacími polštáři z prachového perí a nočníky ze solidního stříbra. Všichni žili jako králové.

Bink zjistil, že gobelín pověšený na stěně proti jeho posteli je vlastně magický obraz. Malé postavičky se pohybovaly, a odehrávaly svá malá dramata do úžasných podrobností. Malí rytíři zabíjeli draky, malé ženušky vyšívaly a v jimi předpokládaném soukromí malých ložnic se dány a pánové objímali a milovali. Zprvu Bink od podobných scén odvracel oči, ale brzy převládla přirozená lidská zvědavost a voyeurismus, a tak pozoroval se zájmem i tyto výjevy. A přál si, aby i on mohl - ale ne, to by nebylo správné, i když věděl, že Chameleon by byla ochotná.

Duchové nebyli na obtíž, naopak, brzo se s nimi seznámili. Bink poznal každého z nich. Jeden byl strážcem brány, to byl ten, který se na ně díval první den, když za nimi spadla mříž. Další byla služebná, třetí kuchtík. Bylo jich celkem šest, každý z nich zahynul nějakým násilným způsobem nebo na nevhodném místě, takže nebyli řádně pohřbeni. Byli to vlastně stíny, ale bez vůle, která by je nutila vtělit se do lidí. Osvobodit je mohl jen král Xanthu, ale oni se při tom nesměli vzdát z hradu. Byli tedy odsouzeni k tomu sloužit na hradě navěky, přestože nedokázali díky své podobě vykonávat ani ty nejjednodušší povinnosti. Byli to v zásadě příjemní lidé, bez možnosti a prostředků kontrolovat hrad, a jen náhodou se stali částí jeho celkového zakletí. Pomáhali, kde mohli, až se zoufalou snahou se zavděčit, radili Chameleon, kde se má poohlédnout po nových potravinách a vyprávěli Binkovi o tom, jak se v hradě žilo za starých dobrých časů. Příchod živých lidí je zprvu zaskočil a vyplašil, protože už tady žili celá staletí v izolaci. Rychle si však uvědomili, že to je součástí naléhání a touhy hradu a rychle se přizpůsobili.

Trent trávil většinu času v knihovně, jako kdyby chtěl vstřebat a ovládnout všechnu tu nashromážděnou moudrost. Zpočátku tam trávila část času i Chameleon, která se zajímala o mnoho věcí. Jak ale ztrácela inteligenci, ztrácela i zájem. Její čtení se změnila - teď horečně pátrala po něčem, co by jí umožnilo zbavit se své kletby. Když takovou informaci nenašla v knihovně, opustila ji a pátrala jak v hradu, tak po okolních pozemcích. Pokud byla sama, nepotkalo ji absolutně nic nepříjemného. Žádné krysy, žádné zombie. Ona tady nebyla vězněm, jen oba muži. Hledala zdroje magie. Klidně jedla cokoliv našla a děsila tak Binka, který věděl, jak dokáže být magie jedovatá. Ale jí se zdálo, že vede kouzelný život, kouzelný stejně jako hrad Roogna.

Jeden z jejích objevů byl velmi šťastný. Bylo to malé červené ovoce, které v hojné míře vyrůstalo na jednom ze stromů v zahradě. Chameleon se pokusila do jednoho zakousnout, ale slupka byla silná, takže ovoce vzala do kuchyně. Měla v úmyslu rozseknout ho sekáčkem. V té chvíli tam nebyli žádní duchové, objevovali se většinou, jen když měli v kuchyni nějaké povinnosti. Proto nemohl Chameleon nikdo varovat před vlastnostmi onoho ovoce. Byla dost bezstarostná a jeden kousek upustila na zem.

Bink zaslechl výbuch a vítal se do kuchyně. Chameleon, teď už velmi hezká, se choulila v koutě. "Co se stalo?" dotazoval se Bink a rozhlížel se po místnosti, aby objevil nepřátelskou magii.

"Oh, Binku!" vykřikla Chameleon a obrátila se k němu s výrazem ublížené úlevy. Její doma šité šaty byly v nepořádku, odhalovaly její dokonale tvarovaná hradra a nohy až po pevná hebká stehna. Jaký rozdíl způsobilo těch několik dní! Nebyla ještě na vrcholu své fáze krásy, ale k jistým věcem už více než dostatečně vybavená.

Dostatečně vybavená! Bink zjistil, že ji svírá v náručí a uvědomoval si, že ona jen čeká, aby vyplnila každé jeho přání. Bylo skutečně nesmírně těžké obrnit se proti očividnému, protože tahle dívka v sobě měla i mnoho z Dee - to byla fáze, v níž se mu líbila nejvíce, ještě předtím, než zjistil co jak a pochopil alespoň částečně její povahu. Mohl si ji teď vzít, pomilovat se s ní, a ani její hloupá ani chytrá fáze by ho neodsoudila.

Ale on nebyl lhostejný milenec a nechtěl si udělat právě teď takový závazek. Jemně ji odstrčil, což byla akce, k níž potřeboval mnohem víc pevné vůle, než se odvážil dát najevo. "Co se stalo?"

"Ono to... ono to bouchlo!"

Musel si připomenout, že klesající inteligence je protipólem její rostoucí krásy. Teď bylo snazší držet se v odstupu od jejího krásného těla, protože tělo bez ducha ho nelákalo. "Co to vybuchlo?"

"Ta třešň."

"Třešň?" To bylo poprvé, kdy se doslechl o novém ovoci. Ale po trpělivém vyptávání se dozvěděl celou historku.

"To jsou třešňové bomby!" vykřikl nakonec. "Kdybys náhodou jednu z nich snědla -"

Ještě nebyla tak hloupá, aby to nepochopila. "Och, moje ústa!"

"Oh, tvoje hlava! Ty věcičky jsou silné. Copak tě Milly nevarovala?"

"Byla někde zaměstnaná."

Čím asi může být zaměstnaný takový duch? No, teď nebyl vhodný čas podobné věci zkoumat. "Tak vidíš. Po téhle příhodě bude lepší, když nebudeš jíst nic, co ti duchové neschválí, ano?"

Chameleon poslušně přikývla. Bink opatrně zvedl jednu třešni a prohlížel si ji. Byla to prostě malá, tvrdá a červená kulička s jediným odlišným místem - a to tam, kde se utrhla ze stopky. "Starý mág Roogna patrně používal tyhle bomby

ve válce. Neměl války rád, co já vím, ale nikdy nedovolil, aby došlo k oslabení jeho obrany. A to by pak útočníci - podívej, stačil by jeden muž s prakem na hradbách a mohl zničit skoro celou armádu. Stačilo, aby vrhal dolů tyhle bomby. A to ještě nevíme, jaké další stromy v tom arsenálu jsou. Jestli nepřestaneš dělat hlouposti s neznámými plody -"

"Mohla jsem vyhodit hrad do povětří," zděsila se, když pozorovala, jak se rozptyluje hustý kouř. Podlaha byla začernalá a stůl přišel o nohu.

"Vyhodit do povětří hrad..." opakoval po ní Bink, kterého najednou něco napadlo. "Viš co, Chameleon? Dones ještě nějaké ty třešně, ano? Rád bych s nimi něco zkusil. Buď ale opatrná, moc opatrná, ne abys nějakou upustila."

Jistě," přikývla, dychtivá vyhovět jako kterýkoliv duch. "Moc opatrná."

"A žádné nejez," dodával a nemyslel to tak docela jako vtip.

Bink si v hradě našel kusy plátna a provazu a vyrobil si sáčky různé velikosti. Netrvalo dlouho a měl sáčkové granáty o různé síle. Ty rozmístil na strategická místa kolem hradu. Jeden sáček si ponechal.

"Myslím, že jsme připraveni opustit hrad Roogna," řekl. "Ale nejdřív si musím promluvit s Trentem. Ty zůstaneš stát tady, u kuchyňských dveří, a kdybys uviděla nějaké zombie, budeš po nich házet třešně." Byl si jistý, že žádná zombie nemá dost koordinované pohyby na to, aby bombu zachytila a hodila zpět. Červy prolezlé oči a odpadávající maso spolupráci oko - ruka jistě nevylepší. Pak ukázal na velkou sáčkovou pumu, kterou připevnil k hlavnímu nosnému sloupu uprostřed kuchyně. "Rozumíš?"

Nerozuměla, ale nechal ji to opakovat tolikrát, až věděla přesně, co má dělat. Měla házet trešňové bomby po každém, koho by uviděla, s výjimkou samotného Binka.

Byl připravený. Zašel do knihovny, aby si promluvil s čarodějem. Teď, když nadešla chvíle konfrontace, mu srdce hlasitě tlouklo, ale věděl, co musí udělat.

Přidal se k němu duch. Byla to Milly, služebná, s bílým prostěradlem maličko shrnutým tak, aby připomínalo její pracovní oděv. V temných otvorech očí ji blýskaly zbytky kdysi smyslného lidství. Duchové se stali beztvarymi z čistě nedbalosti a lhostejnosti během těch stovek let nečinnosti a izolace, ale teď, když tady zase byla společnost, se začali vracet ke svým tvarům. Ještě týden a budou mít zpět svůj lidský tvar a barvu, přestože to samozřejmě budou pořád ještě duchové. Bink měl podezření, že Milly by se ukázala být velmi půvabnou dívkou a bylo by ho velmi zajímavé, jakým způsobem zahynula. Rychlý románec s některým z hradních hostů a pak rána dýkou, kterou jí uštědřila žárlivá manželka, když je přistihla?

"Copak je, Milly?" zeptal se a zastavil se. Hrad mu vadil, ale k jeho nešťastným obyvatelům nechoval žádnou zášť.

Doufal, že jeho lest zabere, aby nemusel duchům zničit domov. Oni totiž samozřejmě za nic z toho, co se dělo, nemohli.

"Král - soukromá porada," řekla Milly. Její řeč byla pořád ještě nezřetelná, jako by bylo těžké pro něco s tak malou fyzickou hmotností - sotva ektoplasma - tvořit slova a jasně vyslovovat věty. Ale nakonec jí porozuměl.

"Konference? Ale vždyť tady kromě nás nikdo není," namítal. "Nebo jsi tím myslela, že sedí na hrnci?"

Milly se začervenala do té míry, do níž to šlo. Přestože jako služebná byla zvyklá na povinnost sbírání a vynášení nočníků, cítila, že jakákoliv zmínka o skutečně aktivitě na nich někým provozované, je nemístná. Bylo to jako kdyby výsledná substance byla dokonale odloučena od tělesné funkce. Možná, že by ráda uvěřila, že náplň nočníků se v nich objevila přes noc magicky, aniž na ní měly podíl lidské vnitřnosti. Magické hnojivo! "Ne" odpověděla Milly.

Bohužel, budu ho muset přerušit," řekl Bink. "Podívej já ho jako krále neuznávám a rád bych opustil hrad."

"Oh." Položila si jednu mlhovitou ruku na ústa v ženském gestu úžasu. "Ale podíííiváááášš."

"Dobrá," přikývl Bink. Následoval ji do malé předsínky, přilehlé ke knihovně. Byla vlastně jakýmsi velkým výklenkem v Trentově ložnici, neměla žádná okna, ani z ní nevedl vstup do knihovny, ale zato do ní vedlo malé okénko umístěné ve společné stěně. Protože v neosvětleném přístěnku bylo mnohem temněji než v osvětlené knihovně, mohl Bink sám nepozorován pozorovat, co se v knihovně děje.

Trent nebyl sám. Stála před ním žena ve středním věku, stále ještě velmi půvabná, i když prvotní pel jejího půvabu už byl pomalu setřený. Vlasy měla v týle svázané do praktického uzlu, ale kolem úst a očí se črtaly vrásky, jaké vznikají jen při smíchu. Vedle ní stál chlapec, možná deset let starý, který nezapřel ženinu podobu a musel být její syn.

Ani jedna z osob nemluvila, ale jejich dýchání a lehká změna polohy tu a tam dokazovaly, že to jsou živí lidé a ne duchové. Jak se sem dostali a co tady chtěli? Jak je možné, že je ani Bink ani Chameleon neviděli vcházet do hradu?

Bylo téměř nemožné dostat se do pevnosti nepozorovaně, hrad už byl vybudován tak, aby se dal okamžitě a pohotově bránit v případě útoku zvenčí. Mříž ve vstupní bráně byla stále ještě spuštěná a znemožňovala vstup hlavním vchodem. A poslední den Bink prakticky strávil v kuchyni, kde vyráběl své bomby.

Jenže, když už jsou tady, proč vůbec nemluví? Proč nemluví Trent?

Všichni tři se jen na sebe navzájem dívali v tajemném, strach nahánějícím tichu. Celá ta scéna nedávala vůbec žádný smysl.

Bink si znovu prohlížel zvláštní tichý pár. Vzdáleně mu připomínali vdovu a syna po stínu Donaldovi, ty, kterým donesl zprávu o stříbrném dubu, aby už dál nemuseli žít v bídě. Ta podobnost nebyla v jejich fyzické podobě, protože tohle byli evidentně lidé z lepší společnosti, kteří bídou netrpěli, byl to jen jejich výraz tiché bolesti a nenahraditelné ztráty. Přišli snad i oni o svého manžela a otce? A přišli snad za Trentem žádat o nějakou pomoc? Jestli ano, pak se obrátili na nesprávného čaroděje.

Bink se odtáhl od okénka s nepříjemným pocitem, že někoho špehuje. Dokonce i Zlý čaroděj má právo na své soukromí. Bink prošel ložnicí a vyšel zpět do chodby. Milly, která vyřídila své varování, zmizela. Zdálo se, že duchové musí vynaložit poměrně velké úsilí, když se chtějí objevit a srozumitelně promluvit, a že se proto po takovém výkonu musí vrátit tam, kde žijí, když nejsou ve službě, a zotavit se.

Pokračoval v cestě do knihovny a tentokrát našlapoval tak, aby byl jeho příchod slyšet. Trent ho bude muset svým návštěvníkům představit.

Jenže když Bink otevřel dveře, byl v knihovně jen Trent a nikdo jiný. Seděl u stolu a prohlížel další silný svazek. Když Bink vstoupil, zvedl čaroděj hlavu. "Přišel sis pro nějakou pěknou knihu, Binku?"

Bink ztratil veškerý klid. "Ti lidé! Co se stalo s těmi lidmi?"

Trent se zamračil. "S jakými lidmi, Binku?"

"Viděl jsem je. Žena a chlapec, přímo tady -" Bink se zarazil "Podívej, neměl jsem v úmyslu tě špehovat, ale když mi Milly řekla, že máš nějakou poradu, nahlédl jsem sem z toho výklenku za tvou ložnici."

Trent přikývl. "Takže jsi je viděl. Neměl jsem v úmyslu zatěžovat vás svými osobními problémy."

"Co je to za lidi? Jak se sem dostali? Co jsi s nimi udělal?"

"To byla moje žena a můj syn," odpověděl Trent vážně. "Zemřeli."

Bink si vzpomněl na příběh, který jim vyprávěl raněný námořník. Zlý čaroděj měl v Ordinérii rodinu, která zemřela na nějakou ordinérskou chorobu. "Ale vždyť tady byli. Viděl jsem je!"

"A viděti znamená uvěřit," povzdechl si Trent. "Binku, byli to dva brouci, které jsem proměnil do podoby svých drahých, jediných dvou lidí, které jsem miloval, nebo které budu milovat. Chybí mi, potřebuji je, i když se jen občas mohu potěšit jejich podobou. Když jsem je ztratil, nezbylo mi už v Ordinérii nic." Pozvedl k obličejí vyšívaný kapesník hradu Roogna a Bink užasnul, když viděl, že oči Zlého čaroděje se zalévají slzami. Trent se ale rychle ovládl. Jenže to není tvoje věc a raději bych o tom nemluvil. Copak tě sem přivádí, Binku?"

Ach ano. Byl rozhodnutý a chtěl svou věc dotáhnout do konce. Z jeho odhodlání se teď nějak vytratila všechna zlost i nadšení, ale přesto pokračoval. "Chameleon a já opouštíme hrad Roogna."

Mužně klenuté obočí se stáhlo u kořene nosu. "Zase?"

"Tentokrát doopravdy," odpověděl Bink podrážděně. "Zombie už nás nezastaví."

"A považuješ za nutné mě o tom informovat? Už jsme se o tom přece dohodli a jsem si jistý, že bych si vaši nepřítomnost poměrně brzo uvědomil sám. Jestli si myslíš, že vám budu nějakým způsobem v odchodu bránit, pak by bylo jen ve vašem zájmu, abyste odešli, aniž mě na to upozorníte."

Bink se neusmál. "Ne. Cítím, že je moje povinnost, vzhledem k našemu příměří, informovat tě o našem úmyslu."

Trent ledabyle mávl jednou rukou. "Dobrá. Nemohu říci, že váš odchod rád vidím, naučil jsem se ctít vaše schopnosti, jejichž důkaz je například právě to, že jsi mě přišel informovat o vašem odchodu. To svědčí o vysoké etice. A Chameleon je příjemné děvče, milé povahy a den ode dne krásnější. Měl bych vás oba radši tady a na své straně, ale jestliže to není možné, přeji vám mnoho štěstí, kamkoliv přijdete."

Bink zjistil, že ho tento rozhovor přivádí do větších a větších rozpaků. "Vím, že tohle není právě nejspolečenštější způsob jak se rozloučit, ale omlouvám se." Přál si teď, aby byl neviděl Trentovu ženu a syna, nebo se alespoň nedozvěděl, kdo to je. Byli to očividně hodní lidé, kteří si svůj osud nezasloužili. Bink cítil účast s čarodějem a chápal jeho bolest. "Hrad nás nenechá odejít dobrovolně. Musíme si svůj odchod vynutit. Proto jsme nakladli bomby a -" "Bomby!" vykřikl Trent. "To jsou ordinérské artefakty. V Xanthu nejsou žádné bomby - a také nebudou. Nikdy pokud budu králem!"

Jak se zdá, tak v minulosti tady bomby byly," odpověděl Bink umíněně. "Na dvoře roste strom, na něm jsou třešňové bomby. Každá třešň při nárazu silně vybuchne."

"Třešňové bomby?" opakoval Trent. "Tak. Co jste udělali s těmi třešněmi?"

"Použil jsem je k tomu, abych podminoval opěrné zdi a pilíře hradu. Jestli se nás Roogna pokusí zastavit, zničme ji. Proto by bylo lepší, kdyby nás hrad nechal odejít v klidu. Musel jsem ti to říci, abys mohl bomby po našem odchodu zničit."

"Proč mi to říkáš? Tím se přece protivíš jak mým plánům, tak plánům hradu Roogna. Pokud bude zničen hrad a čaroděj, budeš dokonalým vítězem."

"V žádném případě dokonalým. O takové vítězství nestojím," odpověděl Bink. Já - podívej, mohl bys udělat pro Xanth tolik dobrého, jen kdybys -" Věděl však, že je to zbytečné. V povaze Zlého čaroděje prostě nebylo oddat se konání Dobra. "Tady je seznam míst na nichž jsou bomby umístěny," řekl a položil na stůl kus papíru. "Musíš jen velmi opatrně vzít ty sáčky a vynést je ven."

Trent potřásl hlavou. "Nevěřím, že vám tvá bombová výhrůžka pomůže k útěku, Binku. Ten hrad není inteligentní jako takový. Reaguje jen na určité podněty. Chameleon možná odejít nechá, ale tebe ne. Podle jeho vnímání jsi čaroděj, proto musíš zůstat. Možná, že jsi myšlenkově dokázal Roognu přelstít, ale hrad nepochopí celkový dosah tvé lsti. Proto ti budou zombie bránit v odchodu jako minule."

"Pak musím odpálit bomby."

"Přesně. Odpálíš třešně a všichni společně zahyneme."

"Ne, my nejdřív vyjdeme ven a potom teprve hodíme třešně. Jestli se nedá hrad přinutit pouhou výhrůžkou..."

"Nedá. Není to myslící věc. Prostě jen reaguje, Budete přinuceni ho zničit - a ty víš, že to nesmím dovolit. Já Roognu potřebuji!"

Začínalo jít do tuhého. Ale Bink byl připravený. "Pokud mě přeměníš, odpálí ty bomby Chameleon," zamračil se a cítil, jak mu při té výhrůžce začíná stékat chladný pot po zádech. Neměl rád tuhle hru sil, ale věděl, že se jí nevyhne. Jestli se do toho chceš nějakým způsobem plést -"

"Oh, já bych naše příměří neporušil. Jenže -"

"Nemůžeš porušit příměří. Buď se připojím k Chameleon, nebo nahází třešně do připravených bomb. Teď už je tak hloupá, že neudělá nic jiného, než že přesně provede to, co jsem jí nařídil."

"Poslouchej mě, Binku. Je to mé slovo, co ti brání v porušení příměří, ne ty tvoje strategické pojistky. Mohl bych tě

proměnit v mouchu, pak proměnit nějakého brouka v tebe a poslat tvou podobu za Chameleon. Jakmile by položila třešni..."

Binkova tvař odrážela jeho zklamání a tíseň. Zlý čaroděj mohl provést to, o čem mluvil. Chameleon ve svém hloupém stádiu by jistě nic nepoznala, dokud by nebylo pozdě. Její hloupost pracovala právě tak proti němu, jako pro něj. "Samozřejmě, že to neudělám," pokračoval Trent. "Říkám ti o té možnosti jen proto, abych ti dokázal, že i já mám svou etiku. Výsledek vždy nesvětí prostředky. Cítím, že jsi na tohle momentálně zapomněl, a když budeš chvilku poslouchat, přijdeš na svou chybu a napraviš ji. Nemohu ti v žádném případě dovolit zničit tuhle úžasnou a historicky významnou budovu."

Bink už se začínal cítit provinile. Cožpak ho Trent opravdu dokáže přemluvit, aby nedělal něco, co považoval za správné?

Jistě si uvědomuješ," pokračoval naléhavým hlasem čaroděj, "že kdybys něco takového provedl, vybuchne celé okolí v záchvatu pomstychtivé zuřivosti. Můžeš být mimo zdi hradu, ale pořád budeš v prostředí ovládaném Roognou a jistě bys zemřel strašlivou smrtí. Chameleon také."

I Chameleon - to bolelo. Ta překrásná dívka dušena a požírána omotavkou nebo jiným škrtičem, trhána na kusy zombiemi...

"To je riziko, které musíme podstoupit," prohlásil Bink zachmuřeně, přestože si uvědomoval, že má čaroděj pravdu. Způsob, jakým byli nahnáni do hradu - před nástrahami nepřátelského a ještě k tomu zuřícího pralesa nebude úniku. "Možná bys dokázal hrad přesvědčit, aby nás nechal jít. Bylo by to pro něj mnohem výhodnější, než aby rozpoutal ten řetěz katastrofických událostí."

"Ty jsi ale tvrdohlavec!"

"To jsem."

Tak mě alespoň nejdřív vyslechni. Jestliže tě nedokážu přesvědčit, pak ať se stane, co se má stát, i když se toho hrozím."

"Prosím, mluv stručně." Bink byl překvapen svou vlastní neohrožeností, ale cítil, že dělá co musí. Jestli se Trent pokusí přiblížit na méně než šest kroků, byl Bink připraven dát se na útěk, aby zabránil své přeměně. Pravděpodobně by dokázal běžet rychleji než čaroděj. Ale ani tak nemohl čekat příliš dlouho. Měl strach, že Chameleon unaví čekání a provede něco hloupého.

Já skutečně nestojím o to, vidět tebe nebo Chameleon umírat, a sám bych pochopitelně také rád přežil," pokračoval Trent. "Zatímco dnes už nemiluji nikoho z živých, vy dva jste mi byli ze všech živých nejbližší. Je to jako řízením osudu, že z té obyčejné populace Xanthu jsou vždy vyloučeni lidé stejného typu. My -"

"Stejné typy!" vykřikl Bink popuzeně.

"Omlouvám se za to nevhodné srovnání. Prošli jsme toho v poměrně krátkém čase mnoho a považuji za fér říci, že jsme si navzájem několikrát zachránili život. Možná, že bylo třeba spojit se právě s takovými, jako jste vy, abych se mohl vrátit do Xanthu."

"Možná," přikývl Bink škrobeně a potlačoval smíšené pocity, které v něm vířily. "Ale to tě neopravňuje k tomu, aby ses pokusil dobýt Xanth a způsobil pravděpodobně smrt mnoha nevinných rodin."

Zdálo se, že tahle slova se Trenta dotkla, ale ovládl se. Já nepředstírám, že mě by něco takového omlouvalo, Binku. Tragédie mé rodiny v Ordinérii byla podnětem, ne ospravedlněním, pro můj návrat. V Ordinérii už nezbylo nic, co by mě tam drželo, a proto se můj zájem a pozornost obrátily ke Xanthu, kde jsem se narodil. Neměl jsem a nemám v úmyslu Xanthu ublížit, doufám naopak, že mu prospěji tím, že ho částečně otevřu dnešní realitě, a to dřív, než bude pozdě. I kdyby při tom došlo k nějakým úmrtím, byla by to malá cena za záchranu celého Xanthu.

"Ty si myslíš, že Xanth nepřežije, když se ho nezmocníš?" Bink se pokusil vložit do svých slov co největší dávku pohrdání, ale moc se mu to nedařilo. Kdyby tak měl Trentův dar výřečnosti a jeho představivost!

"Ano, abych ti řekl pravdu, skoro si to myslím. Xanth je zralý na novou vlnu kolonistů, a ta vlna by mu prospěla stejně jako většina těch předchozích."

"Ty předchozí vlny - to bylo vraždění, znásilňování a zkáza! Prokletí Xanthu!"

Trent zavrtěl hlavou. "Některé takové byly, máš pravdu. Ale jiné byly zase velmi přínosné, jako například Čtvrtá, z jejíhož období pochází tenhle hrad. Nebylo to tím, že se vlny uskutečnily, ale tím jak se uskutečnily, co způsobilo všechny ty zlé věci. Všeobecně vzato však byly nezbytné pro další pokrok Xanthu. Jenže nečekám, že tomu uvěříš. Právě teď se tě jen pokouším přesvědčit, abys ušetřil tenhle hrad a sám sebe, nesnažím se tě přesvědčit o tom, že můj případ je čestný a spravedlivý."

Na tom rozhovoru začínalo Binka něco čím dál tím silněji znepokojoval. Zlý čaroděj se zdál být příliš zralý, rozumný, vzdělaný a velmi zainteresovaný na celé věci. Trent byl zlý, musel být, a přesto hovořil s takovou přirozenou přesvědčivostí, že Binkovi dalo obrovskou práci ono zlo v jeho řeči hledat. "Tak se mě o tom pokus přesvědčit." Jsem rád, že to řekl, Binku. Byl bych rád, kdybys znal logické důvody, které mě k tomu, co dělám, vedou. Možná bys mi potom mohl nabídnout nějakou pozitivní kritiku."

To znělo jako přemoudřelá intelektuální hra. Bink se to pokusil považovat za jízlivost, ale byl si jistý, že to tak nebylo myšleno. Obával se, že je čaroděj chytřejší než on, ale na druhé straně i on, Bink, věděl, co je a není správné. "Možná, že bych mohl," přikývl opatrně. Cítil se jako někdo, kdo se vydává do divočiny, a přestože si vybírá jen známé stezky, je nevyhnutelně veden do pastí uprostřed pralesa. Do hradu Roogna jak fyzicky tak intelektuálně. Osm set let postrádala Roogna hlas, ale teď ho konečně má. Bink s tím hlasem nedokáže bojovat o nic líp, než s čarodějovou břitkou čepeli, ale zkusit to musí.

"Moje zdůvodnění má dvě části. Jedna část vychází z mých poznatků v Ordinérii, druhá z toho, co vím o Xanthu. Podívej, navzdory jistým chybám v etice a politice, udělala Ordinérie v posledních staletích velký pokrok, a to

především díky množství lidí, kteří udělali různé objevy a informace o nich rozšířili do celého světa. V mnoha směrech je Ordinérie mnohem civilizovanější než Xanth. Naneštěstí se se stejnou rychlostí v Ordinérii vyvíjely i válečné prostředky. Na to prostě budeš muset vzít mé slovo, protože nemám možnost ti to dokázat. Ordinérie má zbraně, které by byly schopné celkem snadno zahubit v Xanthu všechno živé, a to bez ohledu na Štít."

"To je lež!" vykřikl Bink. "Nic přece neprojde Štítem!"

"S výjimkou nás tří," ušklíbl se Trent. "Nezapomeň, že Štít je především ochranou proti všemu živému. Můžeš zaútočit na Štít - tvoje tělo jím celkem snadno projde, až na to, že na druhé straně už budeš mrtev."

"To je totéž!"

"To zdaleka není totéž, Binku! Podívej, v Ordinérii mají obrovská děla, která vrhají střely - ty střely jsou neživé, Binku - podobné tvým třešňovým bombám, ale mnohem silnější, které vybuchují při nárazu. Xanth je v porovnání s Ordinérií malý kus země. Kdyby se k tomu Ordinerci rozhodli, klidně by Xanth pokryli střelami. Při takovém útoku by byl zničen i Záštitný kámen. Obyvatelé Xanthu si nemohou dovolit dál ignorovat Ordinérii. Ordinérců je příliš mnoho a je jasné, že se nemůžeme skrývat navěky. Mohou nás zničit, protože k tomu mají prostředky a jednoho dne to udělají. Pokud s nimi nenavážeme nějaké vztahy."

Bink potřásl záporně hlavou, protože nevěřil a místy ani nerozuměl tomu, co Trent říká.

Trent však pokračoval bez jakékoliv ztrpklosti. "Tak. Vnitřní záležitosti Xanthu jsou úplně jiná věc. Ten Ordinérii nijak neohrožuje, protože tam magie nefunguje. Ale zato představuje zákeřnou, ale neustále sílicí hrozbu všemu životu v Xanthu."

"Xanth že ohrožuje Xanth? To je přece naprostý nesmysl."

Teď se v Trentově úsměvu objevila jistá shovívavost. "Vidím, že bys měl s logikou některých nových ordinérských věd potíže." Zvážněl ale dříve, než se ho stačil Bink začít vyptávat. "Ne, to ode mě vůči tobě nebylo spravedlivé. Tahle vnitřní hrozba Xanthu je něco, o čem jsem se dozvěděl teprve v posledních několika dnech při studiu zdejší knihovny a je to velmi důležité. Kdyby nic jiného, už tenhle aspekt potvrzuje nezbytnost zachovat hrad Roognu, protože prastaré vědění, které se tady nashromáždilo, je životně důležité pro celý Xanth a jeho populaci."

Bink však neustále pochyboval. "Žili jsme bez té knihovny osm století, budeme bez ní klidně žít i dál."

"Hm, ale způsob toho života!" potřásl Trent hlavou, jako kdyby měl na mysli něco tak nesmírného, že to nedokáže vyjádřit. Vstal a přešel k polici za sebou. Vytáhl z ní jednu knihu a opatrně zalistoval v jejích zažloutlých stranách. Pak ji otevřenou položil před Binka. "Co je na tom obrázku?"

"Drak," odpověděl Bink bez zaváhání.

Trent obrátil další stranu. "A tady?" "To je mantikora." O co tady šlo? Obrázky byly velmi pěkné, i když podoby zachycených zvířat neodpovídaly do detailu zvířatům dnešním. Rozměry a některé podrobnosti byly jiné.

"A tohle?"

Byl to obraz čtyřnožce s lidskou hlavou, s kopyty na zadních nohou, koňským ohonem a kočičíma předníma nohama:

"Lamie."*)

"A tohle?"

"Kentaur. Podívej, můžeme si ty obrázky klidně prohlížet třeba celý den, ale -"

"Co mají všechny ty bytosti společného?" zeptal se Trent.

"Mají lidské hlavy nebo přední části těla, s výjimkou draka, i když ten tady v té knize má velmi krátký, skoro lidský čenich. Někteří měli lidskou inteligenci. Ale -"

"Správně! Uvažuj o tom, co jsi řekl. Když budeš sledovat vývoj draka přes příbuzné druhy, zjistíš, že byl původně velmi podobný člověku. Nenapadá tě při tom nic?"

Jen to, že některá stvoření jsou lidem více podobná než jiná. Ale to Xanth nijak neohrožuje. A kromě toho většina těch obrázků je zastaralá, skutečná zvířata tak přece vůbec nevypadají."

"Učili vás kentauroi Vývojovou teorii?"

Jasně. Že se dnešní tvorové vyvinuli z těch mnohem primitivnějších a že přežívají ti, kteří se dokážou přizpůsobit a tedy mají lepší šanci na přežití. Kdybychom se vrátili dostatečně do minulosti, našli bychom společného předka."

"Správně. Ale v Ordinérii se tvorové jako lamie, mantikora nebo drak nikdy nevyvinuli."

"Samozřejmě, že ne. Ti jsou přece magičti! Ti se vyvinuli magickým výběrem. Jen v Xanthu se mohou -"

"A přece je nepochybné, že xanthští tvorové mají svůj původ a předky v Ordinérii. Mají toho tolik společného -"

"Tak dobrá, pocházejí z Ordinérie. Co to má společného s tvou touhou dobýt Xanth?"

"Podle běžné kentaurské historie, jsou lidé v Xanthu teprve tisíc let," vysvětloval Trent. "Během té doby tady bylo deset hlavních imigračních vln, kdy se sem nahrnuli přistěhovalci z Ordinérie."

"Dvanáct," opravil ho Bink.

"To záleží na tom, jak to počítáš. Každopádně to pokračovalo devět set let, dokud dalším imigracím nezabránil Štít. A přece je tady mnoho částečně lidských tvorů, kteří tady museli být už dávno před příchodem lidí. Zdá se ti to nějak důležité?"

Bink měl čím dál tím větší obavy, že Chameleon v kuchyni provede nějakou hloupost, nebo že hrad najde způsob, jak zneutralizovat třešňové bomby. Nebyl si tak docela jistý, že hrad Roogna neumí myslet samostatně. Hrál snad Zlý čaroděj Trent o čas, aby hradu poskytl čas k tomuto účelu? "Dám ti ještě jednu minutu, abys mi to dopověděl. Pak jdeme, děj se co děj."

Jak by se tady mohly vyvinout částečně lidské formy, když by neměly lidské předky? Během klasické evoluce nikdy nevzniknou nepřírozené směsky tvorů, jaké máme tady. Tam vznikají tvorové adaptovaní pro své ekologické roviny a lidské vlastnosti vyhovují několika takovým rovinám. Tady, v Xanthu, museli žít lidé už před mnoha tisíci let."

"Dobrá," přikývl Bink. "Třicet vteřin."

"Ti lidé se museli zkřížit se zvířaty, alespoň to dokazují ta zvířata, která známe - mantikory, kentauři mořský lid, harpyje a další. A ta stvoření se pak dál křížila mezi sebou a vznikaly obludy jako chiméra -"

Bink se obrátil k odchodu. "Myslím, že minuta uběhla," prohlásil. Pak se najednou zarazil "Cože to dělali?" "Jednotlivé druhy se křížily mezi sebou a vytvořily tak hybridy. Obludy s lidskou hlavou, lidi s hlavou zvířecí -"

To je přece nemožné! Člověk se může spojovat zase jen s člověkem... tedy muž se může spojovat jen s ženou. Bylo by nepřírozené, kdyby -"

"Xanth je nepřírozená země, Binku. Magie umožňuje zvláštní a neuvěřitelné věci!"

Bink viděl, že logika začíná porážet emoce. "Ale i kdyby se něco takového dělo," vypravil ze sebe těžce, "to ti pořád ještě nedává právo dobýt Xanth. Minulost je minulost, změna vlády by -"

"A já si myslím, že celé pozadí té věci mě opravňuje k tomu, abych se chopil moci, Binku. Protože zrychlující se vývoj a početnější mutace, vyvolané magicky, mění celý Xanth. Pokud zůstaneme tímhle způsobem izolováni od vnějšího světa, přijde doba, kdy tady nezůstane jediný normální člověk - jen kříženci. Pouze příliv nových lidí v posledním tisíciletí umožnil lidem zůstat jací jsou a tolik už jich dnes v Xanthu zase nezůstává. Naše populace se zmenšuje, ne díky nemocím, hladu nebo válkám, ale díky křížení! Když se muž spojí s harpyjí, výsledkem takového spojení nebude lidské dítě!"

"Ne!" zvolal Bink zhrzeně. "To by nikdo - nikdo by se přece nespojil se špinavou harpyjí!"

"Se špinavou možná ne. Ale co takhle čistá a hezká harpyje?" naléhal Trent s pozvednutým obočím. "Ony nejsou všechny stejné, víš. My vlastně většinou potkáváme jen jejich vyvržence a ne jejich mladé, hezké -"

"Ne!"

"Předpokládejme, že se člověk napil z pramene lásky a další, kdo se tam přijde napít, bude harpyje?"

"Ne. To by -" Ale Bink věděl své. Milostné zaklínadlo vyvolávalo neodolatelnou přitažlivost a milostnou touhu. Pamatoval si svou zkušenost s pramenem lásky nedaleko propasti, z něž se málem napil. Pak naštěstí včas zahlédl gryfa a jednorozku v milostných hrách. A na nedalekém stromě seděla harpyje. Při té vzpomínce se otřásl.

"Nikdy tě nenapadlo, jaké by to bylo s půvabnou mořskou pannou? Nebo kentaurkou?"

"Ne!" Jenže ve zrádné paměti už se mu vybavil obraz dokonale tvarovaných a pevných ňader mořských panen. A taky Cherie, kentaurka, která ho svezla na první části jeho cesty k čaroději Humfreyovi - když se jí dotkl, byla to opravdu taková náhoda? Vyhrožovala, že ho shodí do rokle, ale to nemyslela vážně. Byla to moc hezká klisnička. Nebo spíš osůbka. Nakonec čest zvítězila a on ze sebe vydal váhavou opravu. "Možná."

"A věř tomu, že tady žije mnoho jiných, kteří zdaleka nejsou tak zdrženliví jako ty," pokračoval Trent neúprosně. "Ti mohli svým představám popustit uzdu a za jistých okolností si je vyzkoušet v praxi... nemyslíš? Jen kvůli změně. Cožpak hoši z vaší vesnice se už tajně nepotulují kolem kentaurčích pozemků, jak to dělali za mých mladých dnů?"

Kluci jako Zink, Jama a Putifar, rváči a grázlici, kteří způsobili pozdvižení v celém kentaurčím táboře. I na to si Bink vzpomněl. Jejich pravé důvody vlastně pochopil až teď. Samozřejmě, že se tam plížili, aby se podívali na mladé kentauři kobyly s nahými ňadry, a kdyby tak nějakou chytili o samotě -

Bink cítil, že má rudé tváře. "A kam tím vším míříš?" zeptal se a pokoušel se tak zastřít své rozpaky. "Chtěl bych říct jen to, že Xanth už se musel spojit - promiň, to byl špatně zvolený výraz - musel navázat kontakty s Ordinérií dlouho před tím, než začínají naše první záznamy. Dřív, než začaly první vlny. Protože jen v Ordinérii je lidský rod čistý. Od chvíle, kdy všem člověk vstoupí na půdu Xanthu, začne se měnit Rozvine si nějaký magický dar, jeho děti mají ještě silnější magii, až se z některých stanou Velcí čarodějové. A pokud zůstanou dál, stanou se nevyhnutelně sami magií. Nebo se jí stanou jejich potomci. Buď tak, že překročí přirozenou bariéru mezi druhy, nebo tím, že se postupně vyvinou v trpaslíky, skřety, elfy nebo sobliny, obry, ogry, ostatně, prohlédnul sis pořádně Humfreye?"

Je to trpaslík," prohlásil Bink bez přemýšlení. Pak zděšeně dodal. "Ne, moment, není!"

Je to člověk a dobrý člověk, ale je už na cestě k něčemu jinému. Teď je na vrcholu svých magických sil - ale jeho děti, pokud by nějaké měl, by mohly být skuteční trpaslíci. Skoro bych si dovolil říci, že to Humfrey ví, a proto se taky nikdy neoženil. A vzpomeň na Chameleon - ta nemá žádný přímý magický dar, protože se sama stala magií. To je způsob, jak se postupně změni celá lidská populace Xanthu. Je to nevyhnutelné - pokud nebude do Xanthu proudit nová čistá krev z Ordinérie. Štít se musí odstranit! Magickým stvořením Xanthu musí být dovoleno pohybovat se zcela volně i za hranice Xanthu. Budou-li se pohybovat volně, vrátí se za nějakou dobu ke své původní podobě. A do Xanthu musí přijít nová zvířata."

"Ale -" Bink v duchu bojoval s hrůzou takové perspektivy. Jestliže k takové výměně docházelo vždycky předtím, co se stalo s těmi lidmi, kteří sem přišli už před tisíci lety?"

"Pravděpodobně došlo k nějaké události, která na nějakou dobu tuhle vzájemnou výměnu znemožnila Xanth se tak stal na několik staletí, možná na celých tisíc let skutečným ostrovem a nemilosrdně uvěznil původní usedlíky. Ti se pak spojili a promíchali s existujícími životními formami a dali tak původ kentaurům a jiným podobným tvorům. A teď se to začíná dít znovu, kvůli Štítu. Lidské bytosti musí -"

"Dost," zašeptal Bink, otřesený do základů. "Víc už bych toho nesnesl."

"Odstraníš třeshňové bomby?"

Plné vědomí a vůle se mu vrátily jako úderem blesku. "Ne! Jdu pro Chameleon a odcházíme - okamžitě."

"Ale musíš přece chápat, že -"

"Ne." Zlý mág mluvil logicky a Bink ho chápal. Pokud ho bude poslouchat dál, uvěří mu - a Xanth bude ztracen. "To, co naznačujete, je příšerné. To nemůže být pravda a odmítám to vzít na vědomí."

Trent si povzdychl a zdálo se, že jeho lítost je opravdová. "No dobrá, za pokus to stálo, i když jsem se obával, že mou teorii odmítneš. Já ale jednoduše nemohu dovolit, abys zničil tenhle hrad -"

Bink se připravil k útěku. Dva metry.

Trent zavrtěl hlavou. "Nemusíš prechat, Binku. Já naše příměří neporuším. Mohl jsem to udělat, když jsem ti ukazoval obrázky, ale já dodržuji dané slovo. Proto musím udělat kompromis. Jestliže se vy nepřidáte ke mně, musím se já přidat k vám."

"Cože?" Bink, jehož uši už se téměř uzavřely děsivé logice Zlého čaroděje, byl zastihnut nepřipraven.

"Ušetři hrad Roogna. Odstraň bomby. Já vás oba bezpečně vyvedu ze zdejšího kraje."

To by bylo příliš jednoduché. "Tvé slovo?"

"Mé slovo," přikývl Trent vážně.

"Vy dokážete přesvědčit hrad, aby nás nechal jít?"

"Ano. To je další věc, kterou jsem se ve zdejších archivech dočetl. Musím k němu pronést jen ta správná slova a on nám dokonce na odchodu pomůže." "Vaše slovo," Bink opakoval podezřívavě. Zatím je

Trent nikdy neporušil, ale jakou měl Bink záruku, že to tak zůstane i nadále? "Žádné triky, žádné náhlé změny názorů."

"Mé čestné slovo, Binku."

Co mohl dělat? Kdyby čaroděj chtěl porušit příměří, mohl Binka klidně začarovat v pulce, pak se připlížit k Chameleon a proměnit i ji. A kromě toho - Bink mu pomalu začínal věřit. "Dobrá."

"Běž a odstraň své bomby. Já se postarám o Roogna."

Bink šel. Chameleon se k němu vrhla se slabým, ale šťastným výkřikem, a tentokrát ji velmi vděčně sevřel do náručí.

"Trent souhlasil s tím, že nás odsud dostane," sdělil jí.

"Oh, Binku! Jsem tak ráda!" zvolala a políbila ho. Raději ji chytil za ruku, aby měl jistotu, že neupustí třeshňovou bombu, kterou stále ještě držela.

Každou hodinou byla krásnější. Její osobnost se příliš neměnila, až na to, že její klesající inteligence z ní dělala osobu stále prostší a jednodušší a méně podezřívavou. Jemu se takhle líbila - a teď, to musel připustit, se mu neobyčejně líbila i fyzicky. Byla z Xanthu, byla vtělením magie, nepokoušela se ho manipulovat kvůli svým osobním cílům - byla prostě jeho typ.

Na druhé straně věděl, že její hloupost ho sexuálně brzdí, stejně jako ho na opačném pólu jejího cyklu odpuzuje její ošklivost. Nedokázal by žít ani s překrásnou hlupačkou, ani s geniální ošklivkou. Byla přitažlivá právě teď, když měl její inteligenci čerstvě v paměti a její krása byla zřejmá na pohled i na dotek. Věřit něčemu jinému by bylo nesmyslné.

Odtáhl se od ní. "Musíme odstranit bomby. Velmi opatrně," řekl.

Ale co ty emocionální bomby, které měl sám v sobě?

14. CHVĚNÍ

Všichni tři vyšli z radu Roogna bez nejmenších potíží. Mříž v bráně byla zvednutá - Trent našel naviják, naolejoval ho a zvedl mříž s pomocí magie, uložené do mechanismu. Objevil se jeden z duchů, aby se s nimi srdečně rozloučil.

Chameleon při tom loučení plakala. Dokonce i Bink pocítil smutek. Věděl, jak opuštění se tady budou duchové cítit po těch dnech, kdy jim dělali společnost živí lidé, respektoval i sám neporazitelný hrad. Hrad udělal to, co považoval za svou povinnost, stejně jako to udělal sám Bink.

Nesli si pytle ovoce ze zahrady a oblékli si šaty z hradních skříní, které tam byly uloženy osm set let a díky mocným zaklínadlům nedoznaly žádné úhony. Trojice vypadala jako z královského rodu a také se tak cítila. Hrad Roogna se o ně dobře postaral!

Zahrady byly úžasné. Tentokrát nezačala žádná bouře. Žádné stromy na ně nedělaly hrozivá gesta, místo toho pohybovaly svými větvemi a jemně se jich dotýkaly v gestech přátelského loučení. Neobjevilo se jediné nepřátelské zvíře, neobjevila se jediná zombie.

V překvapivě krátkém čase jim hrad zmizel z dohledu. "Teď jsme mimo pozemky, které hrad Roogna ovládá," řekl Trent.

"Musíme napnout veškerou pozornost, protože naše příměří s divočinou skončilo."

"My?" zeptal se Bink. "Ty se nevracíš zpátky do hradu?"

"Zatím ještě ne," řekl čaroděj.

Bink znovu pocítil nedůvěru. Jak jsi svůj odchod vysvětlil hradu?"

"Řekl jsem: Já se vrátím - jako král. Roogna bude znovu vládnout Xanthu." "A on ti uvěřil?"

Trentův pohled byl zcela klidný. "Proč by měl pohybovat o pravdě? Těžko bych získal korunu, kdybych zůstal uvězněn v divočině."

Bink neodpověděl. Zlý čaroděj přece nikdy neřekl, že se vzdal svého plánu na dobytí Xanthu. On pouze souhlasil s tím, že doprovodí Binka a Chameleon bezpečně za hranice působnosti hradu. To také udělal. To znamená, že teď byli přesně tam, kde byli předtím - spolupracovali na základě příměří, aby se za vzájemné pomoci dostali bezpečně z divočiny. Co bude potom - to si Bink nedokázal představit.

Divoký prales nečekal dlouho, aby jim dal pocítit svoji přítomnost. Trojice procházela malou pasekou, ověncenou krásnými žlutými květy, a právě z nich se zvedl roj včel. Začaly rozzlobeně bzučet kolem trojice, i když se jich ani nedotkly, ani je nebodly, ale poletovaly velmi nablízku.

Chameleon kýchl. Kýchl znovu a velmi silně. Vzápětí kýchnul i Bink a Trent ho následoval.

Jsou to včely kýchavky!" zvolal čaroděj mezi jednotlivými záchvaty.

"Přeměň je!" zvolal Bink.

"Nemůžu - á... pčík! - se na ně zaostřit, mám oči plné slz. Hepčí! Jsou to ale neškodná stvoření z á... á... pčík!"

"Utíkejte, vy blázni!" vykřikla Chameleon.

Dalí se na útěk. Ve chvíli, kdy přeběhli paseku, se včely vrátily ke svým květinám a kýchání ustalo. Ještě dobře, že to nebyly včely dusivky!" řekl čaroděj a otíral si slzíci oči.

Bink s ním vřele souhlasil. Kýchnout si tak jednou nebo dvakrát, to bylo docela prima, ale tucet kýchnutí následujících jedno za druhým, to už byla vážná věc. Vždyť měli sotva čas se nadechnout.

Hluk, který způsobili, probudil další tvory džungle. To bylo nebezpečí, které tady hrozilo neustále. Ozval se řev a pak zvuk tlap těžce dopadajících na zem. Zanedlouho se mezi stromy objevil mohutný drak - ohnivce.

Zaútočil na ně přímo přes kýchavou mýtinu, ale jeho si včely ani nevšimly. Věděly dobře, co by to pro ně znamenalo, kdyby rozkýchaly draka chrlicího oheň!

"Proměň ho! Proměň ho!" křičela Chameleon, když drak obrátil pohled přímo na ni. Jak se zdálo, měl drak vytříbený vkus, co se týkalo krásných panen.

"To nedokážu," mumlal Trent. "Ve chvíli, kdy se dostane na dva metry, budou z nás už škvarky. Vždyť má v tlamě dvacetimetrovou letlampu!"

"Ty nám tedy pomůžeš!" stěžovala si Chameleon.

"Přeměň mě!" zavolal na Trenta Bink, který tentokrát uvažoval rychleji než ostatní.

"To je nápad." Bink se najednou změnil na sfingu. Zůstala mu jeho vlastní hlava, ale měl tělo býka, křídla orla a to všechno nesly lví nohy. A byl obrovský, tyčil se vysoko nad draka. "Nevěděl jsem, že jsou sfingy tak velké," zaduněl mýtinou jeho hlas.

"Omlouvám se - zase jsem zapomněl," řekl Trent. "Myslel jsem na legendární sfingu, o jaké se mluví v Ordinérii."

"Ale ordinéři nemají magická zvířata."

"Ta jejich se tam musela zatoulat z Xanthu před dávnými časy. Leží tam skoro tisíc let. Zkameněla."

"Zkameněla? Co mohlo takovou sfingu vyděsit natolik, aby zkameněla?" divila se Chameleon a dívala se nahoru do Binkovy děsivé tváře.

Jenže teď bylo třeba starat se o jiné věci. "Ustup, obludo!" zahřměl Bink.

Drak se v situaci orientoval dost pomalu. Vychrlil na Binka proud oranžového plamene a připálil mu několik per. Plamen sfínze neublížil, ale byl nepříjemný. Bink máchl jednou lví tlapou a smetl draka stranou. Byl to jen takový neohrabaný pokus, ale ohnivce narazil bokem do stromu tak silně, že se mohutný kmen otřásl. Shora se na draka snesl doslova déšť kamených ořechů, které na něj setřásl rozhořčený strom. Obluda ze sebe vyrazila bolestný řev, zadusila oheň a dala se na útěk.

Bink se opatrně otočil a doufal, že při tom nikoho nerozšlápnul. "Proč nás něco takového nenapadlo už dřív?" Ať se snažil jak chtěl, jeho hlas zněl jako děsivý řev. "Mohu vás odvézt na okraj pralesa. Nikdo nás nepozná a žádné zvíře si nás nedovolí obtěžovat!"

Přitiskl se k zemi, jak to šlo nejtěsněji, a Chameleon s Trentem mu po ocase vylezli na záda. Bink se pak vydal kupředu pomalým krokem, který však byl rychlejší než běh toho nejrychlejšího člověka. Cesta jim začala ubíhat.

To však bohužel netrvalo dlouho. Chameleon, která na rohovitě kůži mohutných zad nadskakovala nahoru a dolů se rozhodla, že musí na "dámy". Nezbyvalo nic než zastavit, nechat ji slézt a odskočit si. Bink se položil, aby mohla sklouznout na zem.

Trent využil přestávky k tomu, aby si natáhl nohy. Přešel dopředu a postavil se před Binkův obrovský obličej. "Potom tě přeměním do původní podoby, ale teď bude lepší, když zůstaneš jak jsi, než budeme mít prales za sebou," řekl.

"Zatím nemám skutečné důkazy o tom, že by dlouhodobé přeměnění přeměněnému nějak škodilo, ale zdá se, že tentokrát je to opravdu naprosto bezpečné. Protože je sfinga inteligentní životní forma, nestrádáš ani duševně."

"Ne, jsem v pořádku," souhlasil Bink. Je mi líp než kdykoliv předtím, abych se přiznal. Dám ti hádanku, chceš? Co je to? Ráno to chodí po čtyřech, v poledne po dvou a večer po třech nohou?"

"Nebudu odpovídat," řekl Trent, očividně poplašený. "Ve všech pověstech, které jsem slyšel, to bylo tak, že když někdo uhodl hádanku, kterou mu sfinga dala, spáchala sfinga sebevraždu. Byly to sice ty menší sfingy, možná jiný druh než jsi ty, ale jak se zdá, trochu jsem si to popletl a nechci riskovat, že by to na tebe zapůsobilo stejně."

"Hm, to ne," potřásl Bink rozmrzele obrovskou hlavou. "Myslím, že ta hádanka pocházela z mozku sfingy, ne z mého. Jsem si jistý, že všechny sfingy mají společného prapředka, i když já sám rozdíl mezi jedněmi a druhými nepoznám."

"Zvláštní. Tím nemyslím to, že neznáš ordinérské legendy. Myslím tu hádanku v paměti. Ty jsi sfinga. Já jsem tě nevtělil do žijícího těla, protože původní tvorové jsou mrtví nebo zkamenělí celá tisíciletí. Přeměnil jsem tě jen na stejného tvora, na Binksfingu. Ale jestli máš paměť sfingy, skutečnou paměť sfingy -"

"Tvoje magie se musí větvit způsobem, o němž ani ty nevíš," řekl Bink. "Přál bych si pochopit podstatu magie - jakékoliv magie."

"Ano, je to skutečné tajemství. Magie existuje jen v Xanthu, nikde jinde. Proč? Jaký je její mechanismus? Proč se zdá, že Xanth sousedí s každou zemí Ordinérie, a to jak zeměpisně, tak jazykově i kulturně? A jak a proč se tahle magie, ve všech svých četných úrovních, přenáší v jedné jediné zeměpisné oblasti na obyvatele té oblasti?"

"O tom jsem taky uvažoval," přikývl Bink obrovskou hlavou. "Napadlo mě, jestli to není nějakým vyzarováním z kamenů nebo látkami obsaženými v půdě -"

"Až budu králem, založím skupinu, která bude mít za úkol odhalit pravdu o xanthské výjimečnosti."

Až bude Trent králem. Takový projekt by opravdu stál za to - vlastně byl fascinující - ale ne za tu cenu. Bink pocítil okamžité pokušení - stačilo jedno máchnutí obrovskou tlapou, ze Zlého čaroděje zbude sotva mastný flek a hrozba bude navždy odstraněna.

Ne. I když Trent nebyl ve skutečnosti jeho přítel, nemohl Bink porušit uzavřené příměří. Kromě toho nestál o to, zůstat celý život obludou - ani fyzicky ani morálně.

"Dáma si dává opravdu na čas," zabručel Trent.

Bink otočil obrovskou hlavou a rozhlédl se po Chameleon. "Většinou je v takových věcech dost rychlá. Je nerada sama." Pak ho napadlo něco jiného. "Pokud se nevydala hledat své zaklínadlo - víš, to, které by z ní udělalo normální ženu. Opustila Xanth, protože doufala, že v Ordinérii se její kletba vytratí a teď, když je zpět v Xanthu, chce najít nějaké protizaklínadlo. Teď právě není nejchytřejší, takže -"

Trent si pohladil bradu. "Tohle je džungle. Nerad bych Chameleon rušil v jejím soukromí, ale -"

"Myslím, že bychom se po ní měli podívat."

"Hm. Dobrá, řekl bych, že sneseš ještě jednu přeměnu. Udělám z tebe loveckého psa, bloodhouna. To je ordinérské zvíře, druh psa, který umí dokonale vyčenichat stopu. Kdybys na ni narazil a ona dělala něco soukromého - no, tak budeš jenom zvíře a ne nějaký voyeur."

Najednou byl Bink stvořen s dokonalým čenichem, poněkud převislými tvářemi, dlouhými plandavými ušima a celý okolní svět se skládal z pachů. Dokázal zachytit jemný pach čehokoliv - tím si byl jistý. Nikdy předtím si neuvědomil, jak důležitý a úžasný smysl čich je. Zvláštní, že se až doposud spoléhal na ty mnohem horší.

Trent ukryl jejich věci pod rozložitou falešnou omotavku a připravil se. "Dobrá, Binku, jdeme na to." Bink mu rozuměl dobře, ale nedokázal odpovědět, protože tohle zvíře nemělo dar řeči.

Chameleonina stopa byla tak jasná, že se Bink divil, jak je možné, že ji necítí i Trent. Bink spustil čenich k zemi - jak přirozené se mu teď zdálo nízké položení hlavy, která tak byla co nejbližší k primárnímu zdroji informací, a jak hloupé se mu naopak zdálo mít hlavu tak vysoko jako Trent - a vyrazil kupředu.

Stopa je vedla za velký keř a dál do divočiny. Byla něčím odlákána, za současného nízkého stavu inteligence ji mohlo ošálit prakticky cokoli. A přece nezachytil výraznější pach ani zvířete ani nějaké rostliny, která by ji mohla odlákat. To dávalo tušit, že se jedná o magii. Bink, který začal mít starosti, zaštekal, vyrazil dál a čaroděj se mu držel na dohled.

Magické mámení představovalo téměř vždy nepříjemnosti.

Její stopa však nevedla ani k žádné omotavce, do slizozubého bahna, ani k doupěti dvounohé saně. Klikatila se mezi těmito hrozbami a mířila k jihu, do nejhustší džungle. Bylo jasné, že ji něco vede a to něco ji bezpečně provádělo kolem všech nebezpečí. Ale co to bylo a kam a proč ji to vedlo?

Bink cítil tu vůni, a i když nedokázal rozlišit podrobnosti, zdálo se, že se jí ukázala nějaká bludička nebo mámivé zjevení a to ji teď lákalo dál a dál, stále téměř na dosah, ale stále nepolapitelné. Možná jí to nabídl nějaký elixír, nějaké kouzlo, které by ji zbavilo její kletby, a proto za tím šla. Zavede ji to do neznámé džungle, kde beznadějně zabloudí, a tam ji to nechá. Nepřežije dlouho.

Bink zaváhal. Neztratil stopu, to se mu nemohlo stát. Šlo o něco jiného.

"Co se děje, Binku?" zeptal se Trent. "Vím, že sleduje ignis fatuus - ale protože za ní nemůžeme být daleko, měli bychom být schopní -" Umlkl, protože si uvědomil něco jiného. Země za nimi se otřásla, jako kdyby do ní udeřil nějaký pevný předmět. Předmět o váze mnoha tun.

Trent se rozhlédl. Já to nevidím, Binku. Necítíš to?"

Bink mlčel. Vítr váł ze špatné strany. Nedokázal ucítit to, co zachvívalo zemí na takovou dálku.

"Chceš, abych tě přeměnil v něco mnohem silnějšího?" zeptal se Trent. "Myslím, že se mi ta věc nelíbí. Nejdřív ten bahenní plyn a teď tohle podivné stopování."

Kdyby se Bink přeměnil, nedokázal by už vyčenichat Chameleoninu stopu. Mlčel.

"Dobrá, Binku, ale drž se blízko mě. Můžu tě přeměnit v takového tvora, který si poradí s každým nebezpečím, ale musím tě mít na dosah. Obávám se, že se blížíme k nějakému velkému nebezpečí, nebo spíš, že ono se blíží k nám." Maně zavadil rukou o rukojeť meče, který se mu houpal po boku.

Pak vykročili dál, ale otřesy se stávaly zřetelnějšími, změnily se v odměřené dunění, jako kdyby někde nedaleko procházelo obrovské zvíře. A přece neviděli nic. Teď už to bylo těsně za nimi a neustále se to přibližovalo.

"Myslím, že bychom se měli ukrýt," navrhl Trent zamračeně. "Říká se, že opatrnost je nejchytřejší sestra odvahy."

Skvělý nápad. Obešli neškodný pivosud, ukryli se za jeho obrovský vypuklý kmen a tiše pozorovali, co se bude dít.

Dunění a otřesy půdy zesílily. Byly velmi silné. Celý strom se roztřásl silou pravidelných úderů. DUMMM! DUMMM! Z koruny pivosudu začaly padat malé větvičky a v mocném kmeni se otevřela vlasová puklina. Vystříkl z ní tenký pramínek piva a začal tvořit Binkovi přímo pod citlivým nosem kalužinku. Ustoupil. Ani jako člověk nikdy zvlášť netíhl k tomuto nápoji. Znovu vyhlédl zpoza kmene, ale nebylo tam nic.

Pak ale přece jen něco zahlédl. Od nedaleké špičkopule, překrásného štíhlého stromu, se zapraskáním odletěla větev, Křoviska se ohýbala vlevo i vpravo. Propadl se kus země. Z dalších prasklin v pivosudu začalo vytékat další pivo a plnilo vzduch svou hořkosladkou vůní. Pořád ještě ale nebylo nic vidět.

Je to neviditelné," zašeptal Trent a setřel si pivo z ruky. "Neviditelný obr."

Neviditelný! To znamenalo, že ho Trent nemůže zaklít. Musel vidět na to, co chtěl přeměnit.

Stáli uprostřed houstnoucích pivních výparů a pozorovali, jak je míjí neviditelný obr. Objevil se před nimi obrovský otisk lidské nohy, dlouhý tři metry, který se bořil několik decimetrů do měkké půdy pralesa. DUP! - stromy poskočily, otřásl se a shodily plody, větve i část listů. DUP! - a zmrzlinové křoví zmizelo a zbyly z něj jen rozslapané, ochucené, růžovosmetanově zelené tající zbytky v prohlubni v zemi. DUP! - a strom škrtivka, který stál opodál, se vyděsil tak, že se sám v hrůze objal svými chapadly - DUP! - a mohutný padlý kmen se rozpadl pod pět stop širokou obří šlápotou v dešti třísek. Ucítili neuvěřitelný, dusivý zápach, horší zápach než zápach smrdutého prskouna nebo pach venkovní latríny v letním vedru. Binkův nos strádal bolestí.

"Nejsem zbabělec," ozval se Trent. "Teď však začínám mít strach. Když se nemůžeš nepříteli bránit ani kouzly ani mečem..." Několikrát nakrčil nos. Jeho tělesný pach je smrtelně nebezpečný. Musel mít k večeri shnilé syrečky."

Bink to jídlo neznal. Jestli je to nějaké ovoce, které rostlo na ordinérských stromech, pak o něj opravdu nestál.

Bink si uvědomil, že se mu ježí srst za krkem. Slyšel o takových obludách, ale považoval to za vtip. Neviditelný - ale na hony páchnoucí - obr.

"Pokud odpovídá rozměry otiskům," poznamenal Trent, "pak měří něco kolem dvaceti metrů. To by bylo v Ordinérii nemožné z čistě fyzikálních důvodů, jako je na příklad poměr velikosti k váze. Ale tady - kdo by polemizoval s magií? Nezdá se, že by prales prohlížel, spíš se jen tak dívá na cestu." Odmlčel se a uvažoval. "Teď je jasné, že nás nesledoval."

Kam jde?"

Tam kam šla Chameleon, pomyslel si Bink. Zavrčel.

Dobrá, Binku. Uděláme nejlíp, když ji najdeme co nejrychleji, dřív, než ji zašlápne."

Výrazili kupředu a sledovali dokonale udupanou cestu. Tam, kde obrovské otisky překrývaly Chameleoniny stopy, byl pach obra tak silný, že Binkův citlivý čenich protestoval. Vyhnul se obrovským stopám a kousek za nimi znovu našel mnohem jemnější Chameleonin pach.

Ted' se odněkud z boku ozvalo silné hvízdání. Bink nervózně zvedl hlavu a uviděl mezi stromy gryfa,*) který se snášel přímo k nim.

Trent tasil meč a postavil se zády ke kmeni obrovského olejsudu, aby se obludě postavil. Bink, který se ve své podobě nemohl gryfovi postavit, vycenil zuby a utekl se pod Trentovu ochranu. Byl rád, že se nesrazili s drakem, protože pak by stačil jediný pořádný plamen a výbuch olejsudu by je zničil oba. Takhle bylo jasné, že převislé větve zabráni obludě aby na ně zaútočila v letu a přinutí ji aby se k boji snesla na zem. I tak to ovšem bude velmi nebezpečná věc, ale alespoň to omezilo působnost obludy do dvojrozměrného prostoru, což pro Trenta a Binka přece jen představovalo jistou výhodu. Možná, že pokud by se Binkovi podařilo odlákat gryfovu pozornost mohl by se k němu Trent přiblížit natolik, aby ho přeměnil.

Gryf dosedl na zem, složil svá velká lesklá křídla. Zamrskal lvím ocasem a orlími drápy předních nohou vyryl hluboké brázdy do lesní prsti. Obrátil zobák k Trentovi. "Kóp?" zeptal se. Bink téměř cítil, jak mu ten strašlivý zahnutý zoban rve maso. Gryf v dobré kondici dokázal v boji přemoci draka střední velikosti a kondice tohoto gryfa se zdála být výjimečně dobrá. Obluda pomalu došla až na vzdálenost vhodnou k přeměnění.

"Sleduj stopy neviditelného obra," přikázal mu Trent. "Nemůžeš je přehlédnout."

"Bóp!" přikývl gryf. Obrátil se, zaostřil pohled na obři stopy, napjal lví svaly, rozeplal křídla a vymrštil se do vzduchu. Letěl nízko nad zemí a sledoval udupaný pruh, který se táhl pralesem.

Trent a Bink se na sebe podívali. To bylo o chlup! Gryfové byli velmi nebezpečnými protivníky a Trentova magie by možná nezapůsobila včas. "Chtěl se jen zeptat na cestu," řekl Trent. "Tam vpředu se musí dít něco velmi podivného. Musíme se tam dostat co nejrychleji. Bylo by neštěstí, kdyby tam nějaký primitivní kult právě provozoval rituální oběti."

Rituální oběti? Bink zmateně zakňučel.

"No, znáš to přece," vysvětloval zachmuřeně Trent. "Krvavý oltář, překrásná panna..."

"Vrrr..." Bink vyrazil po stopě.

Zanedlouho před sebou uslyšeli hluk. Byla to směs tupých nárazů, praskotu, řevu, jeku, skřeků a sykotu. "To nevypadá na nějakou společenskou událost, spíše jako kdyby se tam bojovalo," podotkl Trent. "Vážně mě nenapadá co by se tam..."

Konečně došli na dohled. V úžasu se zastavili.

Bylo tam nepředstavitelné shromáždění magických tvorů. Stáli ve velkém kruhu a pohledy upírali dovnitř: draci, gryfové, mantikory, harpyje, obrovští hadi, trollové, ogři, víly a tolik dalších, že by trvalo příliš dlouho všechny je vyjmenovat. Bylo mezi nimi dokonce i několik lidí. Nebyl to volný zápas, každý tvor byl zaměstnán po svém, jedni dupali nohama, jiní chňapali zuby do vzduchu, bušili o sebe kopyty, tloukli do kamenů. Uvnitř kruhu leželo větší množství mrtvých nebo umírajících tvorů, kterých si nikdo nevšímal. Bink viděl a cítil krev a slyšel smrtelné steny a chropot. Bylo jasné, že se tady bojuje - ale kde byl nepřítel? Nebyl to neviditelný obr, jeho stopy se hromadily v jednom místě a nepřekrývaly prostor, v němž se pohybovali jeho sousedi.

"Myslel jsem, že o magii něco vím," řekl Trent a zavrtěl hlavou, "ale tomuhle vůbec nerozumím. Tihle tvorové jsou přirození nepřátelé a přece si jeden druhého nevšímají a nežijí se na mrtvých tělech. Že by padli na mýtinu šílenství?"

"Ha?" vyrazil ze sebe Bink. Uviděl Chameleon. V každé ruce měla velký kámen, držela je zhruba na stopu od sebe a upřeně mezi ně zírala. Pak s nimi najednou udeřila o sebe s takovou silou, že jí oba vypadly z rukou. Podívala se spokojeně do prostoru nad nimi, tajemně se usmála, zvedla kameny a celý proces opakovala.

Trent sledoval Binkův pohled. "Šílenství," opakoval. Ale Bink žádné šílenství necítil. "A ona to chytla taky. To musí být magie jednoho místa, magie prostoru. Měli bychom raději ustoupit, než tomu taky propadneme."

Začali ustupovat, i když Binkovi se nechtělo Chameleon opustit. Přiklusal k nim prošeďivělý kentaur "Nepostávejte tady jen tak!" vyštěkl na ně. "Přesuňte se do severního kvadrantu! Tam jsme utrpěli těžké ztráty a Velkonoha to tam sám nezvládne. Vždyť nepřítelé pomalu ani nevidí. A ten už každou minutou prorazí. Vezmi si nějaké kameny. Ne abys použil meč, ty hlupáku!"

"Na co nemám používat meč?" zeptal se Trent poněkud popuzeně.

"Na vrtonoše, pochopitelně. Rozsekneš ho napůl a máš vrtonoše dva. Vy -"

"Vrtonoši!" vydechl Trent a Bink zavrčením vyjádřil své mínění.

Kentaur zavětlil. "Vy jste pili?"

"Když šel kolem Velkonoha, ukryli jsme se za pivosudem a ten popraskal," vysvětloval Trent. "Myslel jsem, že vrtonoši už byli vyhlazeni."

"To jsme si mysleli všichni," přikývl kentaur. "Ale tady se jich najednou objevilo celé hnízdo. Musíte je rozdrtit, rozžvýkat, spálit nebo utopit. Nesmíme dovolit, aby jediný unikl. A teď se pohněte!"

Trent se rozhlédl. "Kde jsou kameny?"

"Tááhle. Nasbíral jsem jich hromádku." Kentaur ukázal rukou. "Věděl jsem, že na to sám nestačím a tak jsem poslal bludičky, aby přivedly pomoc."

Bink najednou kentaura poznal. Byl to Herman Poustevník. Ten, kterého téměř před deseti lety společnost kentaurů vyloučila ze svého středu pro oplzlost. Bylo neuvěřitelné, že tady uprostřed divočiny přežil, ale kentauři byli tvrdý

národ.

Trent samozřejmě nevěděl, o koho jde. K příhodě došlo dávno po tom, co byl poslán do exilu. Věděl však přesně, jakou hrozbu vrtonoši představují. Sebral dva kameny z hromádky, kterou Herman nasbíral, a vykročil k severní straně kruhu. Bink mu šel v patách. Musel také pomoci. Kdyby unikl byt' jediný vrtonoš, došlo by za nějaký čas k dalšímu rojení a to už by se třeba nepodařilo zarazit včas. Dohonil čaroděje. "Hafl! Hafl!" zaštěkal naléhavě.

Trent se díval přímo před sebe. "Binku, když tě přeměním teď a tady, uvidí to ostatní a každý bude vědět, kdo jsem. Mohli by se obrátit proti mně a boj s vrtonoši by byl ztracen. Myslím, že bychom měli ten roj zvládnout s těmi zvířecími silami, které máme k dispozici, ten kentaur to zorganizoval dobře. Tvoje přirozená podoba není pro tenhle boj o nic lépe vybavena než ta současná. Počkej, až bude po všem."

Bink sice nebyl s jeho argumenty příliš spokojen, ale neměl na vybranou. Proto se rozhodl, že se bude snažit být užitečný, tak jak je. Možná, že dokáže vrtonoše vyčenichat.

Když došli na místo, které jim vykázal kentaur, vyrazil ze sebe gryf hlasité zavěštění a padl k zemi. Připomínal toho, kterému ukázali směr, i když pravděpodobně cestou ztratil svou bludičku. Jenže Binkovi všichni gryfové nejen že připadali stejní na pohled, ale dokonce mu skoro stejně i páchli. Ne, že by na tom prakticky nějak záleželo, všechna stvoření tady bojovala svorně za jednu věc. Ale i tak vůči němu cítil jistou povinnost. Rozběhl se k ležícímu tělu a doufal, že zranění není kritické.

Gryf krvácel ze smrtelného zranění. Jeden z vrtonošů prorazil jeho lví srdce.

Vrtonoši se pohybovali v náhlých skocích magickými tunely o průměru vrtonoše, které si sami vyráběli. Pak se na nějakou chvíli zastavili, snad aby načerpali energii, snad aby promysleli nějaký filozofický problém. Logiku vrtonošů nikdo neznal. To znamenalo, že vrtonoš, který provrtal gryfa, mohl právě stát někde nablízku. Bink začíchal a zachytil slaboučký nepříjemný zápach. Zaměřil se na něj a uviděl svého prvního živého vrtonoše.

Byl dlouhý zhruba malou píď, vinutý do volné spirály a vznášel se bez hnutí ve vzduchu. Ani zdaleka nevypadal na tak strašlivě nebezpečí, jakým ve skutečnosti byl. Bink na něj zaštěkal a ukázal čenichem.

Trent ho uslyšel. Okamžitě přispěchal se svými kameny. "Skvělá práce, Binku," zvolal a udeřil kameny o sebe. Když je pak oddálil, spadlo rozdrčené tělo malé obludky k zemi. O jednoho méně!

Zzinnnk! "Támhle je další!" vykřikl Trent. "Proletí čímkoliv a všude si předtím vytvářejí ty své vakuové tunely, dokonce i ve vzduchu a my slyšíme, jak se za nimi bortí vzduchoprázdno. Tenhle musí být někde - tady!" Znovu srazil oba kameny a další vrtonoš byl rozdrčen.

Pak už vše začalo být dokonale hektické. Vrtonoši odhodlaně zinkali kupředu, každý svým směrem. Nedalo se odhadnout, na jak dlouho ztuhnou na místě - vteřiny nebo minuty - nebo jak daleko zinknou - centimetry nebo metry. Každý vrtonoš se však neustále pohyboval tím směrem, který si zvolil na začátku a neuchýlil se od něj ani o kousek. Jakmile někdo jednou odhalil směr jeho pohybu, nebylo těžké ho najít. Pokud se ovšem někdo připlétl vrtonoši do cesty, byl zinknut a jestli otvor prorazil nějaký důležitý tělesný orgán, dotyčný zemřel. Nebylo však nijak dobré stát ani za vrtonošem, protože tím jste se dostávali blíže ke středu kruhu, a čím blíže roji, tím více vrtonošů se vzduchem pohybovalo. Ve středu bylo tolik vrtonošů, že každému, kdo by je chtěl likvidovat, hrozilo akutní nebezpečí, že ho během akce zinkne vrtonoš jiný. Bylo třeba stát na obvodu kruhu, do něž se vrtonoši dostávali tak při třetím - čtvrtém zinknutí a likvidovat jejich předsunuté hlídky.

Zdalo se, že vrtonoši nemyslí, nebo jsou zcela lhostejní k vnějšímu dění. Jejich naprogramovaná dráha prorazila každého a všechno, skutečně všechno, co jim stálo v cestě. Když někdo neobjevil vrtonoše velmi rychle, bylo pak už většinou pozdě, protože malá bestie znovu zinkla. Najít vrtonoše ale nebylo tak jednoduché, protože z boku vypadal jako zvlněná trubička a zepředu a zezadu jako trubička stočená do nevelkého kroužku. Aby k sobě přilákal pozornost, musel se pohnout, a pak už mohlo být na jeho likvidaci příliš pozdě.

"Jako kdyby stál člověk na střelnici a chytal kulky, které létají kolem," zamumlal Trent. To znělo jako další nárazka na nějakou ordinérskou záležitost. Zdalo se, že ordinérští vrtonoši se jmenují kulky.

Neviditelný obr operoval napravo od Binka, jak Binkovi sdělil nos. DUP! a vrtonoš zmizel rozdrčen a zašlápnut v zemi. Možná celá stovka vrtonošů najednou. Ale stejně tak bylo zničeno cokoliv jiného, co se Velkonohovi dostalo pod nohu. Bink se neodvažoval obrovi ukázat objevené vrtonoše, protože tak by si podepsal vlastní rozsudek smrti. Pokud si stačil všimnout, dupal obr kam ho napadlo, což byl stejně dobrý způsob jako kterýkoliv jiný.

Nalevo od Binka bojoval jednorozec. Když našel vrtonoše, rozmáčkl ho buď mezi kopytem a rohem, nebo ho uchopil do tlamy a rozdrtil mocnými koňskými zuby. Takový módus operandi se Binkovi zdál být poněkud nechutný a dost riskantní, protože kdyby jednorozec špatně odhadl čas...

Zzinnnk! V jednorozcově čelisti se objevil otvor. Vytryskla krev. Tvor zuřivě zarehtal a rozběhl se podél dráhy, již vrtonoš popočetl. Nakonec ho dostihl a vztekle rozmáčkl stoličkami na druhé straně čelisti.

Bink obdivoval jednorozcovu odvahu. Jenže neměl mnoho času, musel se starat sám o sebe. Další dva vrtonoši zinkli a zastavili se nedaleko. Toho bližšího ukázal Trentovi a pak se rozběhl za druhým, protože se bál, že se k němu Trent nedostane včas. Jeho psí zuby sice byla určeny spíše k trhání, ne k mačkání ale doufal, že budou stačit. Zakousl se do vrtonoše.

Nepříjemně to začvachtalo. Tělo malé obludky bylo pevné, ale nijak zvlášť tvrdé a když Bink stiskl zuby, vytryskly z něj tělní šťávy. Jeho chuť byla naprosto hrozná. Vrtonoš obsahoval nějakou kyselinu - fuj! Ale i přesto ho Bink několikrát důkladně překousl, aby si byl jist, že ho skutečně zničil. Věděl, že každý kousek, který zůstane naživu, odletí jako malý vrtonoš, stejně nebezpečný jako ten velký. Nakonec vyplivl zbytky. Obával se, že jeho ústa už nikdy nebudou to, co byla.

Zzinnnk! Zzinnnk! Další dva vrtonoši nablízku. Jednoho z nich Trent uslyšel a vrhl se za ním. Bink se pustil za druhým. Oba dva už viděli svůj cíl, když zzinnnk! a přesně mezi nimi proletěl vrtonoš třetí. Vrtonošů začínalo být příliš mnoho,

než aby na ně bojující stačili. Celý roj jich mohl čítat snad k milionu.

Vysoko nad jejich hlavami se ozval strašlivý řev. "AUOUAUOOÓ!"

K naší dvojici přiběhl kentaur Herman. Z mělké rány na boku, způsobené letným zinknutím, mu prýštila krev.

"Velkonoha je raněný!" volal. "Utíkejte z cesty!"

"Ale vrtonoši prorážejí!" protestoval Trent.

Já vím! Máme těžké ztráty v celém perimetru. Roj je mnohem větší, než jsem si myslel, jeho střed je hustší. Neudržíme je. Musíme vytvořit nový, větší kruh a doufat, že se objeví další posily. Teď se ale někam ukryjte, než Velkonoha padne." Dobrá rada. V Binkově prostoru se najednou objevil obrovský otisk, jak se neviditelný obr zakymácel. Rychle se přesunuli stranou.

"AUAUÓÓ!" zaduněl znovu obrův bolestný hlas. Pak se objevil další otisk, tentokrát mnohem blíže ke středu kruhu. Pak kolem Binka a Trenta proletěl závan vzduchu, prosycený těžkým pachem obra. To se obr řítí k zemi.

"AÁOOÚÚÚÚ..." Zvuk se obloukem přibližoval k zemi, blížil se z výšky padesáti stop směrem ke středu vrtonošího roje. Když dopadl, bylo to jakoby padla obrovská zkamenělá borovice poražená magií. HÚÚÚÚMMP!

Herman, který se ukryl za stejný rosolsud jako Bink s Trentem, si vytřel rosol z očí a smutně potřásl hlavou. "Tak nás opustil velký, opravdu velký muž! Obávám se, že naše šance na zlikvidování té hrozby se velmi zmenšily! Nepřítel postupuje. Všechny by je mohl zničit jen hurikán, ale počasí je příliš suché." Pak se znovu zadíval na Trenta. "Poslyš, ty se mi zdáš povědomý. Nejsi ty - ale ano! Před dvaceti lety -"

Trent pozvedl ruku. Je mi líto, ale vidím, že mi nezbývá než -"

"Ne, počkej, čaroději," řekl Herman. "Nepřeměňuj mě! Já tvé tajemství neprozradím. Mohl jsem ti právě teď rozbít hlavu kopytem, kdybych ti chtěl ublížit. Copak nevíš, proč jsem byl vyobcován ze společnosti kentaurů?"

Trent se zarazil. "To nevím, protože tě ani neznám."

Já jsem Herman Poustevník, potrestaný pro oplzlost - používal jsem magii. Přivolával jsem bludičky. Předpokládá se, že žádný kentaur nikdy -"

"To chceš říct, že kentauroi mohou praktikovat magii?"

"Mohli by, kdyby chtěli," přikývl Herman. "My, kentauroi, žijeme v Xanthu tak dlouho, že jsme se stali přirozeným druhem. Ale magie se u nás považuje za -"

"Oplzlost," dořekl za něj Trent a vyslovil tak to, co si Bink myslel. Takže magická stvoření dokázala používat magii. Jejich neschopnost byla kulturní, ne genetická. "Proto jsi odešel do divočiny a stal se poustevníkem."

"Správně. Sdílím s tebou pokoření exilu. Ale teď máme před sebou úkol důležitější než naše soukromí. Použij svou sílu a znič tuhle strašlivou vrtonoší hrozbu!"

"Nedokážu proměnit všechny vrtonoše najednou. Musel bych se soustředit postupně na jednoho po druhém a na to je jich příliš mnoho -"

"To ne. Musíme je vypálit. Doufal jsem, že mé bludičky přivedou nějakého salamandra -"

"Salamandra!" vykřikl Trent. "Samozřejmě! Ale i tak, oheň by se nedokázal rozšířit tak rychle, aby spálil všechny vrtonoše. A kdyby, tak už by se rozšířil natolik, že by byl nevládnutelný a stal by se větší hrozbou než sami vrtonoši. Vyměnili bychom prostě jen jednu katastrofu za druhou."

"To ne. Salamandři mají jistě omezení a pokud je člověk alespoň trochu předvídatý, dají se zvládnout."

Zzinnnk! Ve kmeni stromu se otevřel otvor, z něž vyprýštil ovocný rosol jako temná krev. Bink skočil kupředu, aby zničil onoho vrtonoše, který našťěstí proletěl mezi nimi, aniž někomu ublížil. "Fuj, to je ale chuť!"

Jsou i ve stromech," zamračil se Trent. Je jich tolik, že někteří z nich musí skončit uvnitř věcí. Ty samozřejmě nechytíme."

Herman popoběhl k nepopsatelnému houští. Utrhl z něj několik dlouhých šlahounů. "To je salamandřin," vysvětloval.

"Během těch roků ve vyhnanství se ze mě stal celkem slušný znalec živé přírody. Tohle je jediná věc, kterou salamandr nedokáže spálit. Představuje to přirozenou překážku ohni. Plameny jsou nakonec zastaveny množícím se křovím.

Kdybych si z toho udělal nějaké popruhy, mohl bych nést salamandra ve velkém kruhu za hranici rozšíření vrtonošů -"

"Ale jak bychom pak zastavili ten oheň, než by zničil celý Xanth?" vrtěl Trent hlavou. "Nemůžeme spoléhat jen na salamandřiny, to by se nám mohlo ošklivě vymstít, mohla by nám vyhořet polovina divočiny, než by se oheň vyčerpal. A nehořlavý kruh bychom už nestačili v takové velikosti vyčistit." Odměl se, to asi tvoje bludičky nepřivolaly žádného salamandra.

Takhle hustý prales bude mít nějaké zaklínadlo odpuzující salamandry, protože by stačil jediný plamen a celé okolí by lehlo popelem. Ale i tak, kdybychom zapálili oheň -"

Herman ho přerušil jediným gestem ruky. Byl už starší kentaur, ale stále ještě silný - jeho paže byla úžasně svalnatá. Jistě víš, že salamandři oheň hoří jen jedním směrem - tím, kterým začal. Kdybychom vytvořili kruh magického ohně hořícího dovnitř -"

Už tomu rozumím!" zvolal nadšeně Trent. "Dohodl bych se doprostřed a sám sebe by uhasil." Rozhlédl se kolem. "Binku?" Co jiného? Bink sice příliš nestál o to být salamandrem, ale pořád to bylo lepší, než přenechat Xanth vrtonošům. Žádná osoba ani tvor by si nebyli jistí, kdyby se roj vymkl z kontroly. Přiběhl k Trentovi.

Najednou z něj byl malý, jasně zbarvený obojživelník, velký asi dvanáct centimetrů od špičky nosu ke konci ocasu.

Znovu si připomněl ono osudové znamení, sen, který měl na počátku celého svého dobrodružství. Chameleon se změnil v salamandra těsně předtím, než ho polknul můroluňák. Nadešel snad teď Binkův čas?

Zem pod nohama mu začala hořet. Písečná prst samozřejmě nehořela, ale všechno co leželo na ní, bylo palivo. "Vlez sem," pobízel ho Herman a nastavil mu zvláštní vak, který narychlo upletl z oddenků salamandřiny. "Ponesu tě ve velkém kruhu. Dávej pozor, abys podpaloval jen směrem ke středu kruhu. Doleva!" Pro jistotu ještě ukázal levou rukou. No, takové omezování sice pokazí půlku legrace, ale dobrá, budiž.

Bink vylezl do síťované schránky. Kentaur ho zvedl a držel ho od sebe na délku ruky a nebylo se co divit. Bink byl totiž opravdu rozpálený. Jen ten nepříjemný salamandřín mu bránil v tom, aby se dokonale neutrl ze řetězu a skutečně neodvázal.

Herman se rozběhl. "Z cesty! Uhněte z cesty!" volal neuvěřitelně silným hlasem na bojující i zraněné tvory, kteří se stále ještě pokoušeli zastavit vrtonoše. "Teď je vypálíme. Je tady salamandr!" Obrátil se znovu k Binkovi. "Doleva! Nezapomeň, doleva!"

Bink myslel, že už poustevník na tohle omezení zapomněl, ale jak bylo vidět, tak nikoliv. No tak dobrá, poloviční pálení bylo lepší než žádné pálení. Z Binka vyletěl dlouhý plamenný jazyk. Čehokoliv se dotkl, okamžitě vzplálo a rozhořelo se divokým plamenem. Větve, listí, celé zelené stromy, dokonce i těla padlých magických zvířat. Taková byla podstata salamandřínova ohně. Hořel magicky, bez ohledu na okolní podmínky. Žádná průtrž mračen jej nedokázala uhasit, protože pod jeho účinkem hořela i voda. Všechno kromě země a kamene - a salamandřínu. Čert aby tu věcičku vzal!

Nastal spěšný exodus! Draci, gryfové, harpyje, skřeti i lidé prchali z cesty příšernému ohni. Každý pohyblivý tvor se klidil z cesty plamenům, až na vrtonoše, kteří si dál bezmyšlenkovitě zinkali podle svého nevyzpytatelného plánu. Plameny se hladově rozeběhly po mohutných stromech a pohlcovaly je se strašlivou nenasytostí. V jejich víru se zmítaly škrtiče i omotavky a vzduchem se šířil zápach vařícího se piva a připáleného rosolu. Pás spálené země pokryté žhavými uhlíky se začal pomalu rozšiřovat směrem ke středu kruhu. Skvělé!

Zzinnk! Bink padl na zem. Jeden z vrtonošů, díky známému štěstí nevědomých, provrtal Hermanovi přímo ruku, v níž nesl síťku s Binkem. Výborně. Teď Bink vyleze ze svého vězení, konečně se dá do práce a rozpoutá největší požár v salamandříní historii! Jenže kentaur se vrhl kupředu a sebral síťku se země levou rukou. Plameny mu na zlomek vteřiny olízly prsty a jejich špičky se změnilly v čepičky z popela, ale síťka zůstala viset na pahýlech. K čertu s tou Hermanovou odvahou! "Dál!" zvolal Herman a rozběhl se dopředu. "A nezapomeň, doleva!"

Bink musel poslechnout. Vztekle vychrlil vlevo obzvláště horký plamen a doufal, že ho Herman znovu upustí, ale tentokrát to nezabralo. Kentaur klusal dál a trošku kruh rozšiřoval, protože někteří vrtonošové se už dostali poměrně daleko. Bylo zbytečné pálit místa, kde už byli, nebo ta, kam se teprve přesunou, plamen bylo třeba rozšířit tam, kde byli teď. Každý, který vyletí z plamenů a zastaví se nad už vyhořelou půdou, prakticky přežil. To znamenalo, že rozměr kruhu nebylo snadné odhadnout. Jinou naději však neměli.

Kruh už byl téměř uzavřen, běžící kentaur se dokázal pohybovat opravdu rychle. Už před sebou viděli rozšiřující se spáleniště v místě, na němž začali. Kousek před ním se zastavili, aby nechali uniknout z kruhu poslední bájná zvířata, než ho docela uzavřou. Poslední se z kruhu vyplazil obrovský had - pětatřicet metrů dlouhý, lesklými šupinami pokryté tělo.

Při únikové trase stál Trent a organizoval zbylá zvířata a lidi do skupinek pronásledovatelů, které honily a zabíjely každého vrtonoše, jemuž se podařilo vyletět z ohnivého kruhu. Teď, když byl hlavní roj zničen, se vyplatilo hubit jednotlivce. Museli být vybiti do posledního.

Kolem původního vrtonošího hnízda se uzavřel ohnivý kruh. Pak se ale ozvalo ohlušující zasténání. "OOÓHHH!" A něco neviditelného se pohnulo.

"To je Velkonoha!" vykřikl Trent. Je pořád ještě naživu a leží v plamenech!

"Myslel jsem, že je mrtev," zděsil se Herman. "Už jsme kruh docela uzavřeli, nemůžeme ho pustit ven."

"Asi mu prodřavěly nohy, proto padl na zem - ale mrtvý nebyl," usoudil Trent. "Když upadl, ztratil pravděpodobně na nějaký čas vědomí." Upíral zrak do poskakujících plamenů a teď teprve uviděl, že plameny lemují temný obrovský obrys ležícího muže, který se tu a tam pohnul. Vzduchem se rozšířil pach pálicích se tkání. "Už je pozdě."

Ke zkáze odsouzený obr se zazmítal. Hořící větve se rozletěly po celém okolí. Některé dopadly do džungle za okrajem ohnivého kruhu. "Pozor na ty plameny!" volal kentaur "Uhasť je, nebo vznikne pralesní požár!"

Kupodivu se však nikdo nedokázal pohnout, hasit ani dusit plameny. Nikdo, s výjimkou poustevníka Hermana s jeho síťkou ze salamandřínu. Vyhodil z ní Binka a rozběhl se k nejbližšímu ohnivému ložisku, které se rozhořelo nebezpečně blízko olejsudu.

Trent spěšně pokynul rukou a Bink na sebe zase vzal svou lidskou podobu. Rychle uskočil z rozpáleného místa, na něž dopadl ještě v podobě salamandra. Jakou to měl Trent moc! Kdyby chtěl zničit Xanth, stačilo, aby vyčaroval tučt salamandrů."

Bink zamrkal a viděl, jak Chameleon pronásleduje jednoho vrtonoše až mezi magické plameny rozšířené salamandrem a hrozilo jí nebezpečí, že bude uvězněna kdesi uprostřed požáru. Byla tak zaujatá, tím co dělala, a tak hloupá, že si neuvědomila své nebezpečí!

Rozběhl se za ní. "Chameleon! Vrať se!" Nevšímal si ho a dál si pilně hleděla svého úkolu. Dohonil ji a otočil. "Ty zbývající vrtonoše už zničí oheň. Ale my se musíme dostat odsud."

"Oh", řekla slabě. Její nedávno hezké šaty byly potrhány a špinavé, tvář měla začerněnou od popela, ale byla až mučivě krásná.

"Pojď." Vzal ji za ruku a táhl ji za sebou.

Jeden z rychlejších plamenných jazyků jim však přehradil cestu a uzavřel možnost k úniku. Byli uvězněni na stále se zmenšujícím ostrůvku uprostřed plamenů.

To znamení! Osud konečně udeřil - jak na Chameleon tak na něj. Najednou se přes plameny obrovským skokem přenesla fantastická postava kentaura. Rychle, vylezte mi na záda!" volal Herman.

Bink vzal Chameleon kolem pasu a vyzdvihl ji kentaurovi na hřbet. Její postava byla opravdu úžasná, byla překrásně oblá, štíhlá v pase, plná v bocích a stehnech. Ne, že by měl právě náladu si takových věcí teď všimnout. Ale tím, že stál za ní, když ji předhodil břichem přes kentaurovi hřbet, bylo nemožné se podobným myšlenkám vyhnout. Naposled se opřel naprosto neuctivě do jejího půvabného pozadí, posunul ji po Hermanově hřbetě kousek dopředu a sám se vyškralbal za

ni.

Herman pomalu vykročil, pak se rozběhl a připravoval se překonat se svou dvojitou zátěží kruh plamenů.

Zzinnnk! Vrtonoš někde nablízku!

Kentaur se zapotácel "Zasáhl mě!" zvolal. Pak se ale narovnal, soustředil všechny síly a skočil.

Skok byl krátký. Přední nohy se mu podlomily a zadní dopadly do plamenů. Bink a Chameleon byli vrženi kupředu a dopadli na zem, každý na jedné straně kentaurova lidského hrudníku. Herman je uchopil za paže a obrovskou kentaufí silou je doslova vymrštil před sebe, ven z nebezpečného prostoru.

To už sem dobíhal Trent. "Poustevníku, ty hoříš! Přeměním tě v -"

"Ne," zavrtěl Herman hlavou. "Provrtal mi játra. Jsem vyřízený. Ať si mě tedy vezme čistý oheň." Obličej se mu stáhl bolestí. Jen bych byl rád ušetřen poslední agónie. Prosil bych váš meč, pane," a ukázal si na krk.

Bink by byl hrál o čas, předstíral by, že nerozumí. Pokoušel by se oddálit nevyhnutelné. Zlý čaroděj se rozhodoval rychleji. Jak si přeješ," přikývl. Najednou mu v ruce zableskla čepel, zasvištěla velkým obloukem a kentaurova vznešená* hlava odletěla od těla a dopadla krkem na zem těsně vedle plamenů.

Bink na celou příhodu užasle zíral. Nikdy v životě nezažil tak chladnokrevné zabíjení.

"Děkuji ti," řekla hlava. "Ukončil jsi mou bolest rychle a účinně. Tvé tajemství umře se mnou." Pak kentaur zavřel oči.

Herman Poustevník to skutečně takhle chtěl. Trent to poznal a jednal okamžitě. Bink by to jistě nedokázal.

"Byl bych pyšný, kdyby se tenhle tvor stal mým přítelem," řekl Trent smutně. "Kdyby to bylo v mých silách, byl bych ho zachránil."

Najednou z několika stran přitančila malá světélka a soustředila se kolem mrtvé hlavy. Nejdřív měl Bink dojem, že jsou to jiskřičky z ohně, ale zjistil, že nepálí. "To jsou Hermanova bludná světélka, jeho bludičky," zamumlal Trent.

"Projevují mi poslední úctu."

Světélka se pak rozptýlila a zala s sebou své vzdálené tušení zázraků jen letmo zahlédnutých a štěstí nikdy zcela neprožitého. Oheň strávil hlavu, pak tělo a pokračoval směrem ke středu. Většina zbývajících plamenů se teď blížila ke středu kruhu, kde už se přestal třást neviditelný obr.

Trent pozvedl hlas. "Žádám všechna stvoření o ticho, abychom tak uctili památku poustevníka Hermana, kterému jeho vlastní rod tolik ukřivdil a který zemřel při obraně Xanthu. A také za Velkonohu a všechna ostatní vznešená živá stvoření, která zemřela ze stejného důvodu."

Na celý ten pestrý zástup najednou padlo ticho. To ticho bylo absolutní, přestal bzučet dokonce i hmyz.

Minuta, dvě, tři - žádný zvuk. Bylo to fantastické shromáždění bájných zvířat a oblud, které teď stály se skloněnou hlavou v holdu vyjadřovaném svým mrtvým druhům, kteří čestně a odvážně bojovali proti společnému nepříteli. Bink byl upřímně dojat. Už nikdy nebude myslet na bájně tvory jen jako na obyčejná "zvířata".

Nakonec Trent znovu pozvedl hlavu. "Xanth byl zachráněn - díky Hermanovi a vám všem," prohlásil. "Vrtonoši byli vyhubeni. Rozejděte se s našimi díky a vděčností a vzpomínejte na ten boj s pýchou. Neexistuje čestnější služba než ta, kterou jste právě vykonali a já vás zdravím."

"Ale co když nějakí vrtonoši unikli?" protestoval Bink šeptem.

"Ne. Neunikl ani jediný. Odvedli jsme dobrou práci."

Jak si můžeš být tak jistý?"

"Během ticha jsem nezaslechl jedině zinknutí. Žádný vrtonoš nesedí na místě déle než tři minuty."

Binkovi poklesla spodní čelist. Ticho úcty a smutku, upřímné jak už bylo, sloužilo zároveň jako důkaz, že byla odstraněna celá hrozba beze zbytku. Něco takového by Binka nikdy nenapadlo. A jak schopně se Trent ujal obtížné a náročné funkce vůdce po kentaurově smrti. A k tomu všemu navíc ani nemusel prozradit své tajemství.

Shromážděné obludy se v klidu pomalu rozešly, protože stále ještě vycházely z příměří, které mezi nimi zavládlo, aby mohly splnit svůj úkol. Mnoho z nich bylo raněno, ale všichni nesli svá zranění se stejnou odevzdaností a odvahou jako poustevník Herman a neutrhovali se jeden na druhého. Obrovský pozemní had se proplazil kolem, Bink napočítal v jeho trupu alespoň půl tuctu děr, ale plaz nezastavil a zmizel v džungli. Had, stejně jako ostatní zvířata přispěchal na pomoc, aby splnil svou povinnost, ale budoucí setkání s ním by jistě bylo více než nebezpečné.

"Budeme pokračovat v cestě?" zeptal se Trent, který se naposled rozhlížel po velkém kruhu spálené země.

"Asi bychom měli opravdu vyrazit," přikývl Bink. "Myslím, že oheň už opravdu uhasíná."

Najednou z něj byla znovu sfinga, téměř zpoloviny tak vysoká jako neviditelný obr a mnohem masivnější. Jak se zdálo, došel Trent k názoru, že více transformací během jednoho dne Binkovi neuškodí. Trent s Chameleonem nasedli a Bink vyrazil zpět k místu, kde ukryli své zásoby. "A už žádné takové zastávky k lenošení jako byla tahle," zašeptal dunivým hlasem Bink. Někdo se zasmál.

15. SOUBOJ

Obloukem obešli jakýsi příkrý zalesněný hřbet a divočina končila. Otevřela se před nimi modrá pole blůdžinových plantáží: civilizace.

Trent s Chameleonem sesedli. Bink krácel celou noc neúnavně a spal, zatímco jeho obrovské tlapy tiše našlapovaly dál. Společnost nic neobtěžovalo, dokonce i nejdivočejší zvířata divočiny se jim vyhnula, Teď bylo dopoledne asi v půli a byl krásný jasný den. Bink se cítil skvěle.

Najednou z něj byl znovu člověk - a nadále se cítil skvěle. "Takže jak vidím.. tady se budeme muset rozloučit, že?" řekl. Je mi líto, že se neshodneme na více věcech," řekl Trent a napřáhl k Binkovi ruku. "Myslím si, že naše rozloučení ty rozdělí setře. Jsem rád, že jsem se s vámi oběma seznámil."

Bink jeho ruku přijal, potřásl jí a pocítil podivný smutek. "Viš, řekl bych, že podle definice a talentu jsi Zlý čaroděj, ale pomohl jsi zachránit Xanth před vrtonoši, a co se mého osobního vztahu týká, považuju tě za přítele. Nemohu souhlasit s některými věcmi, které máš v plánu, ale..." Pokrčil rameny. "Hodně štěstí, čaroději."

"Jo, to samý já," přidala se k Binkovi Chameleon, vrhla na Trenta úsměv, který by většině mužů vyrazil dech a který částečně vynahradil neohrabanost jejího projevu.

"No ne, není to krása!" řekl jakýsi hlas.

Všichni tři se v obranném reflexu otočili, ale nikde nebylo nic vidět. Nic jiného než dozrávající modré džíny na svých zelených šlahounech a odmítavý okraj nekonečné džungle.

Pak se zvedla spirála kouře a rychle houstla. "Džín," řekla Chameleon.

Ale Bink teď poznal podobu, která se rychle vytvářela. "Takové štěstí nemáme," zabručel. "To je čarodějka Iris, mistryně přeludů!"

"Díky za to elegantní představení," řekla žena, která teď vypadala stejně skutečná, jako naše trojice. Stála na okraji džínového pole, úžasná ve svých hluboce vystřižených šatech - ale Binka už nechávala zcela lhostejným. Chameleon v plném vrcholu své krásy, měla přirozenou, i když přece jen magicky zesílenou přitažlivost, kterou čarodějka nemohla napodobit ani svým nejdokonalejším uměním.

"Tak to je Iris," řekl Trent. "Už jsem o ní slyšel předtím, než jsem opustil Xanth, protože je z mé generace, ale nikdy jsme se osobně nesetkali. Jistě je ve svém talentu dokonalá."

"Zatím je to tak, že jsem neměla žádnou potřebu provádět nějaké kousky s iluzemi," řekla Iris a vrhla na něj koketní pohled. "Zůstala po tobě velmi zřetelná stopa plná žab a stromů a brouků a jiných věcí. Myslela jsem, že jsi byl vyhnán do exilu."

"Časy se mění, Iris. Nepozorovala jsi nás v divočině?"

"Abych se ti přiznala, tak nepozorovala. Tahle džungle je hrozné místo, se spoustou protiiluzní magie a já neměla nejmenší tušení, že jsi zpět v Xanthu. Nevěřím, že o tom vůbec někdo ví, myslím, že ani Humfrey ne. Byla to ta obrovská sfinga, co upoutalo mou pozornost, ale nenapadlo mě, že s tím máš něco společného, dokud jsem tě neviděla přeměnit ji v Binka. Víím, že ten byl nedávno odeslán do exilu, takže něco muselo být v nepořádku. Jak jste prošli přes Štít?"

"Časy se mění," odpověděl Trent znovu tajemně.

"Ano, to máš pravdu," přikývla, popuzená tím, že ji neodpověděl. Postupně si je jednoho po druhém prohlédla. Bink si neuvědomil, že Iris dokáže svůj obraz promítnout tak daleko a tak dokonale a chovat se i na tu dálku, jako kdyby byla mezi nimi. Možnosti magických darů, jak čarodějek tak čarodějů, byly opravdu nepředstavitelné. "Tak, můžeme přistoupit k věci? Uděláme obchod?"

"Jaký obchod?" nechápal Bink.

"Nebud' naivní," zabručel Trent. "Ta mrcha mě chce vydírat."

Takže tady stála jedna silná magie proti jiné silné magii. Možná, že se zničí navzájem a Xanth bude konečně bezpečný. To by se Binkovi líbilo!

Iris se na něj podívala. Jseš si jistý, Binku, že nechceš znovu zvážit mou původní nabídku?" zeptala se. "Mohu věci zařídít tak, že otázka tvého vynuceného exilu by se projednala znovu. Pořád ještě můžeš být králem. Čas dozrál. A jestli dáváš u žen opravdu přednost nevinnému vzhledu -" náhle před ním stála další Chameleon, stejně krásná jako ta původní. "Cokoliv si budeš přát, Binku a navíc i s rozumem!"

Ta nárazka na dívčinu hloupost v poslední fázi Binka popudila. "Běž a skoč do propasti," zavrčel.

Postava se proměnila zpět na Iris - krásnou. Ta se postavila tvář v tvář Chameleon. "Neznám tě, drahoušku, ale bude to škoda, až tě sežere drak."

"Drak!" vykřikla poděšená Chameleon.

"To je přece obvyklý trest za porušení exilu. Až všechno ohlásím na příslušná místa a oni na vás nasadí magosledy, dostihnou vás, ověří si váš status a -"

"Dej jí pokoj!" přerušil Bink ostře Iris.

Iris si ho nevšímala. "Kdyby se ti ale podařilo přesvědčit svého přítele, aby se mnou spolupracoval," předla dál Iris obrácená k Chameleon, "mohla bys tomu strašnému osudu uniknout - tenhle drak opravdu k smrti rád ohlodává hezké ruce a nohy - a navíc být ještě pořád krásná." Iris sice tvrdila, že Chameleon nezná, ale jak se zdá, velmi rychle prohlédla, jak se věci mají. "Mohla bych to udělat tak, že bys i ve své opačné fázi byla stejně krásná, jako jsi teď."

"Vážně bys to dokázala?" zeptala se vzrušeně Chameleon.

"Ty svody, které používá, jsou opravdu mazané," zašeptal Trent Binkovi a jeho slova měly nezastřeně dvojí význam. Jenže v tom všem není kus pořádné pravdy," odpověděl Bink také polohlasem. Jen samý přelud a klam."

"Žena je taková, jaká je na pohled," pokračovala Iris v řeči k Chameleon. "Když je krásná na pohled a příjemná na dotek, je krásná a příjemná. A muži se o nic víc nestarají."

"Neposlouchej ji," ozval se Bink. "Čarodějka tě chce jenom využít."

"Chyba," ohradila se čarodějka. "Já chci využít tebe Binku. Vůči tvé přítelkyni vůbec nic nemám - pokud budeš spolupracovat. Nejsem žárlivá ženská. Jediné co chci, je síla a moc."

"Ne!" vykřikl Bink.

Chameleon podle jeho vzoru zvolala jako ozvěnou: "Ne!"

"Poslyšte, čaroději Trente," obrátila se teď Iris k Trentovi, "nepozoruju vás sice dlouho, ale zdá se, že jste muž, který umí dodržet slovo, alespoň tam, kde to vyhovuje vašim zájmům. Mohla bych vám představovat dokonalou královnu - nebo mohu zařídít, že během pěti minut půjdou po vaší stopě palácové strážs s rozkazem vás zabít."

"Ty strážs prostě přeměním," zabručel Trent.

"Na dostřel kuše? Možná," potřásla nevěřicně hlavou, "ale nějak se mi nezdá, že byste po takové nepříjemnosti ještě mohl být králem. Celý Xanth by vás hledal a každý by vás chtěl zabít. Mohl byste proměnit mnoho nešťastníků, ale jak byste to dělal, až by na vás přišlo spaní?"

To byl skvělý zásah! Zlého čaroděje už jednou zastihli nepřipraveného, právě když spal. Pokud by mu hrozilo podobné nebezpečí, dokud se neobklopí věrnými strážemi, byl by ztracen.

Ale proč by mělo tohle Binka zajímat? Když čarodějka Iris zradí Zlého čaroděje, Xanth bude bezpečný - i když s tím Bink nebude mít nic společného. Jeho ruce zůstanou čisté. Nebude muset zradit ani svou vlast, ani svého společníka. Prostě se od toho bude držet stranou.

"Víš, můžu měnit lidi nebo zvířata podle vlastní potřeby," řekl Trent. "Bylo by pak pro vlastence dost těžké uhodnout, koho mají zabít."

"To by nezabralo," usmála se Iris. "Žádná přeměněná náhražka neoklame magosleda, jakmile se jednou zaměří na svůj cíl."

Trent uvažoval. "Ano, máš pravdu, že za takové situace by to pro mě bylo velmi těžké. Když o tom tak uvažuji, myslím, že bych asi měl přijmout tvou nabídku, čarodějko. Je tady ale celá řada podrobností, které bychom museli vyřídit -" Bink se k němu rozhořčeně obrátil. "To přece nemůžeš udělat!"

Trent se na něj podíval a na obličej se mu objevil výraz mírného úžasu. "Mně to připadá celkem logické, Binku. Chci být králem, Iris zase touží po tom stát se královnou. O tu sílu a moc se můžeme rozdělit. Možná, že by bylo nejlepší určit si své sféry vlivu. Bude to čistě účelové manželství - protože v současnosti nemám zájem o svazek jiného druhu."

"Tak to je jiná řeč!" prohlásila Iris s vítězným úsměvem.

"Žádná jiná řeč!" křičel Bink, který si rychle uvědomil, že jeho původní rozhodnutí vůbec se do téhle věci nemíchat, je to tam. "Oba jste zrádci Xanthu! To nedovolím!"

"Tak ty to nedovolíš!" ušklíbala se pohrdavě Iris. "Kdo myslíš, že jsi, sakra, ty nýmande, ty nulo bez špetky magie?"

Bylo jasné, že teď, když našla jinou cestu ke svému cíli, vyplul její skutečný poměr k němu jako olej na hladinu.

"Neber ho na lehkou váhu," přerušil ji Trent. "Bink je svým způsobem čaroděj."

Bink náhle pocítil mocný, vřezávací pocit vděčnosti za tahle slova podpory a zastání. Rychle ho zahnal, protože věděl, že ani urážkám, ani pochlebování nesmí dovolit, aby ho svedly z cesty, o níž byl přesvědčen, že je správná. Zlý čaroděj dokázal jen s pomocí svých slov upřít pavučinu iluzí, které dovedly konkurovat tomu, co vytvářela Iris se svými kouzly. "Nejsem žádný čaroděj, ale jsem poctivý občan Xanthu, věrný právoplatnému králi."

"Tě senilní, vysloužilé veličině, která tě poslala do exilu?" ušklíbala se Iris. "Ten už nedokáže ani roztočit písečný vír. Je nemocný a nebude dlouho trvat a bude po něm. Proto nadešel čas jednat. Na trůn musí dosednout čaroděj!"

"Dobrý čaroděj!" opáčil Bink. "Ale ne Zlý čaroděj přeměny, nebo mocichtivá coura, která je ochotná kdykoliv..." tady se odmlčel a měl velkou chuť skončit jinými slovy, ale věděl, že by to nebylo tak docela poctivé, a proto dodal: "použít svých iluzí k vlastním cílům."

"Ty se odvažuješ mluvit se mnou takhle?" zaječela Iris jako harpyje. Rozzuřila se tak, že její obraz se proměnil v řídkou mlhu. "Trente, okamžitě ho přeměň v brouka smrdníka a rozšlápní!"

Trent potřásl hlavou a potlačoval úsměv. Bylo vidět že nemá k čarodějce tu nejmenší emocionální náklonnost, naopak, že cítí jistou mužskou solidaritu

oceňuje onu urážlivou odmlku, kterou Bink právě použil. Vždyť Iris jim právě teď skutečně předvedla, jak ochotná je nabídnout své iluzemi vylepšené tělo každému, kdo jí pomůže k moci. "Zatím máme uzavřené příměří," řekl Trent.

"Příměří? Nesmysl!" Pruh kouře se změnil v ohnivý sloup, který měl signalizovat její oprávněné rozhořčení. "Už ho přece nepotřebuješ. Zbav se ho!"

Bink si znovu uvědomil, jak by s ním jednala, kdyby s jeho pomocí dosáhla moci a už ho dál nepotřebovala.

Trent byl neústupný. "Kdybych porušil slovo, které jsem dal jemu, Iris, jak bys mému slovu mohla věřit ty?"

Ta slova způsobila, že Iris vystřízlivěla a Bink znovu pocítil k Trentovi obdiv. Mezi oběma čarodějky byl jemný, ale velmi významný rozdíl. Trent byl muž, v tom nejlepším, opravdovém slova smyslu.

Jeho slova Iris nijak nepotěšila. "Myslela jsem, že jste uzavřeli příměří jen proto, abyste si navzájem pomohli na cestě divočinou."

"Když se řekne divočina, nemusí to být jen džungle," zabručel Trent.

"Cože?" zajímala se Iris.

"Že příměří by bylo bezcenné, kdybych jeho ducha tak náhle popřel," odpověděl jí Trent. "Bink, Chameleon a já se rozloučíme a při troše štěstí už se nikdy nepotkáme."

Ten muž byl víc než poctivý a Bink věděl, že by se měl smířit se situací a odejít - nejlépe hned. Místo toho ho jeho vlastní tvrdohlavost hnala do neštěstí. "Ne," zavrtil hlavou. "Nemohu odejít, zatímco vy dva kujete pikle jak uchvátit xanthský trůn."

"No tak, Binku," obrátil se k němu Trent konejšivým hlasem. "Nikdy jsem se ti netajil tím, jaký je můj cíl. Vždycky jsme věděli, že naše motivy jsou odlišné. To uzavřené příměří zahrnovalo jen naše vzájemné vztahy během období společného nebezpečí, ale ne naše dlouhodobé plány. Mám několik závazků, kterým musím dostát. Ke své ordinérské armádě, k hradu Roogna, a teď i k čarodějce Iris. Je mi líto, že s tím nesouhlasíš, protože tvůj souhlas by pro mě byl velmi důležitý, ale dobytí Xanthu je a vždycky bylo mým cílem. Teď tě prosím, aby ses se mnou rozloučil tak důstojně, jak jen to dokážeš, protože tvé pohnutky ctím, i když ctím, že se v širších souvislostech prostě mýlíš."

Znovu Bink pocítil onu neuvěřitelnou moc Trentova doslova zlatého jazyka. V jeho argumentech nenacházel jedinou mezeru. Neměl nejmenší možnost překonat čaroděje magicky a intelektuálně byl zřejmě o třídu níže. Na druhé straně, morálně musel mít pravdu. "Tvoje úcta neznamená nic, když nemáš úctu k tradicím a zákonům Xanthu."

"Skvělá odpověď, Binku. Já ty věci ctím, i když se zdá, že celý systém se poněkud rozklížil a zvrtnul a je potřeba opravit ho dřív, než na nás všechny dolehne katastrofa."

"Ty mluvíš o katastrofě, která nás ohrožuje z Ordinérie, já se obávám toho, že zničíš naši kulturu. Musím ti v tom bránit všemi prostředky, které budu mít k dispozici."

Zdálo se, že to Trenta velmi překvapilo. "Myslím, Binku, že nemáš žádné prostředky, jak mi v tom zabránit. Tvoje magie může být nesmírně silná, ale zatím se nikdy viditelně neprojevila. V okamžiku, kdy začneš jednat proti mým zájmům, budu tě muset přeměnit. A to bych dělal hrozně nerad."

"Musíš se ke mně dostat na dva metry," řekl Bink.

"Mohl bych tě zastavit hozeným kamenem." "Vidíš?" ušklíbala se zase Iris. "Teď ho máš blízko, Trente. Proměň ho!"

Ale čaroděj váhal. "Ty si skutečně přeješ se mnou bojovat, Binku? Přímou fyzicky?"

"Nepřeju. Musím."

Trent si povzdechl. "Pak jediný čestný způsob jak končit naše příměří je souboj. Navrhuji, abychom si dojednali místo a podmínky. Přeješ si, aby ti někdo sekundoval?"

"Mně je to jedno, může mi sekundovat, minutovat nebo hodinovat, cokoliv, co je k tomu zapotřebí." Pokoušel se nedat najevo, jak se mu třesou nohy, měl strach a věděl, že je hlupák; ustoupit však nedokázal.

Já myslel jestli chceš, aby ti po boku stála nějaká další osoba a dohlížela na to, že byly dodrženy všechny dohodnuté podmínky. Třeba Chameleon."

Jdu s Binkem!" zvolala okamžitě Chameleon. Jistě z celého hovoru chápala jen zlomky, ale o její věrnosti nebylo pochyb.

"Hm, vidím, že funkce sekundantů je tady neznámá," zabručel Trent. "Co kdybychom se dohodli, že se to odehraje v prostoru přesně na hranicích divočiny, kilometr do pralesa a kilometr podél jeho okraje, tedy jeden čtvereční kilometr - nebo přesněji, kolik člověk ujde za patnáct minut. A budeme bojovat do dnešního večera. Do té doby nesmí ani jeden z nás ten prostor opustit a jestli se do setmění nerozhodne, souboj ukončíme a rozejdeme se v míru. Je to fér, co myslíš?" To všechno se zdálo velmi rozumné a proto se Bink zachoval naprosto nerozumně. "Ne! Na život a na smrt!" prohlásil a okamžitě toho zalitoval. Věděl, že čaroděj by ho nezabil, leda že by k tomu byl donucen - spíš by proměnil Binka ve strom nebo nějakou jinou neškodnou formu života a nechal by ho být.

Nejdřív tady byl strom Justin, teď tady bude strom Bink. Možná, že by si lidé chodili odpočinout do jeho stínu, udělali by si tam piknik, pomilovali by se. Jenže teď to bude suchý strom. Bink v duchu viděl padlý kmen.

"Tak na smrt," přikývl smutně Trent. "Nebo než se jeden z nás vzdá." To elegantně vynulovalo Binkovo prakticky sebevražedné prohlášení, aniž se to jakkoliv dotklo jeho pýchy. A navíc to celé vypadalo, jako když Trent hledá zadní dvířka pro sebe a ne pro Binka. Jak se mohl člověk tak zlý zdát tak dobrý?

"Dobrá," přikývl Bink. "Ty běž do pralesa na jih, já půjdu na sever. Po pěti minutách se zastavíme, obrátíme a začneme."

"Souhlasím," přikývl čaroděj. Znovu natáhl ruku a Bink mu jí potřásl.

"Ty bys měla opustit prostor, ve kterém budeme bojovat," obrátil se Bink k Chameleon.

"Ne, já jdu s tebou," trvala na svém. Nebyla teď právě chytrá, ale byla věrná. Bink jí to nemohl vyčítat o nic víc, než mohl vyčítat Trentovi, že touží po moci. Přesto jí to musel rozmluvit.

"Nebylo by to fér," řekl a uvědomil si, že by bylo zbytečné strašit ji nebezpečím, které jí hrozí. "Byli bychom dva proti jednomu. Nemůžeš jít se mnou."

Uminěně trvala na svém. Jsem příliš hloupá. Nemůžu jít sama!"

Au! Měla pravdu.

"Ať jde s tebou," souhlasil Trent. "Vždyť v tom nebude žádný rozdíl."

I to se zdálo logické.

Bink a Chameleon se vydali do pralesa a zahruli do džungle směrem k severozápadu. Trent se vydal k jihozápadu. Za několik okamžiků jim zmizel z dohledu. "Musíme vymyslet nějaký plán útoku," ozval se po chvilce Bink. "Trent se zatím choval jako dokonalý gentleman, ale příměří skončilo a on proti nám jistě použije svou magii. Musíme ho dostat dřív, než on dostane nás."

"No." Nasbíráme si kameny a kusy dřeva, abychom měli čím házet a možná že bychom mohli vykopat lapací jámu."

"No."

Musíme mu zabránit, aby se k nám dostal tak blízko že by mohl použít svou magickou moc."

"No."

"A neříkej pořád "no!" utrhl se na ni. "Tohle je vážná věc. V sázce jsou naše životy!"

"Promiň. Vím, že jsem teď strašlivě hloupá!"

Bink svých slov okamžitě zalitoval. Samozřejmě, že teď byla hloupá - to přece byla její kletba. A možná, že trochu přeháněl, Trent se taky mohl utkáni klidně vyhnout tím, že by prostě odešel a vůbec nebojoval. Tak by si Bink zachoval tvář, utřížil morální vítězství - a nic nezměnil. Pokud by to dopadlo takhle, byl by tím hlupákem Bink.

Obrátil se k Chameleon, aby se jí omluvil a znovu si uvědomil, jak zářivě je krásná. Zdála se mu v porovnání s Fanchon a Dee půvabná už předtím, ale teď vypadala přesně tak, jako když ji potkal poprvé pod jménem Wynne. Je možné, že to bylo teprve před měsícem? No, alespoň už teď nebyla cizí. Jsi skvělá tak jak jsi, Chameleon," uklidňoval ji.

Jenže ti nemůžu pomoci s tvým plánem. Nemůžu dělat nic. Vím, že nemáš rád hloupé lidi."

"Mám rád krásné dívky," odpověděl jí. "A mám rád chytré dívky. Nevěřím však dívkám, které mají oboje. Stačila by mi obyčejná průměrná dívka, ale obávám se, že by mě pravděpodobně po nějaké době omrzela. Viš, občas si chci popovídat s někým chytrým a občas bych zase chtěl -" umkl. Její myšlenky teď byly myšlenkami dítěte, a byl přesvědčený, že nemá právo naznačovat jí nic takového.

"Co?" obrátila k němu se zájmem oči. Když ji potkal minule, v poslední fázi krásy, byly skoro černé. Tentokrát je měla zelené. Bylo jedno, jakou budou mít její oči barvu, bude stále krásná!

Bink věděl, že naděje na to, že vyvázne z dnešního souboje, jsou dost pochybné a jeho naděje na záchranu Xanthu ještě menší. Měl strach, ale tím spíš si teď uvědomoval krásu života. Věrnosti. A krásy. Proč tajit něco, co se teď náhle

objevilo v jeho vědomí, bez ohledu na to, jak dlouho to vznikalo v jeho podvědomí? "- chtěl bych se s tebou milovat." "To můžeš," odpověděla a její oči se rozzářily pochopením. Jak dobře mu opravdu rozuměla, nebo na jaké úrovni, o tom se Bink neodvažoval uvažovat.

Pak už ji líbal. Bylo to úžasné.

"Ale Binku," upozorňovala ho, když mohla promluvit, "já nebudu pořád krásná."

"To je právě ono," přikývl. "Mám rád změnu. Nerad bych žil neustále s hloupou dívkou, ale ty nejsi pořád hloupá. Ani ošklivost, kterou máš na celý život není dobrá - ale ty přece nejsi pořád ošklivá. Ty jsi - změna. A proto stojím o to, aby mezi námi byl dlouhodobý vztah a toužím po tom všem, co mi jiné dívky nemohou nabídnout."

"Potřebuju zaklínadlo, které by -"

"Ne! Nepotřebuješ žádné zaklínadlo, Chameleon. Mně se líbíš tak jak jsi. Miluju tě."

"Oh, Binku!" vydechla.

Pak už na souboj rychle zapomněli.

Realita se ale přihlásila příliš brzo. "Tady jste!" zvolala Iris a objevila se nad jejich provizorním lůžkem. "Ale, ale, ale! Copak jste to tady vy dva vyváděli?"

Chameleon si rychle upravovala šaty. "Něco, čemu nerozuměla," odpověděla s čistě ženským přístupem k věci.

"Ne? No, na tom nezáleží. Sex vůbec není důležitý." Čarodějka přiložila ruce k ústům jako megafon zvolala: "Trente!

Tady jsou!" Bink se na ni vrhnul bez odporu proletěl jejím obrazem. Překulil se na zemi porostlé travou a poseté spadlými listy. "Hlupáku," zasmála se Iris. "Na mě nemůžeš."

Ted' zaslechli, jak se porostem přibližuje Zlý čaroděj Trent. Bink se začal zoufale rozhlížet po nějaké zbraní, ale všude viděl jen mohutné kmeny stromů. Proti stromům mohly být použity ostré kameny, a proto byly prakticky všechny kameny magicky odstraněny. Možná, že v některé jiné oblasti by našel nějaké potencionální zbraně, ale ne v tomhle vysoce citlivém a magickém pásu na okraji lesa, blízko lidských farem, jejichž obyvatelé měli neustále nedostatek další vyloučené země.

"Zničila jsem tě!" zvolala plačtivě Chameleon. Já věděla, že bych neměla -"

Se s ním milovat? V jistém smyslu dost pravda. Promarnili životně důležitý čas a neprovozovali válku, ale lásku. Dobrá, ale co když už nikdy nedostanou druhou šanci? "Stálo to za to," řekl Bink. "Ale teď se budeme muset dát na útěk."

Dali se tedy na útěk. Znovu se však před nimi objevil obraz čarodějky Iris. "Tady, Trente!" volala znovu. "Odřízni je, než se jim podaří utéct."

Bink si uvědomil, že dokud je bude Iris sledovat, nedostanou se nikam. Nebylo místo, kam by se mohli ukrýt, překvapení či léčka, kterou by mohli Trentovi nastražit, nebyla jim dokonce nic platná ani žádná strategie či taktika.

Trent je musí nevyhnutelně uštvať.

Pak jeho pohled padl na předmět, který Chameleon stále ještě nesla. Byla to hypnotická tykev. Kdyby tak dokázal, aby se do ní Trent nechtě podíval -

Čaroděj už se objevil v dohledu. Bink si opatrně vzal od Chameleon dýni. "Zkus ho zabavit na tak dlouho, abych se k němu mohl nepozorovaně přiblížit a strčit mu ji před obličej. Iris si její význam pravděpodobně neuvědomuje a dokud bude Trent pod vlivem té tykve, nemůže Iris nic dělat."

"Iris," ozval se právě čaroděj nahlas. "Předpokládali jsme, že to bude poctivý souboj. Jestli se do toho ještě jednou zapleteš, budu naši dohodu považovat za zrušenou!"

Bylo vidět, že se mu čarodějka chystá vztekle odsekhnout, ale nakonec si to rozmyslela a zmizela.

Trent se zastavil na deset kroků od Binka. "Omlouvám se za tu komplikaci. Začneme znovu?" prohlásil vážným hlasem.

"To bude nejlepší," souhlasil Bink. Ten chlap si byl tak zatraceně jistý sám sebou, že se mohl klidně vzdát jakékoliv výhody. Možná, že chtěl aby bylo všechno naprosto a dokonale jasné. Tím, že to udělal, se ale Trent nevědomky zachránil před možnou katastrofou. Bink pochyboval, že se mu naskytne další příležitost tykev použít.

Znovu se tedy rozešli. Bink s Chameleon zaběhli hlouběji do pralesa, a tak tak že nevběhli přímo do rozevřených a dychtivě se chvějících větví obrovské škrtivky. "Kdybychom ho tak mohli nějak přilákat, aby tam vběhl on," řekl Bink - ale přistihl se při tom, že to nemyslí vážně. Nějakým nepochopitelným způsobem se zapletl do souboje, o který nestál, do souboje, který nechtěl vyhrát, a který si při tom nemohl dovolit prohrát. Byl právě tak hloupý jako Chameleon, ale měl to v hlavě nějak mnohem víc popletené.

Najednou narazili na kličkosmyčkové křoví. Největší smyčky měly průměr kolem padesáti centimetrů, ale dokázaly se ve zlomku vteřiny stáhnout až na čtvrtinu toho rozměru, když do nich nějaký neopatrný tvor vstrčil hlavu nebo některou z končetin. Jejich vlákna byla tak pevná, že je zdolal jen opravdu ostrý nůž nebo poměrně silné protizaklínadlo. I když byly smyčky odděleny od rodného křoví, zachovávaly si své vlastnosti několik dní, pak začaly pomalu tvrdnout, až zdřevnatěly docela. Bezstarostná nebo nešťastná zvířata mohla snadno přijít o nohu nebo o život a neexistovalo zvíře, které by udělalo tu chybu, aby se v životě přiblížilo dvakrát ke kličkosmyčkovému křoví.

Chameleon keř začala obcházet velkým obloukem, ale Bink se zastavil. "Tyhle smyčky se dají nařezat a přenášet," zamyslel se. "U nás, v Severní vesnici, jsme je používali k pevnému stahování balíků. Trik je v tom, že se jim můžeš dotýkat jen zvenčí. Mohli bychom jich pár natrhat a položit na zem do míst, kudy musí Trent projít. Nebo bychom je po něm mohli házet. Myslím, že jakmile by byly odděleny, nedokázal už by je ani proměnit. Umíš dobře házet?"

"No."

Došel ke keři a okamžitě zpozoroval další nástrahu divočiny. "Podívej - hnízdo lvích mravenců!" zvolal. "Kdybychom je dokázali posadit na jeho stopu..."

Chameleon se podívala na třicet centimetrů dlouhé mravence se lvími hlavami a otřásla se. "Musíme něco takového udělat?"

"Přál bych si, abychom nic takového udělat nemuseli. "Oni by ho asi ve skutečnosti nesežrali, stačil by je přeměnit.

Možná ale, že by ho zaměstnali natolik, abychom ho stačili přemoci. Jestli ho nějak nezastavíme, pravděpodobně skutečně dobude Xanth a zmocní se vlády."

"A to by bylo špatné?"

Byla to jen jedna z těch jejích hloupých otázek, v chytré fázi, dokonce ani v průměrné fázi by něco takového vůbec nevyslovila. Ale stejně mu to dělalo starosti. Byl by Zlý čaroděj opravdu horší než současný král? Odsunul tu otázku do pozadí. "Není na nás, abychom něco takového rozhodovali. Nového krále musí vybrat Rada starších. Kdyby se dala koruna získat násilím nebo spiknutím, byli bychom zpět ve dnech Vln a nikdo by nebyl v bezpečí. Nárok na korunu musí být dán a vymezen zákony Xanthu."

"No," souhlasila. Bink překvapil sám sebe tím přesným popisem situace, ale věděl, že ona tomu ve svém současném stavu nemohla rozumět.

Bohužel, poznámka o tom, že by mohli předhodit Trenta lvím mravencům, mu nešla z hlavy, a proto se vydal na výzkum. Kdesi v hlubině jeho mysli probíhal jakýsi paralelní výzkum, jenž se zabýval morálkou a kvalitami současné xanthské vlády. Co když měl Trent pravdu ve věci toho, že je přechodně třeba otevřít hranice přistěhovalcům z Ordinérie? Podle kentaurů lidská populace během posledních století klesala; kam se všichni ti lidé ztráceli? Vznikaly nové obludy s částečně lidskou podobou až teď, a to díky nenormálnímu křížení, u nějž magie zaručila plody? Už při té myšlence si připadal, jakoby se zapletl do kličkosmyčkového křoví - pokud ano, důsledky byly stejně jasné a neodbytné. A zdálo se, že tomu tak opravdu je. Trent, jako král, by tuhle situaci změnil. Bylo snad zlo jednotlivých Vln horší než alternativa, která se nabízela na konci? Bink nebyl s to dospět k jasnému závěru.

Došli k široké řece. Bink ji před nedávnem přebrodil ve své podobě sfingy, kdy si jí sotva všiml, ale teď pro něj představovala nepřekročitelnou překážku. Malé vlnky prozrazovaly přítomnost číhajících dravců a nad hladinou se vznášely ostrůvky tajemné mlhy. Bink hodil do vody kus bláta a ten zachytil, dříve než dopadl na hladinu, obrovský, klepetu podobný pařát. Zbytek obludy se neukázal. Bink nedokázal určit, zda to byl krabmor, maxirak, nebo prostě jen klepeto ukousnuté od těla. Jednou věcí si však byl dokonale jistý: nebyla to voda, ve které by bylo záhodno se koupat. Na okraji řeky leželo několik kulatých kamenů. Reka nemusela obávat kamenů jako stromy, ale i tak bylo lepší být opatrný. Bink do nich nejprve strčil svou holí, aby si byl jistý, že to nejsou magická mámení - naštěstí nebyla. Pak zkusmo strčil do nedalekého leknínu a květ s chňapnutím ukousl deset centimetrů z konce hole. Jeho opatrnost byla na místě.

Dobrá," řekl, když si nasbírali dostatečnou zásobu kamenů. "Pokusíme se ho vlákat do pasti. Nastražíme kličkosmyčky do míst, kterými by mohl ustupovat a zakryjeme je listy. Ty po něm budeš házet zbylé kličkosmyčky a já kameny. Bude obojímu uhýbat, ale bude nás muset sledovat oba a při tom ustupovat a tak by mohl šlápnout do jedné ze smyček. Ta se mu stáhne na noze a než se jí zbaví, mohli bychom zabodovat. Teď si seženeme kus nějakého materiálu z dekovníku, ten mu přehodíme přes hlavu, takže nás neuvidí a nebude nás moci přeměnit, nebo mu před obličejem podržíme hypnotykev. Pak se bude muset vzdát."

"No," přikývla.

Připravili se. Ukrytá kličkosmyčková oka byla nastražena od obrovské hladové omotavky vrbí k hnízdu lvích mravenců a past nastražili uprostřed neviditelného křoví, které objevili čirou náhodou. To byl totiž jediný způsob, jak se takové křoví vůbec dalo objevit. Tyto rostliny byly naprosto neškodné, ale byly nepříjemnou překážkou, když do nich člověk omylem zabloudil. Když se ale za nimi ukrýl, byl také neviditelný, samozřejmě do té doby, dokud se stavěl tak, aby křoví bylo mezi ním a pozorovatelem. Pak si sedli a čekali.

Trent je však překvapil. Zatímco připravovali past, obešel je velkým kruhem a orientoval se podle zvuků, které při své činnosti vydávali. Teď přišel ze severu. Chameleon, jako mnoho dívek, musela často vyhovět volání přírody, zvláště pokud byla vzrušená nebo nervózní. Právě se ukrývala za falešnou omotavkou banánovou. Vyrazila ze sebe jediný poplašený vzlyk a zmizela. Když se Bink otočil po zvuku stačil zahlédnout jen překrásnou okřídlenou laň, která prchala z onoho místa.

Takže boj zbýval na něj! Bink zaútočil - kámen v jedné, hůl v druhé ruce. Doufal, že se mu podaří zasáhnout Trenta dřív, než ten vyřkne své zaklínadlo. Trent tam však nebyl.

Dal se snad Bink oklamat? Je pravda, že to zvíře mohla vyplašit Chameleon -

"Teď," zvolal čaroděj odněkud shora. Byl na stromě. Bink zvedl hlavu, Trent mávl rukou, nebylo to magické gesto, ale spustil ruku tak, aby se její prsty ocitly ve vzdálenosti menší než dva metry od Binka, aby tak mohl účinně pronést zaklínadlo. Bink uskočil - ale pozdě. Cítil, jak ho po celém těle začíná šimrat působící magie.

Překulil se na zem. Okamžitě se opřel o nohy a ruce - a zjistil, že je pořád ještě člověkem. Zaklínadlo nezabralo! Musel se tedy přece jen dostat včas z okruhu jeho působnosti, takže zasáhl jen jeho ruku a ne hlavu.

Podíval se zpět na strom a zalapal po dechu. Zlý čaroděj visel zapletený v husté spleti pestropružního růžového křoví.

"Co se stalo?" neudržel se Bink, který v tom okamžiku zapomněl na nebezpečí, které hrozilo jemu samotnému.

"Připletlo se mi pod ruku nějaké křoví," odpověděl mu Trent a vrtěl omámeně hlavou. Jeho pád musel být dost tvrdý.

"Moje zaklínadlo přeměnilo místo tebe právě tu větev."

Bink by se téhle legrační náhodě zasmál, ale v tom okamžiku si vybavil svou vlastní pozici. Takže čaroděj se ho pokusil proměnit v růžový keř. Potěžkal svůj kámen. "Promiň," omluvil se a vrhl jej přímo na mužnou hlavu.

Jenže kámen se odrazil od tvrdého krunýře červené želvy. Trent přeměnil růži v opancéřovaného obojživelníka, za nímž se ukrýl.

Bink zareagoval bez jediného zaváhání. Zamířil holí jako kopím, oběhl zčásti želvu a vrhl hůl po čaroději. Ten však uhnul a Bink znovu pocítil zamravenčení útočícího zaklínadla.

Setrvačnost ho zahнала až za jeho nepřítele. Pořád byl člověkem. Vrhł se do neviditelného křoví a sám se nestačil divit svému zázračnému vyvážnutí. Zaklínadlo se odrazilo a přeměnilo želvu ve vosolaka. Hrozivý hmyz zuřivě zabzučel, ale

pak se rozhodl dát se raději na útěk, než zaútočit.

Ted' byl ale Trent Binkovi v patách. Neviditelný keř se změnil v hada s ženskou hlavou, který se s dotčeným výkřikem bleskově odplazil stranou a Bink přišel o svůj úkryt. Pokusil se utéci, ale po třetí toho dne ho zasáhlo mravenčení vrženého zaklínadla.

Těsně vedle něj se objevila žlutá žába. "Co to má znamenat?" zvolal nevěřičně Trent. "Zasáhl jsem místo tebe blechu, která náhodou procházela kolem. Není možné, abych mířil tak špatně!"

Bink se vrhl po své holi. Trent se k němu znovu otočil a Bink věděl, že tentokrát je konec. Nedokáže včas uhnout z čarodějova dosahu, ani sebrat se země hul a zaútočit. Navzdory veškeré své strategii prohrál.

V tom okamžiku ale odněkud z boku vyrazila okřídlená laň, která, jak se zdálo, mířila přímo na Trenta. Trent ji zaslechl a obrátil se k ní. Těsně před ním se změnila na nádherného, pestrobarevného motýla a pak v neobyčejně půvabnou saň. "Vidíš, tady je to jednoduché," poznamenal Trent. Je půvabná, ať ji proměním v cokoli, ale má zaklínadla na ni působí dokonale."

Saň - elegantní okřídlený dráček, se k němu obrátil a vztekle zasyčel a najednou se znovu změnil v okřídlenou laň.

"Huš!" vykřikl na ni Trent a pleskl rukama. Poplašená laň se vyděla a dala se na útěk. Bylo vidět, že mnoho rozumu nepobrala.

Bink zatím využil tohoto Trentova rozptýlení k ústupu. Jenže se musel vydat ke své vlastní, s takovou pečlivostí budované pasti a teď si samozřejmě nedokázal vybavit, kde přesně smyčky leží. Kdyby se past pokusil přejít, buď by polapil sám sebe, nebo by existenci léčky vyrazil Trentovi - samozřejmě, pokud už o ní čaroděj nevěděl.

Trent vykročil přímo k němu. Bink byl zahrán do kouta, stal se obětí svých vlastních nástrah. Zůstal nehybně stát, protože si byl jistý, že čaroděj zaútočí v okamžiku, kdy se Bink obrátí k útěku. Znovu se proklel za to, že není rozhodnější, ale faktem bylo, že jednoduše nevěděl, co má dělat. Bylo jasné, že není duelant, naopak, Trent byl od samotného počátku souboje v přesile jak myšlenkově, tak magické. Bink byl prostě přelstěn a přečarován. Měl nechat čaroděje na pokoji - ale ještě ani teď si nedokázal představit, že by jen tak mlčky stál a vzdal se Xanthu, aniž by vznesl jediný protest. A tohle byla cena, kterou musel zaplatit.

"Tentokrát už žádné chyby ani náhody," prohlásil Trent a postupoval opatrně k Binkovi. "Vím, že tě mohu přeměnit, protože jsem to cestou několikrát udělal, aniž s tím byly nějaké potíže. Dnes jsem byl asi zbytečně uspěchaný!"

Zastavil se na necelé dva metry od Binka, který stál nehybně na místě a už se vzdal všech myšlenek na útěk. Trent se soustředil - a Bink znovu pocítil mocný náraz magie.

Kolem Binka se do vzduchu vzneslo hejno ptáků trychtýřníků, kteří vzápětí s posměšných chechotem odsvištěli na svých pevných křídlech.

To byly bacily, které tě obklopují!" zvolal užasle Trent. "Moje zaklínadlo se od tebe odrazilo - po kolikáté už? Ted' jsem si jistý, že něco není v pořádku."

Možná, že mě jen podvědomě nechceš zabít," řekl Bink.

"Já se tě nepokouším zabít - jen tě přeměnit v něco neškodného, abys ses mi už nikdy nemohl plést do cesty. Nikdy nezabijím zbytečně." Čaroděj se zamračil. "Děje se tady něco opravdu velmi divného. Nevěřím, že můj talent selhává, něco mu tady cíleně vzdoruje. Je tady ve hře velmi mocné protizaklínadlo. Vedl jsi opravdu velmi kouzelný život, abys věděl, a já si myslel, že to všechno byly jen pouhé náhody, jenže teď -"

Najednou Trent hlasitě lusknul prsty. "Tvůj dar! To je tvůj magický dar! Samozřejmě! Tobě neublíží žádná magie!"

"Ale vždyť mi ublížila tolikrát," protestoval Bink.

"Určitě ne magie, to bych se vsadil. Tvůj talent odráží všechny magické hrozby."

"Ale vždyť na mě působilo tolik zaklínadel. Ty sám jsi mě přeměnil -"

Jen proto, abych ti pomohl - nebo tě varoval. Možná, že jsi mým pohnutkám nevěřil, ale tvá magie přesně rozeznává pravdu. Nikdy předtím jsem ti nechtěl ublížit, a proto byla má zaklínadla povolena a fungovala. Ted', když vedeme souboj a já se pokouším tě proměnit z jiných, horších pohnutek, odráží se od tebe jako od zrcadla. V tomto směru je tvá magie mnohem silnější než ta má, což už naznačovaly různé signály v minulosti."

Bink ho užasle poslouchal. "No ale - takže to jsem vyhrál! Nemůžeš mi ublížit."

"To není celá pravda, Binku. Moje magie tě zahrnula do pasti a přinutila tu tvoji magii, aby se odhalila a tím se ukázaly i její slabé stránky." Zlý čaroděj tasil lesklý meč. "Umím ještě jiné věci, než jen magii, Binku. Braň se - fyzicky."

Bink sotva stačil pozvednout hůl, když na něj Trent zaútočil. Měl tak tak čas odrazit čepel stranou.

Takže byl zranitelný - tělesně. Najednou se mu vyjasnila celá řada věcí. Skutečně, magie mu nikdy v životě přímo neublížila. Uvedla ho do rozpaků, byl s její pomocí pokořen, to ano, zvláště ve svém dětství. Ale on byl, jak se teď ukázalo, obrněn proti fyzické újmě způsobené magií. Když například závodil v běhu s jinými chlapcem a ten probíhal pichlavým křovím a jinými nebezpečnými překážkami, aby vyhrál, neutrpěl Bink nikdy žádný úraz, pouhé oděrky. Ale když si tenkrát nešťastnou náhodou, aniž v tom působila magie, usekl prst, nic ho neochránilo. Magie pak ránu zahojila, ale způsobit mu ji by nedokázala. A stejně tak zapůsobil jeho dar při mnoha jiných příležitostech, kdy byl také ohrožován magií a vyděšen k smrti, ale ani v jednom z těch případů se hrozba nevyplnila. Dokonce i když se nadýchal Putifarova jedovatého plynu, byl zachráněn včas. Vedl skutečně a doslova kouzelný život.

"Ta tvoje magie má úžasné možnosti," pokračoval Trent konverzačním tónem v řeči a při tom obcházel Binka, aby se dostal do co nejvýhodnější pozice k dalšímu útoku. "Ale nebyla by to nijak zvláštní ochrana, kdyby o tom každý věděl. Proto se tvá magie skrývala a bránila před prozračením a projevovala se raději vedlejšími způsoby. Tvé úniky většinou vypadaly jako náhody nebo šťastná vyvážnutí." Ano, jako když unikl drakovi propasti. Často mu musela jít na ruku i protimagie, třeba když do něj vstoupil stín Donald a umožnil mu bezpečně z propasti odletět.

"Tvoji pýchu a sebevědomí tvůj dar nikdy nechránil" jen tvé tělo," pokračoval Trent, který si s bojem očividně dával na čas, zatímco si pro všechny případy probíral podrobnosti. Byl velmi puntičkářský. "Možná že jsi zažil nepřijemné

chvíle, například když jsme se vraceli do Xanthu, ale jejich účelem bylo zastřít skutečnost, že se ti nic vážného nestalo. Než by se tvá magie ukázala, dovolila, abys byl poslán do exilu, protože to bylo podle práva a společenských zvyků a vlastně to nemělo s magií co dělat. Ani Štít ti neublížil."

Ano, cítil svědění, když probíhal štítem na cestě do Ordinérie a myslel si, že se včas dostal ven otevřeným průchodem. Teď věděl, že ho zasáhla plná síla Štítu a přece přežil. Mohl by jím projít, kdykoliv se mu zlíbí. Ale kdyby to věděl, mohl to udělat, a tím by svůj magický dar prozradil. A tak se jeho dar skrýval a maskoval - i před ním samým.

Takže teď se všechno prozradilo. Ale pozor, v celé té teorii byla jedna chyba. "Tobě Štít taky neublížil," vykřikl Bink a prudce zaútočil na Trenta svou holí.

"Byl jsem s tebou v přímém fyzickém kontaktu," připomínal Trent, "stejně jako Chameleon. Byl jsi v bezvědomí, ale tvůj dar pořád fungoval. Abychom my dva zemřeli a ty jediný přežil bez jediného škrábance, to by mohlo celou záležitost prozradit. Je také možné, že tě obklopuje nevelké magické pole, které ti umožňuje chránit ty, kdo se tě dotýkají. Nebo tvůj dar vidí dopředu a věděl, že kdyby nás v těch chvílích síla Štítu rozdělila, dostaneš se do jeskyně mořské krakenice samotný, nedokážeš uniknout a zemřeš. Potřeboval jsi mě a mou sílu proměny, abys unikl magickým nebezpečím - a proto jsem byl ušetřen. A Chameleon také, protože ty bys se mnou nespolečně pracoval, kdyby tam nebyla ona. Proto jsme všichni přežili, abychom pojistili tvou záchranu, a při tom nás ani nenapadlo, co za tím vlastně je. Stejně tak nás tvá magie chránila i na cestě divočinou. Myslel jsem, že tě беру s sebou, abys mi tu a tam pomohl, ale teď je jasné, že to bylo naopak. Já byl jen součástí tvé ochranné magie. Když tě ohrožovali vrtonoši a neviditelný obr, přitáhl jsi na sebe mou přeměnu, takže jsi byl v bezpečí a při tom se tvůj talent zase nemusel viditelně projevit..."

Trent potřásl hlavou a během řeči opakovaně a velmi snadno unikl Binkovým neohrabaným útokům. "Teď už to není tak úžasné, zato tvůj talent je tím úžasnější. Jsi čaroděj, nejen s obyčejnou dávkou známých magických talentů, ale s možnostmi, které se jen velmi těžko domýšlejí. Čarodějové nejsou jen nezvykle nadaní lidé, naše magické dary se neliší jen svou kvalitou, ale i množstvím, a to způsobem, který si normální občané málokdy uvědomují. Jsi ve stejné třídě jako Humfrey, Iris nebo já. Vážně bych moc rád znal celý rozsah a možnosti tvých sil.

Horší bohužel je, že se, jak se zdá, nemohu stát králem, když mně oponuje tak silný čaroděj jako ty. Upřímně lituji toho, že budu muset utratit tvůj život a rád bych, abys věděl, že to jsem na začátku tohoto utkání v plánu neměl. Byl bych tě mnohem raději jen bezbolestně přeměnil. Jenže meč je mnohem tvrdší než magie, ten dokáže jen zranit nebo zabít."

Bink si vzpomněl na poustevníka Hermana a jeho hlavu odlétající od těla... Když se Trent rozhodl, že je nezbytné Binka zabít -

Trent provedl taktický výpad. Bink se vrhl stranou. Hrot meče ho zasáhl na ruce. Vytryskla krev a Bink s výkřikem hůl upustil. Jak bylo vidět, obvyklými prostředky zranitelný byl. Trent mu na ruku mířil úmyslně, zkoušel, chtěl mít naprostou jistotu.

Tohle pomyšlení zlomilo částečné ochromení, které omezovalo Binkovy pokusy o obranu. Byl zranitelný - ale jen v přímém boji muže proti muži. To znamená že má šanci. Ochromovala ho strašná moc Zlého čaroděje, ale teď, v poměru k Binkovi, byl Trent jen obyčejný člověk. Dal se překvapit.

Když se Trent rozmáchl k poslední ráně, Bink se vrhl kupředu s dokonale promyšlenou účelností. Proklouzl čaroději pod paži, zachytil ji svojí zakrvácenou rukou, obrátil se, ohnul kolena, napjal všechny síly a předklonil se. Byl to jeden z chvatů, které ho naučil voják Crombie, s tím, že je vhodný na obranu proti útočníkovi se zbraní.

Jenže čaroděj byl ve střehu. Když se začal Bink předklánět, přetočil se Trent tak, že jeho paže sklouzla z Binkova ramene a podařilo se mu udržet se na nohou. Vykroutil ruku s mečem z Binkova sevření, odstrčil Binka a chystal se ke smrtelnému úderu. "To byl opravdu skvělý pokus, Binku, ale naneštěstí, tuhle taktiku v Ordinérii znají taky!"

Trent vyrazil v náhlém rozhodnutí kupředu se smrtící silou. Bink, který ještě nestačil nabýt rovnováhu, natož uhnout, viděl, jak mu hrot čepele směřuje přímo do obličeje. Tentokrát s ním je opravdu konec!

Okřídlená laň mezi ně vletěla jako blesk. Meč jí vjel do těla, hrot se vynořil na druhé straně, těsně vedle Binkova roztřeseného nosu.

"Ty čubko!" zaječel Trent, i když to nebylo právě to nejpravděpodobnější pojmenování srnčí samičky, ať už okřídlené či obyčejné. Vytrhl zkrvavenou čepel. "Ta rána nebyla určena tobě!"

Laň klesla k zemi a z rány jí tryskala jasně červená krev. Meč jí projel břichem. "Přeměním tě v mořskou medúzu!" zuřil čaroděj. "Udusíš se tady, na suché zemi!"

"Stejně umírá," řekl Bink, který měl pocit, že ránu cítí ve svém vlastním břiše. Takové rány nemávaly za následek okamžitou smrt, byly strašlivě bolestivé a zraněný umíral ve stálých bolestech teprve po delší době. Chameleon zemře v mukách!

To znamená! Konečně se tedy naplnilo. Chameleon zemřela nečekaně. Nebo zemře...

Bink se znovu vrhl na svého nepřítele a cítil tak pomstychtivou zlobu, jakou nikdy předtím v životě nezažil.

Trent téměř lině ustoupil stranou, a když ho Bink míjel, udeřil ho rukou s nataženými prsty z boku do krku. Bink se zapotácel a padl. Slepá zuřivost nebyla náhradou za dokonalý výcvik a mnohaleté zkušenosti. Viděl, jak k němu Trent přistoupil a pozvedl meč v obou rukou k poslední ráně.

Bink zavřel oči, protože už neměl sílu bojovat dál. Udělal všechno, co bylo v jeho silách a prohrál. "Mám jedinou prosbu - zabij i ji - rychle a čistě," vypravil ze sebe. "Nenech ji trpět!"

Pak odevzdaně čekal. Úder však nedopadl. Bink otevřel oči a viděl, jak Trent vrací svůj lesklý meč do řemení na boku.

"To nedokážu," odpověděl Zlý čaroděj střízlivě.

Objevila se čarodějka Iris. "Tak co je?" ptala se. "Copak se všechna tvoje odvaha vytratila? Nemáš na to žaludek? Zab je oba, ať už to máš za sebou. Čeká tě tvé království!"

"Za tuhle cenu své království nechci," zavrtěl Trent pomalu hlavou. "Kdysi dávno bych to asi udělal, ale za těch dvacet let jsem se změnil a taky za těch posledních čtrnáct dní. Naučil jsem se toho hodně o skutečné historii Xanthu a

vím hodně o zármutku a bolesti, které zůstanou po předčasné smrti. Čest mi sice vstoupila do života dost pozdě, ale od té doby je stále silnější. Nedovolí mi zabít muže, který mi zachránil život a který je tak věrný svému nehodnému panovníkovi, že je ochoten obětovat svůj život na ochranu zájmů toho, kdo ho poslal do exilu." Obrátil oči k umírající lani. "A nikdy bych o své vůli nezabil dívku, která, protože nemá dost chytrosti, aby vymyslela nějakou lest, obětuje své bytí, aby tomu muži zachránila život. Tak vypadá skutečná láska, jakou jsem kdysi zažil i já. Tu svou jsem zachránil nedokázal, a právě proto nezničím tu jejich. Za takovou morální cenu nestojí ani trůn."

"Pitomče!" zaječela Iris. "Zahazuješ tak svůj vlastní život!"

"Ano, to je možné," přikývl Trent. Jenže to je risk, se kterým jsem počítal už při začátku tohoto dobrodružství, když jsem se rozhodl vrátit se do Xanthu, a tak to asi musí být. Lepší zemřít se ctí, než žít bez ní, i kdyby cenou za její ztrátu byl královský trůn. Možná, že to nebyla moc, co jsem hledal, ale mé dokonalé já." Poklekl vedle laně, dotkl se jí a zvíře se proměnilo v Chameleon. Ze strašlivé rány ve spodní části břicha jí prýštila krev. "Nedokážu ji zachránit," prohlásil smutně, "stejně jako jsem nedokázal uzdravit svou ženu a syna. Nejsem lékař. A ať ji změním v jakékoliv stvoření, bude trpět stejně. Musí mít co nejrychleji pomoc - magickou pomoc."

Čaroděj zvedl hlavu. "Iris, ty bys mohla pomoci! Promítni svůj obraz do hradu Dobrého čaroděje Humfreye. Řekni mu, co se tady stalo a požádej ho o léčivou vodu. Věřím, že rada Xanthu pomůže téhle nevinné dívce a ušetří mladíka, kterého neprávem poslala do exilu."

"Nic takového neudělám!" zavěštila Iris. "Vzpamatuj se, člověče! Království máš na dosah ruky!"

Trent se obrátil k Binkovi. Jak je vidět, čarodějka bohužel neprodělala tu změnu, kterou jsem prošel díky zkušenostem já. Nepomůže nám. Vidina moci ji dokonale zaslepila - tak jako před chvílí téměř zaslepila mě. Musíš se vydat pro pomoc."

"Dobrá," souhlasil Bink. Nedokázal se dívat na krev, která unikala Chameleon z těla.

"Ošetřím a stáhnu jí ránu, jak nejlépe to dokážu," pokračoval Trent. "Věřím, že zůstane naživu alespoň hodinu. Nesmí ti to trvat déle!"

"Nebude," souhlasil Bink. Kdyby zemřela - Najednou se Bink proměnil v ptáka - stal se překrásným fénixem s ohnivými křídly, kterého nikdo nemohl přehlédnout, tím spíše, že se na světě objevoval jen jednou za pět set let. Rozepjal letky a zvedl se k nebi. Když vystoupal dostatečně vysoko, zakroužil a daleko na východě uviděl věž hradu Dobrého čaroděje, která se leskla kouzelným třpytem. Vydal se na cestu.

16. KRÁL

Najednou se nedaleko Binka objevil létající drak ohnivec. "Krásný ptáčku, já tě teď sním!" zaduněl jeho hlas.

Bink se mu pokusil vyhnout, ale obluda mu znovu naletěla do cesty. "Mně neunikneš!" chrchlala spokojeně. Pak otevřela děsivou tlamu, plnou ostrých zubů.

Měla tedy jeho záchranná mise skončit tady, tak blízko cíle? Bink odvážně zamával křídly a začal stoupat a doufal, že těžší drak nebude mít tu samou stoupavou schopnost. Bohužel jeho poraněné křídlo - dříve paže, do níž ho Trent sekl - mu nedovolovalo stoupat tak rychle, jak by si přál. Dravec bez námahy stoupal stejně rychle jako on a neustále se držel mezi ním a hradem. "Vzdej to, ohnivý troubo!" chrčel. "Nikdy to nedokážeš."

Najednou Bink pochopil. Draci takhle nemluví. Rozhodně ně létající ohnivci, Ti totiž postrádali jak mozkový objem, tak chladnou výkonnost mozku, na to aby dokázali mluvit podobným způsobem. Jednoduše řečeno: byli příliš lehčí a horčí, než aby k tomu mohli být ještě i chytří. Tohle nebyl drak, ale iluze vytvořená čarodějkou Iris. Stále ještě se ho pokoušela zastavit, doufala zřejmě, že kdyby se on, Bink, ztratil a Chameleon zemřel, Trent by pokračoval ve svém tažení na trůn. Trent by udělal, co by bylo v jeho silách a neuspěl by. Protože byl realista, byl by pokračoval v cestě ke svému cíli. Tak by Iris stále ještě mohla jeho prostřednictvím uskutečnit svůj sen o moci a síle. Přirozeně, že by nikdy nepřiznala svůj podíl na celém dění.

Bink by se snad raději setkal se skutečným drakem. Tenhle zlý úmysl mohl čarodějce vyjít. Protože byl fénix a ne mluvící pták, nemohl říci, co se děje nikomu jinému než Dobrému čaroději, ostatní by mu nerozuměli. Kdyby se teď vrátil ke Trentovi, bylo by ztraceno příliš mnoho času a navíc, Iris by ho mohla zdržovat i na zpáteční cestě. Tohle byl jeho osobní boj, jeho souboj s čarodějkou a pokud chtěl vyhrát bylo to jen na něm.

Náhle změnil směr a vrhl se přímo proti drakovi. Jestli se plete, podpálí ohnivci žaludek, ale ztratí všechno. Naštěstí proletěl obludou bez nejmenšího odporu. Vítězství!

Iris za ním vykřikla několik slov, jež by dáma nikdy neměla vypustit z úst. Jaká dračice z ní byla pokaždé, když nebylo po jejím! Bink si jí však nevšímal a letěl dál.

Pak se před ním začalo tvořit temné mračno. Oh, že by bouře? Musí si pospíšet.

Jenže černý mrak se rychle zvětšoval. Místy na něm byly vidět černé puchýře, které praskaly, a pod mrakem se otáčely sloupky vodních par. V několika okamžicích temná hmota zakryla celý hrad. Kolem poletovala jako oběžnice černá oblaka, hrozivá a odpuzující jako ogři hlavy. Celá temná hmota se pomalu roztáčela a vypadala čím dál tím velkolepěji a děsivěji.

Bink věděl, že se nedokáže vznést dostatečně vysoko, aby ji přeletěl. Poraněné křídlo ho bolelo a bouře se zvedala k nebi jako obrovský džin. Kolem knitaly rozežvané šípky blesků, doprovázené třeskotem hromu. Ve vzduchu se šířil pach rozpáleného kovu. V nitru temné mlhoviny vznikaly, rotovaly a zase se rozpívaly démonické podoby podivných barev a tvarů. Byla to očividně magnetická bouře, kruh s barevným krupobitím, nejničivější známý druh.

Bink se spustil níž a celý černý válec se najednou změnil v obrovský rotující trychtýř. Supertornádo, které ho nepochybně zničí!

Pak se ale Bink málem v šoku zřít k zemi, když si uvědomil jednu věc. Magie mu nemohla ublížit! Tohle byla magická bouře - proto mu nemohla zkřivit ani pírkno. Byl znovu vystrašen falešným nebezpečím.

Navíc si uvědomil, že nevané skutečný vítr. To byla jen další Irisina iluze. Stačilo mu letět přímo k hradu a nedat se

zmýlit optickými efekty. Vyrázil přímo k středu mraku.

A zase měl pravdu. Optické iluze byly děsivé, ale žádná bouře neexistovala, jen prostor byl temný a neprůhledný a Bink měl pocit, že vzduch, který se pohybuje, je vlhký. Už brzo proletí touhle oblastí, překoná tak Irisiny záludnosti a pak už ho nic nezadrží a zanedlouho dosáhne hradu Dobrého čaroděje.

Jenže neprůhledná šed' nekončila. Jak najde hrad, když ho nevidí? Iris ho sice nedokázala splést, ale jak je vidět, dařilo se jí ho dočasně oslepit. Možná, že on sám je magií nezranitelný, ať už skutečnou nebo iluzorní, ale jak se zdálo, jeho talentu byl zcela lhostejný osud ostatních lidí, bez ohledu na to, jaký k nim měl Bink osobní vztah. On přežije, i když Chameleon zemře. Nemusí být šťastný, že přežil, ale technicky bude magické procedury účinně zadost. I kdyby byl... k smrti... nešťastný...

U všech dáblů, talente, pomyslel si zuřivě, měl by ses raději přestat zabývat technickými podrobnostmi a začít se zabývat svým dobrem v širším měřítku. Já se fyzicky zabiju, podle ordinérských měřítek, pokud nebudu mít pro co žít. Já Chameleon potřebuju! Takže mě nezachrániš, pokud dovolíš téhle nepřátelské magii aby mě zdržela na tak dlouho, že se mi nepodaří Chameleon zachránit. A kde budeš potom?

Vzduch byl stále neprůhledný. Jak se zdálo, nebyl jeho talent něco, co by se dalo přesvědčit. Takže konec konců, nebyl teď Binkovi prakticky k ničemu Stejně jako barevná skvrna na stěně.

Rozhlédl se kolem, rozhodnutý proboujet se šedivým oblakem svou vlastní silou. Celý život, až do dnešního dne, žil a přežil s vědomím, že žádnou magii nemá a bude tak muset žít i v budoucnosti. Nějak.

Mířil skutečně přímo k hradu? Myslel si to, ale jistý si nebyl. Jeho pozornost byla na nějakou chvíli odlákána rostoucí bouří, pokoušel se jí vyhnout a možná už pak nenabral správný směr. Trent by byl mnohem lépe udělal, kdyby ho proměnil v nikdy neselhávajícího poštovního holuba. Jenže holub není dostatečně výrazný pták, aby přilákal pozornost Dobrého čaroděje. Každopádně teď bylo zbytečné spekulovat, co by bylo, kdyby...

Byl co byl a bude tím muset zůstat. Jestli teď míří špatným směrem, možná se do hradu vůbec nedostane, ale nepřestane to zkoušet.

Pak klesl hlouběji a hledal nějaký orientační bod. Mrak ho však obklopoval dál. Neviděl kolem sebe vůbec nic. Kdyby sletěl příliš nízkou, mohl by narazit do stromu. Copak nakonec Iris opravdu vyhraje?

Pak vyletěl ze spodního okraje mraku. Táhle je hrad! Vyrázil přímo k němu a znovu zmateně zpomalil. To nebyla rezidence Dobrého čaroděje - tohle byl hrad Roogna! Dokonale si spletl směr a letěl přes divočinu směrem k západu místo na východ k Dobrému čaroději. To čarodějka jistě věděla a rozšiřovala oslepující mlhu tak, aby nezjistil svou chybu, dokud nebude pozdě. Kolik drahocenného času proplytval? Kdyby se teď obrátil a vydal tím správným směrem, přímo ke správnému hradu - za předpokladu, že by ho v té mlze našel - stačil by ještě pomoci Chameleon včas? Nebo by byla při jeho návratu už mrtvá, právě díky tomuhle zdržení?

Zaslechl tiché zafrkání. Vzápětí se podobné zvuky zvaly ze všech stran kolem. Spodní cíp mraku rychle klesl níž, aby mu znovu zakryl výhled.

Tady se dělo něco legračního! Možná by si byl toho jediného zvuku dál nevšímal, kdyby okamžitě nedošlo k pokusu o jeho zamaskování. Proč by mu měla Iris bránit v přistání na hradě Roogna? Byla tady snad živá voda, používaná k opravám zombií? O tom pochyboval.

To znamená, že to zafrkání, nebo co to bylo, má svou důležitost. Ale co ho vydalo? V příkopě kolem Roogny nežil žádný bahenní drak a zombie nijak zvlášť nechápou. A při tom bylo jasné, že ten zvuk ze sebe muselo vydat nějaké živé zvíře. Něco jako okřídlený kůň, nebo...

Konečně to pochopil: Tohle nebyl hrad Roogna, ale přece jen hrad dobrého čaroděje! Čarodějka se jen pokusila Binka odlákat a poslat na opačnou stranu! Byla paní přeludů a on byl opakovaně oklamán ukázkami jejího umění. Jenže tam dole zařehotal mořský kůň ve vodním příkopu a Iris ani tentokrát neuspěla. Takže celou cestu skutečně mířil správným směrem - a možná mu v tom pomáhal i jeho dar. Jeho magie vždycky pracovala nenápadně a nebyl důvod, proč by tomu teď mělo být jinak.

Bink zamířil přímo k místu, odkud zaznělo první odfrknutí. Mlha se najednou rozptýlila. Zdálo se, že čarodějka nedokáže své iluze předvádět příliš blízko působistě konkurenčního mága, jehož specialitou byla pravda.

"My se ještě setkáme!" ozval se výkřik z výšky odněkud za jeho zády. Pak všechno najednou zmizelo a nebe bylo čisté a jasné.

Bink obletěl hrad, který teď vypadal přesně tak, jak si ho pamatoval. Roztřásl se v náhlé reakci. Jak málo chybělo a byl by v souboji s Iris podlehl! Kdyby se opravdu vydal opačným směrem -

Našel otevřené okno v horní části hlavní věže a zamířil k němu. Fénix byl skvělý a vytrvalý letec, pravděpodobně by dokázal doletět rychleji a dál než drak, a to i se svým poraněným křídlem.

Jeho korálovým očím chvíli trvalo, než si přivykl na šero uvnitř. S tichým pleskotem se rozletěl z místnosti do místnosti, až nakonec objevil Dobrého čaroděje, skloněného nad silnou starou knihou. Na okamžik připomněl Humfrey Binkovi Trenta, vysedávajícího v knihovně hradu Roogna - oba se tolik zajímali o knihy. Byli ti dva před dvaceti lety skuteční přátelé, nebo jen obyčejní známí?

Humfrey zvedl hlavu. "Co tady děláš, Binku?" zeptal se překvapeně. Nezdálo se, že by si všiml, v jaké podobě se Bink momentálně nachází.

Bink se pokusil promluvit, ale nešlo to. Fénix byl němý, jeho magie mu dávala nezranitelnost ohněm, nikoliv dar lidské řeči.

"Pojď sem, před to zrcadlo," pobídl ho Humfrey a vstal.

Bink ho poslechl. Když se přiblížil, objevil se v zrcadle obraz. Zrcadlo bylo nejspíš dvojčetem toho, které zničil svou neopatrností, protože neviděl žádné praskliny, svědčící o opravě.

V zrcadle bylo vidět divočinu, Chameleon, ležící nahou, krásnou a krvácející navzdory hrubému obkladu z mechu a listů

na břicho. Před ní stál Trent s taseným mečem a ostrážitě pozoroval přibližujícího se muže s vlčí hlavou, vlkohlava.

"Aha, už to vidím," zabručel Humfrey. "Zlý čaroděj se vrátil. To od něj bylo hloupé, tentokrát už to neskončí jen exilem, bude popraven. Dobře, že jsi mě varoval, Trent je vážně hrozně nebezpečný. Vidím, že bodnul to děvče a tebe proměnil, ale tobě se podařilo uniknout. Ještě dobře, žeš měl tolik rozumu a přiletěl jsi sem."

Bink se znovu pokusil promluvit, ale dopadlo to stejně. Nespokojeně tancoval kolem.

Ty mi toho chceš říct víc? No, tak tudy." Trpaslíku podobný čaroděj vytáhl z police jakousi knihu, otevřel ji a otevřenou položil na svazek, který už mu ležel na stole. Stránky byly čisté, bez jediného slova. Tak mluv," pobídl Humfrey Binka.

Bink to tedy zkusil znovu. Z hrdla se mu neozval jediný zvuk, ale viděl že na první straně knihy se objevují řádky psané úhledným rukopisem:

Chameleon umírá! Musíme ji zachránit.

"No jistě," přikývl Humfrey. "Na to stačí pár kapek živé vody. Pak tady ale pochopitelně bude otázka mé odměny. Ale ze všeho nejdříve se musíme postarat o Zlého čaroděje, což znamená, že se nejdříve musíme přesunout do Severní vesnice a vzít odtamtud ochromovač. Moje magie na Trenta nestačí."

Ne! Trent se ji pokouší zachránit! On není-

Humfrey nakrabil čelo. "To mi chceš říci, že ti Zlý čaroděj pomohl?" zeptal se užasle. "Tomu skoro nemohu uvěřit, Binku."

Tak rychle jak to jen bylo možné, popsal Bink Humfreyovi Trentovu proměnu.

"Dobrá," přikývl nakonec Humfrey odevzdaně. "Budu věřit tvému slovu, že v tomto případě jedná ve tvůj prospěch. Obávám se však, že jsi poněkud naivní a taky si nejsem jistý, kdo vlastně zaplatí můj honorář. Zlý čaroděj nám pravděpodobně nakonec zmizí, než se tam dostaneme. Musíme se ho však pokusit chytit a postavit ho před řádný soud. Porušil xanthské zákony a to je potřeba vyřídit okamžitě. Vůbec by nám neposloužilo, kdybychom zachránili Chameleon a nechali Xanth v nebezpečí, které mu hrozí díky nenasytné touze mistra přeměny po moci a královském trůnu."

Bink by mu toho chtěl ještě tolik vysvětlit, ale Humfrey mu nedal šanci. A je možné, že byl opravdu naivní. Jakmile bude mít Zlý čaroděj chvíli, v níž si věci promyslí, pravděpodobně se vrátí ke svým původním způsobům a plánu.

Představoval pro Xanth vážnou hrozbu. A přece Bink věděl, že Trent jejich souboj vyhrál, a proto by Bink, jako poražený, neměl dál do jeho plánů zasahovat. Bylo to nedobré, ale stále silicí přesvědčení.

Humfrey ho vedl do hradního sklepení, kde nabral z jednoho sudu jakousi tekutinu. Jednou kapkou přetřel Binkovi křídlo, to se zahojilo jako zázrakem. Zbytek nalil do malé lahvičky, kterou si vsunul do kapsičky u vesty.

Pak Dobrý čaroděj přešel k velké skříni a vytáhl z ní hebký plyšový koberec. Ten rozvinul a usedl na něj se zkříženými nohama. "No tak, nasedej ty ptačí mozku!" osopil se pak na Binka. "Sám by ses venku ztratil, zvlášť když tam zase Iris sabotuje předpověď počasí."

Užaslý Bink vylezl na koberec a posadil se zobákem k čaroději. Koberec se zvedl se země, zaskočený Bink roztáhl křídla a zaťal pařáty do měkké látky. Byl to létající koberec.

Koberec se dal do pohybu, hladce a přesně vyletěl oknem a ladnou křivkou začal stoupat k obloze. Když nabral dostatečnou výšku, vyrovnal se a zrychlil. Bink, který letěl zády napřed, musel přitisknout křídla pevně k tělu a pařáty téměř prorazil silnou látku, aby ho proud vzduchu nesmetl dolů. Viděl, jak pod nimi mizí v dálce hrad.

"To je taková věcicka, kterou jsem před léty dostal za nějakou službičku," vysvětloval Humfrey klidně. Pak kýchnul.

"Nikdy jsem to moc nepoužíval, akorát se v tom drží prach. Tohle ale považuji za naléhavý případ." Podíval se na Binka a znovu pochybovačně potřásl hlavou. "Takže ty tvrdíš, že tě Zlý čaroděj přeměnil, aby ti pomohl dostat se co nejrychleji ke mně? Stačí, když kývneš zobákem - jednou místo ano, dvakrát místo ne."

Bink kývl jednou.

"Ale byl to on, kdo bodl Chameleon?"

Další kývnutí. Jenže to přece nebyl zdaleka celý příběh.

"On ji ale bodnout nechtěl? Protože chtěl zabít tebe a ona se mu vrhla do cesty?"

Bink musel znovu jednou kývnout zobákem.

Humfrey znovu pokýval hlavou. Je jednoduché litovat, když člověk udělá chybu. A přece, když jsem ho znal já, ještě než ho poslali do exilu, nebyl to člověk bez soucitu. Jenže, pochybuju, že by se kdy zklidnil, aniž by dosáhl svých cílů - a dokud je živý a v Xanthu, nemůžeme si být nikdy jistí, že se o to nepokusí. Je to složitý případ. Všechny okolnosti je třeba velmi pečlivě vyšetřit."

Takové vyšetřování bude Trenta stát život. Starý král, jehož síly a moc slábnou den ode dne, nebude váhat a jistě se pokusí co nejrychleji odstranit tuhle vážnou konkurenci, ohrožující jeho postavení.

"A Trent ví, co se mu pravděpodobně stane, když se tam dostane někdo z oficiálních představitelů Rady, respektive když ho chytanou?"

To Trent jistě věděl. Bink jednou kývl zobákem.

"A ty - ty chceš, aby zemřel?"

Bink velmi energicky zavrtěl hlavou, ne.

"Nebo poslán do exilu?"

Bink se na okamžik zamyslel. Pak znovu zavrtěl hlavou.

"No bodejť. Vždyť ty ho vlastně potřebuješ, aby tě proměnil zpět do lidské podoby. To mu dává jakýsi prostor k vyjednávání. Možná, že by mohli ušetřit jeho život výměnou za podobné služby. Ale pak - obávám se, že ho čeká znovu exil... nebo slepota."

Slepota? Pak ale Bink pochopil děsivou logiku toho výroku. Slepý Trent by už nemohl nikoho přeměnit - k tomu, aby to

mohl udělat, musel předmět přeměny vidět. Ale jak strašlivý by to byl osud!

"Vidím, že se ti nelíbí ani tahle možnost. Jenže musíme zvážit mnoho složitých věcí," pokračoval Humfrey. "Bude dost složité už jen zachránit tvůj život, protože i ty jsi vlastně nelegální imigrant. Ale možná, že bych měl nějaký nápad." Zamračil se. Je mi fakticky líto, že se Trent dostal do takové šlamastiky, je to fakticky skvělý čaroděj a vždycky jsme spolu dobře vycházeli, nepletli jsme se do věcí jeden druhému. Ale přednost mají zájmy Xanthu. A můj honorář, samozřejmě."

Binkovi se nezdálo, že by to Humfrey myslel jako žert.

"Naštěstí se téhle zodpovědnosti už brzo zbavíme. Co se má stát, ať se stane."

Pak se odmlčel. Bink pozoroval mračna, která byla tentokrát skutečná. Jak koberec pokračoval v cestě a blížil se k severu, mračna se zvedala stále výš a byla temnější a temnější. Přelétali propast a Bink se navzdory svým křídům najednou cítil v mnohem větším nebezpečí, propast byla přece jen strašlivě hluboká. Když koberec prolétal mračny, náhle znepokojivě poklesl. Snad se dostal do klesavého proudu. Nezdálo se však, že by si toho Humfrey nějak všiml, seděl klidně dál se zavřenýma očima, jako by byl hluboce zamyšlen.

A bylo hůř. Koberec, naprogramovaný k dosažení cílového bodu cesty, k němu putoval po přímce a nepokoušel se vyhýbat mračnům. Mračna vytvářela hrozivě hory a neméně děsivá údolí a spodní tah byl stále silnější. Tohle nebyla iluze, tady se skutečně schylovalo k mohutné bouři, i když tahle částečně postrádala barvu a zlobnou zuřivost bouře Irisiny. Svým způsobem však byla stejně výhrůžná.

Koberec začal rychle klesat vodními parami a vynořil se poměrně nízko nad zemí. Nedaleko před nimi byla Severní vesnice!

Okna královského paláce byla potažena černým sukem. "Myslím, že se to konečně stalo," zabručel Humfrey, když přistáli před palácovou branou.

Z paláce vyběhl vesnický starší, aby je přivítal. "Čaroději!" volal. "Právě jsme se pro tebe chystali poslat! Král je mrtev!"

"No, tak to byste měli co nejrychleji vybrat jeho nástupce," odpověděl ledově Humfrey.

"Vždyť nikoho nemáme - jen tebe," odpověděl starší.

"Ty tupá hlavo! To přece není žádné doporučení!" zamračil se na něj Humfrey. "Co bych tak asi dělal s trůnem, he? Je to těžká a únavná práce, která by mi vážně překážela ve studiích!"

Ale starší se nedal odbýt. "Pokud nám nemůžeš přivést dalšího kvalifikovaného čaroděje, musíš podle zákonů Xanthu přijmout!"

"No, co se mě týče," zaskřehotal vztekle Humfrey, "můžete si klidně ty svoje zákony -" pak se ale odmlčel. "Teď máme jistý mnohem naléhavější úkol. Kdo je momentálně v úřadě obřadníka?"

"Roland. Stará se o pohřeb."

Bink sebou trhnul. Jeho otec! Hned si ale také uvědomil, že by tady došlo ke konfliktu zájmů a že by byl jeho otec v takovém případě zcela neúprosný. Bude lepší, když se zatím o Binkově návratu do Xanthu nedozví.

Humfrey vrhl krátký pohled na Binka a zdálo se, že došel ke stejnému rozhodnutí. "Víte, myslím si, že znám jednoho troubu, který by se na tuhle práci hodil," prohlásil Dobrý čaroděj. "Ale ten musí nejdřív vyřešit jistý technický problém."

Bink pocítil velmi nepříjemné tušení. Já ne! pokoušel se říci, ale pořád ještě nebyl s to vydat ze sebe ani hlásku. Já nejsem čaroděj. Ne opravdový, vážně! Nevím o kralování ani to nejmenší. Jediné co chci, je zachránit Chameleon. A zařídít to tak, aby se z toho dostal i Trent.

"Nejdřív ale musíme vyřídit několik dalších věcíček," pokračoval Humfrey. "Zlý čaroděj Trent, mistr přeměny, se vrátil zpět do Xanthu a navíc nám ještě umírá jedna dívka. Když sebou hodíme, mohli bychom je ještě oba zastihnout včas."

"Trent!" zvolal užaslý starší. "Ten si ale vybral čas!" Rozběhl se do paláce.

Zanedlouho byla připravena vojenská skupina. Vesnický Mistr cesty si vyžádal přesný popis místa a začal odesílat lidi. První se vydal na cestu sám Roland. Při troše štěstí zastihne Trenta nepřipraveného a ochromí ho na místě. Tím by zrušil jeho magii. Pak už mohou bezpečně následovat ostatní. Druhý cestoval Dobrý čaroděj se svou skleničkou živé vody, aby zachránil Chameleon - pokud ještě žila.

Bink si uvědomoval, že jestli bude jejich plán úspěšný, Trent už nikdy nebude mít možnost někoho proměnit. Jestli nechtě popraví Trenta dřív, než bude Bink zpět ve své lidské podobě, zůstane mladík navěky Fénixem. Chameleon zůstane sama, i když bude zase zdravá. A za to všechno bude moci jeho otec. Cožpak se té věštby nedá uniknout? Dobrá, ten plán by taky nemusel vyjít. Trent by mohl přeměnit jak Rolanda, tak Humfreye. Pak by mohl Bink získat zpět svou vlastní podobu, ale Chameleon by zemřela. Ani to nebylo dobré. Možná Trent uteče dřív, než se tam objeví Roland. Pak bude Chameleon zachráněná a Trent přežije - ale Bink zůstane ptákem.

Bez ohledu na to, jakým způsobem se situace vyvine, někdo z lidí Binkovi drahých bude obětován.

Pokud Humfrey nezařídil věci tak, aby se z toho nějakým zázrakem podařilo vyvážnout všem.

Starší vesnice jeden po druhém mizeli. Pak přišla řada na Binka. Zaklínač udělal magické gesto -

První, co Bink uviděl, bylo tělo muže s vlčí hlavou. Bylo jasné, že tvor zaútočil a Trentův zpívající meč ho zbavil života. Všude kolem se plazilo množství housenek, které tady předtím nebyly. Trent sám stál nehybně, jakoby zkamenělý uprostřed vrhání zaklínadla. A Chameleon -

Bink se k ní šťastně rozběhl. Byla zdravá! Strašlivé zranění bylo to tam a ona stála na vlastních nohou a zmateně se rozhlížela.

"Tohle je Bink," představil ho Humfrey. "Letěl ti pro pomoc a sehnal ji právě včas."

"Oh, Binku!" zvolala, zvedla ho ze země a pokusila si ho přitisknout na svojí nahou hrud. Bink, jako pták s velmi jemným peřím, to zdaleka neshledal tak příjemným, jak by se mu zdálo v jeho přirozené podobě. "Přeměň se zpět,"

vydechla.

"Obávám se, že zpět ho může přeměnit jen Mistr proměny," řekl Humfrey. "Ale ten musí nejprve stanout před soudem." Jaký může být výsledek takového soudu? Proč Trent neutekl, dokud měl možnost?

Dále věci probíhaly rychle a výkonně. Starší kladli ztuhlému čaroději otázky, ale ten samozřejmě v tomto stavu nemohl odpovědět ani se hájit. Humfrey musel požádat Cestovního zaklínače, aby na místo dopravil magické zrcadlo - ne, byl to Munly, mistr obřadník v Binkově procesu, který patřil k vesnickým starším. Binkův ptačí mozek byl občas trochu zmatený. Munly použil svůj dar k tomu, aby přivolal drobnější předměty z hradu Dobrého čaroděje přímo do své ruky. Teď pozvedl zrcadlo, aby všichni viděli obrazy, které se v něm objevovaly.

V zrcadle se zjevily některé ze scén z cesty naší trojice v Xanthu. Příběh se pomalu odvíjel, i když Binkův talent zatím nebyl odhalen. Zrcadlo ukazovalo jak si trojice cestou vzájemně pomáhala přežít v divočině, jak nějakou dobu zůstali na hradě Roogna - při těch obrazech se ozvaly hromadné výkřiky údivu. Nikdo totiž nevěděl, že tenhle starý, polomýtický hrad stále ještě existuje a navíc prakticky v nepoškozeném stavu. Dále se v zrcadle objevil boj s rojem vrtonošů a tady došlo k další vzrušené reakci. Závěrečný souboj mezi Trentem a Binkem. Jak se do toho zapletla čarodějka Iris. A jak se - Bink pocítil směs vzteku a rozpaků - jak se Bink miloval s Chameleon. Zrcadlo bylo nemilosrdné.

Všechny ty události ale jasně odsuzovaly Trenta, protože zrcadlo samozřejmě nemluvílo. Ale ono to takhle přece vůbec nebylo, pokoušel se Bink vykřiknout. Je to hodný člověk. V mnoha věcech jsou jeho vývody naprosto logické. Kdyby neušetřil mě a nezachránil Chameleon, mohl být xanthský trůn jeho.

Obraz znehybněl v posledním okamžiku souboje: Trent zranil Binka, pozvedl meč nad hlavu k poslednímu úderu a ztuhnul. Vidíte přece - ušetřil mě. Není zlý! Už ne. On není zlý!

Jenže ho nikdo neslyšel. Shromáždění starší se dívali jeden po druhém a neobyčejně vážně přikyvovali. Byl mezi nimi i Binkův otec, Roland, a rodinný přítel Munly, který mlčel.

Pak zrcadlo pokračovalo a ukázalo, co se stalo, když Bink odletěl. K Trentovi se začaly stahovat šelmy a obludy, které ucítily krev. Trent měl sotva čas obvázat Chameleon, než ho začaly ohrožovat. Stál nad ní s mečem v ruce a odháněl je, ty které zaútočily pak měnil v housenky. Zaútočili na něj současně dva slintající vlkohlavové s doširoka otevřenými čelistmi. Z jednoho se stala housenka, druhého srazil Trentův meč. Trent zabíjel, jen když to bylo nevyhnutelné. Ještě teď mohl utéci, křičel Bink nehlasně. Mohl nechat Chameleon napospas obludám. Mohl zmizet v magické džungli. Nikdy byste ho tam nechytily - dokud by on nechytil vás. Je to teď skvělý a hodný člověk. Bylo však jasné, že není způsob, jak by mohl bojovat tohoto dobrého člověka. Chameleon byla pochopitelně příliš hloupá, než aby dokázala něco takového a Humfrey zdaleka nevěděl všechno.

Nakonec zrcadlo ukázalo Rolandův příchod a je třeba říci, že Binkův otec byl svým způsobem stejně mužně krásný, jako sám Trent, a při tom byl o několik let starší. Objevil se na místě zády nejen k Trentovi, ale také k útočícímu dvouhlavému hadu. Každá plazí hlava měřila skoro metr. Roland, který pátral v okolní džungli, nervózní z přítomnosti nedaleké chapadlovky omotavé, neviděl ani čaroděje, ani dvouhlavého hada.

Trent v zrcadle zaútočil, doběhl k okasu dvouhlavé příšery a sevřel ho holýma rukama, takže se had rozzuřeně obrátil k němu. Obě slintající tlamy vyletěly kupředu a had se náhle změnil v další housenku - tentokrát dvouhlavou.

Roland se obrátil. Na okamžik si oba muži pohlíželi přímo do očí, jejich smrtící talenty se v tomto okamžiku vyrovnávaly. Zdáli se velmi podobní. Pak Roland mrkl a Trent ztuhnul na místě. Omračovací zaklínadlo bylo rychlejší než přeměnné.

Ale bylo to tak doopravdy? Trent se ani nepokusil vzdorovat, pomyslel si Bink zatrpkle. Mohl přeměnit mého otce místo hada, nebo prostě nechat hada zaútočit.

"Starší, viděli jste dost?" zeptal se Humfrey tiše.

Kdybych měl dosednout na Xanthský trůn za cenu Trentova života, pak ho nechci, pomyslel si Bink zoufale. Ten soud připadal Binkovi jako fraška. Nenechali Trenta promluvit, aby předložil svou teorii o tom, jakým způsobem působí magie Xanthu na lidskou populaci, nebo o hrozbě útoku z Ordinérie, k němuž má v budoucnosti nevyhnutelně dojít. Zbaví se ho snad stejným způsobem, jakým poslali Binka do exilu? Bezmyšlenkovitě, jen podle holé litery zákona, bez ohledu na významy, které se ukrývají za strohými fakty?"

Starší si opět vyměnili hrobově vážné pohledy. Pak každý z nich pomalu souhlasně přikývl.

Tak ho alespoň nechte promluvit! Zněl Binkův němý výkřik.

"Pak bude lepší, když uvolníme ochromující zaklínadlo," řekl Humfrey. "Při našem prohlášení nesmí být pod vlivem magie, tak praví starý zvyk."

Díky bohu!

Roland luskl prsty. Trent se pohnul. "Děkuji vám, ctihodní starší Xanthu," řekl uctivě. "Poskytli jste mi poctivé vidění a já jsem připraven přijmout váš soud."

Trent se dokonce ani nebránil. Jak se mohl tak klidně spolehnout na ten strašlivě neúplný, jednostranně zaměřený, tichý sled obrazů, očividně pouhý rituál, který měl ospravedlnit rozhodnutí, k němuž každý ze soudců došel jinak?

"Shledali jsme tě vinným nedovoleným návratem z exilu," řekl Roland. "Trest za tento prohřešek je smrt. Jsme však ve zvláštní situaci a od doby, kdy jsme tě znali, ses podstatně změnil. Vždycky jsi měl odvahu, chytrost a silnou magii, teď jsi navíc získal i věrnost, čest a milosrdenství. Dobře si uvědomuji, že jsi ušetřil život mého syna, který tě tak lehkomyšlně vyzval na souboj a že jsi ochránil jeho vyvolenou před divokými šelmami. V těch věcech část viny možná spočívá i na tvých bedrech, ale tu vinu jsi už odpykal. Rušíme tedy vypsáný trest a povolujeme ti zůstat v Xanthu, ovšem pod dvěma podmínkami.

Oni Trenta nezabíjí! Bink se málem roztančil radostí. Pak si ale uvědomil, že teď přijdou na řadu nejprísnější opatření, která budou mít za úkol zabránit Trentovi v dalších pokusech o získání trůnu. Humfrey se zmínil o oslepení, aby Čaroděj nemohl svůj magický dar dál používat. Bink si dovedl částečně přestavit, jaký je život bez magie. Trent si bude

muset zvolit nějaké manuální zaměstnání a den co den v hanbě pracovat do úpadu. Starší byli většinou starší, ale ne vždy mírní laskaví, žádný chytrák je neošidil dvakrát.

Trent sklonil hlavu. "Mé upřímné díky, starší. Přijímám vaše podmínky. Řekněte mi je."

Ale tady přece bylo tolik nevyčteného! Zacházet s tímhle skvělým člověkem jako s obyčejným zločincem a vynutit si tak jeho souhlas s trestem, který bude jistě strašlivý - a Trent ani neprotestuje!

"První z našich podmínek je," prohlásil Roland "že se oženíš."

Trent zvedl hlavu a na obličeji měl užaslý výraz. "Pochopil bych, kdybyste mi nařídili, abych vrátil všechny přeměny, které jsem kdysi napáchal a slíbil, že už nikdy nepoužiji svůj talent - ale co s tím má manželství co společného?"

"Se soudem se nepolemizuje," odpověděl mu Roland zachmuřeně. A Bink si pomyslel: Trent to nepochopil. Nemusí ho omezovat - když ho oslepí. Bude bezmocný.

"Omlouvám se, starší. Ožením se. A druhá podmínka?"

A teď to přijde! Bink si přál ucpat uši, jako kdyby tím, že neuslyší slova, mohl odvrátit jejich strašlivý význam. To však nebylo součástí jeho magického talentu.

"Ze usedneš na xanthský trůn."

Bink úžasem otevřel zobák. Chameleon ústa. Trent na okamžik ztuhl, jako kdyby ho znovu zasáhlo ochromovací zaklínadlo.

Pak se Roland sklonil a poklekl před Trentem na jedno koleno. Ostatní starší ho postupně následovali "Král je mrtev," vysvětloval Humfrey. Je nezbytné aby na trůn dosedl dobrý člověk a silný čaroděj. Musí to být muž, který dokáže velet, ale při tom má dar sebekázně, dokáže myslet na budoucnost, ale v případě potřeby a v zájmu obrany Xanthu je schopen odpovědět na hrubou sílu hrubou silou. Jako v případě nebezpečí vrtonošů nebo jiné hrozby. Musí to být muž, který by měl dát zemi i dědice koruny, aby se Xanth znovu nedostal do stejné situace, v jaké se nalézá právě teď. Takového vládce nemusíme mít rádi, ale mít ho musíme. Já nepřicházím v úvahu, protože bych se nikdy nedokázal přinutit věnovat svou pozornost činnosti tak nevděčné, jako je vláda, čarodějka Iris by byla nevhodná, i kdyby nebyla ženou, protože nemá dost kázně a sebeovládání. A jediná další osoba podobné magické síly a velikosti nemá ani potřebnou osobnost ani talent nutný pro potřeby koruny. Z toho vyplývá, že Xanth tě potřebuje, čaroději. Nemůžeš odmítnout." Když Humfrey domluvil, poklesl i on na koleno.

Zlý čaroděj, teď už ne zlý, sklonil v němém souhlasu hlavu. Nakonec tedy přece jen dobyl Xanth.

Korunovační obřad byl skvělý. Pod okny hradu s ochromující přesností pochodoval oddíl kentaurů a z celého Xanthu se sešli lidé a magická myslící zvířata. Čaroděj Trent, teď tedy král Přeměnitel, dostal najednou korunu a ženu a oboje bylo skvostné.

V pozadí davu se sice tu a tam ozvaly různé poněkud dvojsmyslné poznámky, ale většina občanů se shodla na tom, že král volil dobře. Jestli se ukáže, že je Iris příliš stará na to, aby dala Xanthu dědice, můžou adoptovat nějakého chlapce se silným magickým darem. "Konec konců, vždyť Trent je jediný, kdo ji dokáže kontrolovat a alespoň si nebude stěžovat na nedostatek změny." "Kromě toho to tak odstranilo i poslední potencionální nebezpečí, které království hrozilo." Zatím nikdo ani netušil, jaké další, mnohem horší nebezpečí hrozí Xanthu nejen zvenčí, ale i zevnitř.

Bink, teď už ve své původní podobě, si zamyšleně

prohlížel místo, kde stával strom Justin. Byl rád, že to s Trentem dopadlo právě takhle. Bylo jasné, že z Trenta bude skutečně skvělý král. A přesto Bink strádal jistým závěrečným zklamáním. Co teď bude dělat on?

Kolemprošli tři mladíci, jeden o něco starší. Zink, Jama a Putifar. Byli zamlklí a klopili oči. Věděli, že veselé dny divokých a hlavně beztrestných uličnictví jsou ty tam. Teď, když na trůn dosedl nový král, plný sil a mocné magie, se musí chovat slušně - nebo budou přeměněni.

Pak odněkud vyklusali dva kentauri. "To jsem ráda, Binku, že tě vidím!" zvolala Cherie. "Není to skvělé, že tě nakonec přece jen neposlali do toho exilu?" Strčila loktem do svého společníka. "No nemám pravdu, Chestere?"

Chester pokrčil obličej do zmučeného úsměvu. Jo, jasně," zamumlal.

"Musí k nám někdy zajít na návštěvu," pokračovala Cherie rozzářeně. "Chester o tobě často mluví."

Chester mimovolně naznačil svalnatými rukama krátké škrtící gesto. Jo, jasně," opakoval, tentokrát poněkud veseleji.

Bink změnil předmět hovoru. "Víte, že jsem v divočině potkal Hermana Poustevníka?" řekl. "Zemřel jako hrdina. Použil svou magii -" Bink se odmlčel, protože si vzpomněl, že kentauri považují magii u kentaurů za oplzlou. To se pravděpodobně změnilo, až Trent uveřejní vše, co se dozvěděl z archivů hradu Roogna. "Organizoval boj skupiny, která zničila velký roj vrtonošů dříve, než zamořili celý Xanth. Doufám, že jeho jméno budete vy, kentauri, v budoucnu vyslovovat s úctou. A nejen vy."

K jeho úžasu se Chester usmál. "Herman byl můj strýc," přiznal. "Měl skvělou povahu. Hřibata si ze mě utahovala kvůli jeho vyhnanství. Takže ty říkáš, že je z něj teď hrdina?"

Cherie sevřela rty. Jen žádné oplzlosti v přítomnosti mladých klisniček," napomenula svého společníka. "Pojď, půjdeme."

Chesterovi nezbylo, než ji následovat. Na odchodu se ale krátce ohlédl. Jo, jasně," zavolal na Binka. "Musíš nás co nejdříve navštívit. Musíš nám vyprávět o tom, co všechno udělal strýček Herman, aby zachránil Xanth."

Vzápětí zmizeli. Bink se najednou cítil skvěle. Chester byl ten poslední tvor, o kterém by si myslel, že s ním bude mít něco společného, ale byl rád, že se to stalo. Věděl dobře, jaké to je, když se vám kdekdo posmívá kvůli nějakému selhání. A kromě toho by o Hermanovi Poustevníkovi, kentaurovi s magickým darem, rád vyprávěl nějakému vděčnému a pozornému obecnstvu.

Teď k němu přišla Sabrina. Byla tak krásná, jak si ji pamatoval. "Binku, mrzí mě, co se předtím stalo," začala. "Teď se ale všechno vyjasnilo, takže..."

Byla jako Chameleon ve fázi krásy a navíc byla chytrá. Dokonalá nevěsta téměř pro každého muže. Ale Bink už ji teď

dobře znal. Jeho talent mu zabránil si ji vzít - tím, že se zatajil. Byl to chytrý talent.

Rozhlédl se a pohled mu padl na nového palácového strážce, kterého Trent na Binkovo doporučení přijal. Muž, který dokázal najít cokoliv, který mohl odhalit nebezpečí dřív, než se objevilo. Voják vypadal v uniformě královské gardy úžasně a příslušně k tomu se i důstojně choval. "Crombie!" zvolal Bink.

Crombie k němu přikráčel důstojným krokem.

"Zdravím tě, Binku. Jsem ve službě, takže se nemůžu zdržet na kus řeči. Děje se něco?"

Rád bych tě jen představil téhle půvabné dámě,

Sabrině," řekl Bink. "Umí vytvářet ve vzduchu

překrásné holografy." Obrátil se k Sabrině. "Crombie je výborný muž a skvělý voják, těší se královské přízni, ale ženám tak docela nedůvěřuje. Já si myslím, že to bude tím, že nepotkal tu správnou. Myslím, že vy dva byste spolu mohli skvěle vycházet..."

"Ale já myslela, že -"

Crombie se na Sabrinu díval s jistým cynickým zájmem a ona mu pohled oplácela. On se popásal na jejích fyzických půvabech, které byly opravdu překrásné - a ona uvažovala o jeho postavení v paláci, které bylo neméně překrásné. Bink si nebyl tak docela jistý, co to právě vyvedl, jestli udělal dobrý a záslužný skutek, nebo hodil hrst třešňových bomb do latríny. To ovšem ukáže až čas.

"Sbohem, Sabrino," řekl a obrátil se ke dvojici zády.

Král Trent povolal Binka ke královskému slyšení. "Promiň, že to tak dlouho trvalo, než jsem se k tobě zase dostal," prohlásil, když osaměli. "Musel jsem vyřídit několik neodbytných záležitostí.

"Koronovaci. Svatbu," přikývl Bink.

"To taky. Ale hlavně šlo o jisté emocionální korekce. Ta koruna se na mé hlavě ocitla velmi snadno a rychle, jak víš."

To Bink věděl. "Mohl bych se zeptat, vaše veličenstvo -"

"Proč jsem neopustil Chameleon a nezmizel v divočině? Tobě jedinému, Binku, pravdivě odpovím. I kdybych pominul morální aspekty, což jsem já samozřejmě neudělal, provedl jsem jistou matematickou úvahu, které se v Ordinérii říká výpočet pravděpodobnosti. Když jsi se vydal k hradu Dobrého čaroděje, spočítal jsem, že máš naději tři ku jedné ve tvůj prospěch. Kdybys neuspěl, byl jsem stejně v bezpečí nebylo třeba Chameleon opouštět. Věděl jsem, že Xanth zoufale potřebuje nového krále, protože král Boufný ve všech směrech slábne. Šance, že starší najdou nějakého čaroděje vhodnějšího na trůn a schopnějšího než jsem já, byla také tři ku jedné. A tak dále Krátce řečeno, moje naděje na to, že se dostanu ke královské koruně, když zůstanu na místě, byla devět ku šestnácti a nebezpečí, že mě opravdu popraví, jen tři ku šestnácti. To byly pořád mnohem lepší šance na přežití, než kdybych se pustil sám do divočiny, kterou jsem odhadoval jedna ku dvěma. Chápeš?"

Bink zavrtěl hlavou. "Ta čísla - nerozumím jak -"

"Prostě a jednoduše přijmi mé slovo, že to bylo z mé strany velmi praktické rozhodnutí, tak zvané vypočítané riziko. Humfrey byl můj přítel, byl jsem si jistý, že mě nezradí. Věděl, že jsem si tyhle pravděpodobnosti spočítal - ale to nic neznamenalo, protože to, co xanthský trůn potřebuje, je král, který bude schopen rozhodnutí založených právě na podobných úvahách a to Humfrey věděl. Tak hrál tu hru se mnou. Ale nemysli si, že jsem se během procesu nebál, Roland způsobil, že jsem se pěkně zapotil."

Já taky," přiznal Bink.

"Kdyby ale byly moje výpočty dopadly jinak, byl bych stejně udělal totéž," otřásl se Trent. "A žádám tě, abys mě neuváděl do rozpaků tím, že bys to vyprávěl někde na veřejnosti. Oni nechtějí krále, který je schopen nesprávných rozhodnutí jen na základě osobních slabostí a náklonností.

"Dobře, nikde to neprozradím," přikývl Bink, i když v duchu si pomyslel, že to není žádná slabost. Konec konců, vždyť právě Trent zachránil Chameleon.

"Tak a teď tedy do práce," řekl král. "Tobě a Chameleon samozřejmě uděluji královskou beztrestnost za to, že jste porušili zákony nedovoleným návratem z exilu a uděluji vám právo pobytu. Ne, to nemá nic společného s tvým otcem, nikdy jsem si neuvědomil, že jsi Rolandův syn, dokud jsem ho nespátřil a neponal tu rodinnou podobu. Nikdy o tobě neřekl ani slovo. To je skvělý způsob, jak se v jisté oblasti vyhnout střetu zájmů - Roland bude v budoucnosti dvora hrát velmi důležitou roli, to mi věř. Ale to teď není důležité. Teď už nebudou žádní vyhnanci do exilu ani zákaz přistěhovaní z Ordinérie, pokud v tom nebude hrát roli násilí. Samozřejmě, že tím jsi osvobozen od povinnosti demonstrovat svůj magický talent. V celém Xanthu chápeme jeho skutečnou podstatu a výjimečný význam jen ty a já. Chameleon sice byla u toho, když jsme ten objev udělali, ale nebyla ve stavu, aby byla schopna to pochopit. Humfrey ví jen to, že máš magii na úrovni čarodějů. Takže to i nadále zůstane naším tajemstvím."

"Dobrá, ale -"

"Vidím, že mi stále ještě nerozumíš. Tvoje nadání je skvělé a velmi nenápadné. Ve své podstatě se vyrovná jakékoliv magii, která se objevuje v Xanthu. Všichni ostatní obyvatelé království - od těch jednoduchých, kteří umí vykouzlit barevnou skvrnu na zdi, až po skutečné čaroděje - jsou zranitelní tím druhem magie, který sami neovládají. Iris může být přeměněna, já mohu být ochromen, Humfrey se dá zmást iluzemi - začínáš chápat? Jedině ty jsi v podstatě bezpečný před všemi formami magie. Můžeš být magií ošizen nebo podveden, zmaten nebo oklamán, ale nikdy ne fyzicky poraněn. Opakuji - poraněn magií. To je skutečně ochrana neobvyklé šíře a rozsahu."

"Dobře, ale -"

"Obávám se, že skutečný rozsah tvé magie nikdy nezjistíme. Jen se zamysli nad způsobem, jakým ti umožnila vrátit se znovu do Xanthu, aniž se komukoliv odhalila. Celé naše dobrodružství možná není nic jiného než projev jedné z možností tvé magie. Chameleon a já jsme možná byli jen nástroji, které ti měly dopomoci k bezpečnému návratu.

Kdybys byl sám, mohl bys být ještě teď uvězněn v hradě Roogna, nebo tě mohli smrtelně zranit vrtonoši. Proto jsem

tam byl já, abych ti čistil cestu. Možná, že tě tvá magie dokonce ochránila i před mým ordinéřským mečem, tím, že tam přivedla Chameleon, aby zachytila ránu. Protože, aby ti bylo jasno, objevil jsem tvou magii z větší části jen díky svému umění. Tedy spíše prostřednictvím toho, jak tu mou ovlivňovala. Protože jsem čaroděj nejvyšší třídy, nedokáže mě ta tvoje magie odstavit úplně, jak by to dokázala s nižší třídou. Ale pořád působí na tvou ochranu, nedokáže mě sice zarazit dokonale - nepodařilo se jí zabránit v tom, abych tě nezranil - a proto se se mnou raději spojila a vynulovala náš spor tím, že mě dosadila na královský trůn a to způsobem, který jsi ochoten akceptovat. Možná dokonce, že to byl tvůj talent, co změnilo mou mysl a zabránilo mi tě zabít. Z toho také vyplývá mé přesvědčení, že to byl zase tvůj talent, který rozhodl, že já mám být ten, kdo odhalí jeho tajemství, protože tato znalost, jak si jistě uvědomuješ, podstatně ovlivnila můj vztah k tobě a tedy i tvou bezpečnost."

Odmíchl se, ale Bink jeho vývody nekomentoval. Tohle bylo příliš velké sousto, než aby se dalo strávit tak najednou v jednom kuse. Myslel si, že je to jen jeho talent, že se netýká těch, na nichž mu záleží, ale jak se zdálo, dost ho podcenil. "Takže vidíš," pokračoval Trent, "můj trůn může být jen všeobecné opatření k tomu, aby ses měl ty co nejlépe. Možná, že celý tvůj exil a smrt krále Bouří, přesně v téhle době, jsou součástí tohoto magického schématu. Tvůj exil přivedl do Xanthu mě - bez armády, jen ve tvé společnosti. Nebudu v žádném případě sázet na to, že to všechno byla pouhá náhoda - tvůj talent využívá náhodu ve tvůj prospěch velmi vynalézavým způsobem. Nechci se postavit proti tobě a možná onemocnět a zemřít, stejně jako zemřel můj předchůdce hned po tom, co ti zkomplikoval život. Ne, Binku, nechťel bych být tvým nepřítelem, ani kdybych už nebyl tvým přítelem. Proto budu dokonalým strážcem tvého tajemství a budu se snažit ze všech sil zajistit tvé štěstí a spokojenost. Protože znám tvůj vztah ke Xanthu, pokusím se být tím nejlepším králem a dovést Xanth do nového Zlatého věku, aby tě nikdy neohrožovala žádná přímá ani nepřímá nebezpečí, která by vznikla na základě mých nevhodných rozhodnutí. Už mi rozumíš?"

Bink přikývl. "Myslím, že ano, vaše Veličenstvo."

Trent vstal a srdečně ho poplácal po zádech. "Výborně! Doufejme tedy, že bude všechno v pořádku!" Odmíchl se, protože ho napadlo něco jiného. "Už ses rozhodl, co bys chtěl dělat? Mohu ti nabídnout prakticky cokoliv, kromě královské koruny - i když je možné, že tvá budoucnost -"

"Ne!" zvolal Bink odmítavě. Když viděl široký Trentův úsměv, poněkud se zklidnil. "Tedy vlastně ano, myslel jsem na jisté zaměstnání. Já - ty jsi kdysi řekl -" Bink se v náhlých rozpacích odmlčel.

"Mám pocit, že jsi mě dost dobře neposlouchal. Dostaneš o co si řekneš - pokud je to v mých současných možnostech a moci. Ale můj talent jsou přeměny, ne jasnoviectví. Musíš mi to říci. Ven s tím!"

"Dobrá, tak tehdy v té divočině, když jsme čekali na Chameleon, - víš, těsně před tím, než jsme se utkali s vrtonoši... Mluvili jsme o tajemství -"

Trent královským gestem pozvedl ruku. "Víc neříkej. Tímto tě jmenuji, Binku ze Severní vesnice, Oficiálním výzkumníkem Xanthu. Každá magická záhada bude spadat do tvé kompetence. Budeš pátrat tam, kde bude třeba, a zkoumat každý jev, který tě zaujme, dokud nebude vše vysvětleno ke tvé spokojenosti. Zprávy o svých výzkumech budeš předávat přímo do mých rukou, aby mohly být uloženy v královských archivech. Tvůj skrytý talent tě činí výjimečně způsobilým právě k tomu, abys prozkoumal ty nejtajemnější záhady a oblasti Xanthu. Ty, jako anonymní čaroděj, nepotřebuješ osobní stráž. Různé záhady a tajemství už dlouho čekají na své odhalení. Tvůj první úkol bude odhalit skutečný zdroj magické síly Xanthu."

Já.. hm, děkuji, vaše Veličenstvo," usmál se Bink vděčně. "Myslím, že tahle práce mě bude bavit mnohem víc, než být králem."

"Musím říci, že jsem ti za ten přístup velmi vděčný," přikývl Trent s úsměvem. "A teď se pojďme podívat na děvčata." Cestovní čaroděj je oba přenesl. Vzápětí stáli oba před vstupní branou hradu Roogna.

Padací most byl opraven a zářil mosazí a leštěným dřevem. Příkop byl vyčištěný a naplněný vodou a hemžil se nejskvělejšími obludami. Hroty spouštěcí mříže se leskly. Na vrcholcích věží vlály pestrobarevné praporce. Hrad byl jednoduše uveden do své původní dokonalé krásy.

Bink upíral oči k jednomu místu, ležícímu kousek stranou. Byl to snad malý hřbitov? Něco se tam pohybovalo, bílé jako kosti a táhlo za sebou pruh nažloutlé látky. Ob, to ne!

Země se otevřela. S posledním přátelským zamáváním se zombie uložila k věčnému spánku.

"Odpočívej v pokoji," zabručel Trent. "Dodržel jsem svůj slib."

Co kdyby byl svůj slib nedodržel? Byla by zombie vyšla z divočiny a dožadovala se jeho splnění? To bylo jedno z tajemství, o jejichž rozluštění Bink neměl v úmyslu usilovat.

Vstoupili do Roogny. Ve vstupní síni je přivítalo všech šest duchů, všichni v dokonalých lidských popodobách. Milly rychle odpěchala, aby královně ohlásila příchod krále.

Iris a Chameleon přišly spolu. Oblečené byly v hradních tunikách a střevíčkách. Čarodějka byla ve své skutečné podobě, ale tak dokonale upravená a učesaná, že nepostrádala půvabu a Chameleon už se dostala do přechodové střední fáze, takže byla nejen průměrně hezká, ale také průměrně chytrá.

Královna nepředstírala žádnou náklonnost k Trentovi, jejich manželství bylo manželstvím z rozumu, tak, jak se dohodli. Její radost z titulu královny a její vzrušení ze skutečného hradu však byly opravdové.

"Tohle místo je prostě úžasné!" trylkovala Iris. "Chameleon mě tady všude provedla a duchové se nám starají o všechno potřebné. Tolik místa a krásy - kolik jsem si kdy přála - a všechno je to skutečné. A celý hrad tak touží po tom udělat nám radost - vím, že si to tady rychle zamiluju."

"To je dobře," přikývl vážně Trent. "Ted si vezmi svůj hezký obličej, nevidíš, že máme hosty?"

Žena středního věku byla okamžitě nahrazena překrásnou mladou ženou v šatech s hlubokým výstřihem, jejíž dokonalá krása až vyrážela dech. "Nechtěla jsem jen uvádět Chameleon do rozpaků - víš, teď, když je v její 'průměrné' fázi."

"Chameleon nemůžeš uvést do rozpaků v žádné její fázi. A teď se Binkovi omluv."

Iris se Binkovi omluvně uklonila. Byla ochotná udělat cokoliv, aby zůstala královnou - a taky ve své lidské podobě. Trent ji mohl přeměnit v bradavičnatou ropuchu - nebo jí mohl darovat postavu, jejíž iluzi teď právě vytvořila. Mohl ji pravděpodobně přeměnit v ženu dostatečně mladou, aby mohla porodit dítě, dědice trůnu. Trent tady byl pán a mistr, a jak se zdálo, Iris neměla v nejmenším úmyslu to zpochybňovat. "Promiň, Binku, vážně se ti moc omlouvám. Během vašeho souboje jsem se prostě dala unést a trošku i potom. Nevěděla jsem, že ses vydal přivolat starší, aby udělali Trenta králem."

To byla novinka i pro Binka. "Zapomeňte na to, vaše Veličenstvo, nic se přece nestalo," odpověděl rozpačitě. Podíval se na Chameleon, která se začínala podobat Dee, dívce, která se mu, navzdory Crombieho důraznému varování, líbila hned od začátku. Najednou pocítil záchvat stydlivosti.

"No, tak jen do toho," pošeptal mu Trent do ucha. "Teď už je chytrá dost."

Bink přemýšlel o tom, kolik z jejich dobrodružství bylo vlastně odvozeno od Chameleoniny touhy najít zaklínadlo, které by z ní udělalo obyčejnou dívku - když byla docela uspokojivá, dokonce snad i přitažlivější taková, jaká byla. Kolik lidí strávilo celý život marným hledáním své vlastní magie, pátráním po něčem tak prchavém, jako je stříbrný strom, politická moc nebo nezasloužená chvála, když jedině, co potřebovali k vlastní spokojenosti, bylo to, co už měli? Někdy dokonce bylo to, co už měli, lepší, než to po čem zdánlivě toužili. Chameleon si myslela, že chce být normální, Trent byl přesvědčen, že musí provést ozbrojený převrat a Bink si myslel, že nutně potřebuje nějaký magický dar, který by se viditelně projevil. Teď však bylo jasné, že Binkův úkol spočíval v tom, zachovat Chameleon, Trenta a samozřejmě i sebe takové, jací jsou, a přesvědčit Xanth, aby je takové i přijal.

Nechtěl těžit z možností, které se mu nabízely, když byla Chameleon ve své hloupé fázi. Chtěl, aby dokonale porozuměla a pochopila všechny souvislosti a důsledky než jí - než jí řekne -

Něco ho zalechtalo v nose. Ke svým velkým rozpakům hlasitě kýchl.

Iris jemně strčila Chameleon loktem. Ano, samozřejmě, že si tě vezmu, Binku," odpověděla Chameleon.

Trent se hlasitě rozesmál. Pak už ji Bink líbal - svou obyčejnou neobyčejnou dívku. Našla své zaklínadlo, o tom už nebylo pochyb, a použila je na něj. Bylo stejné jako Crombieho kletba - láska.

Teď konečně pochopil Bink význam svého osudového znamení. Luňák a chameleon - luňák, v jehož spárech je uvězněn chameleon. Už nikdy se neosvobodí.

Piers Anthony

CHAMELEON A ZAKLÍNADLO

Z anglického originálu A Spell for Chameleon

vydaného nakladatelstvím Orbit, 1992

přeložil Jan Kantůrek.

Obálka Michael Whelan

Grafická úprava obálky Matouš Příkryl

Jazyková redakce Otomar Dvořák

Odpovědný redaktor Evžen Jindra

vydalo Nakladatelství Corona s.r.o.

jako svou 13. publikaci

Praha 2000, 1. vydání

Sazba Nakladatelství Corona s.r.o.

Výtiskla tiskárna PBtisk Příbram

Doporučená prodejní cena včetně DPH 229 Kč